

커피프린스 1호점

Coffee Prince

이선미 지음

PHẦN MỞ ĐẦU

Chiếc xe nhập khẩu bóng lộn màu chàm đỗ xịch trước cửa tiệm. Chú Hong, vừa mới mở cửa tiệm cà phê, ngừng tay lau sàn nhà, nhìn chàng thanh niên khoác chiếc áo da màu be bước xuống xe. "Xem cách ăn mặc của cậu ta kìa! Còn nữa chứ, chiếc xe đó đẹp thật!" Chú Hong tự nhủ với mình, anh chàng kia không thể nào kinh doanh thứ gì xung quanh đây khi anh chàng nhìn về phía cửa tiệm. Không, phải nói (krfilm.net) là liếc qua thì đúng hơn. Chàng trai nhìn tấm bảng hiệu tồi tàn và và tấm màn cửa bằng nhựa hoa văn là những bông hồng đang che phủ những cánh cửa sổ, mặt anh ta biểu lộ như không thể tin vào mắt mình

"Gì chứ, cậu ta thấy nó xơ xác lắm sao?" - Chú Hong lấy hết sức bình sinh quắc mắt nhìn anh chàng. Thời gian và tuổi tác đã khiến mí mắt chú chùng xuống như một người Mông Cổ phía Bắc, không khác gì một con chó con đang ngủ.

"Đừng có trở mặt ra thế được không? Thật rùng cả mình. Đi đi, đi đi...Không bán cà phê cho mày đâu, để xem tao có bán không..."

Trong khi chú Hong tự lằm bằm, anh chàng kia làm vể mặt hạ mình và khẽ lắc đầu. Biểu hiện của anh ta như muốn quát lên "Tôi thà uống loại cà phê tự động rẻ tiền ở trạm xe bus còn hơn uống cà phê ở đây". Nhưng ngay cả như thế, chàng trai vẫn bước về phía cửa tiệm. Anh ta dừng lại ở tấm bảng "Cần thuê người" treo trước cánh cửa kiếng trước khi bước vào trong.

Nó muốn làm việc ở đây sao? Nó à? Không đời nào..Ở tuổi tác cỡ đó..

"Chúng tôi vẫn chưa mở cửa" - chú Hong chuẩn bị lên tiếng, nhưng trước khi kịp mở miệng, chú phải nheo mắt lại. Có thể vì anh chàng đó đứng xoay lưng lại với ánh mặt trời, nhưng cũng hình như trên đầu anh ta có một vầng hào quang vậy. Ánh sáng đó chói đến độ chú Hong không thể nhìn rõ anh ta, (krfilm.net) chú Hong mất cơ hội lên tiếng, và trước khi chú kịp nhận ra, thì anh chàng đó đã ngồi xuống chiếc bàn gần cửa sổ.

"Làm ơn, 1 tách cà phê"

" Oh, được"

Đó chỉ là phản xạ. "Chết tiệt, mình đâu có muốn nói thế.." - chú Hong nghĩ thầm trong lúc bước vào bếp. Cái đồng hồ cúc cu treo trên tường bắt đầu gõ 11 tiếng. Bây giờ chú không thể nói là tiệm vẫn chưa mở cửa. Hơn nữa, trên cửa cũng đã treo bảng rõ ràng : Giờ mở cửa : 11h"

Anh chàng đó đúng là dạng công tử bột thượng lưu hiếm thấy ở khu phố này. Anh ta đúng là rất sạch sẽ và đẹp trai. Khoảng 27 tuổi? Hay 28? Anh ta ngồi nhìn ra cửa sổ, đuôi mắt khá dài. Gương mặt anh ta có chút gì đó sắc sảo và lạnh lùng, nhưng con người anh ta toát ra vẻ gì đó rất vênh váo. Loại vải của chiếc quần anh ta mặc đủ làm mọi (krfilm.net) cô gái mê mẩn, còn chiếc áo khoác da thì bám chặt vào cơ thể anh ta như da thịt vậy. Không chỉ có vậy, kích thước

vòng đùi của cái quần nhìn có vẻ nhỏ hơn 6 inches. Không hiểu bằng cách quái gì mà chân của cậu ta mặc vừa nữa? Cậu ta là gì chứ, kẻ quái dị sao? Không biết thế giới bây giờ là sao nữa? Đó mà là chân của đàn ông à? Thật là ảo lã...

Chú Hong di chuyển thân hình thấp bé mập mạp của mình để bung cà phê đến. Chú đặt tách trước mặt anh chàng công tử bột

"Dùng ngon miệng!"

Công tử Bột vẫn không thèm nhìn đến. Đến gần, người anh ta thoang thoảng mùi nước hoa.

"Đàn ông gì mà..." - chú Hong nhăn nhăn mũi suy nghĩ. Vừa lúc đó chú nhận ra cái nhìn chăm chăm và do dự của chàng trai. Nhanh chóng, chú nở nụ cười cầu tài, nhưng Công tử Bột nhìn đằng sau của chú. Anh ta nhìn vào nhà bếp, bước tường, gạch ... Biểu hiện (krfilm.net) của anh ta chẳng khác gì lúc ở ngoài cửa tiệm cả...

Đây là gì chứ, chuồng lợn? Chuồng ngựa - ánh mắt anh ta như nói lên điều đó. Thì sao chứ? Liên quan gì đến mày? Đừng có trở mắt lên nữa, thằng nhóc. Nếu mày là khách hàng thì cứ uống cà phê rồi biến dùm đi. Mày nghĩ mày đang làm gì chứ, há hốc mồm ra nhìn quanh thế này à? Này! Mày nghĩ mày là ai mà có quyền xem xét? Tao là chủ! Mày cứ nhìn chăm chăm cái gì chứ? Sao? Mày thích phong cách của tao à?

Chú Hong không thể tiếp tục im lặng và đang mơ màng nổi nóng vì nhiều chuyện giận bốc lửa. Quanh một cổ tay của Công tử Bột, cánh tay đang nhấc ly cà phê lên, là một cái đồng hồ sáng ngời. Chú Hong vừa định quay lại nhà bếp, tiến tới cạnh anh chàng đó (krfilm.net) như có một ma lực vậy...

"Uh...Hình như...cậu...không ở gần đây..."

Cái đồng hồ phát ra ánh sáng bằng bạch Kim, là sản phẩm nổi tiếng của Thụy Sĩ. Chú Hong nhận biết nhãn hiệu, dù chỉ mới nghe đến mà thôi. Chú Hong không còn cách nào khác nhưng cảm thấy có chút khúm núm...

"Cậu hẹn với ai ở đây à?"

"Phải. Ở đây không có nhân viên nào khác sao?" - Công tử Bột hỏi, tay mân mê mép cốc.

"Oh, có chứ, nhưng anh ta vừa nghỉ việc. Thế nên tôi treo bảng ở đằng kia, tìm người làm thêm"

"Vừa nghỉ việc" mà chú Hong vừa nói đến nghĩa là khoảng thời gian 8 tháng. Có một anh chàng làm việc bán thời gian ở đây nhưng cuối cùng đã nghỉ việc vì kinh doanh quá ế ẩm. Thật ra, việc làm ăn tẻ đến nỗi chú Hong có thể làm việc một mình mà vẫn còn nhiều thời gian dư dả, nhưng dù sao cũng rất khó kiếm tiền trả tiền thuê nhà. Nên chú đã rao bán cửa tiệm, nhưng

mọi chuyện chỉ vừa yên ắng trong 2 tháng trở lại đây. Cuối cùng, vài ngày trước, có người đến yêu(krfilm.net) cầu cửa tiệm ký hợp đồng, nhưng chú Hong vẫn chưa nói cho gia đình biết.

Xe bán thức ăn dạo, chết tiệt thật. Trong 39 năm của cuộc đời, mình chưa bao giờ làm gì khác ngoài bán cà phê...

"Ở đây chú dọn dẹp cửa tiệm, pha cà phê, phục vụ và thu tiền à? Một mình chú làm cả sao"

"Tôi phải làm vậy thôi, biết làm sao chú? Cậu biết thời buổi này rất khó tìm người làm thêm trung thực mà..?"

"Chú cũng đa năng thật nhỉ"

"Ha ha, tôi cũng có chút ít khả năng" - Chú Hong cười sảng khoái

"Vậy chú học pha cà phê ở đâu?"

Gì chứ, pha cà phê cũng cần có chứng chỉ sao?

"Tôi không học ở đâu cả, nhưng tôi có nhiều kinh nghiệm. Tôi từng làm thêm ở một tiệm cà phê suốt thời gian học đại học. Nó còn quen thuộc với tôi hơn cả chuyên ngành (krfilm.net) của mình nữa. Ha ha ha"

"Chú mở cửa tiệm này bao lâu rồi?"

"Năm nay là ba năm. Địa điểm cũng không tốt lắm"

"Chú biết không, địa điểm không hẳn là khuyết điểm hoàn toàn, phải chứ? Nói vậy cũng như một thành ngữ về người thợ mộc đổ thừa cái đục của mình vậy..."

Mày nói quái gì hả, thằng nhóc?

"Tôi đi ngang qua nhiều cao ốc rất đẹp trên đường đến đây".

"Phải, năm ngoái có vài ngân hàng và công ty cổ phần khai trương ở quanh đây. Nhưng làm thế có gì tốt chứ? Cái cửa hiệu Bucks and Seattle ở đó giết chết cả khu này. Không chỉ có thế, nhưng cả cái siêu thị lớn ở đó cũng hoàn toàn giết cả những cửa hàng nhỏ gần bên. Thấy chưa, đây đúng là điểm yếu của đất nước chúng ta. Không phải người ta nên ủng hộ những cửa (krfilm.net) hàng buôn bán nhỏ trước hay sao? Nếu như vậy kinh tế của người bình dân mới phát đạt, và chỉ khi kinh tế của người bình dân thịnh vượng thì đội bóng đá của nước ta mới đạt thành tích nổi bật, cậu nghĩ phải không? Ha ha ha"

Công tử Bọt không cười khiến chú Hong có chút xấu hổ

Công tử Bột tiếp tục xoay cái tách bằng những ngón tay, sau đó lần lượt xem xét cái đĩa, cái khay, muống cà phê và hũ đựng đường. Sau đó cậu ta nâng(krfilm.net) cốc lên như nâng ly rượu. Tự nhiên chú Hong cảm thấy khó thở và căng thẳng, không hiểu tại sao lồng ngực chú cảm thấy như co lại. Chú phát hiện mình đang nhìn chăm chăm vào đôi môi của Công tử Bột. Chú biết nhìn như vậy rất quái dị, nhưng chú không thể nào quay đi hướng khác.

Lúc đó Công Tử Bột dùng môi nhắm một hớp cà phê...Chú Hong muốn hỏi "Cậu cảm thấy sao?" nhưng cổ họng nghẹn lại không thể thốt ra lời. Công Tử Bột nhăn mặt. Cậu ta(krfilm.net) nhổ hớp cà phê ra khỏi miệng và thử nuốt một ngụm khác, sau đó quăng cái tách xuống bàn như không bao giờ muốn nhìn thấy nó nữa vậy..

Cái thằng này bị quái gì vậy chứ?Chú Hong bắt đầu nổi đóa. Nếu không còn gì khác, chú đã đặt danh dự của mình vào tách cà phê mà chú pha rồi...

"Cậu không hợp với mùi vị này sao??" Chú Hong cố nở nụ cười..

"Mùi vị y như lá cây bị nấu lên vậy"

"Huh"

"Tôi cho là nếu chú nấu nó đủ lâu, nó sẽ biến thành màu này, phải không?"

- Công tử Bột lạnh lùng nói. Điều này càng khiến chú Hong nổi đóa. Vừa lúc đó, cửa tiệm mở ra thật mạnh....

"À chú Hong, có phải chú đang kiểm người làm việc bán thời gian không?" Chú Hong nhìn En Chan tự nhủ, mình tưởng nó đã đi rồi chứ.

"Huh? À... uh..."

"Lẽ ra chú nên nói với cháu sớm hơn chứ! Chú không biết là cháu cũng đang tìm việc làm thêm à?"

Đột nhiên En Chan biến đổi sắc mặt. Đôi mắt đen láy, nước da trắng, dáng điệu hấp tấp nhưng khuôn mặt nó thì quả là xinh trai. Chẳng có đứa con gái nào ở những trường học quanh đó mà không biết tới Ko En Chan. Chúng thậm chí còn tụ tập bên ngoài cửa lớp dạy võ Taekwondo chỉ để nhìn loáng thoáng thấy En Chan. Lũ trẻ lúc nào cũng thật buồn cười.

"Cái gì đây? Những tiêu chuẩn này là gì vậy? Chiều cao tối thiểu 5feet9inch? hmm... vừa đủ.

Cháu vẫn đang lớn mà, lâu rồi cháu cũng không đo nhưng cháu chắc là khoảng 5feet8inch. Nếu cháu chỉ chạy bàn thì vẫn được đúng không chú Hong?"

"À, uh... Nghe này__"

"Yêu cầu hình thức: đẹp trai, mặt mũi sáng sủa" En Chan xoay xoay người trước mặt chú Hong như đang đứng trước camera. "Cháu cá là chú đã biết cháu được bình chọn có khuôn mặt đẹp trai nhất 9 tuần liên tục trên mạng đúng không?"

"À, chú có nghe nói."

"Chắc chắn là chú đã nghe nói rồi vì đấy là sự thật mà, mặc dù nó đã xảy ra 3 năm trước rồi." En Chan tiếp tục đọc mẫu quảng cáo dán ở cửa kính.

"Nụ cười quyến rũ, thân thiện." Quá dễ. "Được các bà các cô lớn tuổi yêu mến" Tốt thôi, xem nào, ha ha. Lại còn gì nữa? " Phải có tài năng đặc biệt. Chưa có người yêu?" Tại sao lại phải cầu kỳ thế nhỉ? "Này, chú Hong, chú đang định mở 1 công ty nhân tài đấy à? Có phải chú đang cố gắng trở thành người nổi tiếng không đấy?"

" K-Không... Ý chú không phải thế..."

Thực ra, mẫu quảng cáo đấy được người chủ mới của cửa tiệm gửi cho chú Hong qua email. En Chan hoài nghi đọc tiếp những yêu cầu trong mẫu quảng cáo. Lúc mới nhận được tờ quảng cáo này, chú Hong cũng kinh ngạc chẳng kém gì En Chan lúc này. Chú cũng có suy nghĩ giống hệt như nó.

Cái gì thế này, một công ty nhân tài à?

"Năm đôla một giờ. C-Cái gì? Thật sao? Bao gồm cả ăn trưa, tối và 5 đô mỗi giờ à? Woah! Nghĩa là gấp đôi những gì cháu đang kiếm được! Chú Hong, chú thuê cháu đi? Ngày mai cháu sẽ bắt đầu làm việc ngay! Chú làm ơn đi? Đi mà chú Hong?"

"Này chú Hong, nhìn cháu đi, chú thuê cháu đi mà-"

"Nói cách khác, cháu hoàn toàn phù hợp. Hmm... Công việc này là dành cho cháu."

Chú Hong đứng ngây người chẳng biết nói gì. Tờ quảng cáo in đen trắng kia nói rõ là chỉ tuyển con trai. Không hiểu cái con bé En Chan này đã bao giờ nhìn vào gương khi nó đi tắm chưa nhỉ? Tại sao một-đứa-con-gái-hai-mươi-tư-tuổi đầu vẫn không thể phân biệt nổi giới tính của nó nhỉ? Không lẽ đến bây giờ nó vẫn tưởng nó là một thằng con trai sao?

"Công việc kinh doanh chắc cũng hơi tẻ đúng không chú? Chắc là chú đang muốn bắt đầu những cách thức khác đúng không?"

"Không phải mẫu quảng cáo của chú đâu."

"Huh? Thế nó của ai vậy chú? Một cửa tiệm khác à?" En Chan đột nhiên nhìn chăm chăm và lên tới chỗ chú Hong. Nó liếc mắt thì thầm, " Một quán bar phải không chú?"

"Này, mày đừng nói những câu vô nghĩa nữa đi. Người ta có bao giờ trả cho mày năm đôla một giờ ở một quán bar không hả?"

"À, ý cháu là , chú biết đấy, năm đô một giờ chỉ là tiền lương thôi, chưa bao gồm tiền boa..."

"Thế chú mày có muốn đi làm ở quán bar không vậy hả?" một giọng nói cạnh khoé xen vào. Giật mình, chú Hong và En Chan quay lại phía Công tử Bột. Hắn đang ngồi ườn trên ghế với điệu bộ khá ngạo mạn. Hắn thôi vất chéo chân và đứng dậy, người hắn thẳng đơ như thể đang phải vác toàn bộ trọng lượng của cơ thể và tiến về chỗ họ

"Aa...aaaaggh!!!" En Chan đột nhiên hét toáng lên như King Kong. Chú Hong sau khi phải nghe tiếng thét điếc tai của En Chan thì nhảy giật lùi ra đằng sau, tim đập thình thịch còn tai thì vo ve. En Chan mặt xanh tái nhìn Công tử Bột và nói với giọng hoài nghi,

" T-thằng cha C-cải bắp ẻo lả này là ai vậy?" Ánh mắt Công tử Bột vằn lên, với nét mặt nửa khinh bỉ nửa tức giận, hắn tiến về phía En Chan.

"Bộ quần áo này là gì đây? Mày đang định chứng tỏ "sức mạnh cơ bắp" như trong những buổi

trình diễn đường phố gần đây đây hả?"

"Cái gì? Mà là con của"

"Hay đây là quần áo của bọn đầy tớ?"

En Chan bóp chặt bàn tay bước đến, ánh mắt nó toé lửa và có cảm giác như nó có thể tung ngay 1 cú đá bất cứ lúc nào. Và chú Hong hiểu tại sao nó lại có thái độ như thế.

Tại sao hắn dám bảo bộ võ phục giá trị của 1 võ sư Taekwondo này là quần áo của đầy tớ kia chứ? Thằng cha này chắc có vấn đề về ngôn ngữ.

"Ha, anh chàng éo lá, trông anh cũng không tồi nhỉ"

"Này, ông trẻ, tôi cóc cần biết ông đang làm gì ở đây. Bàn chân sạch sẽ của ông có đau khi bước trên sàn nhà bẩn thỉu không được trải thảm này không đấy?" giọng En Chan đầy mỉa mai. Hắn không thèm liếc nửa con mắt nhìn điệu-bộ-không-giống-En Chan lúc này.

"Được thôi, tao đang đi một đôi giày đặc biệt tuyệt hảo. Đôi giày này đắt đến nỗi nếu mày có chết đi sống lại cũng không thể có được nó đâu. Nhưng ngoài đôi giày ra thì mày cũng đang nhìn chăm chăm vào tao đấy. Này thằng nhóc, tại sao không để mắt mày nghỉ ngơi thư giãn nhỉ?"

"Ông có chuyện gì? Ông muốn đi hả"

"Đi? Đi đâu? Đi chợ à? Hay ra sân chơi? Đừng lừa dối bản thân nữa thằng nhóc. Nếu mày muốn việc làm thêm thì đi chữa mắt đi, đúng là dai như đũa"

"Cái gì!"

Công tử Bột cười khinh bỉ rồi quay sang chú Hong

"Tôi là Choi Han Kyul. Tôi mới ký hợp đồng mấy ngày trước."

"À... vâng..." Chú Hong bắt tay Công tử Bột và tự đánh mình khi nhìn thấy Công tử Bột tiến về phía bếp. Tên của người đàn ông đã ký hợp đồng để thay người chủ tiệm cũ chính là Choi Han Kyul.

"Sao vậy? Có chuyện gì vậy chú Hong? Thằng cha cái bắp ẻo lả vừa nói gì với chú vậy?"

"Huh? À, uh... chú nghĩ hẳn ta chính là chủ tiệm cà phê này..."

"Cái gì? Hả, đúng là loạn rồi. Thằng ngốc kia chắc là vẫn còn mệt mỏi sau một chuyến bay dài hoặc đại loại như thế."

"Chú đã bán tiệm cà phê rồi"

"C-chú Hong!!! Chú đang trêu cháu... phải không?!??"

CHƯƠNG I

Một tháng trước: giờ thứ 25 của En Chan

<Phần 1> 19h50' - En Chan đi mua thịt

Những bông hoa và những bông hoa và những cái cây và những cái cây, thật là khó phân biệt. Đây là bông hoa hay cái cây nhỉ?

En Chan chăm chú nhìn bức tranh qua cửa kính. Một người mẹ đang dắt tay đứa bé đi bên cạnh hai hàng hoa hướng dương được trồng ngay ngắn.

Mình đã đếm từ 7 năm trước rồi. Có 72 anh chàng. Nhưng còn đây là 72 bông hoa hay 72 cái cây nhỉ? Thật là khó hiểu.

Một tiếng động lớn vang lên. Cửa hàng thịt cuối cùng cũng đã mở cửa.

"Nàyyyyy, chú Ku, chú có đấy không?" En Chan loẹt quẹt đôi dép tông của nó vào cửa tiệm. Nó ngửi thấy mùi thơm của thịt lan tỏa, nước miếng trong miệng nó bắt đầu tứa ra.

En Chan đưa mắt nhìn quanh trong khi nó lại gần quầy thu ngân. Mắt nó dán chặt vào tấm kính

ở quầy thu ngân với vẻ thêm thường. Đôi mắt vừa mới đây còn ngăm nghía vẻ đẹp của bông hoa hướng dương giờ đã như không còn lý trí. Ngay lập tức, nó nhìn thấy miếng thịt tươi rói đỏ hồng, adrenaline chảy đầy trong tĩnh mạch của nó.

"Mọi chuyện vẫn ổn đấy chứ? Cháu nói là cháu phải chăm nom gì đó mà." Người bán thịt trả lời với bộ mặt rầu rĩ trong khi vẫn tiếp tục mài dao.

"Chuyện mà dù thế nào đi nữa cháu vẫn phải làm là gì thế?"

"..."

"Có vẻ như thịt xông khói mấy ngày nay không bán được mấy đúng không chứ?"

En Chan, như một số người nói, là một miếng thịt lợn kỳ quặc. Chỉ cần nhìn thấy miếng thịt tươi là nó có thể tưởng tượng ra những món ăn tương ứng trong đầu rồi. Nào là thịt lợn còtlet rồi thịt lợn muối và cả món lợn chua ngọt với sốt cam nữa ... Còn mỗi khi nhìn miếng sườn lợn, nó lại thấy rằng nghiêng ken két. Không chỉ đơn giản là thèm ăn mà trong vòng chưa đầy một giây nó còn có thể tưởng tượng ngay ra món ăn đấy nữa.

"Cháu muốn mua thịt hun khói hả?"

"Không ạ, chú lấy cho cháu một ít thịt chân trước. Cháu đang định nấu canh kim chi hầm ạ"

Canh kim chi hầm, thực ra đã đang được nấu trong đầu của En Chan rồi. Kim chi được cắt đúng tỷ lệ, thịt lợn với lượng mỡ vừa đủ, tất cả được cho vào nồi nước xút sền sệt đun sôi lên rồi ninh nhỏ lửa. En Chan nuốt nước miếng đang tứa ra trong miệng, và nhận thấy một điều gì đó vừa mới loé lên trong đầu nó. Chú Ku vẫn yên lặng. Chú đang ngồi ngây ra ở ngưỡng cửa nhìn miếng thịt đang được bày trong tủ kính. En Chan thấy khuôn mặt chú Ku hệt như một miếng thịt viên. Trông khuôn mặt chú thật nhẵn nhúm. Một miếng thịt viên méo mó.

"Này, chú Ku, có chuyện gì vậy? Có chuyện gì xảy ra phải không chú?"

Chú Ku dờ dẫm nhìn miếng thịt, trả lời với giọng mệt mỏi

"Này, En Chan, khi cháu nhìn miếng thịt kia, cháu nghĩ đến cái gì hả?"

"Chú bảo miếng thịt á?"

"Yea."

"Thịt gì hả chú? Cái này á? Chân giò ạ?"

"Không, thịt nói chung thôi."

"Thịt bò hay thịt lợn hả chú?"

"Đừng có đùa nữa!"

"Chân giò lợn hay đuôi bò hả chú?"

"Không! Chỉ là thịt thôi! Thịt nói chung!" Chú Ku đột nhiên quát lên. En Chan nhìn chăm chăm vào chú Ku. Nhưng nó nhanh chóng vui vẻ trở lại và cười,

"Nào, sao chú lại hét lên với cháu vậy? Chú bình tĩnh, thư giãn đi. Như thế không tốt cho huyết áp của chú đâu. Chú xem này, chú đỏ mặt tía tai lên rồi đấy."

"Thôi quên đi! Quên nó đi! Người mày đúng là không có cái xương nào đấy. Đó là lý do vì sao mày vẫn đang sống như thế!"

"Chú Ku, chú đừng dối như thế. Có chuyện gì vậy? Ở đâu lại xuất hiện dịch tả lợn hả chú?"

"Tao đã bảo là thôi mà. Tao có thể nói được gì với mày nữa nhỉ. Thôi ngay đi!"

"Tsk, tsk, thôi được rồi mà, chú đừng xấu hổ và dằn dỗi nữa. Nói cho cháu biết có chuyện gì đi."

"Cháu không hiểu những gì chú nói à? Chỉ là thịt thôi! Thịt nói chung ý! Thịt ý!"

"Yea, đúng rồi, thịt! Đó chính là lý do vì sao vừa nãy cháu hỏi chú. Loại thịt nào? Thịt thăn bò hay sườn lợn? Cháu biết những gì cháu hỏi chú."

"Arrrgh!" Chú Ku điên tiết lên lôi đĩa thịt trong tủ kính ra và ném phịch lên trên quầy thu ngân. Miếng thịt nẩy lên trên mấy cái khay. En Chan chết lặng người vì sợ hãi. Người nó cũng bắt đầu nóng ran lên. Chú Ku đang làm cái quái gì vậy nhỉ?

"Nghe này, nếu tao nói là thịt, mày phải hiểu là thịt nói chung hiểu chưa! Chân sau cũng là thịt đúng không? Đứa nào dám nói chỉ có thăn bò với sườn lợn là thịt hả!" Chú Ku bắt đầu lấy dao xiên vào miếng thăn bò và sườn lợn. Mỗi lần chú vung dao lên là ánh mắt En Chan lại càng thêm khiếp đảm còn hơi thở của nó ngày càng đứt quãng.

Chú Ku đã đi quá xa rồi! Tại sao chú lại làm cho miếng thịt tươi ngon này tả tơi thế kia nhỉ?! Làm sao có thể ăn nó được nữa?! Những móng tay thì cáu bẩn thế kia! Làm sao chú ý có thể bán nó được nữa?

Một ý nghĩ chợt loé lên khiến nó an tâm trở lại.

Chú Ku không thể bán miếng thịt đấy được. Vì nếu chú có lương tâm thì không đời nào chú ý

bán nó cả. Nhưng mà nếu vứt nó đi thì thật là phí phạm, cho nên nếu chú ý hỏi mình thì mình có thể lấy nó. Mình nghĩ nếu nướng lên thì miếng thịt đấy ăn vẫn rất ngon. Gượm đã! Đúng là ý kiến hay, mình sẽ ăn miếng thịt ngon lành kia.

"Cóc cần biết nó đắt thế nào, thịt bò Hanwoo thì vẫn là thịt thôi, bò Kobe cũng thế! Này nhóc, mày có lấy không? Nào, bây giờ thì tao hỏi mày, lúc mày nhìn miếng thịt mày nghĩ cái gì hả ?!"

"Thịt là thịt thôi. Biết nghĩ gì bây giờ nhỉ?"

"Tất nhiên là có thứ để nghĩ chứ, con bé ngốc này!"

"N-ngốc á?" En Chan bỗng nhiên tức tối. "Này chú Ku! Chú đang bảo ai ngốc thế? Khi cháu nhìn miếng thịt, tất cả những hiện lên trong đầu cháu chỉ là không biết mình có thể ăn được bao nhiêu thịt nhỉ. Ngoài điều đấy ra thì còn có thể nghĩ được cái gì nữa không ạ?"

"Ôi trời, mày là đứa con gái vô cảm có phải không?"

"Chuyện này thì có liên quan gì đến việc là con gái ạ? Còn chú thì đã trở thành ông già độc thân rồi đấy!"

"Con nhóc kia! Mày có chuyện gì thế hả? Sao mày lại bảo tao là ông già độc thân thế hả?"

"Omo, nhìn mày kìa, mày có vấn đề vì sinh ra đã là một đứa con gái à?"

"Một đứa con gái mà vẫn thản nhiên khi mọi người gọi là con trai à ? Đúng là đồ con nít!"

"Thật là mệt mỏi? Không phải nó mới xảy ra một hay hai lần mà là ngày nào cũng thế! Mỗi lần đều phải giải thích... Chết tiệt! Chú hiểu ý cháu đúng không? Có chuyện gì với chú vậy?"

"Mày thật sự thích thú điều đấy đúng không?"

"Cái gì ạ? Thích thú gì ạ?"

"Mày khoái trá khi thấy mọi người tưởng mày là con trai. Khi tụi con gái ở trường cơ sở và trung học hò hét và quay camera khi nhìn thấy mày, điều đấy làm mày cảm thấy thích thú đúng không?"

"Này, chú Ku. Cháu không phải là đứa hư hỏng đâu. Chú già quá rồi đấy, chú nghĩ chú đang làm gì cơ chứ, rắc muối lên vết thương ạ?"

"Già? À được, mày muốn như thế hả?!"

"Cháu không biết chú say ở đâu hay vì ai mà chú lại say rượu nhưng tại sao chú lại tức giận với

cháu thế? Cháu là gì chứ, là cái túi để chú đấm ạ? Lúc nào chú cũng như thế với cháu."

"Hả, mày nói gì, tao không được tức giận nữa à? Tao không thể phát điên lên vì tao chẳng làm được cái gì và đã trượt kỳ thi văn khoa Shinchon mười bốn lần à?"

"Sao ạ, có phải chú tự hào vì đã trượt mười bốn lần không thế ..." En Chan dài giọng nói. Mười bốn lần à? Ôi trời... hôm qua là ngày thứ mười ba! À, đấy là lý do vì sao mặt chú Ku trông như muốn nổ tung ra thế kia.

"Họ... thông báo kết quả rồi đúng không ạ?" Tsk, tsk, mình đoán là chú ý lại trượt tiếp rồi.

"Giấc mơ của chú tan biến rồi. Mấy đêm trước, chú mơ thấy một con bò sữa đè lên người chú nghẹt thở. Con bò đè bầu vú của nó lên người chú rồi nói 'Xẻ thịt tôi đi, tại sao lại không làm thế. Cố gắng lên, xẻ thịt tôi đi'. Chú tiếp tục vật lộn với nó bởi vì chú cảm thấy như mình sắp sửa chết đến nơi. Nhưng sau đấy, chú nhận thấy rằng chú đang cố gắng xẻ thịt con bò từ phía dưới." Chú Ku lôi cái chân giò trước đặt lên thớt và bắt đầu chặt thành miếng lớn. "Nhưng con dao ngớ ngẩn này không chịu nghe lời. Nó chỉ cứa lên da con bò như thể chỉ cứa đi cứa lại hay đại loại như thế. Rồi con bò cười vang lên. Nó cười rồi nói 'Xẻ thịt tôi đi, Cố gắng lên, Xẻ thịt tôi đi'"

"Chắc hẳn phải rất đẹp"

"Cái gì chắc hẳn rất đẹp?"

"Chú thích bầu vú của nó chứ? Đẹp thật, một bầu vú to"

"Mày đúng là tầm thường----!"

"Cháu biết chú có 1 cái tranh vú bò treo ở đầu giường phòng ngủ đúng không. Ý cháu là, cháu hiểu sở thích của chú, nhưng đấy là cái lịch từ năm 1999 rồi mà. Tại sao chú vẫn có thể treo ở đấy được nhỉ?"

"Cái gì, mày nghĩ tao treo nó ở đấy chỉ vì nó là cái tranh vú bò à? Tao vẫn treo vì đấy là tháng mà bố mẹ tao qua đời. Đấy chính là vấn đề của mày đấy. Cho dù mày có là một đứa con gái thì đầu óc của mày cũng chỉ toàn cặn bã mà thôi. Tao không thể hiểu tại sao mày lại có thể nghĩ là mày có đủ tư cách để dạy lũ trẻ chứ. Nếu tao có con thì tao sẽ không bao giờ để mày trông giúp đâu."

"Ha ha, thì chú cứ cưới vợ đi đã, rồi hãy nói cháu."

"Mày thì vẫn có thể có con mà không cần cưới hả, đúng là hỗn xược."

"Bằng cách nào nhỉ? Nhận con nuôi ạ?"

"Đấy không phải là những gì tao...Gì cũng được, nói chuyện với mày làm tao chóng hết cả mặt. Tao đang ở đâu thế này?"

"Đúng là giấc mơ ngớ ngẩn."

"Chết tiệt. Chúng có biết gì không nhỉ? Tất cả tội giám khảo đều như nhau cả, mày biết không? Văn đàn đúng là thối nát. Đấy chỉ là nơi dành cho những thằng ngốc bẩm sinh mà thôi."

"Yea, hoàn toàn thối nát." En Chan hòa theo một cách vô thức, nhưng nó đang nhìn chăm chăm vào cái thớt. Miếng thịt càng ngày càng nhiều, chú ý đang định làm gì không biết, món thịt băm à?

"Một bài thơ thì có cái gì? Cảm xúc! Ấn tượng! Mày phải thưởng thức từng câu thơ và để ý đến từng dấu cách. Và mày phải đọc bài thơ làm sao để có thể cảm nhận được sự tinh tế của nó. Bọn lai căng thì chỉ đọc có mỗi cái tiêu đề với một hai dòng rồi bỏ đấy. Bọn chúng không có đủ sự chín chắn. Làm sao mày có thể là một nhà thơ hay một tiểu thuyết gia nổi tiếng nếu mày không hiểu rõ giá trị của nghệ thuật chân chính?"

"Thế chủ đề của lần này là gì ạ?"

"Khối lập phương vô hạn của thịt tươi" Máu chảy nhỏ giọt, thịt dính, mỡ trắng, da dày, xương chắc. Cuộc sống của người bán thịt, người cắt những miếng thịt ra thành những khối lập phương, niềm vui, nỗi buồn và cả sự cô đơn của họ nữa. Bài thơ của tao chứa đựng tất cả những điều đấy.

"Đấy có phải lý do vì sao chú cứ liên tục hỏi cháu nghĩ gì khi nhìn miếng thịt không ạ?"

"Yea, Khi tao nhìn miếng thịt này... " Chú Ku thở dài và vung dao lên chặt xuống trong niềm vui thích. En Chan ước gì chú Ku không nhận thấy miếng thịt dày đến thế nào.

" Với tao, thịt chính là cuộc sống, là sự yêu ghét mà có muốn tao cũng không thể biểu lộ được. Làm sao chúng có thể hiểu được sự thâm thúy đấy?"

"Có thể mấy ông đấy ăn chay hay đại loại như thế ạ."

"Hả?"

"Tao biết, tội giám khảo chắc chắn là ăn chay. Đấy chỉ là một nhất thời thôi mày hiểu không?" Chung hững, chú Ku giữ nguyên tay dao trên cao. En Chan nhân cơ hội đó lấy luôn miếng thịt ra.

"Ăn uống khoa học à?"

"Yea. Đây là lý do vì sao dạo này rau lại đắt hơn cả thịt. Chú có biết không?" En Chan rút năm đồng ra trả tiền cho miếng thịt đã bị băm ra quá nhỏ để hầm rồi.

"Thôi khỏi."

"Dạ? Sao hả chú?"

Chú Ku thất thểu quay vào.

Chẳng lẽ chú Ku cảm thấy shock vì mình cho rằng mấy ông giám khảo ăn chay? Mình chỉ nói là có thể thôi mà nhỉ.

<Phần 2> 20h50: Tiến lên, Siêu Nhân!

Khu nhà nơi En Chan đang dạy võ cao bốn tầng. Nó dạy ở tầng hai, phòng dạy võ tự vệ Taewondo DongMoon. Cửa vào khá nhỏ nằm ở phía bên trái của khu nhà. Cầu thang ở đây chật hẹp đến nỗi nếu đứng thẳng lưng thì sẽ choán hết cả lối đi còn sàn nhà thì lúc nào cũng đầy bụi. Một bức ảnh với viền khung theo trường phái graffiti được treo trên bức tường đã bị nứt loang lổ. Nửa tấm kính bọc bên ngoài bức ảnh đã bị vỡ được dán lại một cách cầu thả. Bức ảnh chụp các học viên Taewondo đã giành được huy chương trong những cuộc thi đấu. Mọi người đều nở nụ cười rạng rỡ với những vòng hoa xinh xắn đeo trên cổ còn huấn luyện viên của họ đứng đó, gương mặt không hề bị thay đổi theo thời gian. Trong mỗi tấm ảnh, dù là của võ sinh nam hay nữ, nét mặt của vị huấn luyện viên vẫn không thay đổi. Ngay cả giờ đây, sau bao nhiêu năm, nét mặt đó vẫn giữ nguyên.

En Chan cúi xuống nhặt miếng dán tường đã bị rơi xuống sàn nhà và móc lại vào bức tranh. Nó nhảy ba bước một lên cầu thang và tiến vào phòng dạy võ.

"Chị ơi!"

"Yea?" Khi nó vừa bước vào, một đứa trẻ chạy đến nói.

"Chị ơi, Seung Kyung mang Simba đến này."

En Chan quăng túi thịt lợn lên bàn rồi nhìn quanh. Seung Kyung đang đứng ôm con chó nhỏ trên tay. Những đứa khác đang xúm quanh nó như thể cử tọa đợi lắng nghe phán quyết của En Chan.

"Tại sao mấy đứa vẫn còn ở đây thế? Nếu luyện tập xong rồi thì về nhà hết đi."

"Tụi em ăn bánh pizza. Thế có phạm luật không ạ?" Bong Tae Won cao giọng.

Ôi Chúa ơi, khi nào thì thằng nhóc con này mới qua tuổi dậy thì đây?

"Seung Kyung gọi bánh pizza. Nó cũng gọi cho cả chị nữa đấy ạ. Mẹ chị hôm nay không ở nhà đúng không? Mẹ Seung Kyung cũng đi đâu đó đấy ạ." Yun Jung hớn hển nói. Chính con bé là đứa vừa mách với En Chan về việc Seung Kyung mang theo con chó xù Simba tới lớp.

"Này nhóc, chị đã bảo với em rồi, mẹ của Seung Kyung không phải "đi đâu đó", cô ý chỉ đi nghe nhạc thôi hiểu chưa."

"À, đúng rồi, nghe nhạc ạ." Seung Kyung quay sang liếc Yun Jung nhưng sau đấy nó cũng chẳng thèm để ý tới con bé nữa.

"Em thấy tội nghiệp cho Sinba quá vì nó phải đi về nhà một mình. Em có thể chơi với nó cho đến lúc mẹ em tới đón được không chị?" Mặc dù giọng nói của Seung Kyung dễ thương hơn hẳn thằng nhóc Bong Tae Won nhưng thực ra vẫn có chút gì đó bướng bỉnh trong âm điệu của nó. Có chuyện gì với tụi trẻ vậy nhỉ? Tại sao mình lại có cảm giác như đang bị một đứa-nhóc-mười-hai-tuổi dọa dẫm thế? Em Chan không tài nào mở miệng được, dù chỉ để nói "Các em nghĩ gì khi mang một con cún con vào lớp học võ thể hả?" với lũ trẻ vì chính chúng đã nộp tiền học phí cho lớp học này.

"Các em chỉ còn 30 phút nữa thôi đấy. Sắp tới giờ của lớp sau rồi."

"30 phút là quá đủ rồi mà chị. Người ta sẽ mang pizza tới ngay thôi. Em gọi cả loại chị thích đấy – pizza bulgogi."

En Chan sáng mắt lên. Đúng rồi! Bulgogi! Nhưng nó cố làm ra vẻ bàng quan bằng cách lục lọi ngăn kéo bàn.

"C-con chó ăn ..."

"Này Seung Kyung, con Simba có ăn được xúc xích không đấy?"

"Có, cái gì nó cũng ăn hết."

Lũ trẻ đang vờn Simba bằng một cái xúc xích. En Chan chẳng buồn la mắng tụi trẻ ngay cả khi chúng chạy huỳnh huých trên sàn gỗ phòng học đuổi theo con chó. Thường thì những lúc như thế, nó thường quát lên "Này, thôi ngay đi!" nhưng bây giờ thì nó đang ngồi đấy, nhìn lũ trẻ chơi đùa với ánh mắt mơ màng, còn nước dãi thì chảy đầy trong miệng. Con bé Seung Kyung sung sướng nhìn En Chan, còn thằng Tae Won thì đang cẩu tiết với En Chan. Cả hai đứa vừa được lên cấp 6 năm nay. Chúng chơi đùa và đuổi đánh nhau cứ như Tôm và Jerry vậy. Có phải từ sau khi Tae Won được tuyển lên lớp trên sau Seung Kyung, nó đã biến thành mèo Tôm không nhỉ? Còn En Chan thì đích thực là miếng phomat, trung tâm của mọi rắc rối.

En Chan không tài nào nghĩ được bất cứ cái gì khác ngoài bữa tối. Nó sẽ để huấn luyện viên

hướng dẫn lớp sau rồi lên nhà nó ở tầng gác mái ăn tối. Một kế hoạch tuyệt hảo!

Nhưng trước tiên nó phải ăn Pizza đã. Đến bữa tối, nó sẽ ăn canh kimchi hầm thịt với cơm, và món salad ngon tuyệt của mẹ nó để ăn tráng miệng. Heh, heh, heh...

“Chị ơi, chị đang chảy nước miếng ra kìa.”

“Huh? À...” En Chan cười ngượng ngịu rồi lấy tay áo lên quẹt miệng. Thằng nhóc Tae Won nhìn mặt như thể nó đang thấy kinh tởm lắm, nhưng con nhóc Seung Kyung thì vẫn đứng đấy nhìn En Chan lau miệng với ánh mắt ngạc nhiên.

“Chị ơi, thế chị đã đọc email em gửi cho chị chưa ạ?”

“Em gửi email cho chị à? Chị không biết, chị vẫn chưa đọc ...” En Chan chẳng mấy khi đụng tới máy vi tính. Nó còn chẳng nhớ rõ địa chỉ email của nó là gì nữa là. Đúng là một tình huống khó xử, En Chan cười gượng gạo bật máy tính.

“C-Chị xem được không? Xem Seung Kyung đã gửi thư gì cho chị nào?”

“Không! Không!” Seung Kyung chạy vụt đến tắt máy tính. Nó đỏ mặt xấu hổ rồi liếc nhìn thằng Tae Won với ánh mắt lo lắng.

“C-Chị đọc sau đi. À, kia rồi! Pizza đến rồi!” Seung Kyung chạy đến và mở cái ví hồng xinh xinh của nó ra. En Chan không thể ngồi đấy và nhìn con bé trả tiền được nên nó giả vờ lúi húi xếp dọn xung quanh. Vừa làm, nó vừa liếc về phía Tae Won, thằng nhóc vẫn đang theo dõi nó từ nãy tới giờ.

“Cái gì?”

Tae Won nhìn nó với ánh mắt khiêu khích rồi bỏ đi.

“Thằng nhóc lão toét...”

“Chị ơi, lại đây ăn pizza với chúng em!”

“À, y-yea, đợi chị làm nốt ... cái này chút. Mấy đứa cứ ăn đi.”

Nó không thể lao đến ngay được. Nó còn có lòng tự trọng của một huấn luyện viên. En Chan vẫn tiếp tục sục sạo ngăn bàn. Nhưng trò đấy của nó cũng chỉ kéo dài vài giây mà thôi. Mũi nó đã ngửi thấy mùi thơm sực nức của chiếc bánh pizza. Không chỉ thế, lũ trẻ cũng đang ăn ngấu nghiến rồi, nó khiến cho tai của En Chan cũng như bắt đầu chảy nước miếng.

“C-có lẽ chị sẽ thử một miếng,” En Chan thì thầm rồi chạy ra chỗ bọn trẻ.

“Chị này,” Seung Kyung đưa cho En Chan một miếng pizza mà nó đã để dành riêng cho En Chan. Con nhóc này thiệt là dễ thương. Đúng lúc đấy, giọng Tae Won vang lên,

“Điện thoại này chị.”

“Hả?” Tae Won đặt điện thoại lên bàn. Nhưng không phải bằng tay mà bằng cằm của nó.

Ngũ quan của En Chan đã hoàn toàn đặt vào miếng bánh pizza, và nó chẳng còn có thể nghe thấy tiếng chuông điện thoại nữa. Chết tiệt! Đứa quái nào gọi thế nhỉ? En Chan không say nên chẳng còn cách nào khác là nó phải bắt máy.

“Alô?”

“Obba, em đây.” (chú thích: ở Hàn Quốc, con gái thường gọi những cậu con trai lớn tuổi hơn là Obba) Mắt En Chan toé lửa. Đứa nào đang chơi khăm mình thế nhỉ? Cái từ “Obba” này đã biến mất từ lâu rồi cơ mà. Trong suốt những năm ở trường cơ sở và trung học, En Chan luôn bị tụi con gái nhầm tưởng là con trai, và chúng đều gọi nó là “Obba” Ngay cả một số đứa con gái cùng lớp cũng gọi nó là “obba, obba”.

Và đến tận bây giờ chúng vẫn không biết là chúng đã nhầm?!

“Nhầm số rồi.” En Chan đang định cúp máy thì giọng nói lại vang lên,

“Obba, em đây! En Se đây.”

“Tao không nói chuyện bây giờ được.”

“Sao ạ?”

“Sao cái gì? Tao sẽ nói cho mày tại sao, tao chỉ đang định ...

Con nhóc Seung Kyung đang cầm một miếng pizza trên tay, hươ hươ trước mặt En Chan như để gọi nó đến ăn. En Chan ra hiệu lại cho nó và gật gật đầu.

“Tao đang bận, thôi gọi sau nhé. Tao cúp máy đây.”

“Obba, Em đang gặp rắc rối! Có mấy thằng du côn đang bắt nạt em.”

“Cái gì?” Miếng pizza biến mất trong đầu En Chan. “Tụi nào?”

“Em đã bảo nó đi nhưng nó cứ lảng nhảng theo em. Bây giờ nó đang đứng ngay trước mặt em này. Đến giúp em được không, obba?”

“Nó là con của ---- mà đang ở đâu!”

“Tiệm Cà phê Hoàng tử ạ.”

Ngoài Mẹ và En Se, chẳng ai có thể lôi En Chan ra khỏi bàn ăn. En Se chu môi thổi mấy cọng tóc mái đang chọc vào mắt nó và nháy ra đằng trước. Nó quay ra cửa nhưng dây điện thoại kéo tai nó lại.

“Mày làm cái quái gì mà cứ loăng quăng thế hả? Những gì mày làm chỉ là đi lang thang ngoài đường thôi à? Không về nhà à?!”

“Em đang muốn về đây, nhưng thằng cha này...”

“Câm ngay! Tao không muốn nghe nữa! Mày có về nhà thật không. Chú Hong có đấy chứ hả?”

“Chú Hong ạ? Yea, Chú ý đang đứng ở quầy thu ngân nhìn ra kia.”

“Mày đứng yên đấy---”

Đột nhiên En Chan tung hai chân lên (“AARRGH!”) rồi ngã oạch xuống sàn nhà. Lũ trẻ ngừng ăn quay ra nhìn En Chan. Một tay của nó túm lấy ống tay áo, tay kia thì đang cầm điện thoại. Một bên đầu gối thì đang cố đỡ cơ thể nó, còn chân kia thì đá lên không trung, bàn chân thì dính đầy phân của con Simba.

F... fu... aaaaak!! Tao sẽ bóp cổ mày, con chó kia!

“Obba, có chuyện gì thế? Obba?” En Se hét toáng vào điện thoại. Tủ trưng bày giải thưởng rung lên bần bật. Mọi con mắt đổ dồn về phía chiếc tủ, mấy chiếc cup bắt đầu rơi xuống. En Chan theo phản xạ giơ tay ra đỡ.

“Umph!” Nó hầu như chẳng chớp được cái nào, đúng lúc đó, trong khi nó đang định thở dài thì cái đầu siêu nhân từ trên đỉnh chiếc cup rơi xuống lăn lóc dưới sàn nhà. En Chan há hốc miệng, nó có thể nghe thấy cả tiếng thở của lũ trẻ. Nó có thể cảm nhận được cả những cái nhìn lo âu và thương hại của bọn chúng.

“Khi huấn luyện viên nhìn thấy cái này.....”

“Chết tiệt...” Nó nhặt cái đầu siêu nhân đặt lên chiếc cup và đi rửa chân, nhưng Seung Kyung đang băng tay cho nó.

“Chị ơi, chị bị chảy máu rồi này.” Chị là vết xước nhỏ giữa ngón cái và ngón trỏ do nó sượt vào góc nhọn của chiếc cup, nhưng không ai có thể cản Seung Kyung được. “Phải băng bó ngay thôi,

nếu không nó sẽ tiếp tục chảy máu đầy chị.” Seung Kyung gần như phát khóc. Chỉ cần một miếng băng gạc là đủ nhưng Seung Kyung vẫn nhất định băng tay cho En Chan. Cuối cùng, nó quần cả lên cổ tay khiến bàn tay En Chan cứng đờ lại. Nhưng En Chan không thể la mắng Seung Kyung được. Nó biết con bé sợ máu. En Chan biết rõ rằng trước đây Seung Kyung đã bị mất anh trai do tai nạn ô tô. Và con bé đã phải chứng kiến tai nạn đau lòng đấy.

<Phần 3> 20h55’: En Chan gặp tên du côn

En Chan chạy đến Tiệm cà phê Hoàng tử với tay áo dính nước bọt đã khô của nó còn quần thì vẫn còn dính một ít phân khô của con Simba.

“Obba, tay của obba sao vậy? Obba bị đau à?”

“Ko En Se, mày...” En Chan đôi lúc không thể nhận ra đứa em gái của nó, En Se. Đó là bởi vì sáng nay, lúc đi học, con bé En Se trông như một người khác. Không còn nghi ngờ gì nữa, bộ đồng phục ở trường chắc chắn con bé En Se lại tống vào ngăn chứa đồ ở ga tàu điện ngầm như mọi lần rồi.

“Obba, Em đã bảo obba đừng đi đánh nhau nữa rồi mà. Obba suốt ngày bị đau chỗ nọ chỗ kia chỉ vì obba cứ đánh bất kỳ thằng du côn nào obba gặp đấy. Hãy để cho quả đấm của obba nghỉ ngơi đi.” Giọng điệu của En Se vô cùng ngọt ngào. Còn En Chan thì biết tổng bản chất đánh đá của nhỏ em nó rồi.

Dù sao đi nữa thì có cái gì để ăn không?

“Thằng oắt này là ai thế? Bạn trai của em à? Ha, thật nực cười,” một giọng nói xấc xược vang lên. En Chan liếc qua tên con trai đang đứng trước mặt nó. Cái gì thế này! Thằng nhóc này là ai, một thằng du côn đến từ mảnh đất của quạ à (chú thích: ở Hàn Quốc, những người da ngăm đen thường được ví như quạ. Tên du côn được nhắc đến ở đây là một chàng thanh niên có làn da rám nắng, vì vậy mới gọi là tên du côn đến từ mảnh đất của quạ.)? Da của nó cực kỳ đen, và ... ôi Chúa ơi, tóc nó lại còn uốn xoắn tít lên nữa. Đúng là hiện thân của thần chết!

En Chan không biết thằng nhóc kia đang đứng rung chân vì nó lo sợ hay bởi vì nó đang cố chứng tỏ mình là một tên du côn nữa.

“Aigoo, aigoo.....” En Chan không ngưng làm bầm. Nó đang chống chân lên ghế, vì toàn thân nó vẫn còn nhức nhối. Đầu nó như vỡ ra làm hai nửa. Một phần là do cú ngã lúc nãy, nhưng toàn thân nó cũng đã rã rời hết cả. Khoảng 3cm phía dưới tai bên phải, En Chan bị trụi một ít tóc cỡ như đồng xu. Nhóc con, nếu mà chị tóm được đứa ngốc nào nhổ miếng kẹo cao su đẩy ra ... nhưng đấy không phải là vấn đề. Nó đã biết có điều gì đó tồi tệ sắp xảy ra khi thằng nhóc Tae Won lăm li múa may loạn lên với 2 cái kéo và nói nó sẽ cắt tóc của En Chan. Trong lúc Seung Kyung đang băng bó cho En Chan, thằng nhóc đứng bên cắt tóc nó với ánh mắt khác thường. Nó chạy qua chạy lại và En Chan có thể nghe thấy tiếng kéo loẹt xoẹt bên tai. Nhìn trông cứ như một cảnh trong bộ phim kinh dị vậy. Chẳng còn cách nào khác, En Chan phải mượn tạm cái

mũ bảo hiểm của huấn luyện viên treo trên tường để đội.

“Này, En Se, em đang lừa dối anh có phải không? Em vứt bỏ anh chỉ vì thằng nhãi cò lả này thôi hả?” Đáp lại câu nói đầy ác ý của tên nhóc, En Se đến bên và quàng tay ôm lấy En Chan. Thằng nhóc mắt toé lửa, khuôn mặt tốt sầm của nó nhăn nhó trông thật kinh khủng.

En Chan thở gấp bằng miệng như thể nó đang vô cùng tức giận. Thói quen của nó là thổi mấy cọng tóc với ánh nhìn giận giữ. Cái mũ trên đầu nó sắp bay khỏi và nó phải lấy tay để ấn xuống.

“Obba, tổng khứ hẩn đi cho em. Thật kinh khủng, em sắp phát điên lên đây vì thằng nhãi này cứ quanh quẩn làm phiền em. Em đã nói với hẩn là em có người yêu rồi, nhưng hẩn có tin em đâu.”

Lúc này đây, con bé Em Se không bảo En Chan phải đóng giả làm anh trai nó, nó muốn En Chan giả làm bạn trai thì đúng hơn. Thằng du côn kia nói đúng, con nhóc này đang lòi mình ra làm trò cười đây.

Khi nào thì mày mới là người lớn đây hả, Ko En Se. Tao là bà chị khốn khổ của mày đây!

En Chan không thể làm gì ngoài việc thở dài. Chú Hong đã mang ra cho nó một cốc nước.

“Tay cháu sao thế? Tập dấm bằng gỗ tiếp hả?”

“Không có gì đâu chú ạ. À chú Hong, chú có gì ăn không ạ?”

“Ăn hả? Chỉ có bánh biscuit thôi. Cháu có muốn ăn không?”

En Chan thở dài. Nếu En Se không nặng xị lên với nó về thằng du côn kia thì nó đã có thể thay quần áo trước khi đến rồi. Và còn được ăn bánh pizza nữa chứ. Quả thực là bây giờ nó đang nghĩ đến miếng pizza và cái túi đầy thịt mà nó quẳng lên bàn nữa.

“Dạ, tất nhiên là có chứ ạ.”

“Cháu có muốn uống gì nữa không?”

“Ôi, xem nào, chú biết đấy” En Chan, thường thì nó không chọn đồ uống gì cả để tiết kiệm tiền, nhưng đột nhiên nó nhớ ra khuôn mặt tốt sầm đang ngồi trước mặt nó. Eh, đúng rồi, thằng nhóc đấy có thể trả mà.

“Nước quả ép ạ, nhiều một chút chú nhé.”

“Có vẻ như một cốc nước hoa quả cũng đang muốn được em gọi đấy, En Se. Mà em có chắc là em muốn đi ra ngoài với ... cái thứ này chứ? Em làm sao thế? Obba chưa nói với em à? Em

không nên giao du với một thằng nhãi cò lả như nó.”

En Se khịt khịt mũi

“Ha, đừng làm tôi buồn cười nữa. này Hwang Min Dal, ai nói anh là obba hả? Anh chẳng là cái quái gì ngoài một tên du côn hạ đẳng hết, hiểu chưa?”

“Anh không phải Min Dal, anh là Min Yup! Không hiểu sao em có thể nói những câu chê bai như thế mà trông vẫn đáng yêu thế nhỉ?”

Ugh... tôi ném cho anh mấy cái biscuit vào người bây giờ.

En Se huých vào người En Chan. Nó đang muốn hối thúc En Chan sớm tổng khứ thằng du côn kia đi. En Chan nhìn từ trên xuống dưới thằng nhóc từ bên dưới cái mũ quá rộng mà nó đang đội. Nó chạy đến đây chỉ vì nghĩ rằng nó phải bảo vệ En Se, nhưng xem những gì đang xảy ra này, tên được gọi là “đối thủ” kia đang ngồi đối diện với nó, nó chẳng thể làm gì khác ngoài việc thở dài. Thằng nhóc đây thậm chí không thể gọi là du côn được. Nó chỉ đáng là một thằng anh chị ở trường trung học cơ sở mà thôi. Nó có thể ăn nói ương ngạnh, nhưng En Chan không hiểu được ánh nhìn trong mắt nó. Tất nhiên là trông nó không có vẻ như có thể đánh đấm được ai đó.

“À, có phải cái thứ này đang học trường trung học cơ sở không nhỉ?” Thằng nhóc nhếch mép khinh bỉ.

“Ya! Anh làm tôi bực mình rồi đấy!” En Se nhanh chóng quay lại bản chất thật của nó. “Anh là cái quái gì mà cứ bảo obba là “cái thứ này” thế, hả?”

En Chan thật sự không thích nhìn thấy bản chất thật của En Se, nhưng nó thấy sự thật là nhỏ em nó đang cố bảo vệ gia đình nó. Ôi, con nhỏ đáng ghét...

“Obba hơn anh hẳn 4 tuổi đấy! Hãy tỏ ra tôn trọng một chút đi!”

“Cái gì? Cái thứ này mà hơn anh 4 tuổi ý hả. Em đang định làm gì thế hả. Em nghĩ anh mù à? Thằng oắt này không thể nào lớn tuổi hơn một học sinh trung học như anh được. Ha, hẳn hỏi với em hẳn 20 tuổi à? Em bị hẳn chơi xỏ rồi, ngốc ạ! Đây, thằng kia! Nghe đây! Đừng có nói dối nữa, mà nói thật đi. Mà bao nhiêu tuổi hả?”

“Đây chính là lý do vì sao tôi không ưa nổi anh. Tại sao lúc nào anh cũng nhìn nhận mọi thứ theo hướng tiêu cực thế nhỉ? Ha, anh nghĩ mọi người đều như anh cả sao? Vì mỗi lần anh mở miệng là lại nói những lời lươn lẹo, nên anh nghĩ ai cũng dối trá như anh hả? Anh đúng là kẻ nói dối xấu xa!”

Ngay khi En Se vừa nói xong nhưng câu cạnh khoé của nó, thằng nhóc xiu hẳn xuống.

“Hả, em định...”

“Cái gì, anh định làm gì tôi với bộ dạng của một kẻ đê tiện như thế hả? Định đánh tôi hả? Được, thích thì đánh đi. Sau đấy thì kết thúc tất cả luôn.”

“Chết tiệt...”

Đấy có phải là cách tụi học sinh trung học nói chuyện với nhau không nhỉ? Ôi, Chúa ơi, nó gọi mình ra để làm gì không biết. Có vẻ như đấy là cách để chúng khám phá bản thân...

En Chan ngồi tụt hẳn xuống ghế, ngả đầu ra đằng sau, chờ đợi cốc nước hoa quả chú Hong sắp mang tới. En Se nhận ngay ra ý định đấy và nó lại tiếp tục huých En Chan.

“Obba nói gì đi!” En Chan đang cau tiết lên với cái mũ. Còn En Se đang nhìn như muốn giục nó hãy nhanh lên.

“Uh ... yea...”

Cổ họng nó khô khốc. En Chan đặt tay lên cái dạ dày tổng tuyếch của nó, và ngồi ngay ngắn lại.

Nếu nó muốn mình đóng giả làm bạn trai của nó thì ít ra nó cũng phải cho mình cái gì vào bụng đã chứ. Mình không thể ráng sức tiếp được nữa. Lúc này ...

Giọng En Chan thì thào như gió thoảng.

“Mày..... mày tên gì?”

“Obba hỏi tên nó làm gì?” En Se nóng nảy nói. En Chan nhìn thẳng nhóc qua cái vành mũ đang sụp xuống đầu nó và nói với giọng còn thì thào hơn nữa.

“Mày thích En Se của chúng tao hay cái gì?”

“Obba, sao obba lại hỏi hần như thế?”

“Cái gì, En Se của mày? Cô ấy thuộc về mày hay gì thế?”

En Chan biết thẳng nhóc đang coi thường nó. Trước hết là về cân nặng. En Chan trông cũng như những đứa con gái ở trường trung học và cơ sở, nhưng nó không thể so sánh với tụi con trai bằng tuổi được. Chiều cao 5feet8 của nó cũng chỉ nhỉnh hơn tụi con gái một chút thôi.

“Nghe này, nhóc, mày không hiểu tao nói gì à? Tao đang hỏi mày, mày có hay mày không có ...”

Đúng lúc đó, chú Hong mang cốc hoa quả tới. En Chan dùng luôn câu hỏi của nó và giờ tay ra, nhưng nó không xoay ra được. Miếng băng ở tay quá chặt khiến nó không thể cầm nắm gì được. Chết tiệt. Không còn cách nào khác, nó giờ tay còn lại ra. Chú Hong đang tặc lưỡi còn En Chan thì uống ngay một ngụm. Khoảng 5 giây sau, nó đã uống cạn cốc nước hoa quả.

“Aaaahhh.”

“Obba.”

(Ợ...)

“Ew, gớm ghê quá.”

“Này, thôi những thứ rác rưởi này đi. Đấu một trận đi xem nào,” thằng nhóc có vẻ mất hết bình tĩnh. En Se lại nháy mắt với En Chan như muốn nói “oánh lại hấn đi”. Không còn nghi ngờ gì lý do tại sao nó lại gọi En Chan tới đây. Nhiều lúc, En Chan tự hỏi không hiểu đứa con gái kia có phải là em gái nó thật hay không nữa? Nó sẵn sàng đẩy chị nó vào mấy trò đấm đá rồi sau đó lượn lơ xung quanh như đội cổ vũ.

En Chan chép môi rồi đưa tay lên quẹt miệng. Nó vừa mới nạp đầy được năng lượng.

“Này, thằng điếc? Tao bảo ra ngoài.” Thằng nhóc thách thức rồi bỏ ra ngoài, nhưng En Chan chẳng thèm nhúc nhích.

“Mày không thích nó ở điểm gì? Tao thấy nó trông cũng bảnh trai đấy chứ?”

“Ahjussi!” En Se giận dữ nói. Nhưng mặt chú Hong vẫn tỉnh bơ,

“Mấy ngày trước tao còn thấy hai đứa mày cầm tay nhau đi ở đây. Thế mà giờ mày đã ngán nó rồi à?”

“Cháu cũng chỉ vừa mới nhận ra bản chất thật của hấn thôi.”

“Thế bản chất của nó là gì?”

“Hấn là một tên du côn. Hấn khắc nhố trước mặt phụ nữ, đúng là đồ vô văn hoá, bản tính thật chẳng ra gì, hấn lại còn nói với cháu hấn đang học lại một năm trung học nữa sau khi tốt nghiệp, nhưng thực ra là bị đúp chó gì đâu.”

“Ah. Đúng là đáng trách thật.”

“Cháu không đùa đâu! Hấn bảo cháu hấn đã thi được vào trường cao đẳng kỹ thuật, nhưng hoá ra hấn chẳng là cái quái gì ngoài một tên du côn bị đúp ở trường trung học kỹ thuật cả. Đồ dối

trá!”

“Tao không nghĩ là mày đủ tư cách để nói chuyện thẳng nhóc kia học ở trường cao đẳng kỹ thuật hay trung học kỹ thật đâu. Mày còn thậm chí chẳng học gì nữa là.” En Se quay sang cầu cứu đúng lúc En Chan lên tiếng.

“Aw này, mấy chuyện vớ vẩn này để về nhà nói được không? Em đang mệt bã người ra đây!”

“Oh, thế hả? Hẹn hò đúng là mệt nhỉ? Tao thấy thương mày quá!”

“Giờ không phải lúc lên lớp đâu! Em gái chị đang bị lừa gạt đây này!”

“Aigoo, lừa gạt hả? Thằng nhóc thậm chí còn không thể làm đau một con ruồi!”

“Chị nói thế vì chị không biết thôi. Vừa nãy hắn còn định bắt ép em lên phòng hắn nữa đấy!”

“Ha, cháu thấy nực cười không? Cháu lúc nào cũng chỉ nghĩ tới unni của cháu (chú thích: ở Hàn Quốc, con gái hay gọi những người con gái lớn tuổi hơn mình là “unni”) khi cháu có chuyện gì khó xử thôi.” Chú Hong vừa dứt lời đã thấy cái nhìn tức tối của En Se. “Brr, chú sợ quá,” chú Hong lĩnh ra đằng sau quỳ thu ngân mỉm cười.

“Unni, lần này là lần cuối cùng mà. Em sẽ không bao giờ lôi chị vào những chuyện tương tự nữa đâu.”

En Chan thở dài nhìn En Se. Con bé đang muốn nó làm như đợt Giáng sinh năm ngoái. Đang định lên lớp con bé nhưng nó chợt nghĩ có làm vậy cũng chẳng thay đổi được gì, vì thế, nó hỏi.

“Mày có thằng khác rồi phải không?”

“Không, chẳng có đứa nào cả.”

“Thế tại sao mày lại muốn tổng khứ thằng đó đi?”

“Thế thì em có thể bắt đầu học được mà. Em đang ở năm cuối cấp trung học rồi. Em phải học, chị biết thế mà? Nếu em vào trường nghệ thuật và học thanh nhạc, em sẽ dễ dàng trở thành ca sỹ hơn.”

“Thế hả?”

“Em lớn rồi, không thể lúc nào cũng ngửa tay xin tiền chị được. Khi nào vào đại học, em sẽ tự đi tìm việc làm thêm để kiếm tiền. Vậy nên, unni, giúp em đi, một lần nữa thôi mà?”

En Chan chưa bao giờ hy vọng En Se sẽ nói những lời như thế với nó. Mũi nó phồng lên. Nó

không thể nghĩ rằng đứa em gái nó có thể nói những câu như thế. En Chan mong muốn, như mọi người cha trên thế giới này, rằng En Se sẽ lớn khôn khỏe mạnh và đừng có gây ra quá nhiều rắc rối. Và đúng là nó đang lớn, nó nói đến chuyện nó muốn tự mình kiếm tiền... En Chan cảm thấy rất xúc động.

“Này, em đang nói gì thế hả? Chị không phải lo lắng vì em nữa đâu ...”

Đúng lúc đấy, thằng nhóc ló đầu vào và hét lên,

“Yo, mày đang làm cái quái gì thế hả? Ra đây ngay! Sao, mày sợ rồi hả, mày run rồi phải không?”

“Tao chỉ đang đói thôi, thằng nhóc .”

“Cái gì?”

“Vào đây đi đã.”

“Mày nghĩ mày là ai mà ra lệnh cho tao đi ra hay đi vào thế hả? Ra đây ngay!”

“Vào đây và ngồi xuống đi.”

Thằng nhóc ngạc nhiên đi vào và ngồi phịch xuống ghế, bức tức, nhưng không dám hò hét gì. Cũng chỉ bởi vì nó nhìn thấy bộ võ phục Taewonko mà En Chan đang mặc. Mặc dù bên ngoài nó đã mặc thêm 1 cái áo choàng nhưng bên trong nó vẫn mặc bộ võ phục. Và cái đai đen lưng lửng lảng kia không thể khiến người khác nghĩ rằng nó chỉ đang mặc một chiếc quần trắng bình thường được.

“Nghe này, nhóc. Đây không phải chỗ để Hyung (chú thích: ở Hàn Quốc, tụi con trai thường gọi những đứa con trai lớn tuổi hơn là “hyung”) đánh đấm ai cả.”

“Thằng điên này đang nói cái gì thế?”

En Chan tức tối quát lên.

“Coi chừng cái miệng mày! Hay mày muốn tao lấy giấy ráp ra đánh hả?”

“Mày nói cái gì? Thằng oắt kia!”

“Tao nói, CÂM NGAY!” En Chan cố gắng giữ bình tĩnh và hạ giọng. “Nghe này, nếu tao đánh mày, tao sẽ phải đến đồn công an, và nếu tao đến đồn công an, tao sẽ không thể đi làm được nữa, mày hiểu chưa? Vậy nên hãy giải quyết chuyện này theo cách khác đi.”

"Mày đừng phun ra những lời rác rưởi nữa đi. Chỉ cần đánh một trận là xong!"

"Vậy tao và mày có thể làm cái gì mà mày có sở trường."

"Ha! Mày đang cố giữ bình tĩnh hả? Mày nghĩ cái gì tao cũng thua mày đấy hả?"

"Oh, yea. Được." En Chan ngoái đầu ra tìm chú Hong. Tiệm vẫn không có khách. Kinh doanh ở đây đúng là ế ẩm thật. "Chú Hong, chú gọi đến Sea King Palace cho cháu được không ạ?"

"Này, chỉ cần ra ngoài kia thôi. Mày định làm thối um chỗ này lên đấy hả?"

"Lại đây, sẽ nhanh thôi."

"Chú không biết. Thôi được. Cũng khá lâu không gọi rồi, nhưng lần này chú sẽ gọi nhé?"

"Vâng ạ!"

Trong lúc đợi chú Hong gọi tới Sea King Palace, En Se càu nhàu,

"Sao chị không thể ăn cơm ở nhà được nhỉ?" En Chan lờ đi không trả lời rồi quay ra phía thẳng nhóc hỏi.

"Này... mày có tiền không?"

"Cái gì, mày định lừa tao đấy hả? Lúc nào mày cũng giở trò rác rưởi ra huh?"

"Bây giờ tao với mày sẽ thi ăn Jja Jang Myun. Thằng nào thua sẽ phải trả tiền?"

"Cái gì, Jja Jang Myun? Thằng oắt... Thằng cò lả như mày mà lại đòi thi ăn với tao hả? Ha, thằng điên khùng... Được thôi. Tao sẽ cho mày nghỉ giữa hiệp. Tao không muốn thi đấu với một thằng cò lả như mày nhưng tao đoán là mày không muốn thắng phải không? Nhưng này, Ko En Se, sau này em không được lật lọng đâu đấy. Em phải hứa sẽ là của tôi nếu tôi đánh bại thằng oắt này, nhớ chưa?"

"Hứa à? Hứa cái gì?"

"Ya!"

"Thôi được rồi, anh đúng là tên du côn rồi đấy." Sau đó nó quay sang En Chan nở nụ cười ngọt ngào,

"Nhanh chóng kết thúc vụ này nhé, Obba, ok?"

Thằng nhóc trông khá mệt mỗi khi 10 bát jja jang myun được mang tới. Nếu nó có thể nhìn thấy cặp mắt của En Chan, đang bị cái vành mũ kia che đi, sáng lên như đèn huỳnh quang thế kia, có lẽ nó còn bối rối hơn nữa. Sau khi ăn hết bát mỳ đầu tiên trong vòng 13 giây, mặt En Chan hớn hở hẳn lên. Nó ụp cả mặt vào bát mỳ, nhưng thật kỳ lạ, xung quanh miệng nó vẫn không bị lấm lem gì cả. Với En Chan, để nước sốt jja jang myun dính quanh miệng là sự phạm.

Trong khi đó, thằng nhóc bắt đầu nhồi nhét mỳ vào cái dạ dày đã bị teo lại đáng kể vì sự tức tối và những lời hăm dọa lúc trước. Cuộc đấu có vẻ ở thế cân bằng cho đến bát mỳ thứ 3. Nhưng đến bát thứ 4, thời gian dừng lại nghỉ có lúc lên tới hàng phút.

"Đúng là thức ăn cho chó. Bạch tuộc hầm. Pizza. Cháo thịt lợn."

Người đầu tiên từ bỏ hay bị nôn oẹ sẽ bị tuyên là thua cuộc.

"Bơ thực vật. Dầu ăn. Bì lợn chiên. Súp đuôi bò," En Se chống cằm thì thầm. Những lời nó nói ra thật ghê rợn.

"Sườn đầy mỡ. Phomai nặng mùi. Trứng luộc. Kem bọc sữa."

Em Se liếc nhìn hai người đang ăn thì trông hết như mấy con chó cún đang ăn vậy. Khi En Chan ngẩng đầu lên sau khi nó đã ăn hết cả 5 bát mỳ, thì thằng nhóc mới bắt đầu chuyển sang bát thứ 5. Mặt nó trông thật kinh khủng nhưng có lẽ trong người nó còn cảm thấy kinh khủng hơn.

"Chuối nát bét. Sữa chua dâu..."

"Upghrgh!"

Có vẻ như En Se đã đi quá xa. Thằng nhóc đáng thương bịt miệng lao vội vào toilet. Chú Hong nói với theo,

"Này, cẩn thận đừng có làm dây ra sàn đấy."

<Phần 4> 21h55: Câu chuyện về chiếc nhẫn

En Se chạy ra ngoài, để mặc thằng nhóc nôn mửa ở bên trong.

"Này, Hae Wook, cậu đang ở đâu đấy? Đã ôn thi chưa? Uh, huh, tớ đang ở gần đấy... Thế hả? Ok, tớ đến ngay đây!" Sau khi cúp máy, nó mỉm cười rồi nhảy cẫng lên.

"Obba, có thể tối nay em sẽ về hơi muộn đấy."

"Ya! Ko En Se!"

Thằng du côn nằm bẹp ra ghế như cái giẻ ướt, sau khi đã nôn thốc ra như cái máy bơm tháo nước. Nhưng điều đấy cũng chẳng giúp gì được nó.

En Chan chỉ có 50 won trong túi.

"Xin lỗi nhé nhóc, nhưng thi đấu là thi đấu, đúng không?"

En Chan uống hết cốc nước này đến cốc nước khác trong khi thằng nhóc mặt mũi xanh lét phờ phạc vì nôn oẹ phải trả tiền cho chỗ mỳ jja jang myun.

"Có muốn uống nước không hả?" En Chan hỏi, nhưng thằng nhóc chỉ gườm gườm nhìn nó rồi tức tối bỏ đi.

Huh. Có vẻ như lòng tự trọng của nó bị tổn thương rồi.

"Có vẻ như nó hoàn toàn không phải là đứa xấu xa? Ít ra thì nó cũng đã trả tiền trước khi bỏ đi mà."

"Yea, chắc vậy. Ôi mình no căng bụng rồi," En Chan xoa bụng rồi rời khỏi tiệm. Lúc này trời đã tối rồi, nhiệt độ xuống thấp, ngoài trời quả là lạnh.

Ko En Se, mày đúng là hỗn láo. Mày bảo mày chẳng có thằng con trai nào khác. Vậy mà xem cái cách mày chạy đi kìa!

"Đúng là cái lười không xương. Chết tiệt," En Chan vừa đi bộ về nhà vừa lầm bầm. "Hae Wook là đứa nào nhỉ? Cùng một lúc nó hò hẹn với mấy đứa không biết nữa?" Nó rẽ vào chợ và vẫn không ngừng càu nhàu. Khi nó đang bước vào khu nhà nơi gia đình nó sống ở tầng gác mái thì một giọng nói hét lên.

"Ko En Chan!" Em bỏ đi mà không nói lời nào hả!"

"H-h-huấn luyện viên..." Cặp lông mày của huấn luyện viên nhướn lên, ông đang đứng trước

cửa phòng dạy võ. Đột nhiên, những hình ảnh về cái đầu bị rụng ra của Siêu nhân và lũ trẻ chạy vòng quanh để ăn bánh pizza hiện ra trước mắt nó.

"À, h-huấn luyện viên, uh... em, uh..."

"Này, có phải mũ của tôi không hả? Tại sao em lại lấy mũ của người khác để đội ra ngoài thế hả?"

"Ack!" Huấn luyện viên giật phắt cái mũ khỏi đầu nó.

"Em đúng là lạ thật. Thậm chí em còn đội không vừa nữa. Tại sao em lại muốn đội nó đi lung tung thế hả?"

Ai bảo là em muốn đội nó chứ? Chỉ vì cái chỗ tóc bị trụi trên đầu em thôi...

Trước cửa phòng học võ quá tối để huấn luyện viên có thể nhìn thấy nhưng nó vẫn cố che đi chỗ tóc bị trụi trên đầu.

Không thể tin được là chỉ vì cái chỗ trụi tóc này mà mình lạnh như thế. Không hiểu có chuyện gì xảy ra với cái đầu của Siêu nhân không nhỉ. Hy vọng là Seung Kyung đã đặt vào đúng chỗ rồi.

"Cầm lấy đi."

"Cái gì thế ạ?"

Huấn luyện viên đang đưa cái túi nilon đen trên tay. Oh, túi thịt của mình! En Chan vội chạy lại lấy túi thịt.

"Tôi tưởng tôi đã bảo em đừng có chạy loăng quăng ra ngoài với bộ võ phục rồi chứ nhỉ!! Em đúng là chuyên gia rắc rối đấy!"

"Ow!!" Nếu là huấn luyện viên ra tay, thì ngay cả chỉ với 1 cái cốc đầu cũng khiến nó thấy đau và đầu nó thì ong lên.

"Aiish, huấn luyện viên! Thầy đang định làm gì thế ạ, cho em thủng một lỗ ở đầu ạ?"

"Đừng 'aiish' tôi, nhóc con! Lên gác nhanh đi. Mẹ em đang ở nhà một mình đấy."

"Vâng, thưa huấn luyện viên."

"Nhớ khoá cửa cẩn thận đấy nhé."

"Vâng ạ, chúc thầy ngủ ngon!"

"Yea," huấn luyện viên vừa nói vừa xoa lên đầu En Chan. Chỗ cốc vừa nãy bây giờ nó vẫn còn thấy đau đau.

"Agh,f..." nó leo lên tầng gác mái. Nó đi qua phòng vi tính, bể bơi và cuối cùng đã leo lên đến gác mái. Huấn luyện viên là người đã thu xếp cho ba mẹ con nó vào sống trong khu nhà cũ nát này. Cũng chính huấn luyện viên đã thuyết phục chủ khu nhà cho mẹ con nó chỉ phải trả tiền điện nước mà thôi. Huấn luyện viên và người cha quá cố của nó là đồng nghiệp trong ngành hải quân. Đây là lý do vì sao gia đình En Chan luôn luôn nợ huấn luyện viên, từ nhà cửa, đến công việc, và cả kiếm sống hàng ngày nữa.

"Mình đã về đến nhà."

"Hoàng tử bé nhỏ của mẹ đấy à?"

"Mẹ đi họp lớp có vui không?" Vừa vào phòng, En Chan đã nhìn thấy mẹ nó mặc bộ quần áo màu mận chín đang nằm đắp mặt nạ. Mẹ nó lúc nào cũng ăn vận những bộ quần áo rất tao nhã, kể cả lúc ở nhà.

"Vừa về mẹ đã đắp mặt rồi ạ?"

"Nếu mẹ không chăm sóc ngay, thì da dễ sẽ xù xì lắm. Hôm nay trời lại lạnh thế này nữa. Mẹ có cảm giác như làn da mịn màng của mẹ sắp sửa bong tróc ra ý."

"Ôi, mẹ đang phóng đại lên thôi đúng không?"

"Mẹ nói thật mà! Đây này. Con sờ mà xem." Mẹ nó đặt ngón tay của nó xuống bên dưới tấm mặt nạ để nó có thể cảm nhận được.

"Oh wow, nó xù xì quá đi. Có cảm giác như sờ vào giấy ráp ý."

"Ôi Chúa ơi, thật thế hả?"

"Con đùa thôi, hehe."

"Con đúng thật là!.. Dù sao thì mẹ cũng đang chán đây, đừng có làm cho mẹ cảm thấy tồi tệ hơn nữa."

"Mặt nạ gì thế hả mẹ?"

"Mặt nạ cung cấp độ ẩm. Từ khi mẹ không thể dùng loại mỹ phẩm tốt thì mẹ phải sử dụng mặt nạ thường xuyên hơn. Lý do duy nhất tại sao mẹ lại có làn da đẹp là bởi vì mẹ rất quan tâm chăm sóc nó. Có người phụ nữ nào dùng mỹ phẩm dưỡng da rẻ tiền có 40, 50 won như mẹ mà lại có làn da mềm mại thế này không hả? Ý mẹ là ở vào độ tuổi như mẹ thế này."

"Đúng thế mẹ ạ. Bà Na có làn da trị giá hàng triệu won!"

"Mm, nó rất mịn và mềm mại. Thế con đã ăn tối chưa? Món salad mẹ vẫn để trong tủ lạnh đấy."

"Trước khi về con đã ăn rồi mẹ ạ."

"Thế con ăn gì rồi?"

"Mỳ jja jang myun ạ."

"Con gái bé bỏng của mẹ. Mẹ đã nói với con rằng những đồ ăn đó được làm từ bột mỳ rồi mà. Nó không tốt cho da của con đâu."

"Hôm nay chẳng còn cách nào khác mẹ ạ. Thế mẹ đã ăn gì rồi ạ?"

"Đồ Ý."

"Wow, mẹ tới hộp đêm ạ. Chắc là ngon lắm."

En Chan quên bég luôn 5 bát mì jja jang myun nó vừa ăn. Miệng nó lại tứa đầy nước miếng.

"Cũng bình thường thôi. Tất cả hội bạn của mẹ đều khen ngon nhưng mẹ chắc rằng quán đã thay đầu bếp mới. Vị nước sốt chẳng giống như lần trước nữa."

"Yea, mẹ nhạy cảm với mùi vị thật. Vậy nên mẹ thấy hơi thất vọng đúng không ạ?"

"Thì mẹ làm gì còn cách nào khác là phải chấp nhận và ăn mà không phàn nàn gì cả. Nhưng mùi gì thế nhỉ? Hôi quá."

"Hôi hả mẹ?"

Vừa hỏi En Chan vừa cởi áo khoác ra, và nó nhìn thấy một ít phân màu nâu vàng ở gấu quần. Ôi, chết tiệt!

"T-thế ạ? Con chẳng ngửi thấy mùi gì cả. Thế nước sốt gì hả mẹ?"

"Nước sốt hả?"

"Vâng nước sốt ý. Mẹ vừa bảo con là nước sốt không ngon như lần trước mẹ đến mà?"

"À, có phải nước sốt nghệ tây không nhỉ? À hôm nay mình không ăn món đấy. Đấy là món cá hồi" Và mẹ En Chan bắt đầu giải thích. Mười năm trước, bà đã theo học khoá nấu đồ Ý cao cấp trong 5 tuần. En Chan thở dài và đi thay bộ võ phục Taewondo. Nếu mẹ nó mà phát hiện ra, có khi nó phải thay đồ ngoài trời cũng nên.

Simba hay là Shitba thì đúng hơn, mình sẽ không bao giờ cho con chó xù đấy vào lớp học võ một lần nào nữa.

En Chan lén lút cuộn bộ võ phục lại khi mẹ nó hỏi,

"Con bé En Se đâu rồi?"

"N-nó bảo con là sẽ về muộn một chút ạ..."

"Lại muộn nữa? Có chuyện gì với nó thế không biết? Nó bị gai đâm vào hông à? Tại sao nó không thể ngồi học ở nhà một mình được hả? Tại sao một đứa học sinh trung học lại cứ chạy loăng quăng ngoài đường mà chẳng chịu học hành gì thế? Chỉ để hò hét thôi à. Đưa mẹ cái điện thoại đây."

En Chan với cái điện thoại đưa cho mẹ nó rồi chạy vội vào nhà tắm. Nó vứt bộ võ phục vào máy giặt rồi mở vòi hoa sen. Đã hết nước nóng rồi, nó vừa tắm vừa run. Mặc dù có tiếng nước chảy nhưng nó vẫn nghe thấy giọng mẹ nó hét vào điện thoại. Chắc chắn là mẹ nó đang hét lên và tức tối vì con bé En Se không chịu nghe lời.

"Ugh, cứ như bơi ở hồ băng vậy."

Nước càng ngày càng lạnh nên nó tắm vội cho xong và mặc quần áo.

"Ah, chết tiệt. Làm thế nào để che nó lại bây giờ?" En Chan vừa sấy tóc vừa nghĩ. Nó cố kéo tóc ra che chỗ da đầu bị trụi nhưng không được.

"Bong Tae Won, thằng nhóc đúng là có năng khiếu sử dụng kéo đấy. Thằng nhóc ngu ngốc cắt trụi cả mảng tóc của mình."

Mình phải làm gì đó. Nếu để nguyên như thế này... En Chan lôi lọ thuốc trong tủ phòng tắm ra. Nó cắt một miếng gạc bằng đồng xu rồi dán lên đầu. Chẳng còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc dán như thế.

En Chan ra khỏi phòng tắm đúng lúc chuông điện thoại vang lên.

"Alô? Ờ, Dong Ok hả? Hi~"

En Chan nghĩ không hiểu giọng mẹ nó sẽ ngọt ngào thế nào khi mở cái tủ lạnh ra. Ở vị trí chính giữa trong tủ sẽ là một cái bát được bọc nylon. Bên trong cái bát là các loại rau được chia ra cỡ như nắm đấm một. Và không ai nói cũng có thể biết, đấy chính là món salad xinh đẹp.

Mọi người nói rằng khả năng nấu nướng của mẹ En Chan có thể giúp bà kiếm được vị trí đầu bếp tại một nhà hàng sang trọng. Vì thế không có gì phải phàn nàn về hương vị của các món ăn bà nấu. En Chan tất nhiên cũng không có gì phàn nàn. Vấn đề duy nhất là khẩu phần ăn. En Chan phải vật lộn cả ngày với tụi trẻ, nên khẩu phần ăn quả là ít với nó. Mẹ nó thì không biết điều đó nên suốt ngày nói,

"Ôi En Chan của mẹ, nếu con ăn hết chỗ này, con sẽ béo ú lên cho mà xem. Mọi người phải ăn rau để có sức khoẻ tốt. Con có biết là không có gì gớm ghiếc hơn một kẻ háu ăn không hả? Cho dù mẹ không thể nấu món súp đậu tương hay kim chi hầm, nhưng mẹ làm món mì spaghetti hay salad ngon tuyệt đấy. Không chỉ có thế đâu, mẹ còn có thể làm bánh nướng và bánh bao nữa, còn gì nữa không nhỉ? À, đúng rồi, cơm Ý hải sản này, súp khoai tây này ..."

Khả năng nấu nướng của mẹ tuyệt hảo thật. Hương vị đáng giá bằng tất cả thời gian, tiền bạc và nỗ lực để làm nên món ăn. Chỉ có điều En Chan thích những món ăn hương vị Hàn Quốc như nước xuyết gà, bulgogi và sườn lợn nướng.

"Cái gì? Nhẫn à? Nhẫn nào?"

Đột nhiên mẹ En Chan hét lên. Nó vội dán miếng băng gạc lên đầu và đi vào phòng.

"Ôi..... ai đã lấy, tôi à? Ai bảo thế? Ôi này, Jin Hyang..... ôi.....ôi, không....." Rồi bỗng nhiên mẹ nó đi tới đi lui trong phòng.

"Huh? T-tất nhiên rồi. Tôi không sao mà. Uh huh. Tất nhiên rồi." Mẹ nó, vừa đi lại loẹt quẹt trong phòng, lại bắt đầu lấy tay vỗ xuống sàn nhà và quét. En Chan nhìn mẹ nó. Có vẻ như bà sắp khóc đến nơi.

"Có chuyện gì thế hả mẹ?"

"O-ok.... T-tôi giữ nó cẩn thận mà. Huh? Kh-khi nào? N-năm ngày nữa hả? Cũng hơi khó khăn

với tôi. Nhưng không sao. Uh, huh. Ok, tạm biệt." Vừa cúp máy, mẹ En Chan vồ lấy nó.

"Con có nhìn thấy cái nhẫn không?"

"Nhẫn nào hả mẹ?"

"Con có nhìn thấy hay không? Ôi Chúa ơi, tôi đang làm gì thế này? Chiếc nhẫn đấy chiếc nhẫn đấy....."

"Sao ạ? Chiếc nhẫn sao hả mẹ?"

"Mẹ đã đeo nó, đeo ở ngón này này. Một cái nhẫn kim cương Nó, nó chỉ ở đâu đó quanh đây thôi, đúng không? Đúng không?"

CHƯƠNG 2

Một tháng trước: Giờ thứ 25 của Han Kyul

<Phần 1> Trụ sở công ty Dong Yi Group

Bên kia cánh cửa xoay là một dãy hành lang. Nó rộng và hoành tráng đến mức nếu bước vào, sẽ cảm nhận ngay thấy sự nguy nga tráng lệ của nó, rộng lớn và rất sạch sẽ.

"Xin chào quý khách. Tôi có thể giúp gì cho quý khách ạ?"

Nhân viên lễ tân mỉm cười lịch sự nói với giọng nhã nhặn. Hắn chỉnh lại bộ quần áo như thể vẫn còn đang trên máy bay.

"Văn phòng của chủ tịch ở tầng mấy?"

"Quý khách đến đây để gặp chủ tịch ạ?"

"Cô không biết chủ tịch có một tình nhân trẻ hả? Chính là tôi đây."

Thái độ nhã nhặn được đào tạo kỹ lưỡng của cô lễ tân đã giảm sút ngay tức khắc, cô liếc nhìn dung mạo của Han Kyul. Áo vest da màu xanh, một chiếc khăn cổ dài thay thế cho chiếc cà vạt,

chiếc quần dài màu xám, và đội một chiếc mũ lưỡi trai. Han Kyul cũng chăm chú nhìn cô bé lễ tân, đặc biệt là đôi môi tô son đỏ chót của cô.

“Quý khách ... có hẹn trước không ạ?”

“Hẹn à? Có không nhỉ? Hmm... tôi không nhớ nổi.”

“Ah, nếu vậy thì, tôi có thể nói với chủ tịch là ai đang tới đây ạ?”

“Nhân viên massage riêng.”

“À... vâng...tất nhiên rồi. Xin đợi một phút ạ. Tôi sẽ gọi điện ngay.” Cô nhấc điện thoại và quay nhẹ người đi.

“Nói với bà ý nếu không gặp riêng thì tôi sẽ không lên đâu,” Han Kyul nói với lễ tân và quay người chống tay lên bàn và nhìn ngó xung quanh. Đúng lúc đó, có tiếng bước chân lại gần. Một người đàn ông đang đi bằng qua hành lang và tiến về phía thang máy. Hắn có thể nhận ra những người đi lại trong tầm nhìn của hắn.

“V-vâng..... nhân viên massage Ah, vâng. Tôi hiểu ạ.”

Han Kyul quay lại hỏi cô bé lễ tân vừa hấp tấp trả lời điện thoại,

“Hôm nay ngày bao nhiêu nhỉ?”

“Dạ?”

“Hôm nay là ngày gì mà tôi thấy bao nhiêu ông bà già đến đây thế?”

“À... hôm nay có hội thảo về chiến lược quản lý toàn cầu, thưa quý khách.”

“Ở đây?”

“Vâng, ở phòng họp trên tầng 11...”

“Lúc 10 giờ đúng không?”

“Vâng.”

“Ha!”

Có vẻ như mình lại có trò để vui rồi đây.

“Văn phòng chủ tịch ở tầng 23. Nếu quý khách rẽ trái khi ra khỏi thang máy, văn phòng sẽ ở ngay”

“Cô.....” Han Kyul đọc tên cô gái từ tấm thẻ nhân viên “Cô Yuh Sun Ae. Khoảng 10 phút nữa sẽ có 1 cuộc gọi từ phòng chủ tịch. Khi nào nhận cuộc gọi, cô hãy để lại lời nhắn giúp tôi. Nhân viên massage đội nhiên bị chuột rút ở ngón tay nên phải đi ngay. Và cô cũng không có lý do gì để gọi lên phòng chủ tịch trước cả. Bây giờ, nếu cô xin lỗi tôi.”

“Ah, xin lỗi” Nhưng Han Kyul nhanh chóng quay người và biến mất khỏi hành lang.

“Cô đúng là ngốc. Cô không nhận ra trò lừa phỉnh à? Đây là những gì cô phải nhận vì sự hám lợi của mình đấy.”

Vừa đi xuống tầng hầm hần vừa lẩm bẩm cho tới khi hần nghe thấy tiếng nói vọng ra từ phía cầu thang. Tuyệt thật. Chắc chắn là có nhiều người mà mình biết đây. Không còn cách nào khác, hần nấp vào phía sau cánh cửa.

“Chắc chắn sẽ là một cảnh đáng xem đây.. Một màn pháo hoa rực rỡ.”

“Cái gì sẽ phát nổ nhỉ? Một người là lửa, một người là băng. Thế nào họ cũng sẽ ngấm ngấm chống lại nhau cho mà xem. Có lẽ sẽ phải găm gù với nhau một lúc rồi mới kết thúc được.”

“Sẽ có một người nữa. Đây là mẹ của anh Han Sung.”

“Nếu thế thì cán cân sẽ nghiêng về phía này rồi. Cậu cũng là lửa. Lửa chống lại lửa. Em đoán thế.”

“Nếu tất cả đại biểu đến, không hiểu bà có tới không nhỉ? Anh nghĩ thế nào, hyung? Anh nghĩ bà sẽ đứng về phía nào?”

“Làm sao anh biết bà nghĩ gì được cơ chứ?”

“Trong một lần nói chuyện bà đã nhắc tới Han Kyul rồi đấy.”

“Đây không phải là cuộc chiến của tụi trẻ. Chẳng có gì phải tranh cãi cả. Người chết thì đã chết rồi, và chẳng có luật nào quy định rằng con trai cả sẽ trở thành người đại diện cả. Anh không biết mọi người đang nghĩ gì nữa. Nếu chúng ra cứ cãi nhau về những chuyện như thế này thì sẽ làm xấu đi danh tiếng của gia đình. Như thế thì sẽ rất tồi tệ.”

“Nếu anh nói thế đứng trên quan điểm của anh Han Sung thì thật không công bằng vì anh đã có được ngôi vị phù hợp với anh rồi. Han Gyu thì sẽ không muốn bỏ lỡ cơ hội này cho tới khi anh đạt được nó. Hãy xem cách mà anh gọi Han Kyul đến kìa, anh có nghĩ là nếu mình chờ đợi thêm một thời gian nữa thì sẽ đến lượt chúng mình không? Anh có nghĩ vậy không, hyung?”

“Anh thậm chí chẳng muốn nó chút nào. Cho tới khi nào những con ếch điên khùng này chưa bước vào và làm rối tung mọi thứ lên thì anh sẽ cảm ơn vì điều đó.”

Em họ hần nở nụ cười gượng gạo. Cho đến lúc tiếng cười tắt hẳn, Han Kyul vẫn không nhúc nhích. Hần vẫn đang đứng yên để ẩn nấp. Cuối cùng, hần quay người bỏ đi, cầu thang đã yên ắng trở lại. Hần bước xuống cầu thang và siết chặt nắm đấm. Hần cười nhếch mép.

Những con ếch điên khùng, huh?

Khi Han Kyul vào bãi đỗ xe, một chiếc xe màu trắng đã đỗ ở bên cạnh chiếc xe của hần. Han Kyul đang thò tay vào túi lấy chìa khoá thì nhìn thấy đôi mắt của người lái chiếc xe trắng đang nhìn mình.

Chết tiệt, hôm nay là ngày gì không biết?

“Wow, có phải Han Kyul đây không nhỉ?”

Han Kyul hờ hững đưa tay ra bắt tay Han Sung và nói,

“Đã lâu không gặp. Thời gian có vẻ cũng không ủng hộ anh lắm nhỉ?”

“Anh vẫn chưa tới 30 mà.”

“Khi nào 30 tuổi thì bảo em nhé. Em sẽ đặt trước chỗ cho anh ở nhà dưỡng lão Silver Town. Ít ra đấy là điều duy nhất em có thể làm cho anh, hyung ạ.”

“Em vẫn chẳng thay đổi gì cả?”

Trong số anh em họ của Han Kyul, Han Sung là người hần cảm thấy dễ chịu nhất. Khi cha Han Sung mất, mọi chuyện đáng lẽ sẽ thay đổi theo chiều hướng ngược lại, nhưng Han Kyul không hề gây khó chịu cho Han Sung. Về phần Han Sung, anh ta vẫn đối xử với Han Kyul như 3 năm trước. Lý do duy nhất mà họ vẫn đối xử với nhau như vậy là bởi vì họ đều biết rõ cái gì họ thích và không thích, cũng như không bao giờ cố gắng để giấu diếm quan điểm của mình. Nói cách khác, họ là tuýp người có thể tranh cãi hay đấu tranh vì quan điểm của mình mà vẫn có thể là bạn bè.

“Em đến đây khi nào thế?”

“Em cũng chẳng biết nữa. Vài ngày trước? Vài giờ trước? Có cảm giác như em vẫn còn đang trên máy bay.”

“Em đã tới gặp bà chưa?”

“Ha, em có điên đâu. Em sống cùng nhà, vậy tại sao em lại phải đến đây để gặp bà cơ chứ?”

“Nhưng đúng là em có điên mà.”

Han Kyul khịt mũi, xoay xoay chìa khoá trên tay, dài giọng,

“Em đi câu cá đây.”

“Em đang nói với anh em thật sự là tay thợ câu rất cừ đấy hả, Choi Han Kyul?”

“Thế bà có tham dự những chương trình như thế không? Bộ mặt lạnh như tiền của bà ngày càng đẹp đấy. Một chiếc xe hơi mới cũng có thể là vật đổi chác với bà chỉ trong 10 phút nhỉ.”

“Giải quyết cũng không tồi đâu.”

“Em chuẩn bị hết rồi, cần câu, dây thép. Đi vào hang cộp mới biết hôm nay là ngày tất cả lũ cộp tụ tập lại với nhau để mài vuốt cho sắc. Chúa ơi, con sợ quá, con phải đi ngay thôi.”

“Có phải em không cảm thấy hứng thú gì với công ty không?”

“À, nếu em cảm thấy hứng thú thì cuộc sống của anh và mọi người sẽ bớt thú vị đi đúng không?”

“Tại sao một người chẳng làm cái gì hết lại quan tâm thế nhỉ?”

“Em không muốn trở thành quả bóng trong chân mấy ông bà già.”

“Ít ra thì em cũng có thể nhập cuộc mà.”

“Để làm gì chứ? Có quá nhiều trò vui trên thế giới này. Nếu anh thấy mệt, tại sao anh không đi nghỉ nhỉ?”

“Những lời nói của em đầy gai rồi đấy.”

“Anh có thể nhổ chúng ra rồi nghe hoặc bỏ chúng ngoài tai là được mà.”

“Chẳng có loại vaccine nào có thể kháng lại thuốc độc của em cả. Nó ngày càng ác nghiệt hơn rồi đây.”

“Cứ vậy đi. Sau khi sống một cuộc sống như thế thì đi tiếp cũng chẳng có gì sai cả.”

Han Sung nhìn đồng hồ và cầm chiếc cặp xách lên.

"Anh phải đi bây giờ đây."

"Đừng lấy em ra làm cái cớ để đến muộn đấy. Không ai, kể cả bố hay anh Han Gyu biết em tới công ty hôm nay đâu."

"Vậy sao em không lên gặp mọi người rồi hãy đi?"

"Sao phải thế. Nay, em và anh lại đi gặp người đàn bà ghê gớm đấy nhé. Anh biết chúng ta trở về cùng nhau mà đúng không?"

Han Kyul liếc nhìn phản ứng của Han Sung nhưng anh ta chẳng biểu lộ thái độ gì cả. Bộ mặt lạnh lùng của bà chắc là giện trời rồi.

"Anh có biết hay không hả?"

"Anh không quan tâm."

"Ooh, lạnh quá. Anh được gọi là băng đúng là không sai tẹo nào."

"Đi đi. Em cũng mệt sau một chuyến bay dài rồi, gọi điện đi."

"Cho ai? Người đàn bà ghê gớm ý hả?"

"Đúng là thằng ngốc."

"Thôi được rồi. Làm việc của anh đi." Han Kyul vào trong xe, vẫy tay với Han Sung, lúc này đã đang đứng đợi ở thang máy. Hắn lau bầu và lái xe ra khỏi bãi,

"Có chuyện gì với những mối quan hệ ràng buộc của mấy gã đó nhỉ? Có phải công ty đã khiến họ như thế không?"

<Phần 2> Ngủ đến 17h

Ngủ cả ngày với cái dạ dày rỗng tuếch nhưng cũng chẳng có vấn đề gì cả.

<Phần 3> Bắt đầu uống lúc 17h

Gặp gỡ mấy gã bạn thân, rất thoải mái vì họ không phải là họ hàng hay bọm nhậu.

<Phần 4> Sáng hôm sau, 10h50: Vấn đề với phụ nữ

Han Kyul đang nằm xoay bên nọ bên kia trên giường. Đột nhiên đầu óc hắn choáng váng, có

cảm giác như 20 con sóc đang chạy nhảy trong đầu. Hấn ôm lấy đầu và giật xuống.

"Ugh..."

Ngay cả tiếng lầm bầm của mình hấn cũng cảm thấy nhức óc. Có một giọng nói từ nơi nào vọng đến. Có lẽ là những con sóc đang nói chuyện với nhau.

“Ôi Chúa ơi, cái gì thế này?”

“Salad cá hồi.” Con sóc cái hỏi và con sóc đực trả lời.

“Oh, cá hồi! Trông nó ngon quá.”

“Chúng mình ngồi xuống ăn đi.”

Từ khi nào mà lũ sóc lại bắt đầu ăn cả cá nữa thế nhỉ? Có mùi gì đó thơm lắm. Chắc chắn không phải là mùi cá rồi.

“Obba, dậy đi. Em gọi phục vụ phòng rồi. Nào, dậy ăn sáng thôi.”

Có cái gì đó đang lay lay vai hấn. Hấn mở một mắt và liếc nhìn một cách khó khăn vì ánh đèn màu hồng bùng lên khiến hấn chói mắt. Hấn cố gắng nhìn và thấy một mái tóc màu nâu.

“Ai đấy?”

“Ôi nào, obba. Anh có muốn đi rửa mặt trước không? Anh có khát không? Em sẽ mang nước đến cho anh nhé.”

Han Kyul, cẩn thận không muốn lặp lại sai lầm đáng tiếc, từ từ đứng dậy. Người hấn nóng ran lên, mí mắt hấn thì nặng trĩu. Đầu óc hấn vẫn quay cuồng và hấn phải đưa tay lên day 2 bên thái dương. Bây giờ thì chỉ còn lại 10 con sóc thôi. Hấn từ từ xoay cái cổ đang đau dừ và nhìn quanh. Một cái bàn trang điểm nạm vàng. Một chiếc bàn kiểu cách, một bộ ghế sofa và một cái giường. Đây đúng là phòng khách sạn của hấn mà.

“Obba, nước của anh đây.”

Hắn nhìn thấy nụ cười dễ thương của cô gái khi đưa tay lấy cốc nước. Yup, hắn không biết cô gái đấy. Dù sao đi nữa, hắn vẫn cầm lấy cốc nước và uống liền một hơi. Ai thế nhỉ?

“Oh!”

“Bây giờ thì anh đã nhớ ra chưa?”

“Cô! Cô đã bày ra tất cả___!”

“Chúc anh buổi sáng tốt lành~”

Có chuyện quái gì với người đàn bà này thế nhỉ? Hắn đẩy cô gái ra trong khi cô đang cố gắng ôm lấy hắn và kéo hắn ra khỏi giường. Hắn bị trượt chân vì đầu óc vẫn còn choáng váng, nhưng hắn nhanh chóng đứng thẳng dậy.

“Cái loại con gái gì mà vẫn không hiểu khi người ta đã nói ‘không’ cả tá lần như thế huh?” Han Kyul đi vòng ra và mặc vội chiếc quần dài. “Màng nhĩ của cô bị thủng hay cái đầu của cô hả?”

“Dù anh có phản đối như thế nào đi nữa thì cũng không thể thay đổi định mệnh của chúng mình được đâu.”

“Cái gì? Định mệnh quái gì hả?”

“Em vẫn còn nhớ cái khoảnh khắc mà em nhìn thấy anh, ‘Chính là người đàn ông này! Người đàn ông của đời tôi!’”

“Huh!”

“Em sẽ đối tốt với anh mà. Em đã yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi. Em nghĩ em đã bắt đầu thích anh rồi đấy.”

Những lời nói đấy làm hắn tỉnh hẳn. Máu trong tim hắn như đông lại. Ngay cả ấn tượng tốt đẹp

đầu tiên của hắn về cô cũng biến mất. Trên thực tế, hắn bắt đầu cảm thấy ghét cô như ghét một tên kẻ thù đáng nguyên rủa.

Đối tốt với tôi à? Đối tốt cái gì chứ? Điều duy nhất hắn có thể nói là nốc rượu vào cái dạ dày rỗng tuếch khiến hắn cảm thấy đau nhức trong người. Nhưng những cảm giác này không phải là do phản ứng hoá học. Nói như thế thì thật không công bằng. Cô không thể nói gì nếu người khác đang thay đổi, vì bất kỳ thứ gì hoặc cho dù họ không thay đổi vì bất kỳ thứ gì đi chăng nữa. Cô thậm chí còn không biết “những thứ đó” là cái gì nữa kia.

“Vậy rồi sao? Thế nào nữa hả?”

“Sao mình không ăn sáng đi đã? Anh không đói à? Em thì đói lắm rồi đây.”

Han Kyul lạnh lùng đẩy tay người phụ nữ ra khi cô đang định vòng tay ôm lấy hắn.

“Ow!”

“Tôi đã nói với cô cả tá lần rồi, đừng động vào người tôi.”

Cô gái vừa xoa tay vừa liếc nhìn hắn.

“Cô muốn gì ở tôi? Tại sao cô phớt lờ đi khi tôi bảo tôi không cần cô và vẫn tiếp tục làm phiền tôi cả đêm thế hả? Lý do tại sao, huh? Có phải những gì tôi nói chẳng có ý nghĩa gì với cô không thế?!”

“Có thật là anh không muốn em chạm vào người anh không?”

“Bộ trông tôi giống phụ nữ lắm hả? Nói rằng tôi không muốn trong khi tôi rất muốn à?”

“Vậy thì tại sao? Tại sao anh lại không thích? Em chưa gặp người đàn ông nào mà lại không thích phụ nữ đâu.”

“Ồ, thế thì đây là lần đầu tiên cho tất cả mọi thứ đấy. Còn bây giờ thì biến ngay khỏi tầm mắt của tôi trước khi tôi nổi cáu lên.”

Han Kyul vừa đi vào nhà tắm vừa nhìn cô gái vẫn đứng đó không hề nhúc nhích và nói,

“Cô có muốn tôi xé xác cô ra làm hai mảnh không hả? Có phải cô muốn như thế không? Chỉ vì tôi là bạn của anh trai cô mà cô nghĩ rằng tôi là món hời của cô đấy hả? hay là cô cần tiền? Tôi không có tiền mặt, nhưng tôi sẽ đưa cô thẻ tín dụng của tôi. Đây. Cô có muốn lấy không?”

Vừa nói hần vừa rút cái ví trong túi quần ra.

“Obba, những lời nói của anh cay độc quá rồi đấy.”

“Cô có muốn tôi gọi cho Do Hun giúp cô không? Nếu cô không phải là em gái cậu ấy thì tôi đã tóm tóc cô quăng ra ngoài từ lâu rồi. Để xem đến lúc đấy cô còn có thể nói đến định mệnh gì nữa hay không, nhưng tôi không muốn làm như thế chỉ vì Do Hun. Vậy nên cô hãy nhanh chóng ra khỏi đây trước khi tôi gọi cho anh trai cô.”

“Gọi cho anh ấy đi.”

Thật tệ, cô gái vẫn đứng ở đấy. Còn Han Kyul thì đã quá bức dọc. Tại sao cô gái lại quá tin tưởng vào hần như thế được nhỉ? Tại sao cô lại không rời khỏi đây khi hần còn nhẹ nhàng với cô?

“Nếu gọi cho anh trai em thì anh định nói gì với anh ý? Anh sẽ giải thích với anh ý thế nào về việc em ở đây với anh?”

Ngay cả khi mắt Han Kyul càng ngày càng lạnh lùng và tỏ rõ sự căm ghét, cô gái vẫn đứng hoa tay múa chân như đang trong buổi đi chơi thú vị.

“Thay vào đó, sao anh không gọi điện cho mẹ em? Bà có lẽ sẽ không quá tức giận vì em đã ngủ với anh đâu. Mẹ vợ thì luôn luôn tha thứ cho con rể mà.”

“Hôm qua anh thấy thế nào?”

“Cái gì? Cô đang nói cái quái gì thế hả?”

“Chỉ là em nghĩ anh vẫn chưa tỉnh táo hẳn thôi.”

“Chính anh đã đề nghị mà. Anh say đến mức chẳng còn nhớ gì nữa sao.”

“Thôi trò đặt bẫy của cô đi!”

Đúng là Han Kyul đã say bí tỉ. Và việc cãi nhau với cô gái điên khùng này từ sáng sớm hôm nay cũng đủ để hắn say khướt rồi!

“Thậm chí cô có trần truồng trước mặt tôi thì tôi cũng chẳng hề có chút xấu cảm giác gì đâu.”

“Em rất tiếc, nhưng tối hôm qua thì lại hoàn toàn khác đấy.”

“Ha, cô là ai thế, một kẻ đại bịp à? Nói về định mệnh của cô, tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, đối trá những điều đầy dễ dàng với cô lắm hả?”

Như thể còn một chút lương tâm cắn rứt, cô gái thụt người ra sau. Cô bặm môi, mắt thì rớm lệ. Hắn có thể nói rõ cả kế hoạch của cô. Thở dài ngao ngán, hắn nói với giọng cực kỳ lạnh nhạt,

“Tôi sẽ chỉ nói với cô nốt lần này nữa thôi, vì vậy hãy nghe cho rõ đây. Nếu tôi chết và người ta đưa tôi xuống nhà xác, nếu bác sỹ tiến hành mổ tử thi cho tôi là phụ nữ thì tôi vẫn có thể bật dậy đấy. Con người tôi là như thế. Cô hiểu chưa? Tôi thậm chí còn chưa bao giờ động tay vào phụ nữ nếu tôi còn thức, ý tôi là nếu hoàn toàn thức, tôi còn có thể xâu được cả sợi mỳ qua lỗ kim nữa. Vì vậy nếu tôi động vào người cô suốt đêm hôm qua, thì tôi sẽ tự tử ngay bây giờ và ngay tại đây. Bây giờ, nếu cô hiểu những gì tôi nói thì hãy lặng lẽ ra khỏi đây ngay. Còn nếu cô định lặp lại một lần nữa thì tôi sẽ gọi điện ngay đến bệnh viện của bố cô đấy. Hiểu chưa?”

Nước mắt bắt đầu tuôn lũ chã trên khuôn mặt của cô gái. Han Kyul phớt lờ và đi vào nhà tắm. Hắn chẳng bao giờ có cảm giác gì khi nhìn thấy nước mắt của đàn bà. Điều duy nhất khiến hắn phải suy nghĩ bây giờ là có phải nước mắt cũng là một phần trong kế hoạch hay không vì cô gái trông hoàn toàn sợ hãi.

“Ugh... cái đầu của tôi...”

Chết tiệt! Hắn không thể nhớ gì hết cả. Hắn có thật đã động vào người cô gái? Không hiểu có chuyện gì với thằng cha Do Hun nhỉ? Nó thậm chí còn chưa bao giờ quan tâm đến em gái nó. Đúng là chết tiệt!

Càng cố gắng nhớ lại, đầu hắn càng ong lên, những hắn phải cố để nhớ ra. Những gì bây giờ hắn còn nhớ là hắn đã rời bữa tiệc khá sớm và đi vào thang máy. Đầu tiên, bữa tiệc chỉ có mấy người bạn của hắn. Nhưng rồi sau đó, càng lúc càng nhiều người mà hắn không biết mặt tới dự, trong đó có cả em gái của Do Hun và bạn của nó. Khi bữa tiệc đến lúc sôi động nhất, tất cả đã hỗn loạn cả lên thì hắn nghe thấy có tiếng ai đó nói “Này, thôi bỏ đi, hắn đang định nhai mày rồi nhỡ bỏ đi như miếng kẹo cao su đấy,” và “Thôi, đừng dây vào loại người như hắn. Cậu lại khiến bản thân cậu bị tổn thương đấy.” Lúc đó, mọi thứ trở nên ồn ào loạn xạ. Khi có ai đó đến bên và choàng tay qua người hắn thì tất cả những gì hắn nghĩ trong đầu chỉ là muốn về nhà đi ngủ.

“Nếu đấy không phải là một con đỉa thì mình chẳng biết gọi là gì nữa. Tại sao cô ta lại theo mình về đến đây nhỉ? Không thể nào, mình không thể cho cô ta vào nhà mà không cúi gắt nặng lên được ...”

Sau khi tắm xong, hắn xịt một ít nước hoa và choàng cái áo ra ngoài. Khi hắn vào phòng để lau khô tóc thì căn phòng đã trống trơn. Hắn nghĩ, cuối cùng cô ta cũng đã bỏ đi và bắt đầu cảm thấy bớt căng thẳng khi nghe thấy tiếng gọi từ bên ngoài phòng khách.

“Choi Han Kyul đâu rồi?”

“Xin lỗi ai đang gọi đấy ạ?”

Chết tiệt thật! Giọng nói nức nở vừa đi khỏi thì cái giọng xấc xược ngạo mạn là từ đâu tới? Chết tiệt!

“Ôi, thật không tin được là cô vẫn không hiểu đấy ...” đang nói, Han Kyul bỗng nhiên im bặt. Mẹ hắn đang đứng ở phòng khách. Hắn bất giác thở dài.

“Cô có thể đi được rồi đấy.”

“Dạ?”

“Tai cô đúng là nghễnh ngãng rồi. Nghe này, cô kia, tôi là mẹ nó, vậy nên tôi là số 1. Cô đi ra đi. Giờ thì cô đã hiểu chưa hả?”

“Ồ, ch-cháu chào bác, bác khoẻ không ạ?”

“Chào hỏi chẳng có ích gì đâu.”

“VẬY... cháu đi trước ạ...”

Người phụ nữ quay lưng lại, khuôn mặt đầy vẻ thách thức. Han Kyul cười cay đắng.

Đúng là tồi tệ. Ôi, phụ nữ. Những rắc rối của hẳn lúc nào cũng gắn liền với phụ nữ.

Hắn cảm nhận thấy mùi cà phê thơm nức toả ra từ phía cái bàn. Bữa sáng đã nguội ngắt rồi. Hắn nhấc tách cà phê lên, nhìn xuống mấy cái nút của chiếc máy pha cà phê tự động rồi vịn người.

“O-obba, gặp lại anh sau nhé.”

“Cô bé, đợi chút đã.”

“Dạ?”

“Cưng này, con không kiểm tra lại xem có mất cái muỗng hay cái đĩa nào không hả? Phải chắc chắn là không có gì mất mát cả. Kiểm tra cẩn thận vào. Sau này con không muốn trở thành nạn nhân của một vụ hiểu lầm đúng không?”

“C-cái gì? Bác đang nói với cháu đấy ạ?”

“Không, tôi đang nói với con trai tôi. Ôi Chúa ơi, đúng là tai cô nghễnh ngãng thật rồi? Sao cô lại có thể giương lên mắt nhìn người lớn như thế hả? Đúng là đứa con gái hư hỏng.”

Han Kyul phớt lờ khuôn mặt đỏ bừng lên của cô gái lúc này đang đứng ở trước cửa, còn mẹ hắn thì đang ngồi trên ghế, rồi đi lại chỗ bộ sofa.

“Chuyện quái gì không biết!! Thật không thể tin được!”

“Thái độ của mày thật khó chịu. Nhân nói đến chuyện này, bỏ cái ví của mày ra đây. Mở nó ra và bỏ hết ra xem nào.”

“Tại sao bà lại làm như thế? Có phải bà định nói tôi đã ăn cắp cái gì không thế?”

“Mày nói lạ thật. Tao có nói là mày ăn cắp cái gì không hả? Có phải lương tâm cắn rứt của mày lên tiếng không hả? Hmm?”

“Ôi, Chúa ơi, thật không thể tin được chuyện chó chết gì đang xảy ra nữa.”

“Mày dám nói như thế trước mặt người lớn hả? Mày học cái kiểu đấy ở đâu thế hả? (thở dài) Mẹ thật không nên khó chịu vì điều đấy. Con yêu, đừng bao giờ giao du với cái loại con gái hạ đẳng như thế nữa nhé?”

Sau khi cánh cửa đóng sầm lại, mẹ hắn bắt đầu cười ha hả.

“Ôi con nhóc đấy thật ngu ngốc! Ôi, đúng là buồn cười quá.” Tiếng cười như trẻ con của mẹ hắn ngày càng lớn. Khi cảm thấy không thể chịu đựng hơn nữa tiếng the thé đấy, Han Kyul hỏi.

“Sao mẹ lại biết con ở đây thế?”

“Sao mẹ lại không biết cơ chứ? Mẹ biết tất cả các quán bar, salon, khách sạn, phòng tắm hơi mà con thích đến.”

“Mẹ có muốn biến con trở thành một thằng con trai núp váy mẹ không thế? Nếu mẹ cứ để kệ con thì con sẽ tự trở về nhà. Tại sao mẹ lại phải tìm mọi cách để đến đây bảo con về thế?”

“Thế con có biết con với mẹ đã nói chuyện với nhau được mấy câu kể từ khi con trở về nhà sau

3 năm ở nước ngoài không hả? Đây là lần đầu tiên mẹ con mình nói chuyện với nhau kể từ tối đầu tiên khi cả nhà có bữa ăn tối như một gia đình bình thường đấy. Này, có phải cà phê không? Mùi thơm đấy. Lấy cho mẹ 1 tách.”

Han Kyul nhấn cái nút và một tách cà phê đã được rót trước mặt mẹ hắn. Trên bàn tay đang nâng tách cà phê lên của mẹ hắn có một chiếc nhẫn gắn một viên ngọc lục bảo to tướng. Trang sức cũng lấp lánh trên tai và cổ của bà. Han Kyul chưa thấy một người phụ nữ nào tiêu xài hoang phí đến như thế. Khi mẹ hắn không trang điểm, trông bà cũng giống như bất kỳ người phụ nữ bình dân nào khác. Chính vì bà biết rõ dung mạo của mình thế nào nên bà cố gắng trang điểm thật nhiều. Bà ăn vận như những con vẹt Nam Mỹ, dán bộ mi giả và đeo thật nhiều trang sức. Và bà tin rằng bà đã trở nên rực sáng.

“Ai đấy?”

“Chẳng có ai cả.”

“Mẹ tin con vì cuộc sống của con lúc nào cũng trong sạch. Và thậm chí nếu có vấn đề gì thì con cũng sẽ không giấu diếm đúng không?”

“Mẹ hãy đi vào ý chính đi.”

“Con về nhà đi. Thật kinh khủng khi mẹ, bà con và chị dâu con phải ngủ ở nhà một mình. Mẹ có 2 người con trai nhưng công ty đã lấy mất một đứa rồi. Nếu mẹ biết trước điều này xảy ra thì mẹ đã sinh thêm 2 đứa nữa rồi.”

“Vậy tại sao mẹ không tính cả bố nữa?”

“À, đúng thế. Bố con cũng là một người đàn ông của gia đình đúng không? Đã lâu lắm rồi mẹ không nhìn thấy ông ý.”

“Và con thấy đấy cũng là khoảng thời gian để mẹ có thể đi mua sắm lu bù mà. Trông mẹ có vẻ mệt mỏi rồi đấy. Sao mẹ không đi Hong Kong hay đâu đó du lịch một chuyến nhỉ?”

“Tsk, tsk, con bất lịch sự quá đấy.”

Han Kyul đặt cái tách cà phê đã uống hết xuống bàn rồi đứng dậy. Hắn chỉnh lại cái áo, thắt lại khăn quàng rồi nói với giọng cáu kỉnh,

“Hôm nay con sẽ về nhà, vậy nên mẹ có thể về được rồi. Dù sao đi nữa thì một CEO bù nhìn vẫn nên giữ cái chỗ của mình ở công ty chứ.”

“Mẹ chỉ ở đây cho đến khi nào con nhận vị trí đó, con biết điều đấy chứ? Mẹ biết tại sao mẹ phải giữ vị trí đấy chứ. Vậy khi nào con sẽ đến công ty làm việc?”

“Con đã nói với mẹ là sẽ không có chuyện đó đâu.”

Han Kyul quay trở lại phòng. Đây chính là lý do vì sao hắn lảng tránh cuộc họp mặt gia đình sau khi trở về Hàn Quốc. Ngay khi mọi người nhìn thấy hắn, thế nào họ cũng hỏi khi nào hắn sẽ vào công ty làm việc. Đây cũng chính là lý do vì sao hắn bị ép quay về. Hai năm trước, bác ruột hắn đã mất, và bố hắn được tiếp quản công ty. Đột nhiên, Han Kyul trở thành một người quan trọng với công ty. Bố hắn cố gắng bằng cách nào đó sẽ để cho hắn tiếp quản công ty nhưng không có kết quả. Han Kyul không nghe lời, hắn sợ và cảm thấy ghét cái suy nghĩ sẽ đơn độc dẫn thân vào cuộc chiến kéo dài này.

Hắn mặc lại quần dài và mặc thêm cái áo sơ mi trong khi mẹ hắn đi vào phòng thay đồ.

“Tại sao?”

“Chỉ là con không muốn thôi.”

“Chẳng lẽ con không có bất cứ tham vọng nào à?”

“Không.”

“Vậy thì hãy nghĩ đến trách nhiệm làm con đi. Ông ý là bố con. Thậm chí nếu có ai đó chìa mũi dùi vào bố con thì ít nhất con cũng nên đứng ra và giúp đỡ ông ý.”

“Tại sao mẹ lại nghĩ con có đủ khả năng để làm những việc như thế?”

“Ý con là sao?”

Han Kyul siết lại cái khoá ở thắt lưng và cầm chiếc áo khoác da lên. Hắn tiến về phía mẹ hắn,

“Cả thế giới này đều biết ông đã kìm tay bác cả lại. Sau đó bố và các anh đã tiếp tục cuộc chiến này. Thử tưởng tượng nếu con cũng tham gia vào cuộc chiến đấy, mọi người sẽ nói gì? Mẹ có nghĩ rằng mọi người sẽ nói chúng ta quá hám lợi và rằng ta đang cố gắng để chiếm mọi thứ không?”

“Vậy chẳng lẽ con không nghĩ rằng ít ra thì con cũng có khả năng như các anh họ con sao?”

“Vậy khi nào thì các anh sẽ thôi không can dự nữa? Oh, chẳng lẽ chúng ta không hiểu được điều đấy. Đúng là hỗn loạn. Tại sao chúng ta không cãi cọ về một bát cơm nhỉ?”

“Con cường điệu mọi thứ lên rồi đấy, con yêu.”

Han Kyul đi qua chỗ mẹ hắn để vào phòng ngủ, mặc chiếc áo khoác và đưa mắt nhìn quanh tìm cái mũ của hắn. Nhưng hắn không tìm thấy nó ở đâu cả. Khi hắn trở lại phòng thay đồ, mẹ hắn vẫn đứng ở bàn trang điểm, tay cầm cái mũ.

“Con nghe nói mẹ đã từ chối tới gặp bà.”

“Bà muốn gặp mẹ đúng vào lúc CEOs có cuộc họp. Mẹ không phải con ngốc đâu.”

“Tsk, tsk. Có vẻ như bà đặt mồi chưa đủ khéo léo để bắt được một con gấu trúc láu cá như thế.”

“Mẹ nên rời khỏi đây.”

“Cầm lấy.” Mẹ hắn đưa cho hắn một chiếc điện thoại di động đời mới nhất.

“Có gắn thiết bị theo dõi đấy nên tốt nhất là lúc nào con cũng phải mang nó theo.”

“Tất nhiên rồi mẹ. Đừng có nghe trộm là được.” Sau khi nhìn thấy Han Kyul bỏ chiếc điện thoại

vào túi áo, mẹ hần nói,

“Bố con nói sẽ cưới vợ cho con đấy.”

“Sao ạ?”

“Đấy là tối hậu thư của bố con. Con phải đi làm ở công ty hoặc là phải cưới vợ.”

“Mẹ, mẹ có nghe nhầm không đấy? Han Kyul thấy ý tưởng đấy thật lố bịch, nhưng hần vẫn thấy lạnh sống lưng.

“Đúng như thế. Mẹ đến đây vì bố con đã đề nghị mẹ. Ông ý nói cuối ngày hôm nay con hãy đưa ra quyết định và nói lại với ông ý.”

“Chuyện quái gì thế không biết? Và mẹ chẳng buồn nói gì khi ông ý nói như thế hả mẹ?”

“Thế mẹ phải nói gì với bố con nữa? Cho dù mẹ là tuýp phụ nữ hiện đại nhưng mẹ vẫn phải nghe theo những yêu cầu của bố con chứ.”

“Vậy bà có biết không ạ?”

“Bà nói niềm mong mỏi của bà là có được thằng cháu đích tôn giống như đứa cháu trai bé bỏng nhất của bà. Vậy nên bà rất tán thành ý tưởng đấy.”

“Không thể nào! Chuyện này thật phi lý!”

“Cái gì, chẳng lẽ con không biết rằng có những thứ trên đời này không hề phi lý à?”

Nhìn Han Kyul nghệt mặt ra chẳng nói được câu nào khiến mẹ hần lại cười toáng lên. Han Kyul thì quá sửng sốt, hần có cảm giác như không thể thở được nữa và máu trong người hần cũng không lưu thông nữa.

Bây giờ mọi người đang dùng mọi thủ đoạn để bắt hần vào công ty. Đúng là nhắm nhí hết biết. Hần không biết giải quyết chuyện này như thế nào nữa. Như thế là bà hần không phải đang

định cho hẳn 1 chiếc xe hơi mà là đang cố gắng để biến hẳn thành kẻ trắng tay. Vào công ty làm việc hoặc cưới vợ à? Thà chết còn hơn! Chết tiệt!

CHƯƠNG 3

Một vụ chơi khăm?

<Phần 1>

Mẹ En Chan đã đeo cái nhẫn của ahjumma Dong Ok (chú thích: ở Hàn Quốc, mọi người thường gọi những người phụ nữ lớn tuổi hơn là “ahjumma”. Từ này không khách sáo cũng không kiêu cách) từ buổi họp mặt về nhà. Có nghĩa là mẹ nó phải về nhà với cái nhẫn trên tay. Nhưng không biết ở đâu và từ lúc nào trên đường về nhà, mẹ nó đã đánh rơi cái nhẫn. Thực ra cái nhẫn đó mẹ nó đeo cũng hơi rộng. Mẹ nó đã muốn đeo thử nhưng rồi quên băng đi mất và trở về nhà với cái nhẫn trên tay. En Chan biết dì Dong Ok quên chỉ vì có cuộc gọi khẩn cấp của mẹ chồng dì ý, nhưng nó không thể hiểu tại sao mẹ nó lại không gọi dì Dong Ok lại và nói, “Này, cô cầm chiếc nhẫn lại đi.”

Tại sao mẹ nó, người có thể nhớ chính xác rằng chiếc nhẫn kim cương 2.12 carat trị giá 4000\$ được đặt tại vị trí trang trọng nhất ở quầy thứ 3 bên phải thuộc khu trưng bày nhẫn hàng B của trung tâm thương mại Shin Woo Joo nơi dì Dong Ok và chồng dì đã mua nhân dịp kỷ niệm lần thứ 22 ngày cưới của họ, lại có thể quên đi sự thật là mẹ nó vẫn đang đeo cái nhẫn trên tay? Và không hề có cảm nhận gì khi cái nhẫn không còn trên tay mẹ nó?!?! Ôi, huyết áp của tôi. Ôi, cái chân khốn khổ của tôi.

“Mẹ hãy nói với ahjumma ... nói sự thật với dì ý dì Dong Ok giàu lắm mà ... chắc là...”

“Không! Mẹ không thể! Không thể nói được!”

“Thế lúc này làm gì còn cách nào khác? Mẹ phải nói với dì ý là mẹ đã đánh mất cái nhẫn rồi và chúng ra sẽ đền sau, rằng cho dù ngay lúc này chúng ta không có đủ tiền thì cũng sẽ cố gắng trả sớm nhất có thể. Dì ý là bạn mẹ 30 năm nay rồi, dì sẽ không bắt ép mẹ phải trả lại ngay lập tức đâu.”

“Không! Không đời nào mẹ làm thế đâu! Thà mẹ chết đi còn hơn! Mẹ thà cắn lưỡi tự tử ngay bây giờ còn hơn làm như thế!”

“Mẹ, mẹ gốc ghẹo quá đi, tại sao mẹ lại nghĩ đến cái chết chỉ vì những việc như thế chứ?”

Mẹ En Chan cảm thấy đầu đau như dần. Mẹ nó nằm xuống và bắt đầu khóc thầm tức.

“Mẹ, mẹ đang khóc đấy à? Vì Chúa, mẹ đừng khóc nữa đi.”

“Nếu rơi vào tình cảnh như thế, obba có nghĩ rằng mình có thể nói nhưng điều như thế với họ một cách dễ dàng thế không? Thậm chí nếu em không thể làm gì thì em thà chết còn hơn phải nói như thế,” En Se vừa ăn tối vừa nói

“Sao lại không? Còn cách nào để thoát ra khỏi việc này ngoài cách đấy không?”

“Chẳng còn cách nào khác ngoài việc đi vay nóng cả.”

“Chúa ơi, mày im miệng vào mà ăn đi.”

“Mẹ còn nhớ không? Khi gia đình dì Dong Ok phá sản, mẹ đã rất tốt với dì ý. Sau đấy, khi dì Dong Ok gọi mẹ hoặc đến gặp mẹ, mẹ đã bảo chúng con nói với dì ý là mẹ ra ngoài hoặc là mẹ trốn đi còn gì. Khi bố mất, con nghe mấy dì nói chuyện với nhau rằng con người cần phải đối tốt với nhau khi họ có khả năng giúp đỡ người khác mà.”

Chúa ơi! Con nhỏ này có phải em mình thật không đây? Nó đã nghe thấy câu “người mà ta thương yêu nhất lại chính là người làm ta đau khổ nhất” rồi vậy mà tại sao một đứa con gái lại có thể chĩa mũi dùi vào vết thương của mẹ nó và bàng quan về điều đó thế nhỉ?

“Mẹ đã hành động thế nào khi dì Dong Ok đang phải trải qua một thời gian khó khăn nhất như thế.”

“Ya!” En Chan chạy vội ra và bịt miệng nhỏ em nó lại. Đúng lúc đấy, mẹ nó đang nằm trên sàn nhà đột nhiên đứng phắt dậy và mở tung cái tủ để đồ rồi lôi ra một chiếc áo khoác lông chồn.

“Mẹ!”

“Mẹ phải bán nó.”

En Chan thả nhỏ em nó ra và chạy đến ôm chầm lấy mẹ nó.

“Mẹ, mẹ bình tĩnh lại và ngồi xuống đi.”

“Ít nhất thì mẹ cũng có thể bán cái áo này... Bố con..... (khóc).....bố con đã mua tặng nó cho mẹ trước khi mất Đây là thứ duy nhất còn lại sau khi đã bán hết tất cả... tất cả ngọc trai nhẫn mặt ngọc ... nữ trang, cái áo này là thứ duy nhất còn lại, nhưng ít ra ... ít ra mẹ cũng có thể bán nó ... (khóc) Anh thân yêu, em ... em xin lỗi anh!”

“Mẹ... mẹ đừng khóc nữa ... đừng khóc nữa mà mẹ...” En Se bắt đầu khóc lóc theo mẹ nó, lúc này đang nằm vật ra sàn nhà như những bà ahjumma ngoài chợ, và nói “ Mẹ bảo bán cái áo này là sao chứ? Mẹ không thể bán nó được. B-bố đã m-mua nó tặng mẹ nhân ngày sinh nhật. B-bố đã rất hạnh phúc khi nhìn thấy mẹ mặc nó ... Bố đ-đã nói là bố hạnh phúc vì (khóc) nó khiến cho bố tin tưởng rằng bố đã giữ lời hứa với mẹ là để cho mẹ được sống đầy đủ mà.”

En Chan cảm thấy xấu hổ vì mới vừa nãy thôi, nó đã tự hỏi không biết cái áo kia sẽ bán được bao nhiêu tiền. Ngực nó đau thắt lại khi thấy En Se khóc oà lên khi nói về bố nó. Những lời trần trối cuối cùng chính bố nó đã nói với nó. Nằm trên giường bệnh, người bê bết máu vì vụ tai nạn ô tô, bố nó đã giơ bàn tay đầy máu cầm lấy tay nó mà nói,

“Chan-à, từ giờ trở đi con sẽ là trụ cột trong gia đình. Mẹ con ... En Se ... hãy chăm sóc cho mẹ và em con. Bố có thể tin tưởng ở con đúng không, Channy? Bố có thể ra đi thanh thản đúng không con?”

Không thể từ chối. Chẳng còn cách nào khác là phải hứa với bố rằng nó sẽ làm được. Và nó đã làm việc chăm chỉ và tìm đủ mọi cách để giữ lời hứa đó.

En Chan cầm chiếc áo khoác lên và cất vào trong tủ.

“Con sẽ kiếm đủ số tiền đó.”

“L-làm sao con có thể kiếm được?”

“Unni, chị có tiền giấu ở đâu à?” Làm gì có, ngốc ạ! Em có biết em đã lấy của chị bao nhiêu tiền để mua sắm túi xách rồi giày dép, quần áo không hả?

“À ... thực ra ...”

“Cái gì! Thật thế hả? Ha, tại sao bây giờ chị mới nói chuyện đấy hả? Chị không muốn bỏ ra đúng không? Đúng là keo kiệt. Em đoán là phải nhiều lắm. Thật ngớ ngẩn khi ngồi đây để khóc như thế này. Mẹ, mẹ đừng lo lắng nữa, obba sẽ lo được chuyện này thôi.”

“Huh? thật thế hả?”

En Chan không nói rằng thực ra nó chỉ có 420\$ ở ngân hàng. Nó cũng không hé răng về chuyện nó đang dự định đi gặp dì Dong Ok và sẽ van nài dì ý thả thả ít hôm. Nó nắm chặt tay lại rồi nói,

“Con không muốn nói vì con muốn mẹ phải cẩn thận hơn. Mẹ nghĩ con là người thế nào chứ? Tất nhiên là con có tiền rồi. Mẹ cứ tin con. Con sẽ giải quyết xong sớm thôi.”

<Phần 2>

Han Kyul hiếm khi cười hay đi nhảy, nhưng hắn thích được vây quanh bởi đám đông. Con người hắn lúc nào cũng toát lên chút gì huyền bí và hợp thời. Có thể nói một cách đơn giản là khi bước vào phòng, hắn thể nào cũng khiến mọi người phải chú ý đến, như thể có ánh đèn sân khấu soi rọi vào hắn vậy. Vào những đêm mưa ở Seattle, có thể dễ dàng tìm thấy Han Kyul ở Highway, quán bar yêu thích của hắn, vây quanh là những cô gái xinh đẹp. Tất cả những gì hắn làm là ngồi nghe nhạc công chơi đàn và uống bia, nhưng các cô gái thì cứ muốn ngồi cạnh hắn hàng giờ đồng hồ. Khi đêm đã quá khuya, hắn đứng dậy ra về nhưng các cô gái thì vẫn cố níu tay hắn lại. Chẳng thềm nở lấy 1 nụ cười, hắn gạt tay các cô ra, tóc vàng hay tóc đỏ cũng như nhau cả.

Yu Ju trông thấy Han Kyul đang tìm cách thoát khỏi nhóm con gái đang vây quanh. Cô đưa cho hắn một chai Miller Light mà cô mới chỉ vừa nhấp một ngụm. Han Kyul cầm lấy cái chai và uống, mỏ ác của hắn nhô lên rồi lại nhô xuống.

“Tôi thật không hiểu tại sao anh lại thường xuyên đến những hộp đêm thế này đấy.”

“Sao? Cô không tán thành hả?” Han Kyul ngồi xuống và gọi thêm chai bia. Mùi mồ hôi và hơi nóng toả ra từ người hắn không hề làm cho Yu Ju cảm thấy khó chịu.

“Có vẻ như anh không ưa nhậu nhẹt, và trông anh cũng không có vẻ như đến đây để tán tỉnh phụ nữ.”

“Sao lại không? Tôi thích uống và tôi chủ định đến đây để tán tỉnh bất cứ cô gái nào mà tôi muốn.”

“Vậy hả? Thế sao ...”

“Thế sao tôi lại không say bí tỷ và tại sao không có cô gái nào giả đồ si mê tôi để moi tiền hả?”

“À, thực ra ý tôi không phải như vậy. Thôi được. Vậy thì anh nói đi. Tại sao hả?”

“Bởi vì đây là sự kết thúc. Nếu tôi xay xỉn té ngã ngoài đường như một con chó hoặc là khiến cho gia đình tôi khuynh gia bại sản chỉ vì phụ nữ, vậy thì tôi sẽ còn cái gì hả? Bị nhốt và khoá chân lại là những gì còn lại với tôi. Và tất cả những thứ rác rưởi đây là sự kết thúc đối với tôi. Tôi vẫn chưa được hưởng hạnh phúc trọn vẹn. Tôi không muốn phí hoài tuổi trẻ của mình, cô hiểu chứ?”

“Ồ, vậy nếu anh có thể kìm chế bản thân như vậy, nghĩa là anh đã qua thời tuổi trẻ rồi đấy.”

“Ôi chúa ơi, đừng nói những chuyện kinh khủng như vậy nữa đi. Nếu tôi đã qua thời tuổi trẻ thì bây giờ tôi đang ở tuổi nào chứ? Trung niên à?”

“Sao? Anh sợ à?”

“Có ai mà lại thích tuổi già chứ hả? Thế cô không sợ già cỗi theo thời gian hả cô Vixen?”

“Tôi hả? Đôi khi ... Những ngày tôi sợ chính là ngày mai. Nhiều lúc tôi lo sợ rằng ngày mai sẽ không bao giờ đến. Có lẽ đấy chính là lý do vì sao tôi làm việc rất chăm chỉ - nhờ thế, tôi có thể quên nó đi.”

Một cô gái mảnh dẻ xinh xắn đi tới, người cô toả ra một mùi hương quyến rũ. Mái tóc dài chảy xuống tận thắt lưng, chiếc minijuyp vừa đủ dài để che đi được phần hông của cô. Yu Ju thấy Han Kyul đang chăm chú nhìn cô gái. Hắn nói, trong khi vẫn không rời mắt khỏi người phụ nữ đó,

“Cô nói đúng. Thậm chí 10 hay 20 năm nữa, cô vẫn xinh đẹp thôi.”

Nghe những lời nói đó, Yu Ju bỗng nhiên cảm thấy bối rối. Cô biết hẳn không phải là người dễ dàng nói ra những lời như thế và cũng bởi vì đã rất lâu rồi cô không còn được nghe những lời nói như thế.

“Hmm, được nghe những lời tán dương như thế từ một gã đẹp trai như anh đúng là hạnh phúc. Tôi sẽ coi như đó là một món quà nhé.”

Liền đó, Park Do Hun, bạn của Han Kyul đi tới.

“Ya, cậu làm cái quái gì ở đây thế hả? Cậu nghĩ cậu đang làm gì thế, lượn lờ bên ngoài trong khi tất cả chúng tôi đang ngồi đợi cậu ở trong hả? Mọi người đang bảo là cậu bỏ rơi họ rồi đấy.”

“Ngồi làm gì cái phòng tối om như thế? Nó làm cậu cảm thấy như đang bị đặt bẫy hay gì đó đại loại thế. Bảo họ ra hết ngoài này đi.”

“Cậu có thể nghĩ là tất cả 15 người kia phải ra đây chỉ vì mình cậu hả? Này, cậu và cái tôi của cậu ý.”

“Này, anh không nhìn thấy tôi sao?” Thấy Yu Ju xen vào, Do Hun làm bộ ngạc nhiên.

“Wow, đúng là cô rồi, nuna? (chú thích: ở Hàn Quốc, đàn ông thường gọi những phụ nữ thân quen lớn tuổi hơn là ‘nuna’) Tôi tưởng gã này bị cho vào bẫy rồi chứ. Mà thôi, sao cô vẫn xinh đẹp vậy, nuna? Wow, cảm giác như có một nàng tiên đang ngồi trong quán bar này.”

“Anh lúc nào cũng cường điệu quá đấy. Dù sao thì tôi vẫn rất vui được gặp lại anh. Dạo này anh vẫn khoẻ chứ?”

“Tất nhiên rồi. Còn tôi thì thậm chí không cần phải hỏi cô nữa. Mặt cô trông rất tươi tỉnh. Có chuyện gì vui phải không?”

“Tôi vui vì được về nhà thôi. Nay Han Kyul, mọi người đang ở trong cả, tôi nghĩ tốt hơn chúng ta cũng nên vào với họ đi.”

“Được thôi, chỉ cần có cô đến thôi, nuna. Chúng tôi đến đây không phải để gặp thẳng ngốc kia. Chúng tôi thậm chí còn chẳng quan tâm nếu hần có quay về Hàn Quốc hay rời bỏ trái đất này hay không nữa. Nhưng chúng tôi tự hỏi và tự hỏi và tự hỏi khi nào cô sẽ quay trở lại và ...” Han Kyul đột ngột,

“Hyung có đến không vậy?”

“Hyung? Là ai vậy?” Han Kyul nháy mắt ra hiệu cho Yu Ju. Do Hun nhanh chóng hiểu ra và nói,

“À ... Ảnh có nói hôm nay sẽ đến không nhỉ?”

“Tớ đã để lời nhắn cho ảnh vì ảnh không tới dự cuộc họp, nhưng tớ đoán là thư ký không chuyển lại rồi.”

Han Kyul khá giỏi dùng mưu mẹo nhưng có vẻ như Yu Ju không tin lời hần . Khi hần gọi điện, Han Sung không nói rằng anh ta sẽ đến hay không. Nhưng hần tin chắc rằng anh ta sẽ đến. Han Sung không phải là người phung phí thời gian vì những chuyện thế này nhưng hần cho rằng anh ta sẽ đến vì niềm kiêu hãnh của mình. Hần muốn nhìn thấy điệu bộ thờ ơ của Han Sung và xem anh ta cười nhạo vào bộ mặt khó chịu của Yu Ju. Hần muốn điều đấy xảy ra để cuối cùng, Yu Ju có thể đối mặt với mặc cảm tội lỗi và có thể bằng cách đó tỏ ra đáng tiếc với anh ta.

Han Kyul đưa cô gái mặc minijuyp vào phòng nơi Yu Ju và bạn hần đang ở đó. Mọi người mới đầu nhìn cô với ánh mắt không mấy thiện cảm, nhưng đã thay đổi hần thái độ sau khi nhìn thấy cô nhảy. Họ thậm chí còn gọi cả bạn của cô tới, và bữa tiệc bắt đầu trở nên vô cùng sôi động. Tới khoảng nửa đêm, Yu Ju cầm túi xách lên. Han Kyul, này giờ vẫn đang lén theo dõi, liền chạy theo cô.

“Cô đi về trước hả?”

“Yea. Tôi khá mệt rồi.” Han Kyul nghĩ thầm, chắc là Yu Ju đã muốn đợi Han Sung.

“Đi nào, tôi sẽ cho cô đi nhờ.”

“Thôi khỏi, tôi vẫy taxi cũng được rồi.”

Hần lặng lẽ nắm lấy tay cô. Có cảm giá như tay cô quá mảnh dẻ. Hần chợt nhớ đến lần đầu tiên hần gặp cô. Khi đó hần mới 8 tuổi đầu. Lúc đó, bàn tay và những ngón tay của cô cũng rất gầy.

Lúc đó, nếu có ai hỏi Han Kyul rằng hắn ghét nhất điều gì trên đời thì chắc chắn sẽ là sữa, chơi piano và bố hắn. Từ nhỏ, hắn đã bị ép uống sữa, kể cả lúc hắn nói rằng sẽ chẳng sao cả nếu hắn không lớn thêm chút nào cả; vậy nên hắn cực kỳ ghét sữa. Hắn cũng bị ép chơi piano, mặc dù hắn đã nói không muốn trở thành nhạc công piano, vậy nên hắn rất ghét piano. Và hắn ghét bố hắn nhất vì đã ép hắn làm tất cả những gì mà hắn ghét nhất.

Ngày đó, hắn đổ sữa lên chiếc đàn piano mà hắn đã phải chơi suốt 2 năm liền. Chính vì thế, hắn đã bị ăn đòn và bị mắng mỏ trước mặt khách khứa tới thăm rồi bị nhốt vào phòng. Lúc đó, hắn cảm thấy vô cùng tức giận chính bản thân mình vì đã không thể ngừng khóc. Đúng lúc đó, cô bé tóc dài Yu Ju cao hơn hắn và chơi piano cũng hay hơn hắn bước vào phòng.

“Này, có muốn làm em trai của tôi không?”

Han Hyul nghĩ thầm, cô bé này đúng là kỳ lạ.

“Nếu cậu đồng ý thì tôi sẽ có thuốc để chữa lành vết thương cho cậu đấy.” Vừa nói, cô bé vừa xoè tay cho hắn thấy tuýp thuốc mỡ cô đang nắm trong tay. Miệng cô bé mím chặt như thể sắp khóc tới nơi nếu hắn không nhanh chóng đồng ý.

“Đợi ở đây, tôi sẽ lái xe tới.”

“Anh đã uống rượu rồi. Tốt nhất là nên gọi lái xe tới (chú thích: Ở Hàn quốc, nếu một người đã quá say thì có thể thuê một lái xe tới để chở người và xe về nhà.)”

“Thực ra lái xe khi đang cảm thấy phấn khích thế này cũng thú vị lắm mà. Đừng lo cho tôi, nếu có chuyện gì xảy ra thì tôi cũng không để phiền lụy đến ai đâu. Tôi chỉ lao xe xuống sông thôi, cùng lắm là chết thôi mà, đúng không? Cô không nghĩ rằng chết cùng với một anh chàng dễ thương như tôi cũng không có vấn đề gì đấy chứ? À, ý tôi là một phụ nữ.”

“Anh mới chỉ say thôi mà, chưa bị mất trí có phải không hả?”

“Sao lúc nào cô cũng làm mọi chuyện nghiêm trọng lên thế? Tôi ổn, tôi chỉ uống có 1 chai bia thôi mà.”

“Nghe này... Tôi sẽ đi mua cà phê ở đằng kia ...”

“Cô không tin tôi phải không?”

“Làm cứ như tôi có thể nói là không thể tin anh vậy”

“Psh”

“Tôi cũng muốn uống cà phê.”

“Được rồi.”

Han Kyul đi tới bãi đậu xe trong khi Yu Ju băng qua đường tới tiệm bán cà phê. Hắn đỗ xe lại và bước ra đúng lúc Yu Ju mang 2 cốc cà phê tới. Đột nhiên, một chiếc xe máy phóng vèo qua trước mặt và giật phắt chiếc túi xách trên tay cô rồi biến mất dạng.

“Aaaaah!” Yu Ju hét lên. Han Kyul lao tới chỗ cô, cốc cà phê đổ lênh láng trên mặt đường, Yu Ju vẫn đang đứng chết lặng người.

“Nuna, cô có sao không?”

“Ah ... tôi ... “

“Cô có bị đau ở đâu không?” Han Kyul ôm chặt lấy Yu Ju lúc này đang run lên vì sợ hãi. Cô cố đẩy hắn ra, đúng lúc đó một chiếc scooter từ đâu bành bạch chạy tới.

“Ya! Thằng khốn kia! Dừng lại ngay!” Một giọng nói thét lên giữa đêm khuya. Han Kyul đọc được dòng chữ trên tấm bảng gắn ở đuôi chiếc xe:

“Giao đồ ăn đêm.”

“Thôi, vào xe đi, cô có đi được không?”

“T-tôi ổn mà. Tôi chỉ hơi giật mình chút thôi ...” Yu Ju cố nở nụ cười và nói “Cái túi đó ... tôi đã mua nó ở Paris ... Đúng là buồn thật.”

“Này, có gì đâu, đừng buồn nữa, tôi sẽ mua tặng cô chiếc khác.”

“Thật không? Sau này anh đừng có hối hận đấy.”

“Cô có thấy đau đầu hay gì không? Sao lại nói nhưng câu vô nghĩa như thế chứ?”

Yu Ju đang dợm bước vào xe bỗng dừng lại, sắc mặt cô biến đổi. Han Kyul nhìn theo hướng của Yu Ju thì thấy có một người đàn ông đang đứng đó. Đấy chính là Han Sung.

“Bây giờ anh mới tới à?”

“Còn em thì đang định về đúng không?”

“Bọn em đang định về nhưng có một tai nạn nhỏ xảy ra ...”

Đột nhiên có tiếng còi báo động hú vang. Một chiếc ô tô tuần tra đang đuổi theo sau chiếc

scooter, và phía trước là một chiếc xe máy đang lạng lách. Vừa chửi rửa, kẻ đang phóng chiếc xe máy ném chiếc túi của Yu Ju xuống đất. Han Sung chạy ra nhặt chiếc túi trong khi Han Kyul theo phản xạ bắt đầu chạy đuổi theo sau chiếc xe máy.

“Han Kyul!”

“Dừng lại!” Ý nghĩ phải bắt bằng được tên cướp khiến Han Kyul nỗ lực chạy theo đúng lúc chiếc scooter vượt qua hắn.

“Ya! Chết tiệt! Chẳng còn cách nào khác! Ya! Đồ chó chết!” Han Kyul giật phắt chiếc mũ bảo hiểm của người lái scooter mà ném về phía tên cướp. Chiếc mũ lượn theo hình vòng cung và lao thẳng vào lưng tên cướp khiến hắn loạng choạng và ngã nhào xuống đường. Có vẻ như tên cướp không bị thương nghiêm trọng bởi hắn đã đứng ngay dậy và cố dựng chiếc xe máy lên. Đúng lúc đó, cậu nhóc đưa hàng ăn đêm lao tới chỗ tên cướp. Woah, kể ra cũng không tồi. Han Kyul cảm thấy tiếc vì không phải là người trực tiếp bắt được tên cướp. Hắn vừa đi vừa thở phì phò.

“Hah.....hah.....”

Mình nên bỏ thuốc thôi.

Cậu nhóc đưa đồ ăn túm lấy cổ áo tên cướp. Có vẻ như bọn họ đang cãi nhau. Tuy nhiên khi Han Kyul và ông cảnh sát đi tới thì chỉ còn lại cậu nhóc đưa đồ ăn đứng đấy. Tên cướp đã vút chiếc xe máy của hắn lại và biến mất trong nháy mắt. Vừa đúng lúc Han Sung và Yu Ju đi tới.

“Cậu có bị thương ở đâu không?” viên cảnh sát hỏi,

Cậu nhóc gật đầu chào trong khi vết thương ở gò má đang rướm máu. Viên cảnh sát quay sang Yu Ju.

“Cô có bị mất mát gì không?”

“Dạ không.”

“Có gì bị hư hại không?”

“Dạ không có gì, chỉ hơi giật mình chút thôi ạ.”

“Dựa vào chiếc xe này sẽ nhanh chóng bắt được tên cướp thôi đúng không ạ?” Han Kyul hỏi.

“Ai mà biết được? Ngày nay hàng giả đầy ra, nó có thể là một chiếc xe ăn cắp. Vả lại, bây giờ nhiều xe nhập lậu từ Trung Quốc nên sẽ có rất nhiều xe không đăng ký.”

Vậy thì tên cảnh sát này chạy đuổi theo hắn làm gì nhỉ? Ông ta chỉ đứng nổi nạn nhân? Đây mà gọi là cảnh sát à? Đúng là không thể tin được!

“Vậy ông đang nói với tôi là ông sẽ không đuổi theo tên cướp nữa đúng không?”

“À, thực ra tôi không nói như thế. Tôi chỉ nghĩ sẽ khó để bắt được nó. Chúng hầu hết là trẻ vị thành niên và chẳng có bằng lái.”

“Lạy Chúa! Cái gì, ông chỉ nói được có thế thôi hả?”

“Thôi đi.” Han Sung bước tới và kéo hắn đi. Cậu nhóc đưa đồ ăn đang cố lấy lại chiếc mũ bảo hiểm bị vỡ.

“Này nhóc, đợi đã.” Viên cảnh sát gọi giật lại.

“Dạ?”

“Cậu có nhìn thấy mặt tên cướp không?”

“À, trời tối quá, cháu không nhìn rõ ạ”

“Thôi được rồi. Về nhà mà thấy bị đau ở đâu thì gọi đến sở cảnh sát, chúng tôi sẽ giúp.”

“Cảm ơn cậu. Nhờ cậu mà tôi lấy lại được cái túi. Cũng không có gì nhiều nhận, nhưng...”

“K-không, không, không có gì đâu. Tôi chỉ muốn...”

“Cầm lấy đi.” Han Kyul trừng mắt nhìn. Có cái gì đáng ngờ ở đây. Tại sao thằng cướp lại có thể trốn thoát dễ dàng thế, và cả thằng nhóc kia, sau khi cố đuổi theo và còn bị thương nữa lại từ chối nhận bồi thường. Đáng ngờ cả ở chỗ chiếc túi được lấy lại quá dễ dàng, còn tên cướp và thằng nhóc kia có vẻ như ngang tuổi nhau nữa. Có gì thế nhỉ, một vụ chơi khăm à?

Máy điện đàm của viên cảnh sát lại bắt đầu rít lên. Han Sung kéo Yu Ju quay lại chỗ chiếc xe ô tô còn Han Kyul thì chộp lấy cậu nhóc đưa đồ ăn đang cố dựng chiếc scooter lên.

“Mai gọi vào số này cho tao.” Hắn thò tay vào túi mò mẫm lấy ra một mẫu giấy và ghi số điện thoại lên đó. “Tao sẽ bồi thường cho mày sau.”

“Không cần đâu.” Cậu nhóc thối mấy cọng tóc trước trán và nhướn lông mày lên. Nó cảm thấy như bị lăng nhục.

“Mỗi tháng mày kiếm được bao nhiêu hả?”

“Gì cơ?” Mắt nó loé lên. “Ông hỏi tôi cái đấy để làm gì?”

Trông thằng nhóc này. Mà có phải là tên chó má không nhỉ? Han Kyul nhìn thằng nhóc vẻ khinh bỉ.

“Tao sẽ trả cho mày bằng một tháng lương nên nhớ gọi lại cho tao. Chẳng có gì phải tự hào đâu. Việc mày nhận được bồi thường cũng tự nhiên thôi.” Hắn khinh khỉnh nhìn chiếc scooter 50cc rồi hỏi, “Mày mua cái của nợ này ở cửa hàng đồ chơi nào thế?”

“Cái gì?”

“Người ta có bao giờ nhận sửa chữa những thứ như thế này không? Nếu có, tao sẽ trả. Ngày mai gọi lại cho tao.” Han Kyul túm chặt mẫu giấy. Mặc dù trông mặt có vẻ như thà chết chứ không thèm nhận, thằng nhóc vẫn thò tay ra lấy. Han Kyul nhìn tay thằng nhóc và túm tờ giấy thật chặt. Thằng nhóc trừng mắt nhìn và giật lấy mẫu giấy. Han Kyul nhìn chiếc scooter lạch bạch phóng đi với ánh mắt chế giễu.

Yea, đúng là đồ cặn bã. Một thằng rác rưởi như mày thì có thể làm gì chứ? Mày sẽ gọi, chắc chắn như thế. Thằng cặn bã. Tao sẽ túm cổ cả hai đứa mày.

Chương 4

Chuyện gì đã xảy ra ở phòng S11?

<Phần 1>

En Chan chưa từng vào khách sạn bao giờ, và nó cũng không biết rằng có một dãy villa ở phía sau khách sạn. Nếu nhân viên lễ tân không chỉ giúp nó, chắc chắn là nó sẽ bị lạc. Phòng S11, mà người lễ tân gọi là villa VIP, nằm khuất ở trong rừng. Khi viên lễ tân bấm chuông, nó vang lên một tiếng rất kêu. Chẳng có tiếng trả lời nên cô gái phải nhấn chuông tiếp. Liền sau đó, khi cánh cửa được mở ra, En Chan giật mình nhìn thấy một người trong bộ dạng ở trần đứng đó. Tuy nhiên, cô gái, có vẻ như đã quá quen với điều đó, điềm nhiên nói,

“Thưa, ngài có khách.”

En Chan không biết phải hướng ánh nhìn của nó đi đâu nữa.

“Mày đúng là chẳng biết thời trang là cái quái gì cả.”

Hả? En Chan cúi nhìn bộ quần áo nó đang mặc.

“Mày mua thứ rác rưởi này ở đâu thế hả? Giẻ rách hả?”

Đồ chết tiệt!

“Vào đi!”

Han Kyul đi vào và lấy khăn lau khô tóc. Viên lễ tân nhắc nó đi vào, nhưng En Chan cảm thấy như bị đặt bẫy. Nó cảm thấy khó chịu với hấn ngay từ câu nói đầu tiên và thực sự muốn quay về. Từ những gì nó nhìn thấy thì thằng cha này đúng là không có chút gì của sự khoan dung. Hấn thậm chí có thể báo nó với cảnh sát. Nó bỗng nhiên cảm thấy lo lắng. Nó thật sự không có ý định lừa hấn, và bây giờ nó đang tới đây để lấy tiền bồi thường cơ mà? Lương tâm của nó đang lên tiếng. Không phải bàn cãi gì nữa, nó đang cảm thấy rất ngại ngùng. Nó bỗng nhìn thấy hình ảnh bộ ngực trần ở lớp dạy võ tự vệ, và đó có phải lý do khiến nó đột nhiên bối rối?

“Mời vào.”

“À, vâng, cảm ơn.” Nó lúng túng đi vào khi nghe hấn quát lên từ bên trong,

“Này! Cho tôi cà phê nhé.”

“Vâng, thưa ngài,” viên lễ tân trả lời trước khi đóng cửa lại. Tự nhiên, En Chan cảm thấy tất cả các cửa đều đóng thật không thoải mái nên nó lén lút mở hé cái cửa ra vào khoảng 10cm và cảm thấy dễ chịu hơn. Kể cả trông hăn cao lớn thế kia thì nó nghĩ nó vẫn có thể hạ gục được hăn nếu nó buộc phải làm thế, nhưng có cái gì đó trong thâm tâm nhắc nó phải cẩn thận.

Căn phòng gác mái của mẹ con nó có thể đặt vừa vào cái phòng ngủ này. Chết tiệt, sao lại có cái nhà lớn đến thế được cơ chứ. Không hiểu thằng cha này ở đâu nhỉ? Thảm sàn, rèm cửa, ghế sofa, bàn, tủ bát, tất cả đồ đạc trong phòng đều nguy nga tráng lệ khiến nó cảm thấy choáng váng.

“Mày đến đây bằng cách nào?”

Hắn hỏi mình đến đây bằng cách nào là có ý gì nhỉ?

“Tôi đi tàu điện ngầm.”

Hắn nhếch mép khinh bỉ. Thằng nhóc xuân ngốc!

“Tao không biết liệu có phải tụi nhóc bây giờ gan lì hơn trước hay nó chẳng biết sợ là gì cả? Mày cứ việc đi giao hàng, việc gì phải xía vào chuyện của người khác? Sao, mày nghĩ mày là siêu nhân à? Hay là mày muốn được nhận giải Công dân kiểu mẫu? Bộ mày không thể bỏ lỡ cơ hội nào được nhúng mũi vào việc của người khác hả? Nguyên chuyện mày có thể đi khắp nơi để nhận tiền thế này cũng chứng tỏ mày không phải làm chỉ để đòi lại công bằng đúng không? Ngồi đi nhóc.”

Mình lẽ ra không nên đến đây. Đáng lẽ mình phải biết thà chết còn hơn phải chịu nhục nhã thế này chứ. Chết tiệt.

Tại sao một thằng cò lả thế này lại ăn nói như một thằng ngốc thế chứ? Cặp mắt sắc lạnh của hăn trông cứ như là Mashimaro vậy, còn cái mũi cứ hếch lên của hăn trông cứ như kim tự tháp ý. Ô, còn môi hăn thì trề ra như Angelina Jolie vậy. Dám cá là hăn phải đi tắm nắng hoặc đại loại như vậy vì da hăn trông như cá hồi nướng ... A... cá hồi... mình thèm ăn cá hồi quá... Sao cũng được, tóm lại trông hăn thật nhếch nhác, còn bộ mặt hăn khiến mình thật khó chịu. Hăn cao khoảng bao nhiêu nhỉ, có lẽ 5 feet 9 inch?

“Đừng có trề môi ra nữa, ngồi đi.”

En Chan trừng mắt nhìn hăn và ngồi phịch xuống ghế sofa. Sau khi nhận ra hăn chẳng mặc gì bên dưới ngoại trừ một chiếc khăn quấn quanh người, nó cảm thấy vô cùng tức giận và tự nhủ sẽ ra khỏi đây càng nhanh càng tốt. Nó cau có nhìn mấy bông hoa violet cắm trên bàn rồi bỗng nghe thấy giọng hăn vang lên từ xa.

“Mày là học sinh trung học hả?”

Cái gì? Nó ngoái đầu nhìn quanh nhưng chẳng thấy hấn ở đâu cả.

“Mày học lớp mấy rồi? Trốn học phải không? À hay đang bị án treo? Đuổi học rồi hả?”

Nó quay đầu về phía phát ra giọng nói và nhìn thấy bóng hấn qua tấm kính. Hình ảnh cặp mông của hấn có thể nhìn thấy được qua tấm kính mờ. Và cái bóng đấy đang đổi màu. Cái gì? Hấn đang thay đồ lót trước mặt người khác à? Thằng cha này đang nghĩ cái quái gì trong đầu thế không biết? En Chan đỏ bừng mặt và nói gần như hét lên,

“KHÔNG!”

“Không nghĩ là sao? Câu nào là không?”

“Tôi không phải học sinh trung học!”

“Thôi nào. Vậy trung học cơ sở hả?”

“Không! Tôi 24 tuổi rồi!”

“Này nhóc, ở đây có ai điếc hả? Mày hét lên cái gì đấy?”

Tại sao hấn vẫn ở trần như thế nhỉ? Nếu hấn định mặc quần áo thì phải mặc hết vào chứ? Tất cả những gì hấn mặc là một chiếc quần jean cạp cực trễ. Phong cách thời trang quái gì không biết?!

Hấn đi ngang qua phòng khách, bước vào rồi lại quay trở ra trước khi nói,

“A ha, tao biết, mày muốn được đối xử như người lớn thật sự, nhưng nói dối tuổi không phải là hay đâu.”

Hấn đang đeo đồng hồ trước cửa phòng. Mặc quần rồi đeo đồng hồ à? Một cách thay đồ lạ đấy, chắc chắn là thế.

“Nếu buổi tối mày phải đưa đồ ăn đêm thì ban ngày mày làm gì hả nhóc?”

“Đấy không phải việc của anh!”

“Nhìn thằng nhóc này, hỗn láo quá.”

“Này, ahjussi (chú thích: ở Hàn Quốc, mọi người thường gọi những người đàn ông lớn tuổi hơn là “ahjussi”. Từ này không khách sáo và cũng không kiêu cách) tại sao lại nói với tôi cái giọng thế hả?”

“Cái gì? Ahjussi?”

“Tôi biết anh hơn tuổi tôi, nhưng có cần phải nói những câu như vậy không hả? Anh nên tự hỏi xem tôi có cảm thấy thoải mái khi anh cư xử quá suồng sã như vậy không chứ. Đây không phải là phép xã giao tối thiểu hả?”

“Này, cậu nhóc trụ cột gia đình, tôi đối xử với cậu có suồng sã quá không? Cậu có thấy vui không?”

“Có vẻ như anh vẫn chưa sẵn sàng đối xử với tôi theo cách đó.”

“Vậy thằng nhóc hôm trước bao nhiêu tuổi vậy?”

“Hai mươi.”

En Chan thở hắt ra. Chết tiệt! Mình vừa nói gì thế nhỉ?

“T-tôi không biết. S-s-sao mà tôi biết được?”

Nhìn vào mặt hắn, nó biết đã quá muộn để chữa lại. Nụ cười chế nhạo của hắn khiến nó nhớ lại việc tra khảo của điều tra viên Nhật Bản với những chiến sỹ đấu tranh vì tự do của Hàn Quốc. Cho dù mày có kẻ gươm lên cổ, tao cũng không đầu hàng! Mong ước đầu tiên của tao là sự độc lập của Hàn Quốc, thứ hai là, thứ ba là... và mặc dù điều này không cao quý như độc lập tự do của cả một dân tộc nhưng nó phải tiến lên và ... Chết tiệt! Chẳng ra làm sao cả!

Dù sao, nó vẫn cố gắng lấy lại bình tĩnh, cười to và nói,

“Ý-ý tôi là ... trông nó ... khoảng 20... Có thể không phải, nhưng tôi khá giỏi trong việc đánh giá người khác đấy ...”

“Ha, trông mày thật ngu ngốc. Nếu mày làm chuyện đó thì mày nên nghĩ ra 1 kịch bản khác hơn. Vẫn còn vụng về lắm. Mày trông như một con nhóc chẳng làm được chuyện gì ra hồn.”

Đột nhiên, có cái gì bùng lên trong người nó. Câu nói “mày trông như một con nhóc” cũng đủ để làm tai nó ù đi, nhưng vì một lý do nào đó, nó chỉ bực mình thôi. Tại sao? Tại vì... tại vì...

...Vì nó là con gái. Nó không cố ý nghĩ đến chuyện đó thường xuyên và đôi khi nó cũng cảm thấy lẩn lộn, nhưng sự thực thì nó vẫn là một đứa con gái. Nhưng bị đánh giá theo kiểu của hắn, một thằng cha ảo lả thế kia vẫn có thể cân nhắc về chuyện nó trông như một đứa con gái. Không thể là một manh mối được. Psh. Chẳng có gì thay đổi nếu hắn thấy mình trông như con gái cả. Đôi khi mình cũng mong mọi người nhìn nhận mình như thế mà ... Yea, đúng rồi. Thế nào cũng được. Muốn nghĩ ra sao cũng được, ahjussi ạ. Tôi muốn nhìn bộ mặt của chú nếu tôi

nói với chú rằng sự thật tôi đúng là một đứa con gái, nhưng tôi không muốn làm như thế. Nếu chú không biết tôi là con gái thì chẳng việc gì tôi phải nói với chú chuyện đó cả, đặc biệt là chú chẳng hỏi tôi về chuyện đó. Cảm động quá đi. Chết tiệt.

“Có phải tên cảnh sát cũng cùng một giuộc không nhỉ? Tụi mày là một nhóm hả? Hay một băng nhóm du thủ du thực? Tao cá là mày sẽ nói không cho mà xem.”

En Chan bất ngờ đứng dậy.

Một lời xin lỗi cũng không thể làm gì được nữa. Nó cảm thấy hấn thật tầm thường.

Nó tức giận tới mức không thể ngồi yên được nữa. Có bồi thường hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì với nó nữa, có vẻ như tốt nhất là rời khỏi đây càng nhanh càng tốt. Nó cố chạy vụt qua người hấn, nhưng vai nó va vào chiếc cốc mà hấn đang uống.

“Ack!”

Cà phê hấn đang uống đổ hết lên ngực hấn.

“Ồi!” Tay của En Chan giơ lên một cách vô thức. Thực ra nó định cố chùi chỗ cà phê bị đổ xuống nên tay nó đã đặt lên ngực hấn. Nhưng ngay khi lòng bàn tay nó cảm nhận được da của hấn thì nó bỗng nhận ra đấy là chỗ rất nhạy cảm. Hấn ngạc nhiên nhìn, còn nó thì cảm thấy như đông cứng người lại. Vừa lúc đó có một giọng hét lên.

“Ôi, chúa ơi!”

En Chan quay đầu lại trong khi tay nó vẫn còn đặt lên ngực hấn. Một người phụ nữ đang đứng đó, lấy hai tay bưng mặt.

“C-cái quái gì mà hai tên đàn ông đang làm với nhau thế hả?!”

Phần 2

Khi nhìn thấy thằng nhóc mặc chiếc quần jeans lụng thụng, chiếc áo sơ chui đầu và đội chiếc mũ lưỡi chai, Han Kyul đã nghĩ rằng trông thằng nhóc chẳng khác gì một tên rác rưởi. Nhưng bây giờ, khi nó mặc một bộ áo vest và thắt cà vạt, Han Kyul lại nghĩ trông nó cũng không đến nỗi tệ. Ko En Chan, thằng nhóc cứ khẳng khẳng là nó đã 24 tuổi nhưng quả thực trông nó không thể quá 22 tuổi được. Có lẽ thông tin ngày sinh trên hợp đồng lao động của thằng nhóc cũng giả mạo không chừng. Đó cũng chính là điểm giống nhau giữa hấn và nó. Cuộc sống của cả hai đều có vỏ bọc là những lời nói dối và lừa gạt.

Trông thằng nhóc mảnh khảnh có lẽ không cao nổi 5 feet 7. Nó có làn da khá trắng trẻo, cặp mắt lúc nào cũng mở to và đôi môi thì đỏ một cách khác thường. Trông nó giống một ca sỹ chính trong một ban nhạc thần tượng hơn là một người đưa hàng ăn đêm. Ngoài phổ, nhiều cậu con trai bây giờ trông hình dáng cũng khá giống con gái. Ko En Chan cũng không phải là ngoại lệ. Với đôi môi mím chặt, trông nó giống một đứa con gái hơn. Thằng nhóc! thật là phí cho một khuôn mặt xinh trai, Han Kyul thầm nghĩ.

Han Kyul quay đầu lại nhìn En Chan. Hắn nhìn nó chòng chọc nhằm khiến cho người phụ nữ mới bước vào có thể nhận ra được điều đó. Cuối cùng, cô gái quay ra nhìn En Chan, lúc này đang đứng ngay cạnh chiếc bàn trong phòng khách.

“Có phải đây là người quen của anh không hả?”

“Có lẽ vậy.”

“Vậy nên em cũng nên chào một tiếng đi.”

Thằng nhóc kiểm đâu được bộ đồ nhàu nhĩ xấu xí thế không biết? Chết tiệt, nếu mày định mặc vest thì ít ra cũng phải tìm lấy một bộ vừa người một tý chứ.

“Để em suy nghĩ đã. Em không biết có nên làm thế hay không nữa.”

“Sao lại không?”

Bởi vì đúng là chẳng ra làm sao cả. Cái gì thế này, sự kết hợp từ những năm 70 à? Cái cà vạt rộng ngoác này là gì chứ?

“Đúng là lạc hậu.”

Nếu người đàn bà ngu ngốc này không bị kích động đến mức nghĩ nó là gay thì Ko En Chan đã đi thẳng đến đồn cảnh sát rồi. Chính cô gái đã bị mẹ hắn chửi rửa lúc trước giờ vẫn tìm đến khách sạn và làm phiền hắn. Nhưng giờ không chỉ mình hắn mà cả Ko En Chan đều cảm thấy khó chịu vì sự có mặt của cô. Khi Han Kyul nhìn thấy cô gái chạy vào phòng hắn với bộ mặt khó ưa thì đầu hắn đã như có luồng điện chạy qua rồi.

Đám cưới à? Được thôi. Cứ tiếp tục đi. Muốn tống khứ mình bằng cách ép mình lấy vợ ý hả?

Hắn đưa ra đề nghị với Ko En Chan. Thằng nhóc nghĩ gì về việc làm thêm nhỉ? Không thể tin được, sau khi mưu đồ cướp giật ngoài đường, thằng nhóc lại có thể đòi tiền bồi thường nữa. Không chỉ có vậy, nó lại còn đòi cao gấp mấy lần số tiền bồi thường trung bình nữa. Thậm chí đến bây giờ, Han Kyul vẫn không thể hiểu tại sao thằng nhóc lại có thể làm được những việc như thế. Nếu muốn cướp thì nó chỉ việc đe dọa mình để bắt mình làm theo những gì nó muốn thôi mà.

“Cô nghĩ thế nào về đàn ông? Tôi nghe nói đàn ông xinh trai đang là mốt đúng không?”

“À, thực ra thì tôi không ...”

Người phụ nữ mà hắn có hẹn đi xem mặt hôm nay quá ít nói, chắc là để tỏ ra một cô gái thuần khiết và trưởng thành. Hắn chán nản đến mức ngồi ngáp liên tục. Đúng lúc đó, hắn nhìn thấy nhân viên phục vụ đi ngang qua bàn En Chan đang ngồi. Hắn có thể nhìn thấy miệng En Chan đang nói: Món này

“À, tôi xin phép một lúc.”

“Ồ, vâng.”

Han Kyul chạy vội qua tuy nhiên nhân viên phục vụ đã đi khỏi.

“Này, Ko En Chan, không ngờ gặp cậu ở đây.” Hắn reo lên nhưng khuôn mặt thì tỏ ra tức giận khi ngồi xuống cạnh En Chan. Ở dãy ghế bên kia, người phụ nữ có thể nhìn thấy trực diện khuôn mặt của En Chan và nhìn nghiêng hắn.

“Lâu quá rồi, anh vẫn phải đi xem mặt trong một buổi chiều thứ sáu bận rộn thế này hả? Còn tôi thì cũng bận cả chiều rồi. Anh thế nào rồi, anh bạn lười nhác?”

“Thôi nào, im đi nhóc. Ai bảo mày gọi đồ ăn hả?” Han Kyul lầm bầm trong họng.

“Cái gì, bộ anh định để tôi ngồi trong một nhà hàng thế này chỉ uống nước lọc suông ý hả? Như thế không phải quá khác thường sao?”

“Vậy thì mày hãy trả tiền đồ ăn đi.”

“Tôi chỉ còn đủ tiền đi xe buýt thôi.”

“Đấy không phải việc của tao. Tao đã nói rõ là trả mày bằng tiền mặt rồi. Mày có mang chứng minh thư không hả?”

“T-tôi đã nói với anh là tôi làm mất rồi mà. Tôi đã đi đăng ký làm lại những vẫn chưa xong.”

Tao đã có ảnh của mày trong điện thoại rồi đấy, vậy nên đừng nghĩ đến chuyện giở trò gì ra! Nếu không tao sẽ đi báo cảnh sát truy nã mày đấy, hiểu chưa?”

“Truy nã? Anh đang nghĩ cái quái gì vậy hả? Anh nên học cách tin người và nghĩ mọi chuyện theo hướng tích cực hơn đi. Tại sao anh lại quá tiêu cực như vậy được nhỉ?”

“Cái gì? Thằng nhóc chết tiệt!”

“Vậy tại sao anh cứ đối xử với tôi như với tội phạm thế hả?”

“Đó là lý do vì sao tao bảo mày làm cho tốt vào. Sao cũng được, nhưng bộ vest này là thế nào hả? Cửa bố mày phải không?”

“Chính anh bảo tôi mặc vest tới mà.”

“Mày thậm chí cũng không có nổi một bộ vest nữa hả? Mà thôi quên chuyện đó đi. Bắt đầu giai đoạn một.”

“Ngay bây giờ ý hả? Tôi thậm chí còn chưa kịp ăn mà...”

“Thì tao cũng đã ăn gì đâu nhóc.”

“Yea, vậy thì ăn trước đi rồi ...” En Chan đột nhiên im lặng và nhìn về phía người phụ nữ. Han Kyul nhìn chăm chăm En Chan, lúc này đang chớp mắt không ngừng.

“Sao thế?”

“Kia là người phụ nữ đó có phải không? Người phụ nữ trong bức tranh?”

“Bức tranh?”

“Anh còn nhớ tờ giấy anh viết số điện thoại của anh rồi đưa cho tôi lần trước không? Ôi! Mà tôi chưa đưa lại cho anh hả?”

“Đặt tay lên bàn đi.”

“Có cần thiết phải làm thế không?”

“Cái gì, bộ mày tưởng tao muốn làm thế lắm hả?”

En Chan làm mặt nhăn nhó như ăn phải quả hồng chát xít rồi đặt tay lên bàn. Han Kyul vòng tay ôm ngang lấy người En Chan như một đôi tình nhân thực sự.

“Cười đi nhóc.”

“Này, Ahjussi, tôi đang cười đây.”

Han Kyul nhe răng ra cười, và khi hấn áp người vào gần En Chan thì nụ cười của nó méo xệch hẳn đi.

“Anh là kẻ hư hỏng phải không, Ahjussi?”

“Tập trung vào đi nhóc, đừng có lèo nhèo nữa!”

“Anh có nghĩ đây thực sự là công việc không đấy hả?”

“Mày cứ làm theo tao là được. Cô gái đó đang nhìn đấy.”

“Cô ý xinh quá...”

“Sao, mày thích hả?”

“Tôi không thể hiểu được tại sao một người gần dở như anh lại bỏ cô gái đó. Đáng ra anh phải là người bị phụ nữ bỏ thì đúng hơn đó.”

“Mày có thích ăn đòn không hả nhóc? Trông tao có giống tên ngốc không hả?”

“Không, anh chỉ giống một tên gần dở hư hỏng thôi.”

“Mày đúng là ...”

“Shh!”

“Thôi được rồi. Giai đoạn một thế là xong. Còn hai mươi phút nữa là bắt đầu giai đoạn hai. hiểu chưa!”

Trước khi đứng lên, Han Kyul xoa tay lên đầu làm cho mái tóc của En Chan rối bù lên. Bỗng nhiên hắn lại thấy bối rối. Thực ra việc này không phải là phần nằm trong kế hoạch ...

Han Kyul lúng túng quay đi.

“Tôi xin lỗi. Chúng tôi đang có rất nhiều việc cần nói với nhau.”

Khuôn mặt người phụ nữ ánh lên vẻ khó chịu. Đây là cô gái đứng đầu trong danh sách các cô gái Han Kyul cần phải đi gặp mặt mà mẹ hắn đã đưa cho hắn. Điều đó có nghĩa là chắc chắn cô gái xuất thân trong một gia đình danh giá và khá thông minh, xinh đẹp. Hắn muốn đổ hết chỗ sữa lên người cô, đúng theo như cách mà hắn đã làm với những phím đàn trắng đen của chiếc piano hồi xưa...

“Tại sao chúng ta không bắt đầu ăn đi!”

Han Kyul với tay lấy cốc nước trên bàn và tự nhiên có một cảm giác là lạ. Cái cảm giác đó đến từ trước khi hắn chạm tay vào cái cốc. Một cảm giác mà hắn cảm nhận được khi lùa tay lên mái tóc của thằng nhóc. Nó quá mềm mượt và óng ả. Cũng có thể là do thằng nhóc còn quá trẻ. Ngay cả một con lợn thì cũng có bộ lông mềm mại khi còn nhỏ kia mà. Nhưng không hiểu tại sao hắn lại lùa tay làm rối tóc thằng nhóc ngay từ lần đầu tiên thế nhỉ? À, đấy là một phần của kế hoạch mà. Đúng rồi. Như thế sẽ dễ thuyết phục hơn.

Wow, Nhìn thằng nhóc kìa. Nó liếm sạch cái đĩa chỉ trong nháy mắt. Đúng là ham ăn như lợn vậy. Đã thế lại còn cái kiểu cười phơn phơ của nó nữa chứ. Han Kyul chưa từng nhìn thấy ai cười như thế khi ngồi ăn một mình cả. Thằng nhóc nở một nụ cười với nhân viên phục vụ khi anh ta mang một ly kem và chiếc bánh hoa quả tới như thể nó sẵn sàng moi hết cả tim gan ra nếu anh ta yêu cầu vậy. Nó ăn hết mấy món tráng miệng chỉ trong nháy mắt, rồi bắt đầu ngồi mút tay. Thằng nhóc khiến cho bữa ăn càng trở nên buồn tẻ. Cô gái thì đang lấy dao cắt miếng thịt nướng ra thành những mẫu bé xiu. Lẽ ra cô ta nên nhờ người phục vụ xay trước ra thì hơn!

“Vậy là anh tốt nghiệp trường Đại học Washington chuyên ngành kinh doanh?”

Cô gái này tên là gì nhỉ? Sao cũng được. Hắn sẽ trả lời những gì cô ta hỏi, trước hết là về học vấn của hắn.

“Tôi nhớ là tôi đã từng ở đó, nhưng ra lúc nào thì tôi quên rồi.”

“Sao ạ?”

“Ý tôi là chỗ đó quá đẹp và nếu chỉ ngồi đó để học thì thật phí hoài.”

“Tôi nghe nói Seattle là nơi tốt nhất để sống ở Mỹ đúng không?”

“Đó một nơi khá tốt để đi tu hoặc ẩn náu đấy. Một nơi thật phù hợp để tự huỷ hoại bản thân. Khi cô thức dậy vào buổi sáng, trời lúc nào cũng mưa hoặc đầy sương mù. Nó có thể khiến cô bị móc tay vào dây điện thoại và bị giật chết. À, nhưng chẳng có gì phải lo đâu. Sẽ tốt thôi nếu mỗi lần cô nhét đủ vào đó 16 ounces, 40 lần một tuần.”

“Nhét cái gì cơ?”

“Cà phê,” Han Kyul giơ tay lên vẫy nhân viên phục vụ để gọi một tách cà phê trong khi cô gái thậm chí vẫn chưa ăn hết 1/3 suất ăn.

“Đừng lo cho tôi và cứ tiếp tục ăn bao lâu tùy cô. Cô không thích bỏ phí đồ ăn đúng không? Tôi biết mà. Đúng là một thói quen đáng ngạc nhiên đấy.”

Khuôn mặt cô gái đành lại, cô cầm dao và xiên vào miếng thịt. Hai mươi phút đã trôi qua mà thằng nhóc vẫn không nhúc nhích. Han Kyul trùng mắt quay sang nhìn En Chan lúc này đang xúc kem ăn ngẫu nhiên. Chỉ sau khi đã liếm sạch cả ly kem, nó mới bắt đầu ngo ngoáy rồi với lấy cốc nước trên bàn.

“Ồi!” Cốc nước đổ hết ra vạt áo của nó còn cái cốc thì rơi xoảng xuống sàn. Đúng lúc En Chan đứng dậy thì Han Kyul lao tới. Hắn giật phắt cái khăn trên tay nhân viên phục vụ đang đến gần và bắt đầu lau chân cho En Chan.

“Em có sao không?” hắn hỏi với vẻ lo âu. En Chan nhìn hắn như thể nhìn một tên phóng đảng. Nó làu bàu “Đúng là một tên bệnh hoạn!” Han Kyul cau mày rồi lặng đi không nói được một lời.

“T-tránh xa tôi ra! Anh chẳng là gì để mà phải lo lắng cho tôi cả. Mọi chuyện chấm hết. Đồ xấu xa!” En Chan đẩy vai Han Kyul ra. Đó là một cú hích thì đúng hơn. Ugh! Han Kyul rên rỉ. Thằng nhóc đúng là-! Máu trong người hắn sôi lên, nhưng hắn vẫn phải kìm lại để thực hiện nốt hành động cuối cùng trong kịch bản. Hắn gọi với theo En Chan, lúc này đang đi ra khỏi cửa hàng với vẻ mặt mãn nguyện,

“Ch-Chan-ah!”

Nhe thấy tiếng thở dài, Han Kyul nhìn sang thấy khuôn mặt cô gái ánh lên vẻ ngờ vực và ngạc nhiên. Vở kịch đến đây là kết thúc. Han Kyul rì rầm như đang ở phòng xung tội.

“Tôi tò mò muốn biết cô đang nghĩ gì đấy. Ý tôi là gays.”

Phần 3

Mùa xuân đã sắp qua rồi nên chẳng còn khoá học nào nữa cả, nhưng đó không phải là vấn đề. Chỉ vì số học sinh đăng ký theo học khoá Tae Kwon Do càng ngày càng giảm.

“Còn món cari cho bữa trưa thì thế nào chứ?”

Mặc dù nó nói là bữa trưa nhưng cho đến khi món ăn được nấu lên thì đã là buổi tối rồi.

En Chan liếc nhìn thấy mẹ nó đang lấy rau trong tủ lạnh ra trong khi nó đang búng cái bút chì. À mà có mẫu giấy chặn bên dưới cái bút chì này. Nó cầm lên đọc: Sườn lợn.

“Mẹ! Sườn lợn này!” En Chan chạy ra chỗ mẹ nó đang đứng.

“Nào con!” Mẹ nó bỏ cái muỗng xuống.

“Ow!”

“Ra mua ít khoai tây về đây cho mẹ.”

Cũng phải 8 ngày rồi kể từ lần cuối cùng nó được ăn thịt. Nó thầm ước gì có thể biến thành một con bò để có thể nhai lại bất cứ lúc nào nó muốn. Đĩa thịt nướng ở nhà hàng vừa nãy lại hiện lên rõ mồn một trước mắt nó. Nó đã hai lần định xiên một miếng thịt để ăn nhưng thằng cha cò lả keo kiệt đấy không cho nó có lấy một cơ hội để thực hiện và bắt nó chỉ được uống nước hoa quả. Ôi, không biết đến bao giờ công việc kỳ lạ này mới kết thúc đây? Nhưng thôi, cũng may là nhờ có công việc đó thì nó mới có tiền để đền lại cái nhẫn cho dì Dong Ok. Tuy nhiên hiện giờ nó vẫn còn đang mang một món nợ khác, chính là món tiền nó đã vay của chú Koo bán thịt lợn để trang trải sinh hoạt.

“Này, Ko En Chan.”

Trời, vừa nhắc đến món nợ thì đã nghe ngay thấy giọng chú Koo giống giả.

“Mẹ cháu có nhà không?”

“Có chú ạ. Có chuyện gì không ạ?”

“À, chú chỉ định gửi cho mẹ cháu cái này thôi.”

“Cái gì thế chú?” En Chan chạy lại chỗ chú Koo đang đứng trước cửa khu nhà nó ở.

“Cái này hả? Dầu óc chó ý mà. Máy người bạn chú ở dưới quê gửi lên. Dầu này nấu ăn ngon lắm đấy. Chú nghe nói mẹ cháu bị cảm lạnh hả?”

“Dạ, mẹ cháu cũng đỡ hơn nhiều rồi chú ạ.”

“D-dù sao thì cháu cũng cứ cầm lấy đi.”

“Thật không ạ? Cháu cảm ơn chú.”

“K-không có gì đâu. Mà cháu đang định ra ngoài hả?”

“À, không ạ. Cháu chỉ ...”

“Vậy để chú mang lên nhà cho. Cháu cứ đi đi.”

Chú Koo lấy lại chai dầu như thể sợ En Chan sẽ lấy đi mất rồi chạy vội lên cầu thang. En Chan đứng ngơ người, đúng lúc đó, điện thoại của nó réo lên.

“A lô?”

[Dạ, tôi gọi từ trường của En Se. Tôi là giáo viên chủ nhiệm lớp En Se.]

“Dạ? À vâng! Chào cô giáo!”

Giật thót người, En Chan cảm thấy hơi sợ. Thật ra nó cũng chưa làm gì sai trái cả, vậy mà tim nó đập liên hồi như đánh trống. Cứ như thế là đây không phải là trường học mà là đồn cảnh sát vậy...

[Xin hỏi có phải anh trai En Se đấy không ạ?]

“Dạ? Anh trai ạ?”

Cái quái gì thế này? Lại còn nói dối với cả giáo viên nữa à?

[Tôi đã gọi đến nhà nhưng không liên lạc được. Có phải số điện thoại đã thay đổi rồi đúng không ạ?]

“Dạ, không ạ. Cô đã gọi đến số nào vậy ạ?”

Cô giáo chủ nhiệm của En Se gọi điện vì muốn gặp mẹ nó ở trường. Khi En Chan hỏi lý do thì đúng như những gì nó đã suy đoán, En Se lại gây ra rắc rối ở trường. Chắc nó lại nghĩ ra mấy trò ở câu lạc bộ hay đại loại như thế. Nếu chỉ có thế thì giáo viên không thể nào biết được. Nhưng có học sinh đã báo lại với cô chủ nhiệm là En Se đã lấy trộm tiền ở quỹ thành viên của câu lạc bộ? Trộm tiền ư?

Cứ đợi cho đến khi tao tóm được mày, con nhỏ ngu ngốc kia! Chết tiệt! Tại sao nhỏ em mình suốt ngày chỉ mang lại phiền toái cho chị của nó thế không biết? Cáu tiết quá đi! Ko En Se, lần này thì làm sao mà tao có thể giúp mày được nữa, hả? Mày cứ liệu hồn đấy! Tao sẽ không để yên việc này đâu!”

En Chan nhắn tin hỏi mấy đứa bạn En Se và chạy khắp nơi để tìm nó nhưng không thấy. Cuối cùng, chẳng còn cách nào khác, nó giận sôi người quay trở lại phòng dạy võ. Trên chiếc bàn trong phòng dạy võ là rất nhiều quà được bọc trong những miếng giấy gói quà óng ánh.

“Cái gì thế này?”

“Có mấy cô bé tới đây và để nó ở đây. Em đã bảo là không làm thế được nhưng họ không nghe. Hmph.”

En Chan mở quà trong khi nhóc Seung Kyung đang kể tội với nó. Thiệp và chocolate, rất chocolate là chocolate ...

“Em có biết ai mang đến không?”

“Mấy unnis đó em không biết. Nhưng mấy chị đó mặc đồng phục của trường nữ sinh Dong Moon. Mấy chị đó nói là học dưới chị mấy khoá”

“Họ đến lúc nào em có biết không? Có phải là lúc đang giờ học không?”

“Em cũng không biết. Trông mấy chị đó vừa mập vừa xấu, lại còn có vẻ ngốc nghếch nữa á.”

“Nhân dịp gì vậy nhỉ? Hôm nay có phải ngày sinh nhật mình không nhỉ?”

“Hôm nay là ngày lễ Valentine mà. Chị còn không nhớ nổi cả những ngày lễ thế này nữa ạ?”

“À, đúng rồi. Mà sao cũng được. Mấy nhóc này! Đến giờ học rồi! Tập trung lại hết đi! Nhanh nào!”

“Yayyyyyyyyyyyy!!!”

“Xếp hàng nào! Chào!”

Sau mấy bữa liên tiếp không được ăn đầy đủ, En Chan cảm thấy gần như kiệt sức. Nó nhón từng thanh chocolate để ăn. Khi buổi học kết thúc thì cũng là lúc trời chạng vạng tối. Miệng nó đầy chocolate nhưng dạ dày nó thì cứ ọc ạch, còn đầu nó thì quay cuồng với những suy nghĩ về En Se. Nó uống một cốc sữa, thay bộ võ phục mà chẳng còn kịp tắm rửa qua. Điện thoại của En Se vẫn đang tắt máy. Con nhỏ ngốc nghếch này! Không hiểu giờ này nó đang ở đâu nữa?!

Sau khi đã xin phép huấn luyện viên, nó bước ra khỏi phòng dạy võ đúng lúc có một nhóm con gái đi tới.

“Sunbenhim! (Chú thích: ở Hàn quốc, mọi người thường gọi những người lớn tuổi hơn là “sunbeh” nếu họ học cùng trường hoặc làm cùng công ty. Những người trẻ hơn này thì được

gọi là “hubeh”)

Đây là những cô gái học dưới khoá ở trường của En Chan trước đây. En Chan không còn tâm trí để nghĩ đến việc gì ngoài việc hỏi,

“Này, mấy đứa có nhìn thấy En Se đâu không?”

“En Se ạ? En Se là ai vậy?”

“À, đây là em gái của sunbenhim mà. Chị ấy học trên khoá mình ở trường đấy.”

“Yea, đúng nó đấy. Mấy đứa có nhìn thấy nó đâu không?”

“Không ạ.”

“Hôm nay là Valentine mà, có khi chị ý đi gặp bạn trai cũng nên.”

Bạn trai? Không thể nào là thằng du côn đến từ mảnh đất của quạ đấy chứ?

“Subenhim, mình ăn tối đã đi.”

“Tụi em đã mua món mà anh thích đây này. Sườn lợn đấy!”

“Huh? S-sườn lợn hả? K-không, không, không được rồi. Anh phải đi bây giờ, anh bận rồi.”

Chết tiệt! Món sườn lợn của tôi. Tất cả chỉ tại mày thôi, Ko En Se!

“Aw, thôi nào, sunbenhim. Hôm nay là Valentine cơ mà. Chúng mình đi hát karaoke đã!”

Dù thế nào nó vẫn phải từ chối, nóng lòng chỉ nghĩ tới chuyện của En Se. Đúng lúc đó, chuông điện thoại của nó reo lên. Nó nghe vội vì chắc hẳn thế nào cũng là En Se gọi.

“A lô?”

Chẳng có tiếng trả lời. Tuyệt vọng, En Chan hét lên,

“A lô? Có phải En Se không? YA! Ko En Se!”

[Chết tiệt, mày có phải đã ăn nhầm phải cái gì không thể?]

Đấy không phải là En Se.

[Màng nhĩ tao sắp thủng rồi đây này, thằng nhóc!]

“Hả... Cái gì thế?”

[Cái gì thế là sao? Có chuyện gì mà tao phải gọi cho mày ngoài chuyện đó nữa. Đến đây lẹ đi. Mày biết khu Joshua chứ hả? Ngay trước cổng trường đại học Kang Nam đó?]

“Chuyện đó để sau được không? Bây giờ thực sự tôi rất bận. Tôi có việc gấp phải đi.”

[Cái gì? Ha, mày thật nực cười! Mày nghĩ tao là người thế nào hả? Tao đã trả tiền cho mày và mày phải làm việc cho tao. Tao cứ nghĩ lần trước mày đã làm khá tốt, vậy mà giờ mày định trở mặt đấy hả, thằng nhóc kia? Một là mày đến đây ngay, không thì trả lại tiền cho tao rồi ra ngoài đường mà kiếm việc.]

En Chan đang cực kỳ giận dữ. Nhiều con mắt tò mò của mọi người đang nhìn khuôn mặt đỏ bừng lên vì tức giận của nó.

“Tôi rất xin lỗi, nhưng thật sự là tôi rất bận, để lần tới được không. Hôm nay tôi không thể đi được,” En Chan nghiêng rằng,

[Tại sao thế hả thằng ngốc, mày bẻ gãy chân rồi à?]

“Không phải vậy ...”

[Nếu không phải thì đến luôn đi. Mày mà không đến là chết chắc đấy, hiểu chưa?]

“Cái gì? Chết chắc? Nghe này, anh kia!”

[Con dấu trong bản hợp đồng còn chưa kịp khô mực đâu, mà định giở trò đấy à?]

“Có chuyện gì quan trọng lắm không? Thật sự tôi đang kẹt không tới được.”

[Có việc quái gì mà phải cần đến một thằng như mày hả?]

“Cái gì, người như tôi không thể có việc được à...”

[Thời gian sắp hết rồi. 10 phút nữa mày phải có mặt ở đây, rõ chưa!]

“Chết tiệt! Anh cứ giết tôi đi còn hơn! AAARGH!”

Nhưng Han Kyul đã dập máy rồi. En Chan cũng ném luôn cái điện thoại xuống đất. Quá bức mình, nó không thể giữ bình tĩnh được nữa.

“Đúng là thằng cha cò lả! Được rồi! Tôi sẽ đến, chết tiệt!” Nó tức tối vung chân đá vào tường.

“Cứ đợi đấy! Tôi sẽ tới cho anh một cú đấm vào mặt!”

Đám đông ngưỡng mộ theo sau En Chan quay sang bàn tán với nhau,

“Cậu thấy chưa? Có thấy không? Ôi Chúa ơi, anh ý mới mạnh mẽ, đáng yêu làm sao!”

“Đúng thế, quá ngọt ngào, cứng cỏi và lôi cuốn!”

“Ôi, En Chan của em, tình yêu của lòng em!”

Chương 5

Không làm Phù thủy thất vọng

<Phần 1>

Bữa tiệc Valentine dành cho những người độc thân

Đối với những người độc thân, việc tham dự ngày lễ tình nhân quả thật kinh khủng. Nhưng dù sao đi nữa thì Choi Han Kyul cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội này để làm cho bản thân nổi tiếng hơn. Hắn biết hầu hết mọi người ở bữa tiệc và thậm chí một số anh chàng ở đó chẳng còn độc thân nữa. Nhưng nếu những người đàn ông đã có gia đình rồi vẫn cứ khăng khăng là mình còn độc thân thì vẫn có một luật bất thành văn trong ngày này là không cần quan tâm đến sự thật đó.

“Obba, anh có biết cô gái này không?”

Chết tiệt. Lại là em gái của Pak Do Hun.

“Anh biết ái nữ của tổng giám đốc công ty xây dựng Sang Won đúng không? Hai người hình như đang dự định đi xem mặt nữa thì phải?”

Thằng Do Hun đáng ra phải để mắt tới em gái nó chứ nhỉ. Đúng là đồ xuẩn ngốc.

“Xin chào, tôi tên là Jang Mi Suk.”

Han Kyul liếc nhìn cô gái vừa lịch sự chào và giơ tay ra định bắt tay hắn. Nếu đây không phải là cô gái mà mẹ hắn lên kế hoạch bắt hắn đi xem mặt cuối tuần này thì có lẽ hắn đã lịch sự bắt tay rồi. Nhưng cô ta lại là người đã được dán cái nhãn “chỉ dành cho hôn nhân sắp đặt”, mà hắn thì lại hoàn toàn không phải là người có thể lao vào những mối quan hệ như vậy chưa kể cô ta lại còn thân thiết với con đĩa cái, tức em gái của thằng Pak Do Hun nữa, vậy nên không, xin cảm ơn. Hắn có thể dễ dàng tưởng tượng ra những gì hai cô gái đó mách lẻo với nhau và trong đầu hắn đã vạch ra kế hoạch sẽ triệt hạ hai con chim bằng một hòn sỏi như thế nào.

“Em không buồn vì hành động của anh với em hôm trước đâu. Thực ra lúc đó tâm trạng của em cũng không được tốt. Em chỉ cảm thấy buồn vì anh muốn em rời xa anh, nhưng em hiểu mà. Em đã rất nhiều lần nghe nói rằng anh là một người yêu thích tự do. Nhưng có vẻ như anh đã hiểu lầm em rồi. Em không hề muốn giam cầm anh. Sao anh lại không đến với em nhỉ? Thà như thế còn hơn là phải nghe những lời đồn thổi về một cuộc hôn nhân sắp đặt. Nếu mọi người biết điều đó thì thật không hay cho anh chút nào.”

Con đĩa cái này vẫn cố nhắc lại những chuyện hôm trước khiến hắn cảm thấy thật ghê tởm. Không, không phải là một con đĩa mà phải là một con trăn thì đúng hơn. Một con trăn sống ở rừng Amazon và sẵn sàng nuốt chửng mọi thứ trên đời.

“Anh không phải lo cho Mi Suk đâu. Em hiểu mà.”

Đúng là thà đóng giả là gay còn hơn phải gấn bó với con trăn này. Han Kyul bắt đầu lên kế

hoạch hành động “Một đòn chết hai” của hắn. Hắn sẽ được giải thoát khỏi sự đeo bám của hai người phụ nữ này chỉ bằng một hành động thôi.

Han Kyul quay sang nhìn En Chan vừa hỗn hển chạy đến. Nếu hắn có vừa nhắm mắt vừa mở tủ quần áo và rút đại một bộ nào đó trên mắc thì cũng không thể nào có được bộ dạng như thế. Chiếc quần jeans đã khá sờn, áo nhung kẻ màu xám và một chiếc áo sợi màu chàm quá cỡ mặc ngoài. Không phải thằng nhóc vẫn còn đang tuổi dậy thì đấy chứ, sao nó không thể nào mặc được một bộ cho vừa vặn được nhỉ ? À còn cái mũ nó đội không biết móc từ đâu ra nữa ?

“Ahjussi! Tôi đang định...” vừa đến En Chan đã hét lên. Han Kyul phớt lờ và giật lấy cái mũ của nó. Lợi dụng lúc En Chan không để ý, Han Kyul túm lấy cổ áo nó và đẩy nó vào tường. Đúng lúc đó, cánh tay của En Chan vung lên và thúc mạnh vào mạng sườn hắn. Quá ngạc nhiên và không kịp phản xạ lại, Han Kyul thấy mạng sườn đau điếng. Giả đồ như không có gì xảy ra, hắn ghé sát mặt vào En Chan và nói,

“Mày nghe cho rõ đây, nếu lần này làm không xong thì mọi việc coi như chấm dứt. Hiểu chưa ?”

“Đi thôi.”

“Trả lời tao đi đã”

“Tôi sẽ trả lại tiền cho anh. Chỉ cần cho tôi chút thời gian và tôi sẽ trả lại cho anh nên hãy kết thúc vở kịch dớ dẩn này đi.”

“Vở kịch dớ dẩn này trong ngày hôm nay sẽ kết thúc. Nếu xác định rõ là ngày hôm nay...” Ánh mắt hắn chợt loé lên khi hắn chợt nghĩ những lời hắn vừa nói ra trong một phút bất cẩn.

Đúng thế! Chính là điều đó! Hắn đã nói là ngày hôm nay. Hắn phải đứng trước mặt tất cả những con người đó. Những tên ba hoa đấy không thể nào mà im lặng được và những tin đồn thì sẽ toả đi khắp nơi. Nếu những tin đồn đấy bằng cách nào đó lọt đến tai bố hắn thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa, nhưng họ không thể bắt hắn kết hôn với một người phụ nữ nào ít ra là trong vài năm nữa! Đúng thế! Dịp may của mình đến rồi!

“Anh hứa đấy nhé? Hết ngày hôm nay là hết hợp đồng đấy nhé?”

“Cứ làm cho tốt đi nhóc, hiểu chưa?”

Han Kyul bỏ tay khỏi cổ áo của En Chan, đẩy nó vào trong và thở dài thất vọng. Nghĩ tới hành động của thằng nhóc, hắn không thể đảm bảo chắc chắn tối nay có thành công hay không nữa. Theo con mắt thẩm mỹ của hắn thì gu thời trang của thằng nhóc chẳng khá khẩm hơn thám tử lừng danh Conan là mấy. Nếu hắn nói hắn cặp kè với thằng nhóc này, có lẽ tất cả mọi người đều cười thối mũi mất. Chẳng theo kiểu cách nào cả, chết tiệt!

“Chẳng còn cách nào ngoài việc cố tin vào khuôn mặt xinh trai của thằng nhóc chắc sẽ không làm gì sai sót...”

Han Kyul quyết định đặt cược vào thằng nhóc và bước vào. Tim hắn đánh trống liên hồi còn cảm giác thích thú lan toả khắp người hắn. Hắn vừa cảm thấy thích thú lại vừa cảm thấy bồn chồn vì một điều gì đó rất thú vị sắp xảy ra.

“Chúng ta ngồi uống gì đó đi.”

Mọi cặp mắt đổ dồn về phía quầy bar nơi Han Kyul và En Chan vừa ngồi xuống, tất nhiên trong đó có cả con trăng cái, em gái của Pak Do Hun.

“Cạn ly” Han Kyul cầm ly rượu tequila lên trong khi En Chan im lặng nâng ly lên. Hắn chạm cốc với En Chan và uống một ngụm. Hắn muốn mượn rượu để giải toả sự bồn chồn trong hắn. Thằng nhóc có lẽ cũng lo lắng không kém. Han Kyul bỗng nhớ đến rắc rối của hắn với người hàng xóm hồi hắn còn ở Seatle, anh chàng Dick đó đột nhiên hôn hắn. Cảm giác đó có thể nói cũng cũng khá dễ chịu. Vấn đề duy nhất là người đàn ông đó rất vạm vỡ. Nếu hắn không đâm anh ta một cái và rồi lại kết bạn với anh ta thì có lẽ hắn cũng chẳng hiểu gì sất về đồng tính cả. Nhưng hiểu và có kinh nghiệm là hai phạm trù hoàn toàn khác biệt.

En Chan uống ực hết luôn ly rượu và đang tự túm lấy cổ họng nó. Khuôn mặt trắng trẻo của nó đỏ tía hết lên. Thấy vậy, Han Kyul liền nhét một miếng chanh vào miệng nó.

“Kegkh!”

“Mày không biết cách ăn mặc, cũng chẳng biết uống rượu, thế thì mày biết cái gì hả nhóc?” Hắn quay mặt đi khi nhớ lại hình ảnh đó. Hmm. Yea. Một cú đá mạnh 540 độ, đấy là cái mày biết.

Đúng lúc đó có ai đó đặt tay lên vai hắn. Khi hắn quay lại thì nhìn thấy Pak Do Hun đang đứng đó với vẻ mặt rất tò mò.

“Ai đây?” Do Hun hất hàm ra phía En Chan và hỏi. Han Kyul đáp,

“Nô lệ của tôi.”

“Huh ?”

Do Hun ngạc nhiên hỏi lại, giọng còn to hơn cả phát thanh viên nói bằng loa phóng thanh

“Nào, tất cả mọi người, hãy cùng chúc mừng cho sự kiện trọng đại nhất của buổi tối ngày hôm nay. Sự kiện trọng đại đó là : Chúa tể! Tại sao nhủ nhà của bữa tiệc ngày hôm nay, hai anh em Pak Do Hun và Pak Ye Rang không cùng bước lên sân khấu nhỉ ? Họ chính là Bạo Chúa và Phù thủy của buổi tối ngày hôm nay.”

Những khuôn mặt đỏ gay đang hò hét huýt sáo chúc mừng. Do Hun và Ye Rang bước lên sân khấu và mời một đôi khác cùng bước lên. Han Kyul biết người đàn ông đó đã có vợ chưa cưới nhưng còn cô gái thì hẳn chưa gặp bao giờ. Theo yêu cầu của Bạo Chúa họ sẽ trình diễn một điệu nhảy lap dance (chú thích: là một điệu nhảy gợi tình)

Cô gái thét lên và bỏ chạy nhưng người đàn ông đã kéo cô ta lại và nói anh ta có thể nhảy thay. Tất nhiên đấy không phải là điều mà đám đông mong đợi nhưng không khí cũng đã nóng lên. Anh ta lắc hông và tiến về phía cô gái đang ngồi trên chiếc ghế. Anh ta mở dần từng nút cúc áo và kéo tay cô đặt lên bộ ngực trần của mình. Anh ta lè lưỡi như muốn chạm vào đôi môi của cô gái và lắc hông vào váy của cô. Đám đông hò hét và không khí ngày càng nóng lên, đầu đó còn nghe thấy cả tiếng nuốt nước bọt. Khi Han Kyul quay ra nhìn thì En Chan lên tiếng,

“N-nước, ở đây có nước không?”

Ha, có vẻ như thằng nhóc cũng cảm thấy hào hứng rồi. Đúng là tuổi trẻ.

“Ở đây chỉ có rượu thôi.”

Người đàn ông và cô gái giờ đã ôm chặt lấy nhau và bước xuống. Tất cả họ đều đã cố gắng giữ gìn và cư xử có chừng mực, tuy nhiên có vẻ như những lời hứa trước đó đã biến mất.

Đúng lúc đó, một giọng nói vang lên.

“Người đàn ông tôi mong ước chính là ... Choi Han Kyul.”

Đám đông nhìn hẳn và hò reo vỗ tay cổ vũ. Han Kyul vẫn không nhúc nhích nhưng hẳn nhìn Pak Ye Rang cười khẩy.

“À, có một điều luật là Phù thủy sẽ không tham gia vào cuộc chơi.”

“Cái gì? Ở đâu ra cái điều luật đấy hả?”

“Bởi vì Phù thủy rất độc ác và nếu mụ sa ngã vì một người đàn ông và trở nên ngốc nghếch thì chẳng phù hợp tào nào.”

“Đúng thế, Phù thủy mà dễ thương quá thì chẳng vui gì cả.”

“Ke ke, thế thì tệ quá.”

“Được rồi, người đàn ông là Choi Han Kyul. Giờ thì Phù thủy hãy chọn ra người phụ nữ đi.”

Ye Rang hậm hực nhìn xung quanh và đột nhiên cô nhìn chằm chằm về một hướng. Mọi ánh

mắt đổ dồn theo hướng đó và Han Kyul có thể nhìn thấy chính là Jang Mi Suk đang ngồi đó. Không thể nào ... Đúng lúc đó Ye Rang nhếch mép cười và nói,

“Người cùng tham gia không nhất thiết phải là phụ nữ đúng không?”

Cả căn phòng bỗng nhiên lặng ngắt, sau đó tiếng hò hét bắt đầu nổi lên.

“Thế mới đúng là Phù Thuỷ chứ!”

“Đây mới gọi là màn trình diễn chào đón sự trở lại của Choi Han Kyul! Hey! Trình diễn thoát y thì thế nào nhỉ?”

“Anh chàng đằng kia.” Ye Rang chỉ ra phía En Chan và nói “Hôn!”

Đáp lại cái nhìn thách thức của Ye Rang với hàm ý “Để rồi xem anh có thể làm được không,” Han Kyul nhìn lại như muốn nói “Cảm ơn.” Không thể tốt hơn được nữa, đúng là còn hơn cả kế hoạch của hắn. Việc này còn hay hơn gấp trăm lần việc giới thiệu thằng nhóc xinh trai ăn mặc xoàng xĩnh với mọi người và nói “Tôi là gay.” Kể từ khi trò chơi bắt đầu, mọi chuyện chẳng có vẻ gì là gượng gạo cả. Nhưng hắn phải để lại ấn tượng, hắn muốn mọi người phải tự hỏi, “Này, thằng cha đấy có thật là gay không nhỉ?” và tất nhiên sẽ chẳng có một câu trả lời chính thức nào hết. Đây mới là cách tốt nhất để tin đồn toả đi khắp nơi.

Han Kyul đành mặt lại nói nhỏ với En Chan, “Bắt đầu rồi.”

Khi Han Kyul lên sân khấu, đám đông hò hét điên cuồng. Hắn nhìn sang En Chan, thằng nhóc vẫn ngồi ỳ ra đấy và nhìn hắn như muốn nói “Anh có bị điên không vậy?!” Han Kyul cầm micro và nói,

“Lên đây.”

“Oho, một pha nảy lửa đấy, Han Kyul!”

“Họ có định làm thế thật không nhỉ?”

Đám phụ nữ háo hức bàn tán.

“Ôi Chúa ơi, nhìn anh ấy kìa, đáng yêu quá đi mất. Tôi chỉ muốn cắn anh ấy một cái thôi!”

“Nhìn cái má ửng hồng lên kìa! Cảm giác như tôi đã gặp anh ấy ở đâu rồi vậy. Này, cậu có nghĩ là anh ấy là ca sỹ trong nhóm Dong Bang Shin Gi không?”

“Cậu nhóc kia là ai nhỉ? Tôi chưa nhìn thấy cậu ta bao giờ ?”

“Tôi không biết nữa, chắc là bạn của Han Kyul.”

“Cái gì? Bạn? Nó là con trai hay con gái vậy ? Trông thẳng nhóc cũng xinh trai ra phết.”

Ai đó đẩy En Chan lên. Đột nhiên mọi người cùng đẩy nó lên. Nhìn thấy En Chan tiến lại gần, Han Kyul bất giác lo sợ. Có đúng một lần có một người đàn ông hôn hấn chính là khi anh chàng Dick bắt ngờ tấn công hấn và hấn không dám chắc hấn có thể làm được điều đó.

Tim hấn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Chết tiệt, hấn không thể nhìn vào môi thẳng nhóc được. Chết tiệt. Nếu mình oẹ ra đây thì sao nhỉ?

“Tôi thà để anh hôn thẳng nhóc kia còn hơn là Mi Suk. Nhưng anh có định làm như thế thật không vậy? Anh đang đánh mất dần sự hấp dẫn của mình rồi đấy”

Nếu Ye Rang không có những lời nhận xét ác ý như thế thì hấn đã định chỉ hôn lên má thẳng nhóc thôi. Nhưng bộ mặt cô ta thì như muốn nói “Tôi biết đấy chỉ là anh diễn mà thôi” khiến hấn nhận ra một điều, nếu hấn không làm như thế thì sẽ không bao giờ thoát khỏi con trăn Ye Rang đó được. Và điều đó khiến hấn quyết tâm hơn. Tôi sẽ thoát khỏi nanh vuốt của cô ngay bây giờ đây. Tôi sẽ làm điều đó ngay trước mắt cô. Mở to mắt ra mà nhìn cho rõ nhé, Ye Rang.

En Chan lúc này đã lên trên sân khấu. Trông thẳng nhóc như thể chỉ mặc mỗi cái quần thôi vậy. Nhìn thấy điệu bộ đó Han Kyul chỉ muốn cười phá lên. Cảnh tượng này thật lố bịch và không thể tưởng tượng được. Hấn cảm giác như hấn cũng sắp phát điên đến nơi rồi. Về mặt En Chan như muốn nói “Anh có điên không vậy?” Đáp lại, hấn hét to lên,

“Em nhắm mắt lại đi.”

Được rồi, tôi chuẩn bị đây, hấn túm lấy đầu En Chan đang đứng dờ ra đấy và đặt môi lên môi thẳng nhóc.

“Ồi!”

“Ôi Chúa ơi, họ làm thật à!”

“Đúng là điên thật rồi!”

“Cái gì thế này? Hôn nhau thật à?”

Đám đông hò hét hét như tiếng tru của chó sói đang dội vào tai hấn,

Huh, thẳng nhóc bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên

Han Kyul không hề biết rằng tay hấn đang ôm vòng lấy eo của thẳng nhóc và kéo nó về phía

hắn. Bàn tay còn lại thì đang giữ chặt lấy đầu nó. Người En Chan bắt đầu cong lên khi hắn áp người về phía nó và cố ngửa đầu ra phía sau. Han Kyul thậm chí còn không nhận ra là hắn bắt đầu xoay nhẹ đầu và môi của hai người càng dính chặt vào nhau. Hắn cũng hôn nồng nhiệt hơn trước.

Nếu có ai đó ném một quả lựu đạn vào đây thì cũng không thể làm khán phòng yên lặng hơn được nữa. Tất cả đều bàng hoàng trước một nụ hôn dài và đầy cảm xúc như thế.

Han Kyul hoàn toàn quên mất thực tại hắn đang hôn ai. Đột nhiên En Chan mở mắt và tròn tròn mắt lên. Đứng vào khoảnh khắc đó Han Kyul mới nhận ra rằng hắn đã cho cả lưỡi vào miệng của En Chan.

Chương 6

Muốn tôi cho mượn miếng bọt xốp nổ không?

"Chúng ta cần phải nói chuyện. Em sẽ gặp anh ở đây. ".

Han Sung ghét thực tế rằng cái từ "ở đây" của người đàn bà nói vẫn còn tồn tại như là "ở đây" . Thậm chí nếu "ở đây" vẫn là "ở đây", thì nó đã không được xoá khỏi bộ nhớ của anh. Nhưng "ở đây" vẫn là "ở đây". Chính xác theo cái cách mà anh nhớ về nó.

Mặc dù có tới một trăm lý do để không đi, Han Sung vẫn đi "đó." Không phải bởi vì anh hiếu kỳ những gì cô muốn nói hay về mặt của cô khi cô nói . Mà bởi vì anh tò mò khuôn mặt mà anh đã giữ cho riêng mình và những bộc lộ cảm xúc mà anh có. Anh đi đến đó với những suy nghĩ trầm tư và đầy lý trí. Khi anh đến, cô đã ngồi ở đó.

"Em ở đây rồi."

"Anh có mượn không?"

"Tất nhiên là không. Em đã đến đây sớm. "

Yu Ju hỏi Han Sung khi người phục vụ đến,

"Anh cũng như vậy, phải không?"

"Cho tôi một Manhattan."

Họ luôn luôn yêu cầu cùng một đồ uống, một người của chủ nghĩa tự do, nhưng thời gian này anh thích yêu cầu cái gì đó khác. Ông biết nó thật là khập khiễng nhưng dù sao anh muốn làm điều đó. Đường như cái hành động của anh không được như mong đợi. Yu Ju cứng miệng.

"Khuôn mặt của anh...."

Khi Han Sung nhìn cô ấy, cô ấy không thể kết thúc câu nó. Thế là đã ba năm kể từ khi họ chia tay. Trông cô vẫn đầy phong cách và dịu dàng. Khi anh gặp cô lần đầu tiên trong trường cao đẳng, anh đã cảm thấy rằng giá như mẹ anh có thể ngừng căng thẳng, thực tế là cô đến từ một gia đình tử tế và nó sẽ tốt thôi nếu anh tiến đến một mối quan hệ nghiêm túc với cô ấy, anh muốn tiếp tục gặp cô. Anh cảm thấy ngay từ khoảnh khắc ấy khi anh nhìn thấy cô rằng cô thật dễ thương. Cô ấy đã không tự đề cao mình như mẹ anh, bên cô anh cảm thấy thoải mái. Anh nghĩ điều đó thật tốt khi cô không giống với những bà mẹ nội trợ trong gia đình. Tất cả những điều đó vẫn còn ở cô, nhưng nó đã không còn thoải mái hay vui hay tốt để nhìn nhận Yu Ju nữa. Thậm chí anh cũng không thể tức giận.

Một khoảng thời gian dài, hai người họ uống cocktail trong im lặng.

"Em nghe nói rằng anh đang quản lý công ty. Xin chúc mừng."

Han Sung nhìn cô với một nụ cười lạnh giá giống như một làn khói. Đôi mắt nâu của Yu Ju nhăn lại và cô hỏi với giọng đau đớn,

"Tại sao anh lại cười?"

"Nó thật thú vị vì được chúc mừng vì sự tồn tại." Đó cũng là cách Han Sung đã sống cuộc sống của mình. Nếu anh không làm việc, thì tốt hơn là anh nên chết. "Chúc mừng được sống."

"Đó không phải là điều đáng chúc mừng? Tất cả mọi người không nhất thiết phải thở để sống."

Han Sung lạnh lùng nhìn vào đôi mắt đầy cảm xúc của Yu Ju.

"Phải chăng đây là những gì em muốn biết về anh?"

"Em muốn sự đồng ý của anh à không, em muốn nghe suy nghĩ của anh về một vài điều. Em đang nghĩ đến việc làm việc tại phòng trưng bày nghệ thuật Dong Yin."

Cô ấy đã thay đổi một chút? Cô nhìn thẳng vào mắt anh. Đúng, đó mới thực sự là Han Yu Ju.

"Bà gọi cho em. Bà nghe nói rằng em có thể làm việc tại Cửa hàng trưng bày của Saints, và em được yêu cầu vào chức vụ còn trống ở Dong Yi. Em nghe nói không phải bà làm một chỗ đặc biệt đó là dành cho em. Mà anh biết đấy, tổthown là em nên làm vì bà thật tử tế với em..."

"Ý em là Chủ tịch rất nhiệt tình và tử tế với em có phải không?"

"Anh có thực sự phải đặt nó như thế không"

"Nếu chúng ta không còn có một mối quan hệ cá nhân nào, chúng ta không nên đối xử với nhau như trong kinh doanh phải không?"

Cái thói quen dùng miệng lưỡi để cắn người khác của cô vẫn không thay đổi. Cứ thể là với tất cả các năng lượng, cô muốn cố gắng để nói chuyện một cách bình tĩnh, cảm xúc tràn ngập khuôn mặt cô mà chỉ cần có một chút thời gian trước đây trông nó thật thanh bình. Ngay sau đó, có một tiếng đổ vỡ lớn ở đâu đó ngoài tiền sảnh. Một nhân viên đã làm rơi cái khay mà cô ta đang bưng.

"Oh! Tôi xin lỗi. Đó là lần đầu tiên của tôi ... Tôi thật sự rất xin lỗi. "Một giọng nói lớn hơn tiếng cốc vỡ là liên tiếp những lời xin lỗi. Tất cả các khách hàng đều đỏ dồn mắt và cô nhân viên trong chiếc váy đỏ và cái áo sơ mi trắng. Người quản lý xuất hiện và tiếp tục xin lỗi. Chấn động nhỏ biến mất khỏi sự tập trung của Han Sung và anh lại đối mặt với Yu Ju. Không có dấu hiệu gì của sự thoải mái, chỉ còn lại căng thẳng. Anh chưa bao giờ cảm thấy như vậy khi gặp Han Yu Ju? Nó cũng bình thường bởi vì hai người không còn xa lạ gì với nhau nữa.

"Làm điều gì em muốn."

"Mặc dù anh không thích nó?"

"Anh? Có lý do gì mà anh không nên không? "

""

"Chả có gì khác biệt với em về người thuê phong trưng bày, cũng chẳng có gì khác biệt về chỗ làm của anh cả."

"Mẹ anh ... Ý em là, mẹ của anh không thích điều đó. "

"Bà ấy không còn quan tâm tới phòng trưng bày nghệ thuật nữa. Nó chả có cái gì để bà có thể can thiệp cả. Và rằng đó là vấn đề của anh. Nó chẳng liên quan gì đến em."

"Anh có thể đừng nói như vậy không?" Yu Ju sắc lạnh. Trong ba năm qua họ không gặp gỡ, và điều đó đã được giao ước, cô cũng không còn như trước nữa. Cô đã từng hờn dỗi, nhưng cô không nhìn anh với ánh mắt như vậy, hơi thở dứt quãng cùng giọng nói rít lên trong giận dữ với anh. "Đừng nói rằng nó chẳng có gì khác biệt với anh như thể anh vui lắm khi nói như vậy. Em biết nó chả khác gì cả, nhưng điều đó không có nghĩa rằng anh có thể lừa em đi. "

"Anh đang lừa em."

"Obba."

Han Sung bỏ kính của mình xuống. Tay anh nắm chặt cái kính . Một cái gì đó bật ra trong óc anh. Nó có thể là cảm giác quen thuộc, nhưng dù nó là bất cứ cái gì, nó làm cho anh cảm thấy giận dữ. Anh muốn giết người phụ nữ đang nhìn anh với ánh mắt xa lạ, người đang nói một cách hết sức rõ ràng và thẳng thắn với anh.

"Nếu em đã nói xong, tại sao em không đi trước đi?"

"Anh có một cuộc hẹn?"

"Phải."

"Ở đây?"

"Anh không nghĩ rằng có đủ thời gian để di chuyển đến một nơi khác."

"Tại sao anh không nói trước? Em có thể có hoãn ... Em xin lỗi đã để lãng phí thời gian của anh."

Han Sung nhìn ra xa khi Yu Ju đứng dậy. Anh có thể trông thấy lưng của cô hầu gái đang rửa bát đĩa. Cái cách mà cô mang những chiếc đĩa trông chẳng chắc chắn tẹo nào.

"Chỉ cần một lần ... Anh không thể hỏi em đang cảm thấy như thế nào. "

Han Sung nhìn về hướng Yu Ju.

"Dù anh có tức giận như thế nào, anh có thể cảm thấy thất vọng và căm ghét em ra sao đi nữa, thì hãy vì khoảng thời gian tốt đẹp mà chúng ta đã dành cho nhau, anh có thể hỏi em một lần không?."

"Anh có thể. Nhưng anh không muốn. "

"Tại sao không?"

"Đó là một sự lãng phí thời gian."

"Em đã quên. Em đã quên gia đình anh đã lạnh lùng và kiên quyết ra sao. Làm sao anh không bao giờ phí thời gian vào việc dành cho những điều đã mất. "

"Anh mừng là em đã quên."

Nước mắt Yu Ju rơi xuống khi nghe câu trả lời của anh. Vẫn đứng đó, cô cắn chặt môi, vừa nói trong giọng nghẹn ngào,

"Mặc dù em biết, em vẫn chờ. Như một con ngốcAnh đã shock và đau đớn như thế nào khi em hủy bỏ buổi lễ đính hôn, em đã chỉ nghĩ đến bản thân mình. Em nghĩ anh sẽ đến và tìm em nếu chỉ vì anh tức giận. Nhưng anh không gọi cho em, không một lần. Mặc dù em ra nước ngoài du học, anh cũng không hỏi em đi đâu và tại sao. Mặc dù em biết là em là người sai, nhưng anh không một lần hỏi em. Em không hy vọng hão huyền rằng anh sẽ ngăn cản em. Em chỉ muốn anh hỏi em Em muốn anh hỏi em tại sao chúng ta lại trở nên như thế này. Em muốn anh hỏi em đã trong tình cảnh như thế nào và cảm giác của em về nó ! "

Giọng nói bị kích động mãnh liệt của cô vang lên khắp các phòng. Mọi người bắt đầu nhìn chằm chằm và người quản lý không thoải mái. Yu Ju đang khóc, và Han Sung nhìn cô, cảm xúc và cơ thể anh không thay đổi.

"Anh đã đi đến sân bay."

"Cái gì?"

"Không ai đang đẩy em từ phía sau. Em đi đến đó bằng hai bàn chân của mình. "

"Obba"

"Hãy dừng lại ở đây. Anh mệt mỏi với nó rồi. "

"Mệt mỏi cái gì? Chúng ta đã làm cái gì? Chúng ta chỉ mới bắt đầu-"

"Em đi đi. Đã đến thời gian cho các cuộc hẹn kế tiếp của anh. "

Yu Ju bỏ đi, ánh mắt đầy vẻ oán giận. Ngay cả trước khi những căng thẳng trong không khí giảm xuống, Giám đốc Byun từ công ty đến. Han Sung đã được phụ trách Tập đoàn Dược phẩm Dong Yi của tập đoàn Dong Yi, nhưng việc tăng sức hấp dẫn cho cổ phiếu là một dự án đầu tư vào ngành công nghiệp thực phẩm. Những người khác giữ chức vụ trong văn phòng là mẹ Han Kyul và anh trai. Nhưng thông thường, người được dành cho vị trí đó là cha của Han Kyul.

"Dường như năm vị cổ đông đã ủng hộ cho cựu chủ tịch từ chức tại cuộc họp tới đây."

"Tôi đoán chừng ông là một trong số bọn họ."

"Đúng. Ngoài ra, họ đang chuẩn bị để chọn thêm chín giám đốc tăng cường quyền bầu chọn của họ. Họ đang nghĩ đến việc bao gồm cả con trai thứ hai trong nhóm này. "

"Han Kyul?"

"Tôi đã trông thấy anh ta một lần. Anh ta giống cựu Chủ tịch nhất. "

"Anh ta là một người can đảm và cởi mở." Xấc xược, lười nhác và giả dối, Han Kyul khác có thể được miêu tả như vậy. Điều đó còn phụ thuộc vào việc anh ta muốn là ai.

"Ý kiến này bị phân cực: một số người đang cho anh ta một cơ hội, nhưng một số lại hoài nghi về kết quả. Ông sẽ làm gì với các nhà đầu tư nước ngoài? Dường như bên kia đi để giữ giao thoa. Chúng ta có thể coi nó như vậy không? "

"Tôi sẽ phải tập hợp các giám đốc lại và thuyết phục họ. Việc tăng thu nhập luôn luôn được ưu tiên hàng đầu, anh đồng ý không? "

Sau khi ông nội chết, đã có mối bất hòa trong số các anh em. Nó đã được sắp xếp cho cha của Han Sung, người lớn tuổi nhất, xứng đáng cho vị trí chủ tịch, nhưng những người an hem của ông do cha Han Kyul lãnh đạo, người em thứ hai, đã có kháng nghị. Han Sung đang lập kế hoạch để lấy lại chỗ đáng ra là thuộc về cha mình. Đây là lý do tại sao Han Sung đã nghiên cứu cẩn thận và kiểm chế sự ngăn cản. Một lần nhầm lẫn có thể hủy hoại mọi thứ.

Ngay sau khi Giám đốc Byun đi khỏi, Han Sung ngồi lại một mình tại quầy bar và uống. Bên trong đầu anh đã rõ ràng, nhưng bên trong trái tim anh lại ngược lại. Bởi vì Yu Ju. Kỷ niệm đã làm thay đổi cảm xúc của anh, và thậm chí bắt đầu có ảnh hưởng đến lý trí của anh. Anh không bao giờ có thể tha thứ một người phụ nữ đã bỏ anh. Không bao giờ!

Lúc này anh đã uống hết một chai Chivas Regal, chỉ có hai người ở quầy bar. Một vài phút sau Han Sung chứng kiến một người đàn ông trung tuổi đang được cõng trên lưng của một nhân viên. Cô gái đang mang người đàn ông có kích cỡ gấp đôi trên đôi vai gầy.

"Cô ổn chứ hả?"

"Oh, đừng lo. Tôi khỏe lắm mà. "

Con cáo nhỏ thở hổn hển khi cô cõng con gấu. Cáo nhỏ, gấu hình ảnh đó khiến anh cười thầm. Chắc là do ảnh hưởng của rượu. Han Sung, những người cuối cùng đã hoàn thành các tác phẩm mới shot, nâng cao tay người.

"Hey, còn hóa đơn."

"Xin lỗi?" người nhân viên chạy vội lên , mắt nó mở to "Ngài gọi phải không?"

"Hóa đơn."

Han Sung, lấy một thẻ tín dụng từ ví của mình và đẩy nó về phía cô.

"Oh, tất nhiên rồi." Cô nhân viên hấp tấp đi xung quanh và mông cô đâm xăm vào bàn. Đầu của Han Sung dựa vào cánh tay nghỉ ngơi, anh cảm thấy bơ phờ trên cái mặt bàn.

"Oh chúa ơi! S-sir! Ông không sao chứ? "

"Bây giờ là mấy giờ?"

"Người đàn ông nay ... đầu ông ta ... "

Trán anh bị va đập đầu tiên, rồi lại chúi xuống dưới bàn. Tốt hơn là giữ để anh ta lên .

"Tôi vô tình đâm vào cái bàn ..."

" Một ngày tôi phải nói với cô bao nhiêu lần? Tôi đã nói với cô là hãy cẩn thận! Vì chúa, tôi không thể tin được ! có loại con gái gì như cô chứ? "

"Tôi đã nói với ông. Tôi đã không có gì, nhưng sức khỏe tốt. "

"Im đi! Uh, sir? Sir? "

"Mọi thứ ổn rồi. Hãy quan tâm đến cái hóa đơn ý. "

Sau khi quản lý bỏ đi với các thẻ tín dụng, cô nhân viên nói với giọng đầy ân hận,

"Có phải là ông đã nghe thấy tất cả rồi không?"

Han Sung vẫy tay và nhắc người mình lên. Cô nhân viên vẫn đứng bên cạnh anh, giữ tay anh. Anh liếc nhìn cô, có thể là ai khác nhưng trông cô thực sự giống cô nhân viên làm vỡ cốc? Cô hầu như là một với người đã vác gã đàn ông như con gấu đó. Tại sao cô ấy lại giữ tay anh? Cô lại định vác anh như thế chắc?

"Mọi thứ ổn mà." Han Sung rút cánh tay mình về và bỏ đi. Sau ba hoặc bốn bước, anh nhận thấy anh đã không đi đường thẳng. Tất nhiên, anh đã uống hơn anh nghĩ. Trong khoảnh khắc, anh cảm thấy sàn nhà như rung chuyển, một ai đó nắm lấy cánh tay của anh lại.

"Tôi sẽ đưa ông đến lối ra, sir. Ông có muốn tôi gọi lái xe? Hay ông muốn một chiếc taxi? "

Không phải bởi vì cô cao? Tất cả anh đưa cho cô chỉ là một cánh tay, nhưng anh cảm thấy như được nâng đỡ. Như thể anh đang đi bộ với cánh tay dựa vào bức tường gạch

"Một lái xe"

"Yes, sir. Nó sẽ đến trong năm phút. Và đây là thẻ tín dụng của ông. Chúng tôi có thể có chữ ký của ông không? "

Mặc dù anh khá say, Han Sung vẫn ký vào miếng giấy nhỏ và cất thẻ tín dụng của mình trong ví. Mọi thứ trước mắt anh đều bập bênh, khuôn mặt của cô gái ở trong tầm nhìn . Gần hơn, anh có thể nhìn thấy cô với một khuôn mặt đặc biệt. Tóc ngắn, mắt to, da trắng. Có phải anh đã uống quá nhiều? Cô ta trông như một thằng con trai. Một cậu bé với làn moi đỏ xinh đẹp.

Xin ông vui lòng chờ đợi đây? Hoặc ông muốn cho tôi để đưa ông đến xe hơi của ông? "

Han Sung lại gạt tay cô gái ra và suýt ngã về phía trước. Vì một lý do nào đó anh cố gắng để thoát ra khỏi quán bar, và không khí lạnh về đêm ủa vào mặt anh. Điều đó tốt hơn. Nó giúp tâm trí của anh rõ ràng hơn một chút. Anh đang tiến về hướng bãi đậu xe của mình khi các bộ phận trong cơ thể anh đang lên tiếng báo động. Anh quả quyết rằng mình hoàn toàn ổn và rẽ ở góc của tòa nhà. Ngay lập tức, dạ dày của anh sôi lên. Anh kết thúc tất cả mọi thứ với dạ dày rỗng với cái đầu dựa trên tường. Đây là lần đầu tiên anh nôn kể từ năm anh mới bước chân vào ở trường cao đẳng.

"Tôi biết nó. Tôi biết nó sẽ xảy ra mà. "

"Ugh!" Tiếng đập mạnh vào lưng làm ngực anh rung lên. Anh không thể thở. Nó đau quá rằng tất nhưng thứ anh muốn nôn ra lại đẩy chính nó trở lại bên trong. Han Sung vẩy tay xung quanh điên cuồng và và ra hiệu cho dừng lại, nhưng chỉ làm cho những cú vỗ mạnh hơn mà thôi.

"Chỉ cần nó ra hết. Ông sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều. "

"N-ngừng lại."

"Huh?"

"Eck!"

"Oh, nước hả? Ok, chờ một phút. "Han Sung ngã xuống sàn, bơ phờ. Anh ngồi bên cạnh mình

nôn. Anh cảm thấy cơn gió lạnh, và nghe âm thanh của xe ô tô. Khi anh bắt đầu đi lại xung quanh, anh lấy ra khăn tay của mình và lau miệng.

"Đây, nước đây."

Sau khi rửa ra miệng một lần hoặc hai lần và ho, anh cảm thấy tốt hơn, và anh nhìn cô gái đang đi đi lại lại một cách bận rộn. Cô đang mang rác ra. Sau đó, cô đến gần anh tay cầm một cái gì đó.

"Ông cảm thấy tốt hơn chưa, sir?"

Nó thật rõ ràng trong giọng nói của cô, chắc cô đã qua dịch vụ đào tạo khách hàng. Han Sung cười.

"Dường như trông ông tốt hơn rồi. Nhưng có vẻ như chỗ kia có cái gì bản quá, vậy tại sao ông không đến ngồi đây?"

Han Sung theo chỗ cô gái chỉ và cất người lên. Anh ngồi trên bậc cửa ở phía sau lối vào của cửa hàng.

"Cô là người công người người đàn ông ra có phải không?"

"Oh, vâng. Ông ấy say quá. , Ông ta sự nặng nề vì ông đã uống quá nhiều.... Tôi đã đưa ông ta lên một chiếc taxi. Tôi tự hỏi không biết ông ta có về được đến nhà không nữa. "

"Cô quả là có một sức mạnh đáng ngạc nhiên."

"Đó chính là vấn đề." Cô gái thở dài và đến gần hơn. Cô ngồi xuống bên cạnh anh và chơi với mảnh nhựa, mà cô cầm trong tay. Nó tạo ra âm thanh pop pop.

"Hôm nay là ngày thứ hai của tôi, và tôi đã ghi lại là tám ly."

"Tám ly?"

"Ý tôi là bị vỡ. Hai cái đĩa. Một cái bát. Người quản lý đã nói với tôi rằng tôi không phải đến làm vào ngày mai. "

Cô lại tiếp tục thở dài.

"Kể từ đầu tháng này, mọi việc không ra làm sao cả. Mẹ của tôi làm mất một cái nhũ. Đứa em gái duy nhất của tôi htif lại tham gia vào một cau lạc bộ và họ bắt thành viên phải đóng phí để vào lớp luyện giọng. Con bé hỗn xược điên dồ. (thở dài) tôi cảm thấy tồi tệ vì nó, nếu tôi suy nghĩ về điều đó. Nếu con bé có ý định đi xa hơn"

"Cô có muốn một liều thuốc?"

"Huh? Oh, không. Nếu chú muốn hút thuốc, không sao đâu, ahjussi."

Chuyển đổi từ "sir" (ông) sang "ahjussi" (chú) một cách dễ dàng, nói chuyện một cách thờ ơ về rắc rối riêng của mình trước một người hoàn toàn xa lạ- đúng là một cô gái thú vị.

"Trường dạy võ thì càng ngày càng vắng mà giá thịt thì càng ngày càng tăng. Tôi vẫn phải giữ công việc làm bán thời gian, và công việc duy nhất tôi còn là vào buổi sáng sớm. "

"Công việc vào buổi sáng sớm?"

"Phải. Nhưng nó không được trả nhiều lắm. Đó là phân phối sữa. Không đề cập đến xe đạp của tôi trong hình dạng tồi tệ, tương lai có vẻ khá đen tối. Vào cái ngày, khi công việc đột ngột kết thúc thì tôi phải chạy quanh nhà hang xóm cho đến khi tôi cảm thấy có cái gì ngọt ngọt trong mũi. Ngày đó, trong suốt các buổi học, nó bắt đầu chảy máu, và các cậu bé cứ làm ồn lên. Máu từ hai lỗ mũi tuôn ra, và Seung Kyung bắt đầu nói oang oang và Tae Won chạy quang và nói rằng nó có thể chặn lại cho tôi. Ôi những cậu bé. Chúng luôn muốn tự mình làm mọi thứ. Đó là lần đầu tiên tôi bị chảy máu cam kể từ khi tôi học lớp bốn, lúc tôi cố chống lại cái bảng gỗ"

Chống lại một cái bảng gỗ?

"Phần tồi tệ nhất là con sên cái bấp chết tiệt yecch! Tôi không thậm chí chưa bao giờ nghĩ về điều đó. "

"Sên cái bấp ư?"

"Phải. Chú đã bao giờ được thấy một con sên cái bấp chưa? Khi tôi còn nhỏ, lúc tôi đang bê cây cái bấp thì tôi đã thấy. Tôi không dễ dàng sợ hay kinh tởm nó, nhưng nó cực kỳ béo! Và người đàn ông đó đã nói với tôi đó là một con sên cái bấp. thằng cha đó hoàn toàn lừa đảo. Cái thằng ngu ngốc điên dồ. Thật đáng nguyên rủa! "

Thậm chí khi rửa sả, cô cũng không vứt mảnh nhựa trong tay mình đi. Trên thực tế, mỗi khi cô rửa sả, cái âm thanh pop lại lớn hơn và bạo lực hơn.

"Nó vui lắm à?"

"Huh? Oh, cái này ý à? Bọt xộp nổ? "

"Bọt xộp nổ?"

"Yea. Có muốn thử không? Nó là cách tốt nhất để giải tỏa xì_trét đấy. "

Chương 7

Chó ngoan, đừng cắn!

Ông Hồng ở giữa những người đến phỏng vấn làm bán thời gian. Ban đầu ông nghi ngờ không có ai có thể đáp ứng nổi yêu cầu, nhưng thật đáng ngạc nhiên là danh sách các ứng viên. Hai vòng phỏng vấn để chọn ra người làm bán thời gian cho cái quán ổ chuột này? Một điều không thể hiểu nổi là cái mẫu công tử bột của cái gã mà thuê ông. Anh ta làm bộ mặt như thể là vị cà phê kinh tởm lắm. Ông Hong băn khoăn, gã này đang làm cái quái gì thế không biết nữa?

Giới thiệu chính mình. Xoay quanh. Cười. Kỹ năng đặc biệt? Hát. Các ứng cử viên phải làm theo tất cả những gì ông yêu cầu, họ cứ nghĩ đây là trò giải trí rằng cuộc phỏng vấn như là đang chọn lựa và đòi hỏi của một buổi thử giọng. Như thể những điều họ được yêu cầu làm là một phần của chiếc bánh. Tất cả mọi người đều nhiều tài năng và thể hiện mình đủ để làm người khác choáng váng.

Dù sao thì như bạn thấy, Công tử bột không có vẻ như ông Hong, loại người chỉ suốt ngày dính lấy cái quán cà phê nhỏ xíu này với không có quá bảy cái bàn. Nó có thể anh ta là người chiêu mộ của công ty giải trí nào đó?

Thú vị là Chủ sở hữu mới của các quán cà phê đã thẳng thắn khi anh quyết định số phận của các thí sinh tại chỗ.

"Bạn, ok."

Khi anh chọn được hai người, Ông Hong băn khoăn về kế hoạch của gã này, và ông cảm thấy lại cùng một cách, khi người thứ ba được chọn.

"Bạn, ok."

Một lần nữa, các cửa hàng có kích cỡ của một cái ổ chuột-và bây giờ đã có 3 người làm bán thời gian. Ông gạt bỏ ra khỏi tâm trí của mình. Ông Hong không thể giúp gì chỉ thở dài một tiếng. Ông nghĩ cái cửa hàng sẽ không qua nổi một tháng.

"Ông Hong. "

"Có?"

"Cho ông biết 9 giờ sang mai chúng ta có một cuộc họp đó."

"H-Họp?"

"Chúng ta phải quyết định về tổng và hình ảnh của các cửa hàng, các thiết kế nội thất, đồng phục, mọi thứ như thế."

"Tôi phải quyết định?"

Người chủ mới nhìn ông như thể ông vừa nói câu gì đó rất ngu ngốc. Ngay cả kho ông Hong nghĩ rằng câu hỏi của mình ngớ ngẩn thật. Nhưng quả thật opong không hiểu thằng cha đó muốn nói gì. Một lần nữa, các cửa hàng như cái ổ chuột này - một hợp về thiết kế nội thất?

"Với bốn người làm bán thời gian. Ông có hiểu những gì tôi đang nói bây giờ không? "

"Ah, yes. Nhưng, bốn người? Bạn chỉ chọn ba ... "

"Có Ko En Chan."

"En Chan? En Chan có đồng ý không? "

Ông Hồng nhớ lại việc bất ngờ xảy ra khi hai người đó gặp nhau một vài ngày trước đây. Sau khi nghe rằng cửa hàng đã được bán cho gã này, En Chan đến với bộ mặt đỏ tía tai và chửi bới. Nó gọi gã là kẻ khốn nạn, một sự bao biện đáng kinh tởm, và nó e rằng nó sẽ phải nhìn thấy bộ mặt của gã trong cơn ác mộng. Ông Hồng chưa bao giờ thấy nó đầy giận dữ như vậy. Mà nó muốn làm việc này dưới gã này? Không phải là một việc tình cờ

"Cậu ta hơi thấp, nhưng cậu ta có khuôn mặt mà các bà các cô sẽ để vì nó, thế nên chúng ta sẽ dùng cậu ta. Tôi đã xem qua khu vực này, hầu hết những người ở đây là trong tầm tuổi hai mươi và ba mươi. Phụ nữ là người ngồi uống cà phê nhiều nhất. Và họ sẽ là những khách hàng chủ yếu. Nhưng nhân viên nam trẻ đẹp dễ chịu và thân thiện sẽ là chìa khóa cho cửa hàng này. Nó sẽ làm việc thật thu hút. Ko En Chan cũng vậy, cậu ta đầy lôi cuốn"

Er ... hình như thằng cha này nghĩ En Chan là đàn ông?

"thàng nhóc sẽ không muốn làm ..."

"Nó vừa trúng số hay cái gì đó à?"

"K-không, tôi không nghe như vậy."

"Nói nó đến đây đi. Những người lao động chính nghèo khổ thì không thể là người chọn lựa. Nếu ông khẳng định là nó sẽ không đến thì nói với thằng nhóc đó là tôi còn có bản hợp đồng nô lệ. "

"Huh??"

Hợp đồng nô lệ? Đó có phải là cái gì tương tự với bán thân không nhỉ? Trong trường hợp này, anh ta có phải là người cho vay lãi cắt cổ?

"Thằng bé cũng nợ anh à?"

Ông Hồng cố gắng hết sức để bảo vệ En Chan. Không thể anh ta lấy bất cứ bộ phận nào của En Chan chỉ vì nó không trả được nợ.

"T-Tôi thắc mắc người gây ra rắc rối trong thời gian này. Tsk tsk. Mẹ và em gái nó đã gây ra bao nhiêu rắc rối và vất kiệt sức của En Chan.:

Ông Hồng liếc nhìn người chủ mới, bắt đầu kế hoạch khiến anh ta cảm động trước hoàn cảnh của En Chan.

"Cậu biết đấy, thằng nhóc đó trở thành trụ cột gia đình từ hồi trung học."

Từng từ của Mr.Hong, Han Kyul nheo mắt lại nhìn ông.

"Thaattj sao? Thế còn cha nó? "

"Tôi nghĩ, khi công việc kinh doanh phá sản và bố nó chết trong một tai nạn ô tô. Bà mẹ trẻ còn chưa chín chắn. Bà ta tiêu pha như một kẻ điên, và những khoản nợ thì không thể tưởng tượng nổi. Em gái nó cũng như vậy. En Chan đứng ở giữa cả hai, chăm sóc và kiếm tiền mua thức ăn ... đó là một công việc quá sức. Dạy ít trẻ Tae Kwon Do chỉ đủ kiếm một khoản tiền nhỏ cho việc ăn, nhưng một tai nạn đã khiến nó không thể gửi tiền vào ngân hàng. Tsk tsk. "

"Nó không có có người thân nào sao?"

"Tôi không hỏi nhưng có lẽ là không. Cậu biết đó, đấy là lý do mà nó phải làm việc chăm chỉ như vậy? Tôi không biết món nợ là bao nhiêu, nhưng En Chan không phải là đứa lừa đảo đâu. "

"Thằng nhóc ấy dạy Tae Kwon Do? Tôi cứ nghĩ nó đưa đồ ăn vào ban đêm. "

"Đưa đồ ăn? Nhưng điều đó hoàn toàn là có thể. Thằng nhóc đó rất bận, thật khó để tìm được nó.Đưa sữa vào buổi sáng sớm, bán hàng cà phê trong chợ ... "

"Như vậy, về cơ bản, nó sẽ làm bất cứ thứ gì nếu nó kiếm ra tiền."

"Có thể. Sự dũng cảm của En Chan đã giúp nó vượt qua tất cả. Không ké cá chọn canh. Nó làm tất cả mọi thứ trừ ăn cắp. "

"Vậy cái gì ngăn thằng nhóc đó không ăn cắp, huh?"

"Hà, không, cậu khoong biết là mình đang nói về cái gì đâu. En Chan không phải loại người đó. "

"Ông không bao giờ biết đâu. Dù sao, nói với nó là ngày mai bắt đầu đến làm việc. "

Han Kyul rời quán cà phê Hoàng tử đến công ty bằng chiếc xe hơi của mình. Cha anh đã gọi anh đến. Những lời đồn thổi về anh đã đến tai gia đình và cả nhà thì đang rối tung lên. Cha anh đang nổi cơn bão, còn mẹ anh, người phụ nữ thông minh này hình như đã nhìn ra âm mưu gì đó ở anh. Dù sao thì cũng cảm ơn Ko En Chan, cái danh sách xem mặt dài đến tận chân giờ đã hoàn toàn biến mất.

Gì? Sên bấp cải? Cái thằng nhóc ngu ngốc đó nghĩ rằng anh thích điều đó?

Han Kyul nhớ lại và mỉm cười.

Dù sao đi chăng nữa, nó quả thực là một điều điên dồ dễ thương.

Thôi được rồi. Mình không thể đổ lỗi cho Ko En Chan vì cú đấm đó. Đó là lý do duy nhất tại sao mình không làm bất cứ cái gì khi nó chửi bới mình. Nếu không, mình đã cho nó một trận khi nó nói những câu như thế ợt ngoài câu lạc bộ.

Han Kyul mở nhạc. Đây không phải là thời gian để nghĩ về những thứ như thế. Bây giờ là lúc đối mặt với cha, cuối cùng ông cũng phát hiện ra ý định của bà. Tăng 300% doanh số bán hàng trong ba tháng. Đã mười ngày kể từ khi cuộc nói chuyện diễn ra. Mười ngày trước, bà anh đã chọn cái quán cà phê bẩn thỉu này. Với cái biển "Cà phê hoàng tử".

"Nếu con có thể tăng 300% doanh số bán hàng trong ba tháng, con sẽ tự do. Không ai sẽ nóiibats cứ điều gì nếu con chơi bóng rổ, du lịch thế giới, bất cứ cái gì. "

"Bóng rổ, ở cái tuổi này? Ha. "

"Nhưng nếu con không thể vào công ty."

“thế còn cha thì sao?”

“Ta sẽ nói.”

“Thật chứ? Bà đang bảo vệ cháu đúng không?”

“tsk tsk, đừng làm như chú hổ con đang lo lắng. Thế vào hay ra đây?”

“Còn cái xe ô tô của cháu ?”

“Con sẽ cần một cái nếu con đi làm.”

“Nếu bà không mua cho cháu, cháu sẽ bán hết cổ phần của mình.”

“Đừng có thế. Ta không muốn nhìn thấy cháu trai ta lại cần chết chính cha đẻ của nó.”

“Nếu bà mua cho cháu, cháu sẽ cho bà 5 phiếu giảm giá.”

"Cái đồ bần tiện. 10."

“Được rồi thỏa thuận vậy nhé bà.”

Anh biết rằng bởi vì bà anh nói không, và Cha anh sẽ không bao giờ chịu im lặng về việc này. Nhưng anh thực sự không muốn đi. Kể từ khi anh còn là một đứa trẻ, bây giờ và hơn bao giờ hết, cha là một người khủng khiếp với anh. Là người khủng khiếp nhất thế giới ...

Sau khi xông qua cửa, En Chan ngừng lại một giây khi cô thấy những gã lạ hoắc.

"Oh, cậu đây rồi? Ngồi xuống đây. "

Nhưng cái quái gì đây? En Chan đang trong cơn giận, kể từ khi nó nhận được cuộc gọi của Mr Hong, chiều ngày hôm qua. Nghe về cái hợp đồng nô lệ vẫn còn hiệu lực khiến nó bị một cơn đau nửa đầu nghiêm trọng. Hắn nói hắn sẽ xé nó, khốn kiếp... Và nó đã chạy cả quãng đường đến đây mà vẫn thấy tức.

"Cậu có thể chào hỏi tôi sau. Trước tiên, lắng nghe này. "

"Tôi có một vài điều muốn nói với anh!"

"Hãy yên lặng."

"Tại sao tôi" Gã đàn ông này nhìn nó lạnh lùng . "Phải ... lắng nghe...."

En Chan ấp úng từng từ trong miệng một cách nhanh chóng, rồi nó im bặt. Không khí xung quanh anh ta thay đổi. Ánh mắt sắc lẹm và nghiêm trọng. Trước đó, hắn ta có vẻ như là một gã lười nhác-bây giờ lại như thể một người của công việc. Hắn nhìn bận rộn ôm một loạt các loại giấy tờ và một cái bút trong tay. Mẹ kiếp. Cái quái gì đang xảy ra đây?

"Khái niệm của cafe là: 'Đen tựa một ác ma, nóng như địa ngục, mà lại đẹp như một thiên thần và ngọt ngào như tình yêu'."

Psh. Trừ khi.

"Đó có thật là cà phê không?" gã con trai trong cái kính đen cất tiếng. En Chan liếc nhìn gã. Gì? Ai là nhóc? Mà tại sao anh ta đẹp trai thế nhỉ? Oh man. Mình chưa bao giờ nhìn thẳng vào mắt anh ta.

"Tên cậu là Kwon Nak Kyun. Cậu đúng rồi đấy, Nak Kyun. Ngôi sao của một cửa hàng cà phê là, dĩ nhiên, cà phê. Chúng ta phải cố gắng hết sức để thể hiện giá trị thực sự của cà phê thông qua hương vị, mùi thơm, và màu sắc. Và, tất nhiên, các nhân viên. "

"Các nhân viên?" Ngay cả Mr Hong đang nghe chăm chú. En Chan, dường như không thỏa mãn , cúi gập người trước ngực nhìn Han Kyul. Bất cứ cái gì anh ta nói, nó chẳng thêm chú ý, và đơn giản là nhìn trừng trừng anh ta, cho dù anh ta nhận thấy hay không.

"Cái cảm giác, tinh chất của cà phê tỏa ra từ chính bạn. Với tất cả các giác quan, tất cả mọi người thật hoàn hảo. Bạn mang hương thơm của cafe. "

"Nó nghe như một kiểu câu slogan quảng cáo cafe vậy. Chúng ta là cà phê mang phong cách phương Tây? Hay phương Đông? Hee Hee. Thế phần nào của nó làm nên tôi nhỉ? Phần ngọt

ngào nhất chẳng? Gã trai tóc vàng lên tiếng. Giọng nói của cậu đã được nạp đầy năng lượng. Cô chẳng thể làm gì hơn là quay lại nhìn. Một mái tóc vàng cùng với đôi mắt to và một khuôn mặt nhỏ. Cậu ta trông sang sủa nhất, người đàn ông xuất sắc nhất mà En Chan chưa bao giờ gặp cho đến ngày hôm nay. Sự căng thẳng trong nó đang từ từ thư giãn. Nó cảm thấy như đang được phủ một lớp kem ngọt.

"Well, để mỗi người có thời gian riêng của họ ..." Tại sao hẳn không nhìn qua hướng này nhỉ? Tôi vẫn còn có rất nhiều điều để nói với chú, ahjussi. Ôi đợi chờ!

"Tôi cảm thấy thích Ha Rim, giống như là cà phê nóng vậy."

"Heh, thật à? Tay và bàn chân của tôi thường rất lạnh. "

"Cảm giác của cậu, ý tôi là. Tôi đặc biệt thích rằng tóc của cậu. Tôi muốn cho Hà Rim và Sun Ki phụ trách mấy bộ đồng phục. Hai người đi ra ngoài và chụp bộ đồng phục nào mà các cậu thích. "

"Chúng tôi có thể chọn bất cứ cái gì chúng tôi muốn?"

"Cậu sẽ được mang một cái về mặc."

"Ngay cả khi nó đắt?"

"Chỉ cần chụp ảnh cho bây giờ. Tôi sẽ thông qua sự lựa chọn của cậu vào ngày mai. Được chứ, No Sun Ki? "

Cậu ta gật đầu, đứng ngay bên cạnh En Chan. Nhưng nó cũng chẳng thêm để ý đến. Cái mà nó thấy bây giờ là đầu nó đang làm cho trái tim mình đập như cái trống. Mái tóc đen sáng rực. Oh, vì tình yêu với Đức Chúa! Đấy có thể là một con người? Mũi anh ta như vẽ. Trông anh ta không khác gì một bức tượng điêu khắc. Phải nói là như một ngôi sao điện ảnh vậy, nó nghĩ. Đó là một trong ba người đóng vai những chàng ngự lâm pháo thủ hào hoa?

"Người sẽ giúp chúng ta trong việc trang trí nội thất sẽ đến đây trong mười phút. Hãy ở đây để gặp anh ta, Mr Hong. "

"Huh? Tôi ư? "

"Oh, và Nak Kyun nữa. Tôi đã nói nói với anh ta về cơ bản loại mà tôi muốn, và như thế anh ta sẽ mang đến đây một vài mẫu. Chỉ cần chọn thôi. Tôi đi với hai người bạn họ. "

En Chan chả hiểu gì về tình hình hiện tại. Cho đến khi anh ta nói:

"Theo tôi."

"Ai? Tôi à?"

"Khi cậu làm xong những gì cậu được giao cho, cậu có thể về nhà và trở lại làm việc vào 9 giờ sáng ngày mai. Nếu cậu nghĩ rằng mình không thể làm được công việc ở đây, thì tôi sẽ không ngạc nhiên đâu nếu cậu không xuất hiện ở đây vào ngày mai, thế nên đừng có làm ồn và gọi cho tôi hay bất cứ cái gì tương tự như thế. Đang làm cái quái gì thế hả? Đi thôi, Ko En Chan. Theo tôi. "

Và sau đó anh cuốn đi theo làn gió. Tất cả mọi người đứng xung quanh đó chết lặng khi gã tóc vàng nở một nụ cười chết người.

"Tôi không có ý kiến gì về những điều anh ta nói. Ko En chan? Tôi là Jin Ha Rim. Rất vui được gặp cậu. "

"Er .. yea, ... "

"Nào chúng ta cùng làm quen đi thôi. Tôi nghĩ anh ý nói tên cậu là Nak Kyun? Và cậu là No Sun Ki, phải không? Thế tuổi của mọi người? Tôi sinh năm'86. "

""86."

""84."

""83."

Ngay lập tức tất cả mọi người nhìn En Chan như thể họ không tin đó là sự thật. Nó cười ngượng nghịu và cố gắng để đối phó với tình trạng này. "Cứ thoải mái đi. Mọi thứ ổn mà. "

"Channy, ra đây gặp chú một phút," Nó uể oải đứng dậy khi cửa mở .

"Có đến đây hay không nào?"

Tại sao hôm nay tôi lại được ngưỡng mộ thế nhỉ?

"Hãy nói chuyện này sau," Mr Hong thì thầm vào tai nó, "Dù sao đi nữa ... cháu là một thằng con trai đấy? "

Mắt En Chan mở to hết cỡ. Mr Hong nhìn nó với vẻ mặt lo lắng. Đó là sự thật. Người chủ mới muốn tìm nhân viên làm việc bán thời gian là nam. Va anh ta tin rằng nó là con trai, và nó vẫn chưa nói cho anh ta biết nó thực sự là con gái

Khi nó đi ra ngoài, anh ta đang hút thuốc trước cái xe hơi bong lộn. Nhìn anh ta thả những làn khói làm nó tức giận. Những hình ảnh từ hai tuần trước cứ trôi chèo trong đầu nó khiến nó cảm thấy như muốn phát điên .

"Ahjussi!!" En Chan hung hốt đi về phía anh đầy hiếu chiến. "Hợp đồng nô lệ? Tại sao nó vẫn còn tồn tại vậy! "

Anh, như mọi khi, cười một cách hằn học và ném điếu thuốc lá đi.

"Ahjussi! Chú nghĩ xem chú đã vất nó ở đâu vậy? "

“Nó không còn nữa.”

“Cái gì?”

“Bản hợp đồng đó không còn nữa. Cậu muốn làm việc hay không hả?”

“Không”

“Tại sao không”

“Chú thực long hởi tôi đấy à? Chúng ta đã thỏa thuận là sau ngày lễ Valentine, nếu chúng ta ra đường mà có gặp nhau thì sẽ coi như không biết đối phương còn gì.”

“Thế nên chúng ta nên hành động như thể không quen biết nhau.”

“Tôi không muốn làm dưới quyền chú. Tôi cảm thấy buồn nôn khi nhìn thấy mặt chú. Yecch

"Này nhóc, nói hơi nhiều rồi đó. Cậu vẫn giận vì cái vụ trò đùa bé tí đó hả. Đừng có đàn bà thế chứ! Một người đàn ông nên rộng rãi hơn . "

"Một trò đùa? Chú gọi cái việc cho lưỡi vào miệng tôi là trò đùa à? "

"Thằng quỷ này! Tại sao không dùng luôn một cái loa đi? "

Hai người họ đứng đối mặt nhau đầy giận dữ, mặt đỏ gay.

"Chú có biết là tôi đã gặp ác mộng bao nhiêu lần vì cái tai nạn đó không?"

"Cậu là cái thể loại đàn ông gì thế hả, có cần thiết phải làm om xòm một việc không có gì thế không hả? Nó không giống như là giết cậu hay bất cứ cái gì như thế. "

"Đó là những gì tôi còn sợ hơn. Nếu tôi chết, tôi sẽ không phải gặp những cơn ác mộng như thế nữa. Mẹ nó chứ. "

"Tốt thôi, hãy chỉ cần quên nó đi. Tôi làm gì với một thằng nhóc như cậu nhỉ Đi. Rồi đây ngay lập tức. "

Nhìn Han Kyul vào trong xe ô tô, En Chan cảm thấy một cái gì đó đau nhói. Uh oh, điều này là không đúng, nó ngĩ. Nó đã đá đi cơ hội làm bán thời gian vàng ngọc mà tự dưng lẫn đến trước mặt nó. Chỉ sau đó đã làm nó nhớ rằng ông chủ võ đường đã nói rằng sẽ đóng cửa vào tháng sau. Tình hình võ quán quá thảm hại và ông ta có ý định về làm ruộng ở quê. Võ quán lớn mới mở ngay gần đó quá lớn làm ảnh hưởng đến việc ghi danh học. Thậm chí như vậy, làm sao mà

ông ta có thể đóng võ quán được? Ông có cho rằng, ông đã tìm một võ quán mới cho nó đến, nhưng nó vẫn cảm thấy như bầu trời đang sụp xuống xung quanh mình. Và trong lúc tuyệt vọng này, một tia hy vọng đã đến nay trước mắt nó, và nó vừa mới đá đi. Shoot! Tự trọng không thể cho thức ăn phải không? Khốn kiếp!

"Sau nữa, tôi không phải là một kẻ tội phạm làm việc với những kẻ éo lá phải không?"

Han Kyul ngừng lại ở giữa cửa xe hơi của mình. En Chan tránh cái nhìn chăm chăm và bước vào trong xe. Vào xe sau nó, Han Kyul nói :

"Tôi sẽ phải mua một cái máy cameras an ninh."

"Chú nghĩ rằng tôi sẽ ăn cắp tiền từ cái máy tính tiền hay cái gì đó chắc?"

"Tất nhiên."

Tsk tsk. Cái quái gì với gã đàn ông này và lòng tin vào người khác?

"Chúng ta đi đâu vậy?"

"Cửa hàng gốm sứ."

"Đó là cái gì?"

"Cậu sẽ thấy."

En Chan bị ấn tượng bởi sự sang trọng của chiếc xe khi nó thắt dây an toàn.

"Vì vậy, những gì xảy ra đối với các tổ chức ngày đến? Bạn vẫn đi làm về họ? "

"Tại sao bạn chăm sóc?"

"Tôi chỉ cần hiếu kỳ. Nó muốn được buồn nếu không có kết quả sau khi tất cả các điều đó. "

"Why'd nó được buồn cho bạn không? Bạn nhận được tiền của bạn, bạn không? "

"Psh. Điều gì làm chú nhận tôi? Chú nghĩ rằng tôi chỉ làm vì tiền? Tôi cảm thấy thật đáng tiếc cho chú, phải kết hôn với người khác, mà mình thậm chí không muốn, và điều đó không có ngay cả trong thời kỳ Joseon..... aaaaahhhh! "En Chan ngạc nhiên bởi sự chuyển động đột ngột của xe. Một xe màu trắng bên cạnh vọt lên đằng trước mà không bóa tín hiệu.

"Kiểm tra này, mẹ!"

"Ahjussi, bóp còi báo hiệu đi!"

NhưngEn Chân sốt ruột nhaoif cánh tay ra bóp còi. Honk honk hoonk!

"Ya! Đứng yên rồi! "

"Hắn ta đi vào đó. Wow, nhìn kìa, quanh tròn như một con chồn. Chú sẽ nắm lấy chứ, ahjussi? Cho hắn xem cái mà chú có đi! "

"Cậu không nên làm ồn ã trong khi lái xe. Hãy xem những gì cậu có. "

"Đèn chuyển màu rồi kìa! Nhanh lên! Nhanh lên!

Chiếc xe ô tô thể thao màu trầm của Han Kyul bật lên phía trước và trượt ngay trước mũi cái xe màu trắng. Nhưng người lái xe phía sau, hình như điên lên, ngay lập tức thay đổi làn xe.

"Được rồi, đi thôi, boy!"

"Aw man! Hắn ta đang vượt lên phía trước chúng ta! Về bên này! Bên này! "

Han Kyul di chuyển sang làn đường thứ tư và tăng tốc vượt lên. Sau đó anh chuyển lại làn đường cũ và bây giờ xe anh đã ở trước chiếc xe màu trắng.

"Yes!"

"Được rồi!"

"Mày sẽ thậm chí không thể nhìn thấy đèn pha sau của tao!" Han Kyul giảm ga rồi phóng đại ánh đèn lên. En Chan quay đầu lại nhìn chiếc xe màu trắng đang bị mắc kẹt sau ánh đèn của họ và hét lên,

"Quá tuyệt!"

"Đồ con lừa. Theo tao đi nếu mày có thể. "

Hai người nhảy lên và tán thưởng lẫn nhau đến nỗi mà than xe rung lên, họ cười đầy thích thú.

"Man, có lẽ thằng cha đó đang say. Whew! Cảm giác thật tuyệt. "

"Hey nhóc, cậu thấy thú vị thế cơ à?"

"Thế chú không thích sao? Chúng ta đã thắng phải không? "

"Làm sao một cậu nhóc lại dễ hài lòng như vậy nhỉ?"

"Psh. Cứ làm như mình không thích lắm đấy. "

"chả có gì thú vị về điều đó cả. Một vấn đề thực tế là tôi thắng."

En Chan miệng há hốc không thể tin nổi, Han Kyul nhìn thẳng về mặt lãnh đạm. Sau mười lăm phút im lặng, cuối cùng họ đến một tòa nhà. Đó là một cửa hàng chuyên bán các loại bộ đồ ăn.

"Wow!"

Đôi mắt nâu của En Chan mở to hết cỡ mỗi khi nó nhìn thấy hết cái bát tuyệt đẹp này đến cái khác. Cứ như thể là nó đang ở trong một viện bảo tàng. Ánh đèn tỏa rực rỡ cùng âm nhạc du dương. Các khách hàng đến đây xem những cái bát, họ đi chầm chậm vòng quanh như thể họ là những người hành hương về miền đất thánh.

"Hey, Cậu bé siêu phàm! Đừng có đứng nhìn như thế, đến đây và chọn đi. "

"Chọn cái gì?"

"Ý cậu cái gì nghĩa là gì? Những cái tách cà phê. "

"Oh. Hey, này chúng ta đi đâu đó ăn đi? Tôi đói rồi. "

"Bây giờ mới có 10 giờ thôi mà. Cậu thật rắc rối. "

" Thường thì tôi không ăn sáng. "

"Ý cậu "thường thì" nghĩa là gì? Cậu có ăn hay không? "

"Tôi chỉ ăn một cuộn kimbab và hai quả trứng luộc."

"Tsk tsk. Làm thế nào mà cậu có thể rất đói được nhỉ. "

"Oh, và một ly sữa."

Han Kyul nhắc cái cốc lên xem, nhếch mép cười vô nghĩa. En Chan ôm bụng và ngoan ngoãn theo sau anh.

Làm thế nào tôi có thể lựa chọn khi tất cả chúng đều quá đẹp và sang trọng? Nó đã được quá lớn của một công việc cho En Chan. Cô biết, cô có một cái tiền sử là chuyên làm vỡ chén đĩa, thế nên nó hết sức cẩn thận. Thật thích vì được xen chúng, nhưng nó hơi e ngại khi đi giữ nhưng gian trưng bày này. Nhưng Han Kyul đi thẳng một cách không ngần ngại. Nó chưa bao giờ thấy anh ta nghiêm trọng như vậy.

Chắc anh tới đây thường xuyên, huh? Mình chưa bao giờ biết có một nơi như thế này tồn tại. Không biết phải đền bao nhiêu nếu mình làm vỡ chúng nhỉ ?

En Chan nhắc cái đĩa mà anh ta vừa xem và đặt xuống. Hai nhân viên nữ phục vụ trong bộ đồng phục màu đen cứ vòng vòng theo anh ta. Nếu anh đưa ra một câu hỏi thì đôi môi đỏ kia sẽ nở một nụ cười sang chói và trả lời anh bằng một giọng nói đầy thân thiện. En Chan đi chậm chạp

phía sau, như vậy không ảnh hưởng tới anh ta và hai cô nhân viên.

Những người phụ nữ trong bộ váy thanh lịch đang tìm những cái đĩa ở đây và ở kia, những đôi mới cưới có thể được trả ngay bây giờ và sau đó. Ở giữa họ, En Chan đứng ngoài, chấp tay sau lưng. En Chan cảm thấy những cái nhìn chăm chăm của những người đàn ông và các phụ nữ trẻ đang xăm xoi nó. Nếu nó vô tình bắt gặp ánh mắt của bất cứ người phụ nữ nào thì họ cũng nở một nụ cười thẹn thùng. En Chan sau đó quay đầu lại, nếu nó không muốn thấy.

"Bạn đang làm cái gì ở đó thế hả? Đến đây một phút xem nào. "

Tất nhiên bạn sẽ đứng ngoài nếu bạn đang mặc một cái áo sơ mi đỏ chéo cùng một cái cà vạt lớn đen xì. Không phải ngay cả như bạn trông thật nhỏ bé. Có lẽ sẽ tốt hơn khi bạn la lên, nhìn tôi này, nhìn tôi này! Gã đàn ông đó nghĩ mình là người mẫu chắc.

"Bạn thích màu nào?"

"Màu sắc? Tôi thích tất cả chúng. "

"Cái này hay cái này?"

"Cả hai đều đẹp."

"Đỏ thẫm hay hồng phấn?"

"Cái nào là màu đỏ thẫm?"

"Quên nó đi. Đi mang mấy cái ấm trà hay cái gì đó đi. "

Nó bị đuổi ra khỏi khu vực của mấy cái thìa. Những cái ấm trà xinh đẹp. Nó ngậm cứu chúng một lúc, nhưng, như mong đợi, đây quả thật là điều quá khó khăn đối với một con bé như nó.

Tất cả chúng đều đẹp.

Khi nó đưa ánh mắt mệt mỏi nhìn xung quanh, nó nhìn thấy anh. Mặt anh, khi anh chần chú

xem những cái cốc cà phê, trông vừa say mê vừa nghiêm trọng như một người thẩm định đồ sứ. Thật ngạc nhiên là dường như anh rất chú ý đến những chi tiết. Cô thấy anh nói với các nhân viên về cái gì đó. Tò mò, nó dịch lại gần hơn và nghe ngóng.

"Cái này khá nặng."

Ngay khi anh kết thúc câu nói, cô nhân viên đáp lại,

"Cái này nhẹ hơn một chút. Nó nhẹ, nhưng vẫn bền, và nó rất tốt ngay trong điều kiện nhiệt độ cao. Đây là một phần của dòng mới vừa mới ra. Thiết kế rất độc đáo, vì vậy nó rất phổ biến. "

"Phong cách Maroc, tôi thấy rồi."

"Oh, thế ra nah biết ư? Anh chắc phải có kiến thức rất rộng về đồ sứ. "Các cô nhân viên rúc rích.

"Tôi thích thiết kế theo kiểu Hy Lạp hơn, nhưng hiệu Aynsley có màu sắc tốt hơn. Porcealin trông không hợp thời lắm ... "

"Ahjussi."

"Ack!" En Chan thành linh xuất hiện, kéo tay Han Kyul. "YA! Chú gần như đã cho tôi đau tim đấy! "

"Ahjussi, chú có nhìn thấy giá của nó không? Chú cứ nghĩ rằng nó là \$12, phải không? Ôi trời, những loại cốc cà phê Ok, đừng bị sốc hay bất cứ điều gì, ahjussi. Mà cái tách đó là \$ 120. "En Chan nhắc cái cốc lên và nhắc lại cái giá bằng cái giọng nhỏ xúu," Một-hai-không. "

"Cậu có mang những cái muỗng không đấy?"

"Huh? Oh, không, tôi không mang. "

"(Sigh) Tại sao oh lý do tại sao tôi đem cậu đi cùng, huh?!" Anh sải bước và nhanh chóng gom thìa, nĩa, đĩa và cốc thủy tinh. Đột nhiên anh thấy thích những đồ gốm sứ này hơn phụ nữ.

n Chan nín thở mỗi khi anh ta chỉ vào cái gì đó. Ngay cả bằng cách sử dụng cách tính chậm

chập của nó, tổng số tiền là một con số không thể tưởng. Sau một vài phút, nó từ bỏ việc cố gắng tính toán giá thành.

Nó im thin thít khi anh đút thẻ tín dụng của mình vào ví của mình tại quầy. Nhưng từ nó muốn nói trong đầu tuột ra ngoài.

"Ahjussi."

"Bây giờ cậu nên gọi tôi sajangnim (giám đốc), nhóc ạ. Ngay cả khi nếu nó hơi ngượng ngùng một chút."

"Sajangnim ahjussi."

"Bỏ ahjussi đi."

"Sanjangnim."

"Cái gì?"

"Chú có thực sự giàu không vậy?"

"Đi ăn trưa thôi."

Được rồi! Thức ăn!

En Chan chạy lên phía trước anh và vào trong thang máy. Nó nhấn nút xuống tầng hầm đậu xe và các cửa đã đóng lại khi một cặp cũng vào. Thật đáng ngạc nhiên đối với nó khi mà có rất nhiều người có thể có điều kiện đi tản bộ vòng vòng qua các cửa hàng bát đĩa vào một buổi chiều ngày thường như thế này. Đặc biệt là một cặp vợ chồng trẻ như họ.

Họ có phải là những kẻ vô công rồi nghề không nhỉ? Oh, đúng rồi, anh ta chả phải cũng là một kẻ vô công rồi nghề cho đến mấy tuần trước đây sao? Mình chả hiểu cái gì đã khiến anh ta quyết định mở lại cái tiệm cà phê này? Sau vụ trong phòng khách sạn, và số tiền mà anh ta bỏ ra cho mấy cái tách cà phê, nó có vẻ như gia đình anh ta cũng vào dạng khá giả. Tốt, không quá

nhiều tiền bạc, hãy xem anh tat hay đôi dáng vẻ của cửa hàng cà phê trong thị trấn này. Có lẽ nào đây là con trai út của một nhà giàu mới phát nào đó?

"Anh yêu, làm sao anh có thể làm điều đó với em? Anh không nghĩ rằng mình rất vô lý sao? "

Cô gái quay lại nhìn người đàn ông đầy giận dữ.

"Im đi."

"Em sẽ không im đâu. Mẹ nói rằng nó ok mà. Vì vậy, tại sao anh không để cho em mua những gì mà em muốn? Anh cũng thích nếu như em nấu cho anh những món ăn ttreen những cái đĩa xinh đẹp mà, phải không?"

"Để sau hãy nói về việc này."

"Nó không giống như anh muốn được trả tiền cho nó hay bắt cái gì. Em muốn sử dụng thẻ tín dụng của mình. Nếu chúng ta không mua cái loại nhãn hiệu đó ngay bây giờ, không biết khi chúng ta sẽ có thể ... "

"Mẹ kiếp, im mồm!"

!!

Tiếng chuông vang lên và thang máy mở ra. Mắt và mặt người phụ nữ chuyển sang màu đỏ và cô đứng lặng đi. Người đàn ông nắm lấy cổ tay cô và kéo đi. Trong bầu không khí xung quanh họ như muốn đóng băng làm En Chan thậm chí không giám thở lớn. Nó đi sau họ về hướng chiếc xe, nhưng nó không thể gạt cái đôi này ra khỏi tâm trí mình. Người phụ nữ bắt đầu khóc lớn tiếng,

"Đi thôi! Lại thế thế rồi!"

En Chan quay đầu đi, như thể nó không nhìn thấy bất cứ điều gì và tiếp tục về hướng xe của Han Kyul. Han Kyul, người mà không bao giờ có những thành kiến về những người làm kinh doanh, đã ngồi vào ô tô và nổ máy. Sau đó, một tiếng di chuyển lớn ầm ỹ. Rồi En Chan lắc lắc cái

đầu, cái gì đó đang tràn vào đầu nó.

"Ack!"

En Chan cảm thấy sự tác động, nhưng tất cả chỉ là làm cho nó chệnh choáng trên đôi chân của mình. Cái cơ thể được rèn luyện của nó đột nhiên cứng nhắc trong cái tình huống quan trọng này. Nó cao và mạnh hơn hầu hết các phụ nữ.

"Ahh ... oh ... "Những người phụ nữ đã sụp đổ xuống sàn. Ngạc nhiên, En Chan đi về hướng cô gái.

"Cô không sao chứ? Cô đau ở đâu à? "Nó đang cố giúp đỡ người phụ nữ đang khóc thút thít vì đau đớn, đột ngột có ai đó đe dọa,

"YA! Mà đang àm cái quái quỷ gì thế? "

"Huh? Cô ấy-"

"Mày nghĩ cái quái gì với cái bàn tay dơ bẩn kia hả?" Trong khoảnh khắc, nó nhận ra người đàn ông kia đang tấn công nó. Quá nhiều kỹ năng Tae Kwon Do đối với nó.

"Ugh ... Mẹ nó chứ" En Chan ngã lộn ra sàn ôm mắt trái. Nó cảm thấy như mắt mình muốn vỡ tung. Đầu nó rung lên và tất cả mọi thứ trông mờ mờ ảo ảo.

"Mày nghĩ là mày đang làm cái quái gì hả?"

!! Giọng nói này! En Chan ngạc nhiên nhảy lên. Nó không thể tin cái cảnh ở trước mặt mình. Han Kyul, mở tung cánh cửa như thể anh muốn đập vỡ cả cái xe, và bắt đầu tấn công gã đàn ông!

"Ai là bàn tay bẩn thỉu hả, you motherfucker!"

Nếu đây không phải là lúc để trình diễn những kỹ năng của nó như một võ sĩ đích thực, nó chẳng biết khi nào nữa. En Chan tóm lấy Han Kyul và giữ chặt lấy hông của anh.

"Ahjussi!"

May mắn thay, cú đâm đầu tiên của anh trượt vào không khí.

"Bỏ tôi ra! Bỏ ra! "

En Chan nắm lấy cà vạt của gã đàn ông đang gầm lên như một thằng điên. Hắn như một con chó điên. Xé kho cùng thì dường như không phải loại cao cấp gì.

"Hey! You! Xéo khỏi đây, trước khi tao hạ con chó điên này. "

"Hey! Ngừng lại đi! Đây làm tao bực mình rồi chạy khỏi đây à, thằng du côn? Huh?! HEY! "

"Khốn kiếp, quên đi, ahjussi!"

Mắt của tôi đau, được chứ? Mẹ nó.

Chương 8

Espresso

Mặt Han Kyul giờ thành màu đỏ như áo của anh, không biết nơi để xả tức giận của mình, và do đó ông tiếp tục nổi đóa. Có lẽ ý kiến hay nhất bây giờ đối với anh là đập phá một cái gì đó hay làm vỡ một vài quả bong bay chẳng hạn. Rõ ràng rằng bây giờ anh như một gã nóng tính. En Chan quyết định là tình nguyện viên Chữ thập đỏ của anh ta trước khi người đàn ông đó chết vì sự tức giận của anh.

"Oh, man, mắt của tôi. Tôi hy vọng không bị mù vì lý do này chứ. "

"Im đi. Ngậm miệng của cậu lại. Tôi sắp nổ tung lên đây này. "

"Tôi không thấy vậy. Tôi là người duy nhất bị đâm, vậy tại sao chú phải giận dữ vậy? Ý tôi là đó chỉ là một trong hàng trăm những sai lầm của một gã đàn ông, nhưng tôi đã không thể kiểm soát nó theo ý mình-"

"Ya! Cậu có thể giải quyết theo cách của riêng mình, huh!? Thế sao trông cậu lại giống một con gấu trúc ngu ngốc thế kia?! "

"Ôi trời. Chú không biết chú đang nói về cái gì đâu, ahjussi. Những người như tôi không thể chạy vòng quanh rồi tung những cú đấm sấm sét bất cứ khi nào chúng tôi muốn, chú biết không? "

"Cậu đang đùa tôi. Nói thật đi. Cậu là giáo viên Tae Kwon Do- cậu đã phải ngủ với ai để có nó thế hả? "

Gã này thực sự là quá lăm rồi! Grrr ... Được rồi, it's ok, bỏ qua đi, bỏ qua -KHÔNG! Tôi không thể bỏ qua được!

"Ý chú là tôi phải ngủ với ai đó là thế quái nào vậy!?"

"Tôi đang trong tâm trạng khủng khiếp lắm đấy, bây giờ đừng có làm rối tôi thêm nữa, nhóc."

Tuy vậy, dường như anh trông có vẻ khá hơn trước. Sắc mặt anh ta đã gần trở lại bình thường. Nhưng chả có vấn đề gì mà nó lại phải suy nghĩ quá nhiều, nó nên laoij bỏ chúng khỏi đầu rằng tại sao anh lại giận giữ đến vậy. Dù sao, phải thừa nhận rằng, anh ta cáu giận mọi lúc mà.

"Cậu ổn chứ hả?"

"Ừm."

"Ừm, thế là có nghĩa gì? Ngày mai sẽ có một vết tím bầm lớn trên làn da kem sữa của cậu đấy. Cám ơn Chúa là chúng ta không mở cửa cho đến tháng sau. Không có cách nào, chúng ta có thể làm kinh doanh với một bộ mặt như thế.

Psh. Mình cứ nghĩ rằng anh ta thực sự lo lắng về điều đó. Thế ra, anh ta lo ngại về việc kinh doanh riêng của mình, eh?

"Nếu cậu không thể đánh lại, ít nhất cậu nên tránh cú đấm đó chứ Trong số tất cả các võ sĩ Tae Kwon Do tôi biết, cậu là người đầu tiên bị hạ như vậy. "

"Thế chú biết bao nhiêu võ sĩ Tae Kwon Do?"

"Một."

"Psh."

"Cậu thấp quá, chân ngắn, ôi nhóc, một mẩu. Và bọn trẻ con đến để cậu dạy hả? "

Tôi hoàn toàn đối với một đứa con gái!

"Psh."

"Psh? Cậu nghĩ ai mà cứ 'psh'-ing thế hả? "

"Xét cho cùng chiều cao lẫn chân tôi đều dài đẹp cả, nếu chú không phiền."

"Dài đẹp cái con lừa. Nó không bằng một nửa chân tôi. "

"Nghiêm túc mà nói, cái quái quỷ gì với cái-"

Han Kyul được cứu bởi chuông điện thoại di động. Nếu nó đã không rung, En Chan đã có kế hoạch để đưa anh ta vào bản tin tối nay.

"Cái gì?"

Lối cư xử gì vậy. Hình như, đó là cách anh ta trả lời tất cả các cuộc gọi.

[Anh lớn đây.]

"Han kyu?"

[Haha Cậu làm gì mà nóng tính thế? Tôi đây.]

"Mẹ kiếp, cậu muốn chết hả?"

Ngay cả bạn bè của anh ta dường như cũng không mấy bình thường. Cười rung cả xe qua điện thoại nói của xe ô tô. Nó nghe đầy vẻ khiêu khích.

"Cậu đang nghĩ gì về cái vụ bịa đặt đó thế? Tôi đang bận. "

[Không cần biết cậu bận ra sao, cậu sẽ không thể từ chối đâu.]

"Tôi không giao động đâu. Bỏ đi. "

[Yo! Yo! Hoa hậu Thế giới.]

"Cái gì? Cậu nghĩ tôi tin...-thật chứ? "

[Tất nhiên. Seung Soo nói rằng đàn em cậu ông ý từ nổi khác hay cái gì đó đại loại thế, và cô ấy

vừa trở về từ cuộc thi Hoa hậu Thế giới năm ngoái. Ông nói rằng cô ta dẫn bạn bè theo, thế nên đến đây nhanh lên, công tử bột.]

"Ở đâu?"

[Biệt thự mùa hè của Seung Soo.]

"Cái gì? Đảo JeJu? "

[Hey, suy nghĩ về điều đó trước khi cậu bỏ qua nó. Những cơ thể nóng bỏng và sự thông minh.]

""

[Cậu sẽ đến, phải không?]

"Chuyến bay lúc mấy giờ?"

En Chan há hốc miệng. Nó không thể nói một lời ngay cả khi anh ta ngừng xe tại lề đường. Chuyện ngớ ngẩn gì đây?!?

"Yo, ra đi."

Nó trông thật đần độn, không thể nói một từ. Khi nó chớp mắt, anh ta mở cửa. Ông chủ hoặc không, nó muốn giữ gã đàn ông này lại!

"Bắt taxi."

"Cái gì?"

"Hoặc xe buýt."

"Thế còn bữa trưa?"

"Tự đi ăn đi."

"Ahjussi! A-ahjussi!! "

En Chan bị ném ra lề đường một cách không thương xót. Kêu cũng vô nghĩa \ chiếc xe ngày càng xa hơn và xa hơn. Làm cho nó càng thấy đói.

Đó là một điều tốt khi En Se có một giấc mơ trong cuộc sống. Thậm chí như vậy, đôi khi tôi không thể ngăn, nhưng thực tế khốn khổ là ước mơ của nó là trở thành một ca sĩ-nhiều khi giống như một đám mây trên bầu trời. Tôi cố gắng để suy nghĩ tích cực: "nó đã quá say mê đến

mức mượn tiền của bạn để đăng ký vào lớp luyện giọng." Nhưng ngay cả như vậy, tôi không thể ngăn nổi một tiếng thở dài, ước gì nó nói cho tôi trước. Dù sao, En Se có vẻ như đang làm việc rất chăm chỉ vì cái mục tiêu đầu tiên trong đời nó, và rồi mẹ sẽ có thể lấy lại sức lực để có nhiều thời gian làm món Spaghetti ngon tuyệt. Thậm chí như vậy, tôi không thể ngăn cản nhưng thật đáng tiếc cho xuất mỳ Spaghetti ngon lành đó dường như quá tầm tay. Tôi lấy làm tiếc và điều đó làm tôi muốn khóc.

En Chan kéo cái xe đạp Secondhand vào chỗ của nó và đi lên cầu thang. Nó rửa và ăn sáng trước khi trở lại để mang cà phê cho nhà cung cấp ở chợ. Sau ba năm làm điều này, nó nhớ mỗi lúc thường uống cà phê và hương vị yêu thích. Trên đường đưa hàng, nó ghé Mr Ku bán thịt.

"Thật tốt khi còn trẻ, eh? Dường như ngày hôm qua là cái gì đó cũ rích, và bây giờ tất cả đều trôi đi. "

"Điều đó không vấn đề gì, thịt là câu trả lời tốt nhất."

"Một cô gái tham gia đánh lộn ... Chú chỉ có thể tưởng tượng nổi mẹ mày đã phải chịu đựng bao đau khổ vì mày. "

"Cháu đã nói với chú rồi. Hẳn tar a đòn nhanh như chớp vậy. Và cháu đã không có thời gian để phản ứng. "

"Chú nghe nói Seung Kyung đã đem bán toàn bộ hộp của quả trứng cho mày."

"Có vẻ như chúng ta sẽ sống mà không có trứng trong một thời gian. Tae Won nói rằng nó cảm thấy thật xấu hổ vì thầy dạy Tae Kwon Do của nó cứ đi đánh nhau. Chú à, cháu chắc không thể hòa thuận nổi với nó nữa rồi, huh? "

"Đó là bởi vì mày quá thân với Seung Kyung."

"Huh?"

"Mày như một hộp đậu lên men rồi. Tae Won thích Seung Kyung, mày biết không sao? "

"Vâng, cháu biết."

"Và mày vẫn không nhận ra? Mày biết Seung Kyung thích mày, phải không? "

"Phải, cháu cũng biết luôn. Cái-gì? Thôi nào đừng có nhỏ nhen thế chứ? Chúng đang học tiểu học mà! "

"Những ngày này, ngay cả trẻ mẫu giáo cũng có nhấn đôi đó."

"Ý cháu là, thôi nào! Cháu là một người lớn, chú biết đấy. Và Không, không có, không có lý nào. Ahjussi, cháu là con gái. "

"Chú biết chính xác mà. Nếu mày là một cô gái, mày nên hành động như là một cô gái đích thực. Dù sao, mà này. Chú nghe nói mày được làm việc tại Cà phê hoàng tử. "

"Làm thế chú biết?"

"Mày đang có kế hoạch gì đấy? Chú nghe chủ mới là một người lạ hoắc. Chú còn nghe hẳn ta làm việc cho một dự án trai đẹp hay cái gì đó đại loại thế. "

Nó quên rằng ông Ku và ông Hong là bạn nhậu.

"Ý chú là, chúng ta không quan tâm cháu là trai hay gái, nhưng nó có vẻ không như vậy với gã đó. Nó có vẻ như là mục tiêu của kế hoạch là nhằm vào những người phụ nữ đến uống cà phê bằng cách sử dụng những anh chàng đẹp trai, cháu biết không? "

"Oh!! Cháu biết! "

"Đây không phải là thời gian để hét lên Eureka. Nghiêm túc này, mày đang có kế hoạch gì? "

"Cháu sẽ cố gắng gắn bó với nó."

"Và nếu mày bị bắt?"

"không phải là anh ta sẽ báo cáo với công an hay cái gì đó chứ."

"Well, mày can đảm đấy. Dù là mày có một căn hộ, khối lượng-ít hơn, một cơ thể đàn ông đáng buồn, sớm muộn gì mày cũng bị phát hiện ra thôi. Đàn ông và phụ nữ khác nhau. Đừng hỏi. Chú cũng bị lầm lẫn khi nhìn thấy mày. "

"Chú nghĩ rằng cháu không bị lẫn lộn khi nhìn vào cơ thể của chú sao, ahjussi? Chú nói về đàn ông và phụ nữ bằng vái cơ bắp nhào nhoét đó sao? "En Chan tấn công, không nhượng bộ một từ nào ông nói. Dao vẫn tiếp tục chặt xuống mặt thớt. En Chan lùi lại và nói nhẹ, "Mr Hong đã không nhận ra trong một năm. Và lý do duy nhất mà chú ý phát hiện ra là thấy cháu từ phòng tắm nữ đi ra với cái quai áo trễ. Tất cả là cháu phải cẩn thận trong phòng tắm. "

"Chú thực sự lo lắng cho mày."

"Là năm đô một giờ-năm đô. Chú nghĩ rằng việc làm bán thời gian dễ tìm lắm sao? Giữ bí mật cho cháu nhé. "

"Anh ta có thể đủ khả năng để cho ra rằng nhiều? Mr Hong đã làm việc tự do và không thể đủ để trả tiền thuê nhà của mình. Làm thế nào mà mày lại làm việc được trong cái quán cà phê bé như cái lỗ mũi ý với bốn gã làm bán thời gian? Chú nghe nói hẳn ta yêu cầu Mr Hong ở lại. Mỗi tháng được bao nhiêu? Hẳn ta sẽ giả quyết mọi việc ra sao? Cá là nó sẽ không quá một tháng. "

"Ahjussi, chú đang cầu để chúng tôi thất bại phải không?"

"Ya, đó không phải là cái chú-"

"Ack. Mới sớm đã làm mình bực mình rồi...."

"Hey! Đừng đi! Chú sẽ đưa cho cháu thịt cho món hầm, cầm đi. "

"Thôi quên đi."

"Cháu đang dối đấy hả?"

"Chú cho cháu vì cái gì?"

"Những cô gái thật là hay dối."

"Hey, vứt cái lòng kiêu hãnh ấy đi. Đó là lý do tại sao chú không thể lấy vợ. Tại sao chú lại cho cháu thịt? "

"Oh, ah, chỉ vì. Hey, cháu phải chăm sóc mẹ tốt đấy. Bà ấy phải mệt mỏi nhiều ngày, sắc mặt bà ấy không tốt lắm. "

"Đừng lo lắng về điều đó. Da mẹ cháu còn đẹp hơn cả da cháu kia. "

Ngay cả khi mang thịt về nhà, tâm trạng nó vẫn nặng trĩu những lời ông Ku về việc khi một tháng kết thúc. Không biết bao nhiêu lần nó tính toán sau mỗi lần trở về nhà, và kết luận, chú Ku đã đúng. Không chỉ thế, những tách cà phê ngở ngẩn đất đỏ, việc tu sửa nội thất tầng một dường như chúng là điềm báo về việc cửa hàng có thể đóng cửa.

Chính xác là anh ta đang nghĩ những gì? Anh ta có nghĩ về tất cả chúng không nhỉ?

Mặc dù nó không hay phiền muộn lo lắng, nhưng En Chan thấy đau đầu. Nó muốn nhanh chóng gặp anh ta để hỏi, nhưng anh ta bây giờ ở đâu mà tìm. Anh ta bỏ lại một mớ chỉ thị rồi biến mất cùng Mr Hong. Gì đó về tìm kiếm hương vị cho cà phê Hoàng tử?

Bốn gã làm bán thời gian 5-đô la-một-giờ tập hợp xung quanh để đưa ra ý kiến lúc mọi việc đã hoàn thành. En Chan hỏi trước.

"Yea, ok, thế, mọi người có nghĩ rằng chúng ta có thể được nhận tiền lương không?"

"Anh ta bắt tay làm vì anh ta có một ít tiền. Ngoài ra, anh ta đầu tư có thể vì anh ta đang có một kế hoạch nào đó. Cái CPU của anh ta không quá tệ đâu. Cậu thực sự đã nghĩ rằng anh ta chọn bốn người chúng ta mà không có kế hoạch ? " Nak Kyun nói.

"CPU? Đó là cái gì? "

Nak Kyun cố lên đầauf En Chan.

"Oh, cái đầu? Tốt, cậu trông không có vẻ hoàn toàn thông minh. Anh ấy chắc chỉ bị ám ảnh bởi vẻ ngoài của cậu ta thôi bên ngoài. "

"Cậu chưa nhìn thấy xe hơi của anh ấy à? Cậu có biết nó trị giá hàng trăm ngàn đô la không? "

"Một trăm ngàn?"

"Trời ơi, tôi thích mặc thử cái áo khoác Hugo Boss mà anh ấy vẫn mặc. Đồng hồ đeo tay của anh ấy, tuy nhiên, thật khó với những người theo phong cách cổ như tôi. Dù sao, từ giày đến ví, chúng đều là hàng hiệu, do đó số tiền anh ta rót vào cửa hàng này có lẽ chỉ là giá của một cái kẹo cao su. Kiểu cửa hàng nhỏ xíu này có lẽ chỉ là một sở thích hay cái gì đó. Anh ta xem nó là một trò chơi bài, " Anh chàng tóc vàng Ha Rim lên tiếng. Dù bất cứ cái gì cậu ta nói, cậu ta trông vẫn rất cute. Sun Ki không phủ nhận lòng tin khi anh nếm thử cà phê. Đó cũng là một phần công việc của ngày hôm nay, thử mỗi mẫu cà phê mà ông chủ đã pha trộn trước khi đi và để đánh giá.

"Giá một cái kẹo cao su? Kẹo cao su được làm bằng vàng trong khu phố của cậu? "

"Tôi nói cho chủ của chúng ta. Tôi đã nói cho tôi sao? "

"Trong trường hợp đó, chúng ta là cái gì, người làm cho cái cửa hàng này với chi phí nhiều hơn một cái kẹo cao su? Giấy bọc kẹo chắc? "

"Cậu đang hỏi về vấn đề gì? Chúng ta chỉ là người hầu. Cái gì, cậu nghĩ chúng ta đang làm cho một cái gì vĩ đại lắm chắc? Cậu giả vờ thông minh, và vẫn không biết gì, huh? "

"Cậu có thể là người hầu, nhưng chúng tôi đang nhân viên. Nhân viên cung cấp các dịch vụ và được trả lương cố định. Chúng tôi không đây để cư xử ngu ngốc và giết thời gian như cậu, được chứ? "

"Cái gì? Quên đi. Hãy cho nó rơi đi. Đứng là cái nơi vô bổ. "

Trong khi Ha Rim và Nak Kyun bắt đầu cãi vã, thì En Chan đã được đắm mình trong suy nghĩ của riêng nó.

"Liệu sau đó nó được ok không nhỉ?"

Mọi thứ có thể sẽ ổn cả, nếu người chủ thực sự giàu. Khi nó nghĩ đến cái phòng khách sạn, nó có thể tin rằng quán cà phê này chắc chỉ là một trò chơi của anh ta thôi.

"Hey, cậu có muốn xem cái này không? Mấy bức ảnh tôi chụp hôm qua. Cậu thích cái nào nhất, hyung?" Đầy thân thiện, Ha Rim rút cái điện thoại di động ra. Trên màn hình là ảnh của Ha Rim và Sun Ki trong mẫu đồng phục. Bất cứ cái gì họ mặc trông đều đẹp, như người mẫu vậy. En Chan thấy trống rỗng khi nó nhìn bức ảnh. Bởi vì nó cảm thấy như có cái gì đâm vào lương tâm mình.

Có thật sự ổn không khi nó tham gia vào cái dự án trai đẹp này? Mình thực trông cũng được mà, và tất cả những bức ảnh do En Se chụp cho nó chẳng phải đã được bình chọn là gương mặt hot nhất sao ... Hmm ...

Cách tốt nhất để đảm bảo hiệu quả nhất việc phát triển khả năng của các nhân viên là đưa cho họ cái cảm giác của một người chủ sở hữu. Nói cách khác, là làm cho họ cảm thấy rằng cửa hàng là của riêng mình. Để làm được điều này, một phải làm rõ các chi tiết trong việc kinh doanh và cần phải mở các cuộc thảo luận để khuyến khích tham gia trong quản lý của các cửa hàng. Đây là triết lý mà Han Kyul áp dụng, và anh thấy tự hào vì thấy các nhân viên của Cà phê Hoàng tử đã nghiêm túc tuân theo những gợi ý của họ .

"Tôi đang nói với cậu, màu đỏ là quá chéo. Màu trắng là tốt nhất. Nó đẹp mắt và an toàn. "

"Chú có biết là mình đang nói về cái gì không, anh già. Bây giờ là thời kỳ của không khí nội thất nhẹ nhàng. Ý tôi là, thôi nào, thành thực mà nói, hương vị cà phê ngon thì ở đâu chẳng như nhau đúng không? Chúng tôi không thể bắt kịp với Star hay nhãn hiệu Seattle, do đó chúng ta sẽ xem xét phương thức tấn công khác. Lý do tại sao sajangnim đã chọn chúng ta, vì anh ấy muốn thu lợi nhuận từ vẻ ngoài xinh đẹp của chúng ta, đúng không, sajangnim?"

"Sử dụng mặt của cậu thôi chưa đủ đâu. Nếu đó chỉ cần có thế thì tôi dùng mannequins cho xong. "

"Ý anh là chúng ta cần phải cung cấp dịch vụ tốt? Well, Duh, tất cả mọi người đều biết các nhân viên phải thân thiện. "

"Một điều nữa. Chúng ta cần sự hấp dẫn giới tính. "

"Huh?"

"Vì vậy họ mới muốn quay lại. Bây giờ thì chính những định hướng lợi nhuận đã chọn mọi người. Thôi hãy tiếp tục nào. Nak Kyun, cậu thích màu gì? "

"Đen hoặc trắng. Tôi thích màu sắc sạch sẽ. "

"Thế còn cậu, Sun Ki?"

"Tôi không thực sự thích cái gì cả..."

Câu trả lời của tất cả mọi người dường như thể hiện chính con người họ. Ko En Chan có thể sẽ nói màu hồng? Nếu Ko En Chan mặc áo sơ mi màu hồng, cậu ta trông sẽ giống như một cái kẹo bông. Han Kyul thấy mình mỉm cười với cái hình ảnh đó và cảm thấy như có một khoảng trống. Bởi vì nó làm anh nhớ lại cái đêm ác mộng vào Valentine's Day. Nhưng bản thân cậu ta đã quá bận vào việc ngẫu nhiên thịt rồi.

"Ya, Ko En Chan."

Tất cả mọi người quay đầu về hướng Ko En Chan đang ngồi ở cuối bàn, nhưng có vẻ như nó chả có ý gì là trả lời câu hỏi cả. Miệng nó đang đầy sườn heo và tất cả những gì nó có thể làm là chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn mọi người. Ai biết được cậu ta đã ăn bao nhiêu phần rồi? Han Kyul nghĩ. Làm thế nào mình có thể xử lý cái thằng nhóc đang ngon miệng kia ở đâu chứ? Mình tốt hơn là nên nuôi một con bò.

"Gì?"

"Quên đi. Ăn đi. Hãy quyết định giữa chúng ta thôi. Như vậy, Ha Rim là người duy nhất thích màu đỏ, phải không? "Ha Rim mút ngón tay mình bên cạnh En Chan đang bận nhai. Không hiểu

gì tình hình hết, nó với tay lấy lọ hạt tiêu.

"Ok, hai người. Màu trắng thế nào".

Khi Mr Hong giơ tay, Nak Kyun theo, và thậm chí cả Sun Ki cũng giơ tay. Thực tế Su Ki là người khá kín tiếng, anh chẳng bao giờ bày tỏ ý kiến của mình, việc anh giơ tay chỉ là anh chả ưa nổi cái màu đồng phục đỏ choẹt đó .

"Aw, man! Màu đỏ tốt mà. Mọi người yếu đuối quá. Sajangnim, tôi sẽ mặc màu đỏ một mình vậy."

"Nếu cậu thực sự muốn mặc nó thì đi thẳng ra khỏi cửa."

"Thật sao? Được chứ? "

"Tại sao không? Đây đâu phải là trường học hay bất cứ cái gì. Oh, nhân tiện, cậu đã nói đến đâu khi cậu đi học vậy? "

"Tôi đã nói với bạn Tôi đang theo học năm đầu đại học. Nak Kyun tranh thủ thời gian nghỉ ở trường và ... cậu nói cậu làm gì, Sun Ki? "

"Tôi đang"

Ngay lúc đó thì chuông điện thoại di động kêu. Tất cả mọi người xung quanh tìm trong túi để kiểm tra điện thoại di động của họ, nhưng chuông không ngừng. Tất cả mọi người nhìn En Chan.

"Hyung, điện thoại."

"Huh?"

Nó một tay thì quần thật cho vào miệng một tay kia thì rút điện thoại. En Chan tắt điện thoại mà chat thêm nhìn xem ai gọi.

"Tại sao cậu không nhận? Ai đó? "

"Thằng nhóc đó không nghe điện khi nó đang ăn." Mọi người đều có vẻ hài lòng với giải thích của chú Hong.

"Hey, tất cả mọi người, ăn thôi, trước khi En Chan ngốn hết tất cả. Sajangnim, sao anh không làm một ly?"

Han Kyul nnaang cái cốc lên nhận một ly soju. Một bầu không khí vui vẻ xoay quanh cái cốc. Sun Ki không ăn nhiều thịt, nhưng không bao giờ từ chối rượu, và Ha Rim mặt đỏ gay chỉ sau 2 chén, làm cho màu tóc của cậu ta càng vàng hơn. Nak Kyun là uống có vẻ ổn nhất làm anh ta trông có vẻ người lớn.

"Ahjussi, chú đã lấy vợ rồi phải không?"

"Với hai con."

Ha Rim, uồng hêt chén thứ ba, đã trở thành kẻ nói nhiều và cười lảm. Cậu bé có vẻ rất dễ thương và thân thiện bên cạnh anh.

"Sajangnim có lẽ chưa lập gia đình. Anh có một bạn gái chưa? "

"Sao, Cậu muốn giới thiệu cho tôi chắc?"

"Haha. Một người như anh, có lẽ phải có hàng tá những em xinh tươi vây quanh anh, đúng không? "

"Tôi không giữ những cô bạn gái. Tôi thể thậm chí không nuôi vật nuôi, tôi làm thế nào để giữ một phụ nữ? "

Ngay lúc đó, cái giọng ầm ầm của Ko En Chan vang lên,

"Ahjumma! Chú có thể thay cháo này không? Và ba thêm phần sườn heo nữa! Và kimchee! "

Sau khi chảo đã được đổi và thịt đang được nướng, En Chan húp nước kimchee. Han Kyul chưa bao giờ thấy bất cứ ai ăn ngon lành đến thế.

"Hey, cậu không ăn được đâu?"

"Cái này ý hả? Nó vừa rơi xuống bàn. "

"Không sao, đưa nó cho tôi."

Nó ăn cả thịt rơi, ngay lúc đó, một cái nhìn ranh mãnh trên mặt của Ha Rim.

"Oops!" Cậu vớt một mảnh thịt xuống sàn nhà. "Oh, thật xấu hổ. Tốt hơn là vớt nó đi. "

En Chan bỏ đĩa xuống.

"Hey, sao lại ném nó đi. Đưa nó đây. Không sao nếu tôi nướng lại nó. "

Ha Rim cười thầm và đưa miếng thịt trở lại. Và sau đó với một nụ cười làm tan chảy không ít cô gái, cậu ta thì thầm,

"Anh thấy phải không, sajangnim? Hyung này có thể ăn được bất cứ cái gì miễn là nó không bẩn. Chiều này, chúng tôi đặt mua jja Jang myun, Sun Ki bỏ lại một ít, phải không? Và cậu ta đã vét sạch sẽ nước sốt trong cái bát. Tôi chưa bao giờ thấy bất cứ ai có thể trạng tốt như vậy. "

Tất cả mọi người nhìn En Chan và thắc mắc khi chú Hong nói,

"Nó là thằng nhóc duy nhất sống sót trong lần cả lớp nó đi cắm trại. Chúng đã ăn một số loại hải sản ôi, và thằng nhóc huyền thoại chả làm sao trong khi bạn bè nó thì vào viện vì thực phẩm nhiễm độc đang ngồi kia. Bạn bè của nó thì rên rỉ trên giường trong bệnh viện, thì nó lại đang ngồi trông tất cả mọi thứ lên với cơm và ăn chúng một cách ngon lành. "

Mọi người đều lắc đầu. Han Kyul nói thầm với Hà Rim đang cười thích trí,

"Hey, hãy trông chừng cậu ta cẩn thận. Hãy chắc chắn rằng hắn sẽ không ăn những cái tách cà

phê hay cái gì khác. "

Ha Rim phụt cười, và thậm chí cả Nak Kyun cũng phải bật cười, nhưng Sun Ki mặt ngệt ra với chai soju đã rỗng. Đó là một phần hấp dẫn của cậu ta, và đấy là một trong những lý do tại sao anh chọn Sun Ki. Cậu ta không nói nhiều, nhưng không khó gần, cậu ấy ít cười nhưng không có vẻ lạnh lùng, và dù bất cứ khi nào bạn nhìn thấy cậu ta cũng thật khó đoán bên trong con người ấy. Han Kyul biết ngay lúc nhìn thấy Sun Ki rằng đây là một người đàn ông hấp dẫn.

Trong trạng thái say say phê phê, Ha Rim bắt đầu xò xẩm Mr Hong.

"Hey hey, có chuyện gì vậy nhóc? Hey, cậu đã uống bao nhiêu rồi thế? "

"Heh, ahjussi."

Một phát tát!

Tất cả mọi người sốc và kinh hoàng.

"Cái thằng thoái hóa ngu xuẩn! Mày nghĩ đây là đâu mà giám đặt môi vào, huh? Ya! "

Trong khi Mr Hong điên tiết chùi má mình, tất cả những người khác tiếp tục theo dõi hành động của Ha Rim, và sốc. Ha Rim, không ngượng ngùng, mỉm cười chuyển sang bên cạnh. Cứ như thể cậu ta cảm thấy Nak Kyun không phải là người ăn cùng mình, cậu lao vào Sun Ki. Sun Ki ra sức đẩy Ha Rim ra nhưng vô ích. Ha Rim giữ chặt đầu của Sun Ki và hôn lên má. Cậu ta lại chuyển sang mục tiêu kế tiếp của mình.

"Chết tiệt, tập cho trẻ con thói quen uống rượu thực sự là không lành mạnh, phải không? Tôi cá là cậu ta có một mớ rắc rối với lũ con gái. "

"Cậu ta không cho họ vào rắc rối, cậu ta cho mình vào rắc rối thì đúng hơn. Cậu ta luôn có những rắc rối nghiêm trọng của riêng mình. "

En Chan quá bận rộn nướng thịt để chú ý đến những gì xảy ra bên cạnh nó. Khi nó thấy Ha Rim lại gần. Han Kyul nhìn khuôn mặt trắng sữa của En Chan. Cả hai má ửng hồng vì hơi nóng của lửa và cả vì rượu. Vì một vài lý do, Han Kyul cảm thấy bực mình. Anh muốn đẩy cái đầu của Ha

Rim ra khi cậu ta tiến gần về phía En Chan.

"Mrmgmm hyung"

"Hmm?" Khoảnh khắc En Chan quay đầu lại, Ha Rim đặt môi cậu ta vào và.

"Ewp!" Môi họ chạm vào nhau. Tất cả mọi người cứng đờ vì shock, và thậm chí cả Ha Rim cũng mở mắt to hết cỡ. Han Kyul muốn đập vào đầu cậu ta. Vì một số lý do gây phiền nhiễu, anh cảm thấy tức giận. Anh không muốn nhìn thấy hai người họ nói chuyện với nhau. Trong đầu anh vang lên:, 'hey, điều này là không đúng,' nhưng trái tim anh thì lại nói: 'Đôi môi ấy là của tôi!' Một cảm giác vô cùng tức giận.

"Ya! Cậu! "En Chan tức giận hét lên khi Ha Rim lùi lại phía sau. En Chan tát thẳng vào mặt Ha Rim.

"O-ow ..."

"Cậu nghĩ đó là nơi quái nào mà giám đặt đôi môi quái vật ấy vào hả, đồ biến thái! Nếu cậu đang say thì cậu đã say quá rồi đấy! "

"Chan-ah?"

"Cái gì!"

"Thịt cháy."

Với rằng mọi thứ lại tiếp tục. En Chan, người vừa mới hét to đến nỗi mọi người trong quán ăn phải quay lại nhìn, lại thản nhiên ngồi xuống lật thịt như chưa có chuyện gì xảy ra. Han Kyul thấy mất ngon.

Lúc Han Kul dẫn mọi người rời quán thì đã mười giờ tối. Anh đi cạnh Mr Hong, nhìn bốn người họ thong thả đi tới. Ko En Chan, hoàn thành bữa ăn với bao nhiêu cơm và mỳ, Jin Ha Rim, trông vô tư lự, ngay cả sau khi bị đánh, Kwon Nak Kyun, đã thư giãn đôi chút, bắt đầu đáp lại cuộc nói chuyện, và No Sun Ki, vẫn giữ sự im lặng đầy tinh tế của mình khiến bao nhiêu phụ nữ trong

cái nhà hàng đó phải thêm thường. Tất cả bốn đã có phân biệt như vậy nhân rằng trong tương lai người lo lắng. Ban đầu, anh nghĩ mở cái tiệm cà phê như cái lỗ mũi này là một phần của chiếc bánh ...

Han Kyul đã mở một bữa tiệc cà phê. Anh bắt mọi người thử sáu loại cà phê khác nhau.

"Các cậu thử cà phê tôi pha chiều này rồi phải không? Hương vị sao? "

"Oh, cái đó. En Chan hyung uống bốn ly lận. Anh ấy nói rằng hình như chưa đủ độ. "

Ha Rim tránh phải trả lời, vừa cười thầm vừa xoa xoa cái dạ dày của cậu ta. Nak Kyun, người cho anh cái nhìn thiếu thiện cảm, nói,

"Tôi chưa bao giờ nếm thử nó trước đó."

"Và?"

"Loại thì ... mạnh, loại lại cho người ta cảm giác hổ lốn, và một loại làm lưỡi tôi liệt luôn. "

"Còn cậu, Sun Ki? Cậu đã thử trước đó chưa? "

"Có."

"So sánh thấy hương vị thế nào?"

"Tôi không chắc. Nhưng ... "

"Nhưng?"

"Khẩu vị của tôi hơi nặng"

"Vì vậy, nó không phù hợp?"

"Well, không hẳn, nhưng tôi thích cái gì đó nguyên chất hơn, đặc trưng hơn."

"Tại sao anh muốn biết những điều đó, sajangnim? Anh bảo tôi nói về việc thử cà phê, và tôi thử vì anh nói là phải thử, nhưng mấu chốt của công việc bán thời gian này là gì vậy? Nó không phải là đủ để làm cho một người hiểu cà phê? Tôi chắc chắn Mr Coffê ở đây sẽ chăm sóc nó. Đúng không, ahjussi?" Ha Rim dí sát mặt mình vào Mr Hong.

"Hey hey, cậu làm tôi muốn bệnh đấy. Thôi đi. "

"Yo, Tae Kwon Do, cậu thì sao?" En Chan, đang khuấy lớp bọt trong cốc caramel macchiato, ngẩng đầu lên. Mắt của nó mở to, như một con nòng nọc.

"C-cái gì?"

"Espresso thế nào?"

"Oh, cái đó ... Nó đắng ... "

"Cậu uống bốn cốc liền và chỉ nói được có thể thôi hả?"

"Nó cũng quá mạnh, ... và ... oh! Tôi không ngủ được. "

"Cái gì?"

"Thường thì sau bữa trưa, toi rất buồn ngủ, nhưng khi uống cái đó thì tôi không thể ngủ được. Có phải chú cho chất gì vào đó để giữ cho mắt chú mở đứng không? "

"Thế ra mắt cậu mở là lỗi của tôi à?"

"Mắt mở là lỗi của tôi? Tại sao tôi phải mở mắt lại là lỗi của tôi được? Nếu bất cứ điều gì, ông Gàn dở-ý tôi là, sajangnim, người làm chú mở mắt lại là lỗi của chú chắc. "

"Cậu nói cái gì? Tôi làm sai sao?" Han Kyul, đang cố cãi, trông En Chan - hai mắt đầy vẻ tức giận. Thấy En Chan như muốn nổi điên, bốn người còn lại tò mò ngó Han Kyul. Đôi mắt nâu của anh trừng trừng nhìn En Chan đầy phán xét. Anh chợt nghĩ về cái vụ Valentine's Day. Thằng nhóc này định lập kế hoạch nói cái quái gì đây? Nó không định nói cái vụ đó ở đây đấy chứ?

"Nếu cậu mà nói bất cứ cái gì linh tinh, cậu sẽ chết chắc chết."

"Man, chú nói: 'cậu sẽ chết' là có ý gì. Nên nhớ tôi người làm bán thời gian, tôi có quyền mà, phải không? Nếu chú vẫn tiếp tục nói chuyện theo cách đó"

"Cái gì? Cậu vẫn tiếp tục khiêu chiến đấy hả nhóc? "

"Wow! Nghiêm trọng đây! Tôi khiêu chiến sao? Hey, ai nghĩ tôi khiêu chiến thì giờ tay lên coi! Không ai? Không ai? Nhìn đi! Chú nghĩ chú là giám đốc thì tức là chú là Chúa chắc? Chú nghĩ nó cho chú quyền coi thuuwongf người làm bán thời gian? Huh? "

"Ya, thôi đi, Ko En Chan," chú Hong nói đầy vẻ van nài khi mắt nó đầy vẻ thích thú.

"Hey, ajuhssi, mọi thứ sẽ tốt thôi, cho nên đừng nói như thế. Xem người ta đánh nhau là trò giải trí hay nhất trên thế giới đấy. "

"Này nhóc! Cậu nên dừng lại đi! "

"Nên nói rằng: vẽ tranh và đánh lộn cần được đánh giá từ một góc độ."

Thấy ngay cả Nak Kyun bắt đầu cười, Han Kyul không nói nữa. Nếu anh cứ tiếp tục bị cuốn vào cái nhịp độ của En Chan, thì chỉ là vấn đề thời gian trước khi anh đánh mất hình ảnh của mình. Chỉ cần nói chuyện với thành nhóc này là anh lại điên lên. Anh sẽ bỏ qua cho câu ta.

Han Kyul nhấp một ngụm cốc cafe au lait của mình và bắt đầu lên tiếng,

"Sẽ tốt hơn cho chú khi học thêm đấy, chú Hong. Với kiến thức của tôi, cơ sở đào tạo chuyên môn cho barista (người pha cà phê) gần nhất là ở Shin Sa Dong. Nếu chú còn có ý định tiếp tục bán cà phê, tốt hơn là nên có một cái bằng. Thực sự mà nói, cà phê của chú chỉ ở trình độ thấp thôi. "

Mr Hong đỏ mặt và cười đầy vụng về.

"Nó không phải trình độ thấp. Nó từng rất phổ biến vào khoảng 10 năm trước, các cô gái

trường nữ sinh đã đứng xếp hàng để uống cà phê tôi pha. Trước đây tôi chưa nói sao? Oh, được rồi, Channy, cậu biết mà, phải không? Tôi đã nói với cậu tôi gặp vợ tôi như thế nào. "

"Có. Mà Barista là cái gì? "

"C-chú không chắc. Chú chưa bao giờ nghe từ đó. "

Không thể tin được. Một người đàn ông kinh doanh cà phê hơn mười năm rồi mà không biết "barista" là cái gì. Ông đã không học ở tất cả, eh? Đó là lý do tại sao không có tốc độ tăng trưởng.

"Tìm cái đó ở đây này. Đây là những cuốn sách nói về cái đó. "

Mặt chú Hong đanh lại cùng với sự bối rối, nhưng Han Kyul giả vờ không thấy. Dù sao, anh sẽ không gặp những con người này trong ba tháng nữa. Thậm chí nếu có gặp lại, Han Kyul cũng không phải kiểu người có tâm trạng để nói chuyện thân mật được.

"Sau ba tháng kể từ bây giờ, doanh số bán hàng sẽ tăng 300%. Tôi sẽ làm điều đó xảy ra, thế nên chú có thể chuyển đến đây, chú Hong. Miễn là chúng ta không có một bãi chiến trường ở trước mặt, chú có thể mang mọi người đến đây"

"Ý anh là gì? Anh chỉ ở đây ba tháng? "

Với câu hỏi của Nak Kyun, tất cả mọi người nhìn Han Kyul không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Han Kyul làm bộ mặt đầy tự mãn và gật đầu.

"Tại sao?"

Han Kyul quay lại phía En Chan, người đang trừng trừng nhìn anh. Ánh nhìn của nó đầy trách móc. Đây là lúc nào? Vấn đề của thằng nhóc này là cái quái gì nhỉ?

"Tôi đã cược với một số người," Han Kyul nói, nhìn thẳng vào mắt En Chan. "Tôi nói rằng: Tôi muốn tăng doanh số bán hàng 300% trong ba tháng. Tôi làm điều đó vì là cách duy nhất để tôi có một chút bình yên và tĩnh lặng cho riêng mình. Đó là lý do tại sao tôi chọn các cậu. Không

phải lo lắng đâu, tuy nhiên, ông Hong, nếu doanh thu tăng 300%, tôi sẽ bán cho chú bằng giá tôi mua. "

"Cái gì? Làm sao chú có thể nói như thế được! " En Chan hét lên. "Cái quái gì mà chú nghĩ mình có thể tăng doanh số bán hàng lên 300%! Hoàn toàn ngu xuẩn! "

"Cái gì? Này đồ ăn bám, cậu có nhiều chuyện để nói quá hả?! "

"Ya! Ko En Chan, có chuyện gì với cậu vậy! "

"Lại đây, ahjussi, lại đây nào! Mẹ kiếp! Con sên cái bắp lừa đảo! Chú nghĩ rằng mình là tất cả, huh? Chỉ một tháng trước đây, chú chả là gì ngoài một kẻ vô công rồi nghề, thế nên đừng có cúi xuống mà nhìn người khác chỉ vì mình có tiền, được chứ? 300%? 300%? Đó không phải là tài năng, đó chính là tiền mới làm nên mọi thứ nhảm nhí này. Chú nghĩ rằng chú Hong không giỏi bằng chú ư? Gì? Trình độ thấp? Chú gọi ai là trình độ thấp, huh, rác rưởi? Chú nghĩ mình là cái quái gì mà có quyền phán xét người khác! Chú là đồ rác! Không gì hơn ngoài rác rưởi! "

Chương 9

Không có cái gì như cà phê Vienna ở Vienna

Bạn muốn chết với cái đầu vỡ vì đập vào tường hay với cái mũi nát bét vì đập vào thanh sắt? Tôi chả muốn cái nào. Tôi phải tiếp tục sống. Tôi phải trả lệ phí lớp thanh nhạc cho En Se và tôi phải trả hết các khoản vay ngân hàng, trả rất nhiều các khoản vay này nọ khác. Tốt thôi. Bạn muốn quỳ gối xin lỗi hay viết nó lên giấy? Tôi cũng chả muốn cái nào luôn. Tôi không muốn quỳ gối xin tha thứ và tôi thực sự không muốn viết bất cứ điều gì. Tôi chỉ có thể giữ nó ở trong đầu sao?

En Chan dành cả đêm để xưng tội với Chúa, nó đi làm với cái đầu nặng trĩu. Cho dù, giám đốc của nó có là một bãi rác đi nữa thì nó cũng không thể bỏ công việc bán thời gian ngàn vàng đó đi được.... Nó không thể mất trong lúc này. Tất cả những gì nó có thể làm là giấu được càng lâu càng tốt.

En Chan nhìn quanh việc xây dựng diễn ra trong quán trước khi chào Mr Hong vừa bước ra khỏi nhà bếp.

"Mặt cháu sao vậy? En Chan toàn năng phải chăng đã thức cả đêm vì cô ấy đã mở mồm quá to?"

"Cháu không thể ngủ được."

"Cháu có phải là đứa bé có thể ngủ nếu người khác cứ ấn đầu mình không vậy?"

"Tại cái thứ cà phê chết tiệt ấy. Thế cái gã vô công rồi nghề đó thế nào rồi ạ? "

"Có vẻ như hôm nay anh ta không đến."

"Anh ta có nói ... bất cứ điều gì ...?"

"Chú không chắc. Hey, mấy cuộn giấy dán từ xưởng in sẽ đến đây, thế nên ra ngoài đi. Nhìn Nak Kyun kìa. Cháu biết đấy, giám đốc không phải là một người xấu đâu. "

"Tại sao chú lại nói vậy?"

"Chú đã nói với cậu ta là tử lượng của cháu rất kém và hay có những hành động ngu ngốc, thế nên đừng có chấp cháu khi cháu nói linh tinh và cậu ta bảo-"

"Và anh ta nói gì?"

"Anh muốn thuần phục cháu."

"Huh? Thuần phục cháu? "

"Có thể hiểu như thuần phục một con chó ngang ngược vậy."

"Cái gì? Chó? Anh ta nói rằng: Tôi là một con chó? "

"Oh, hey, Nak Kyun. Đến chấm vào đây đi, eh? Chính xác bây giờ là 9 giờ. "

"Good morning. Anh ngủ ngon không, hyung? Ha, nhìn mí mắt của anh thật tức cười. Mắt anh to thật đấy. "

Well, có cái gì thay đổi từ hôm qua, mọi người đối xử khang khác. Ha Rim, tất nhiên rồi, nhưng ngay cả Nak Kyun, ngày thường thì lịch sự ít nói bắt đầu nở nụ cười và nói chuyện, và thậm chí cả Sun Ki cũng nở một nụ cười chết người. Ugh, trái tim tôi! Mình như ở thiên đường vậy, có

thể kết hợp ba người này, nhưng tại sao oh, sao mình buồn ngủ như vậy?

Ông Hong bắt đầu tiến hành công việc “tu sửa” trình độ cà phê thấp của mình, và En Chan và Sun Ki khuôn những cuộn giấy. Vẫn biết rằng Ha Rim và Sun Ki có mối quan hệ chả mấy thân thiện, với những người khác thì phải cân nhắc khi làm họ thành một đội, với ý định công việc sẽ làm họ gần bó hơn.

"Hey, có phải Channy obba không?"

"Oh! Obba! "

Các cô gái chạy lên vỗ tay là En Se và bạn con bé.

"Ko En Se, mày thật hư hỏng! Ai cho mày bỏ học và làm loạn ở đây? "

"Obba, hôm nay là thứ bảy."

"Ngay cả thứ Bảy, mày vẫn phải học!"

"Chúa ơi, đừng có hét lên như thế. "

"Nó vẫn còn sớm cho năm học ở trường, vì vậy chúng ta không phải học quá nhiều. Dù sao, obba, anh đang làm đây? Chúng em có thể giúp anh bất cứ điều gì? "

"Oh quý thần ơi, obba, anh làm việc ở đây? Wow, anh thật đẹp trai! "

Các cô bé trung học mang những cuộn giấy đi nhẩy nhót và hò hét xung quanh.

"Obba này là ai? Ôi trời, anh ấy thật tuyệt! "

"Ảnh của anh thật đẹp, obba. Hey, người này là ai? "Các cô gái hướng mắt thẳng vào Sun Ki. Ngay lập tức, tất cả các điện thoại cùng bật lên đồng loạt và bắt đầu để chụp ảnh. En Se không loại trừ. Sun Ki, đột nhiên trở thành trung tâm của một fan club, mặt anh đầy vẻ lạnh lùng. Cậu ta trông chả có vẻ gì bối rối hay bị làm phiền.

"Unni, chị biết số điện thoại của obba, phải không?" En Se thì thầm. En Chan, kinh hoàng, bịt miệng En Se.

"Hey! Gọi tao là obba! "En Chan đuổi lũ con gái cùng với En Se. Nó không thể biết khi nào họ bắt đầu luôn thuyên về nó là một unni, hay nói về Dong Moon Girls' High School. Trái tim nó đập điên cuồng. Sun Ki vẫn vô tư.

Tất cả mọi người đã tập hợp tại cửa hàng để ăn trưa khi bầu trời bắt đầu đầy mây. Ha Rim và Nak Kyun, chẳng những trở nên thân thiện, tuy không quá nhiều lời để nói với nhau. Nó rõ

ràng rằng mặc dù họ không sử dụng nắm đấm. nhưng họ vẫn đang trong cuộc chiến. Nó đang suy tính xem có cách nào để họ nói chuyện với nhau thì một cái xe mô tô đâm xịch trước cổng cửa tiệm.

"Hey, thằng nhóc kia" En Chan đang quanh mòng mòng với những lời của Mr Hong, nhảy lên vì một khuôn mặt quen thuộc.

"Hey! Đồ ăn cắp! "Gã đồ xịch xe mô tô trong khi En Chan hét lên. Anh ta trông như một khối thống nhất, mặt đen xì và sắc lạnh làm cho cả căn phòng trở nên ngột ngạt.

"Hey, Chan,"

"Đủ rồi đấy."

En Chan ra khỏi cửa hàng và đứng trước mặt gã. Mưa bắt đầu rơi.

"Lâu không gặp, chiến hữu! Woah! Xe đẹp đấy. Mày mua nó hay ăn cắp lại nó vậy? "

Vì một lý do nào đó, mà gã trông có vẻ bực mình .

"Hey, cố gắng mà sống cho tốt, được chứ ? Nếu tao bắt gặp mày ăn cắp của ai đó một lần nữa, tao sẽ báo cho cóm đó, rõ chưa? "

"Đó là tất cả những gì anh muốn à."

"Oh man, mày vẫn chưa nhận ra cái gì cả. Hey, nếu mày vẫn tiếp tục sống bằng cách đó, mày kết thúc với việc chết cô đơn và khốn khổ trong một căn phòng trống nào đó, hay ra vào tù trong suốt cuộc đời. Hoặc kết thúc cuộc đời ở một góc phố nào đó. Thật là đáng thương phải không? "

"Tao không đến đây để nghe Mr. trưởng giao hàng thuyết giáo đâu."

"Wow! Mày thậm chí biết cách sử dụng từ "thuyết giáo," huh? Mày trông thông minh hơn cái vẻ bề ngoài đấy. "

"Thôi châm chọc đi."

"Tao và mày có phải là những thanh nam châm hay cái gì đó đâu mà dính vào nhau được. Tao nghĩ là tao đã nói hết với mày rồi đó. Cái cơ thể quý giá này là của một võ sư danh giá, vì vậy tao không thể đánh người ở bên ngoài võ đường được. Đó không phải là cách của một võ sư chân chính"

"Sau đó là một cú đấm!" Bất chợt gã tung chưởng. Dù sao nó cũng kiểm soát được tình hình nên dễ dàng né được, nhưng chỉ chậm một chút thôi nó sẽ lại có một cái vòng tròn đen đáng lo ngại ở mắt. Nó chả biết việc gì đang xảy ra nhưng hình như hắn có vẻ rất giận dữ. Có vẻ như hắn không phải quay lại vì cái vụ thi ăn trước đây. Vậy thì vì cái gì? Được rồi, tốt thôi.

"Hey, mày vẫn còn theo đuôi En Se à? Có phải chuyện ấy không? "

"Tao chả liên quái gì tới En Se hay cái quái gì cả, đi thôi, mẹ kiếp!"

"Cái gì, mày tính phá hoại kế sinh nhai của tao đó hả? Tao đang có cơ hội để sống bằng cái mặt của tao, cái thằng ngu này. Hey, giải quyết nó luôn đi. "

"Tao sẽ không ăn đâu, thật kinh tởm."

"Ôi nhóc, mày lại tiếp tục chửi bậy rồi đó. Tốt thôi. Tâm trạng hiện giờ của tao cũng chả tốt gì cả, thì đi. Một điều kiện, chúng ta sẽ giải quyết việc đó ha. "

En Chan chỉ tay về phái khu nhà cui chơi hình mái vòm cách họ khoảng 10 mét. Đó là một trò chơi đầy mệt nhọc.

"Người được điểm cao hơn sẽ thắng. Một hiệp. Được chứ? Không chế giễu ngay cả khi cậu thua cuộc. "

"Hãy với mình ý,con lừa."

"Hứa đi, đàn ông với đàn....-Ý tao là, con người với con người."

En Chan đưa tay để bắt nhưng chỉ là một cú đập mạnh vào lòng bàn tay nó một cách bất thành lĩnh rồi hấn tiến lên phía trước. Hấn bỏ tất cả những đồng xu của mình ta. Nó để cho hấn rat tay trước. Hấn dồn toàn bộ sức lực vào cửa đấm, nhưng En Chan nhanh và mạnh hơn. Không cần phải nói thêm, En Chan đã thắng. Sau khi nhìn cổ mào như thế hấn ta không tin, ngạc nhiên là gã quay lại không làm ầm ĩ. Đó là trận chiến của những cú đấm, sau tất cả, hấn chẳng thể làm gì ngoài việc chấp nhận thất bại. Hấn nhăn nhó như thể lòng tự trọng của hấn bị tổn thương. Hấn giận dữ không diễn tả thành lời, nhưng chẳng thể cố chấp đôi co nữa

Tsk tsk. Nghe này, nhóc. Tao đã chống lại cái thứ sắt rỉ này bốn năm trước rồi. Tao biết nó là một T. Mào có thể thử một trăm ngày trong một cuộc đua, xem nếu mào có thể đấm nổi tao không. Thằng ngốc.

En Chan cười ngọt ngào khi nó phóng chiếc xe mô tô trở lại cửa hàng.

"Hey, này các chàng trai, đang mưa đó. Chúng ta có thể chết ngay đây. "

Bầu không khí thân mật, cà phê ngon, cung cách phục vụ thân thiện của những nhân viên dễ thương ... trò chơi cơ bản đã chiến thắng. Khi anh nghĩ đến con số nhỏ mọn trước đây, tăng doanh thu 3 lần có thể là năm lần không nằm ngoài vấn đề. Han Kyul đầy tự tin và thậm chí bắt đầu cảm thấy vui mừng. Lúc đầu, anh chỉ nghĩ rằng quán cà phê này là một cơ hội để làm giảm áp lực từ gia đình nhưng bây giờ anh cảm thấy sẽ tốt hơn, nếu anh thành công. Nghiên cứu về cái này và từ đây, nó chứng minh rằng đây quả thực là một vụ đầu tư tốt.

Sau khi chơi bài vào đầu giờ sáng, Han Kyul dậy vào buổi chiều và chẳng hạnh phúc gì phải gặp anh trai mình. Anh đổ cả cà phê vào quần lót của mình. Anh trai anh lên cầu thang.

"Ồ vô dụng!"

Đây là lý do tại sao anh không muốn về nhà.

"Anh đang đi vòng quanh và nhìn như thể anh biết chị dâu ở trong nhà vậy?!"

Han Kyul cầm cốc cà phê và quay trở lại phòng. Tầng hai được chia thành hai phòng của Han Kyul và anh trai, cách nhau bởi phòng khách và nhà bếp. Phía bên trái của Han Kyul và bên

phải thuộc về anh trai anh và vợ. Phòng Han Kyul có một cái giường cao, một chiếc sofa dài màu xám và một chiếc LCD. Bạn có thể làm ba liên tiếp cq trong không gian đã được bên trái.

"Hey, ngồi xuống một phút đi."

"Nếu anh đang định thuyết giáo em thì quên đi. Em nghe đủ khi gọi cho ba vào ngày hôm qua. "

"Nếu tao nói mày ngồi xuống, thì ngồi xuống."

Han Kyul, uống cà phê và ngồi nơi thành ghế cạnh chỗ anh trai anh đang ngồi.

"Mày sẽ tiếp tục chạy rong như thế đến bao giờ? Ngừng cư xử ngu ngốc và giúp cha đi. "

"Anh không nghe gì à? Em đang tự mình kinh doanh đấy. Em đang bận tối mắt đây này. "

"Mày không nhận ra bà đang cố gắng làm gì sao? Bà đang ch mày, cố gắng để làm cho mày nhận ra khả năng của mình. Đừng có lãng phí ba tháng với cái thử ngu ngốc đó nữa mà trở về phát triển kĩ năng của mình ở công ty thì hơn. "

"Bất kể ý bà là gì, em sẽ làm những gì mình muốn. Chẳng phải mọi người đang làm rất tốt đó sao, và cả anh họ nữa. Có vấn đề gì với anh và cha sao? Em là một con người và em không thể sống cuộc sống của mình sao? Anh thực sự muốn đẩy em vào trận chiến xấu xa đó với một khẩu súng trên tay à? "

"Nghe đây nhóc, bây giờ cha đang trong tình hình xấu."

"Theo như cái cách anh nói thì mọi người nghĩ em là Midas hay cái gì đó. Chẳng phải anh vẫn nhận được những bản báo cáo về những trò ngu ngốc của em ở Mỹ. Em không học. Tất cả. Em tiệt tùng thâm đêm và theo đuôi bất cứ khi nào có thể. Ai sẽ nhắm mắt làm ngơ nếu em mém mình vào cái công ty ngu ngốc này? "

"Chris Choi."

Han Kyul nhìn anh trai, giật thót. Đang nhìn ông em trai với đôi mắt chân thành, anh quay đầu

lại.

"Người chiến thắng trong cuộc thi Quỹ đầu tư của Morgan Stanley."

"Cái đó mẹ kiếp, làm sao anh tìm ra? "

"Ông yêu quý em, có lý do của nó. Em còn nhớ ông vẫn thường nói gì với chúng ta khi ông buồn không? Chúng ta sẽ làm gì nếu chỉ có một đôla mà lại muốn mua một đôi giày trượt tuyết những 100\$? Ông thường hỏi mỗi khi anh họ của chúng ta đến thăm. Em nhớ là em đã nói gì không? "

"Không biết. Không nhớ. "

"Em nói rằng bà sẽ mua nó cho em vì sinh nhật của em không còn xa. Vì vậy, em sẽ dùng 1\$ để mua chiếc trượt tuyết mà em thích. "

"Câu trả lời của em tầm thường sao?"

"Well, ông đã thích nó. Ông nói rằng em là người sẽ không bỏ buông 1\$ hay đôi giày trượt tuyết. Thậm chí nếu em không thích thú đến công ty, ông luôn luôn cân nhắc đến em. Anh đã nghe rằng mỗi khi mọi người tập hợp ăn uống, ông thường nói người xứng đáng thừa kế ông là "Choi Han Kyul và không ai khác,". Tất cả các cô chú bác và anh chị em họ và thậm chí cả các cổ đông đều biết. Đó là lý do tại sao chúng ta cần em ngay bây giờ. "

"Cha không thích điều đó. Anh biết không? Cha sợ rằng ông sẽ lạo cha và để em là người thừa kế. Bác còn ghét hơn. Khi em tốt nghiệp trung học, ông nói rằng nếu em nghĩ sẽ tham gia vào công ty, tốt hơn là em nên chuẩn bị để đứng một mình trong sa mạc thậm chí không có súng, rằng công ty là một thế giới mà em không thể tin tưởng bất cứ ai. "

"Ý em là cha đã nói thế với một cậu nhóc à? Vì cái gì? Em đang nói rằng: em đang quá sợ hãi đến công ty? "

Han Kyul uống xong tách cà phê của mình và đứng dậy.

"Em đi tắm. Em còn một vài nơi phải đi. "

"Những hành động của Han Sung thật đáng lo ngại."

"Nó chả liên quan gì đến em cả."

"Đồ ngu, Cha có thể phải điều tra ngầm đó!"

"Vì cái gì? Trốn thuế? Rút quỹ? Đó thực sự là vấn đề đấy. "

"Ya!"

"Đó không phải là một vài điều chúng ta phải vượt qua khi bác chết sao? Bác lên súng và cha đã kéo lại, từ khi bác chết, theo cách nào cùng với khủng hoảng cha đã kết thúc bằng cách nắm quyền công ty. Khi anh nhìn nó như vậy, thì không khó để hiểu Han Sung hyung. "

"Đồ hỗn xược! Mà theo phe nào vậy? Tao biết mày và Han Sung vẫn qua lại với nhau, không phải là mày về phe anh ta đó chứ? "

Han Kyul ngừng lại ở phía trước cửa phòng tắm. Anh nhìn anh trai mình tức giận và nói giọng đầy kết tội:

"Chúng ta là gì, trẻ con chắc? Nói về phe phái. Nếu tất cả chúng ta cùng trong nhà, tất cả chúng ta sẽ cùng làm với nhau. "

"Câu đấy có ý gì?"

"Chúng ta cùng một dòng máu phải không?"

Ngoại trừ tôi.

Han Kyul vào phòng tắm, vặn vòi hoa sen. Đầu anh cảm thấy nóng. Cảm thấy ngực mình căng lên như bị một võ sĩ sumo đè nó xuống. Từng từ trong kí ức của anh lướt qua đầu.

"Anh không cảm thấy đáng tiếc cho nó sao? Tại sao anh lại ác cảm với thằng bé thế? "

"Nó nên cảm ơn chúng ta vì đã mang nó về và chăm sóc cho nó. Chúng ta đã mang nó từ quê lên, nơi mà nó như một quả bóng bắn thủ, bây giờ thì nhìn nó xem. Nó thậm chí không biết thế nào là trả ơn ".

"Trả ơn? Trả ơn cái gì? Nó chỉ là một cậu bé. Nó đã phạm tội gì? Chỉ có người lớn mới là những kẻ có lỗi ... "

Đó là những âm thanh mà cha mẹ anh tranh cãi. Anh vô tình nghe lỏm được và cuối cùng đoán ra lý do tại sao không có ảnh sinh nhật đầu tiên của mình. Choi Han Kyul được nhận nuôi từ trại trẻ mồ côi ở một vùng quê.

"Hãy nén nó chặt xuống khi cậu đang pha chế nó. Cậu cần phải nén nó xuống mức 13.5kg nếu muốn có hương vị chuẩn. "

"Dường như anh đã được học ở đâu thì phải, huh, sajangnim?"

"Một số bạn bè của tôi ở Mỹ là người pha chế cà phê. Tôi học được một chút từ anh ta. "

Han Kyul, đôth ngọt xuất hiện ở quán vào buổi chiều muộn, anh tập hợp mọi người lại và bắt đầu giảng giải. Bên ngoài, cơn mưa bụi mùa xuân vẫn đang rơi.

"Thiếu một người. Kẻ ăn bám đâu nhỉ? "

"Cậu ta ra ngoài nhận mấy cuộn giấy gián tường mà chưa thấy về. Hey, No Sun Ki, anh ta không đi với cậu à? "

"Chúng tôi quay lại vì anh ấy nói là muốn xem một số thứ ..."

"Kệ cậu ta. Chắc lại đến nơi nào để ăn rồi. "

Han Kyul hấp tấp dọn dẹp bếp. Mùi cà phê lan tỏa khắp căn phòng. Âm thanh của mưa và mùi thơm của cà phê hòa trộn làm bầu không khí trở nên dễ chịu.

"Thế còn những tách cà phê?"

"Luôn luôn giữ ấm cho chúng."

"Tất nhiên."

Han Kyul lấy ra một ly thủy tinh, đổ đường và cà phê trước khi cho kem lên trên.

"Nào, đây là cà phê Vienna. Đừng khuấy nó. Đó là một sự xỉ nhục với cà phê Vienna. Bây giờ thì uống xem."

Ba cậu bé xinh trai ném thử tách cà phê Vienna đầu tiên của họ và không tiếc lời khen ngợi. Mr Hong có vẻ bối rối, nhưng Han Kyul quyết định đẩy về phía trước. Dường như nó đang kích thích người đàn ông già. Có lẽ ông đã thực hành tại nhà; vị cà phê của Mr Hong ngày càng ngon hơn. Nó làm Han Kyul tự hào khi nhìn thấy những nỗ lực rõ ràng.

Khi anh cho tất cả mọi người về nhà và đóng cửa hàng, đã đến giờ ăn tối. Anh thực sự không muốn ăn tối tại nhà. Nếu anh gặp bàn bè, nhậu nhẹt là điều tất yếu, nhưng anh không thấy hứng thú với việc đến câu lạc bộ vào tối nay. Có vẻ như anh chỉ có sự lựa chọn nào là đến khách sạn. Có lẽ anh sẽ ăn tối và sau đó đọc một quyển sách ...

Han Kyul đưa tay vặn to volume. Ngón tay anh vỗ theo nhịp lên vô lăng vừa hát theo bài hát "Let's hear it for the Boys" của Katty B. Mưa nặng hạt bên ngoài kính chắn gió, và tiết tấu nhanh của bài hát hòa với nhau làm anh liên tưởng đến loại rượu Rum Jamaica mạnh mẽ. Anh muốn có một ly trước bữa tối nay. Anh đang nghĩ, "và có thể là một bồn tắm nóng nữa" khi bất ngờ một bóng đen lao ra trước mũi xe của anh. Han Kyul nhanh chóng nhấn phanh. Tim anh đập như trống. Anh nhìn phía trước xe của mình, thở nhanh, nhưng anh không thể nhìn thấy bất cứ điều gì.

Anh không đâm ai chứ? Nếu có, anh không cảm thấy gì cả ...

Khi Han Kyul ra khỏi xe, một người đang cựa quạng phía trước. Anh lơ mơ nhìn thấy cái gì đó trong ánh sáng của đèn pha.

"Oh, tôi rất xin lỗi, tôi thật sự rất xin lỗi." Cái đầu rõ lên nhờ ánh đèn.

"Cậu không s-... YA! "

Khoảnh khắc anh nhìn rõ khuôn mặt, vừa nhẹ người vừa tức giận dâng lên trong anh.

"Huh? Sajangnim? Chú đang trên đường về nhà à? "

"Nếu cậu đang định tự tử, thì hãy làm nó cho tử tế! Đừng có nhảy ra trước mũi xe thế chứ hả! "

"Ai nói rằng tôi đang tự tử?"

Han Kyul cảm thấy tức giận vì anh đã thực sự hoảng sợ. Anh kéo tóc En Chan.

"Đến đây nào cái đồ hỗn xược. Phải dạy cho cậu một bài học mới được. "Han Kyul tóm lấy đầu nó kẹp lại.

"OW!"

"Đây có phải là mộtj minh chứng cho sức mạnh của cậu không vậy"? Huh? Cậu cá cược xem cậu và cái xe ai thắng? Huh? "

"Ow ow ow oww!! Mẹ kiếp! Đau quá! "

Han Kyul kẹp chặt lấy En Chan trong khi nó đang cố gắng thoát ra, quần áo nó thì ướt nhẹp. Anh buông nó ra và ngạc nhiên nhìn En Chan đang run lật bật. Quần áo và đầu tóc của thằng nhóc đều ướt hết.

"Cậu làm cái quái gì ngoài mư-" Anh ngừng lại, nhìn cai En Chan đang nắm trong tay. "Cậu vẫn còn khuôn mấy cái đó sao?"

"Không, tôi đã làm xong việc được giao rồi."

"Và sao?"

"Vì mọi người ném nó ra phố. Tôi cảm thấy như nó không tốt cho hình ảnh quán cà phê của chúng ta, vì thế tôi đang dọn xung quanh đây. Anh biết bao lâu chúng ta mới quyết định được mẫu giấy dán không? Chúng ta cũng sử dụng loại giấy tốt nhất. Đó là một sự lãng phí. Tôi sẽ hong khô nó và dán lại vào ngày mai. "

"Vì vậy, cậu lượn xung quanh đây trong trời mưa thế này hả?"

Trong một khoảnh khắc, Han Kyul nhìn En Chan chăm chú, cái cậu nhóc đang đứng dưới mưa. Nhìn khuôn mặt và mái tóc sũng nước đó làm anh có cảm giác thật lạ. Một cái gì đó đang dâng lên trong lồng ngực anh, anh thấy mình muốn ôm cậu nhóc đó, chăm sóc cho cậu ta... cái cảm giác không thuộc về anh cứ trỗi dậy.

"Ồn ào."

Han Kyul nguyên rửa thậm tệ mọi thứ nhằm cố che dấu những cảm xúc khác lạ của mình.

"Cậu thật sự nghĩ rằng có thể tái sử dụng chúng nếu hong khô hả? Tôi chắc chắn mọi người sẽ thích nó nếu cậu đưa cho họ những mẫu giấy nhãn nhúm đó. Nhóc, đây là lý do tại sao người ta nói là tay và chân bị ảnh hưởng bởi cái đầu rối tuêch. "

"Có gì không tốt khi nó hơi nhăn một chút"

"Vào đây, nhóc."

"Huh? Tại sao? "

"Vào đi mau lên"

"Tôi phải về nhà và ăn cơm."

"Tôi sẽ cho cậu ăn, vì vậy vào xe đi, nhóc."

Han Kyul mở khoang hành lý sau xe và lấy cái túi thể thao của mình. Nó ở đây từ buổi sáng ngày hôm qua, khi anh muốn đi bơi.

"Đừng làm ướt ghế. Lấy cái này lau đi. "

En Chan vừa lau khô mặt và tóc bằng chiếc khăn tắm, vừa hít hà rồi nói:

"Cái khăn này có mùi nước hoa."

"Đó là vì tôi dùng nó ."

"Yecch!"

"Đừng có làm ra bộ sạch sẽ thế." Han Kyul lấy khăn từ chỗ En Chan nhăn nhó và lau đầu cho cậu ta.

"Ack! Tôi sẽ làm điều đó! "

"Ngồi nguyên đi nhóc. Cậu có nghĩ rằng mình sẽ không đi làm được vì cảm lạnh không vậy. tôi sẽ nướng cậu tại chỗ đó. "

"Tôi không bao giờ bị cảm vì những cái như thế này-ow!"

"Nhóc, cậu nhiều tóc quá đó. Lau khô nó hoàn toàn đi. "

Han Kyul ném chiếc khăn lại và mở máy. Anh lái xe về hướng khách sạn.

Những ngón tay của anh trên vô lăng cứ râm ran cả lên. Mỗi khi anh chạm tay vào tóc thẳng nhóc đó là như có luồng điện chạy qua người anh vậy ...

Chương 10

Cà phê chanh cho những dư vị khó chịu của rượu

"Tóc cậu mượt thật đấy, mà cậu không có ria mép nhỉ ... Hey, lau cả cổ của cậu nữa. "

En Chan nhìn Han Kyul, giật thót. Không có thời gian để phản ứng, cằm nó bị đẩy lên.

"Và cậu không có quả táo của Adam."

"C-cái gì vậy?"

"Hey ... cậu có thực sự là con trai không vậy? "

En Chan há hốc miệng, mặt nó đóng băng khi nó nhìn anh ta.

"Nhìn thẳng nhóc như thế lại muốn gây chiến. Sao, cậu có muốn thử không? Tốt thôi, thậm chí nếu chúng ta có như vậy thì hãy ăn trước đã. "

En Chan không thể thở nổi trong suốt thời gian họ lên cầu thang. Nó nhìn người đàn ông đi trước nó và thấy tim mình đập loạn xạ. Cảm giác như thể nó sắp chết vì bệnh tim mất thôi. Nói dối chắc chắn là chả có lợi gì cho sức khỏe cả. Chạy trốn.

"Yo, đừng có chậm chạp như con rùa thế, nhanh lên," Anh quát lên khi mở cửa phòng S11. Mẹ kiếp. Vì năm Đôla một giờ đã giữ chân tôi lại.

Mtooj không khí ấm áp thân thiện chào đón nó khi vừa bước chân vào phòng. Có vẻ như cái phòng S11 này luôn sẵn sàng đón anh ta trở lại. Điều này làm nó thắc mắc.

Đây là nơi anh sống sao?

"Đi tắm đi."

"Excuse me?"

"Cậu không định đi tắm chắc? Bộ cậu sẽ ăn trong cái bộ dạng ngu ngốc đó chắc? "

"Ồn mà. Nó sẽ khô tự nhiên nhanh thôi. "

Người đàn ông thở dài khi anh mở tủ đồ của mình,

"Man, thằng nhóc này nhỏ con quá. Đây, mặc vào. "

"Oh, mọi thứ ổn mà. Tại sao tôi phải mặc những thứ cầu chú chứ? "

"Đừng có cãi nữa và đi tắm đi."

Một cái áo sơ mi đen và chiếc quần khaki, một đôi quần lót còn nguyên giấy bọc ném thẳng đến chỗ nó. Nó chả có tí khái niệm gì về mấy cái đồ nhỏ của đàn ông cả, nhưng nó đã sử dụng nhà vệ sinh công cộng với họ. Nó phải "hái hoa". ^^

Không còn lựa chọn, nó lấy quần áo vào phòng tắm. Khóa cửa và nhanh chóng quan tâm đến công việc làm ăn của mình. Nó nhìn quanh và thấy rằng cái phòng tắm này chả ấn tượng tẹo nào. Phòng tắm ở nhà nó lúc nào cũng lạnh lẽo, áp lực của nước thật đáng sợ, và sàn nhà rất lạnh, và thật đau khổ khi phải chùi rửa nó. Không có vấn đề gì trong bao nhiêu năm qua đã dạy cho nó cách sử dụng mọi thứ một cách hài hòa, nó vẫn thấy thật xấu hổ khi rời đây mà không tận hưởng những điều tuyệt vời như là sự ấm áp hay cái phòng tắm này chẳng hạn. Sau khi kiểm tra cửa một lần nữa, En Chan mạnh dạn bước vào tắm.

"Cái gì đây? Tại sao có nhiều dầu gội vậy? "

En Chan nhắc từng cái chai lọ bày la liệt trong phòng tắm. Những dòng chữ trên mấy cái chai cứ ngoằn ngoèo, vì vậy, nó chả biết công dụng của mỗi loại như thế nào. Tất cả những gì nó có thể nhận biết được là chữ, 'dầu gội'. Tốt thôi, nó không cần phải biết bất cứ điều gì khác, thế nên chả có lý do gì mà không thử tất cả chúng?

"Ah, cảm giác thật tuyệt."

Sau khi tắm rửa xong, En Chan lau người bằng một cái khăn to và dùng một chiếc nhỏ hơn để lau tóc. Nó với tay lấy bộ quần áo ướt sũng, chúng quá ẩm để mặc thoải mái được. May mắn thay, đồ lót không ướt. Khi En Chan ra khỏi phòng tắm, chuông cửa reo. En Chan mặc vội quần áo và đi về hướng âm thanh. Thật không ngờ rằng chiếc quần vừa với nó một cách hoàn hảo. Nghĩ coi khi người đàn ông này có một cái quần cỡ 28, cùng cỡ với nó! Thật là chán chết đi được.

"Cậu tắm xong rồi à?"

Đó là một mùi thơm của thịt bò.

"Chú mặc quần này từ hồi ở trường trung học, phải không?"

"Tôi tốt nghiệp trung học lâu rồi. Tại sao tôi vẫn phải mặc quần từ hồi đó chứ? "

"Nó có vẻ quá nhỏ với chú?"

"Hey nhóc, nếu cậu thích cái quần đó thì nói ra. Không cần phải nói vòng vo vaayj chỉ vì một đôi quần chứ. Tôi không muốn mặc những gì mà cậu đã dùng đâu, thế nên là cầm luôn đi".

"Chú định đi đâu?"

"Rửa tay."

"Tôi có thể ăn trước không?"

"Nếu tôi nói không, liệu cậu có đợi không?"

"Well ... nếu chú nói là đợi ... "

"Tôi không phải là một tàn nhẫn thế đâu. Ăn đi. "

En Chan thích thú cầm dao và đĩa. Những thức ăn ngon lành và đắt tiền được bày trên mặt bàn phủ khăn trắng. Nó chẳng quan tâm là nên ăn cái gì đầu tiên. Rồi nó sẽ ăn tất cả thôi.

"Mmmm Đúng là giết người. Cái này là gì, thịt bò? Thật quyến rũ. "

Con nhóc ăn xì xụp món mỳ ống với nước sốt tỏi khi anh trở lại. Anh rót rượu vang ra và nói,

"Nếu đây không phải cách ăn của ăn mày thì tôi không biết nó là cái gì khác nữa."

Thậm chí ngay cả với những từ ngữ như thế, En Chan vẫn cười hạnh phúc khi nó ăn ngon lành chỗ thức ăn. Nó uống cạn tất cả cốc rượu vang mà anh rót cho.

"Nếu cậu lại say và lại gây chiến một lần nữa, cậu sẽ chết với tôi."

En Chan, miệng đầy thịt, gạt đầu lia lịa. Làm sao nó có thể nổi dậy khi anh ta cho nó bánh mì hàng ngày?

"Mấy món này từ đâu vậy? Cái khách sạn này mang đồ ăn miễn phí cho khách sao? "

"Không có cái gì là ăn miễn phí trong cái thế giới này cả. Là tiền cả đấy. "

Trong trường hợp đó, nó chắc chắn là đắt lắm. Có lẽ nó nên ăn chậm hơn một chút.

"Đó là từ nhà hàng Ý ở khách sạn này. My Ex-Wife's Secret Recipe (Công thức nấu ăn bí mật của người vợ cũ của tôi). Cậu nghe bao giờ chưa? "

En Chan, miệng đầy salad tươi giòn lại lắc đầu lia lịa.

"Bếp trưởng là người Ý. Giám đốc của khách sạn này đã thử những món ăn của ông ta ở Ý, rất lâu rồi, thế nên ông ta đã mang người đầu bếp đó về đây . Đó là phong cách Pháp-Ý . Nó rất

tuyệt phải không, huh? Trông cái mồm cậu như thể chưa bao giờ nếm bất cứ cái gì như thế.

"Tên nó là gì nhỉ? Cái gì mà vợ? Tôi không thể nhớ được, nó quá dài. "

"My Ex-Wife's Secret Recipe."

"Đó là tên của nhà hàng đó hả?"

"Phải, nếu cậu có thể dịch được nó."

"Có thể? Heh, chú không chắc chắn, chú có phải là sajangnim không vậy? Chú không thể nói tiếng ăn tốt chắc? Chú phải tuyên thề im lặng khi chú ở Mỹ hay cái gì thế chắc? "

"Ăn đi."

Nó nhúng bánh mỳ vào nước sốt thịt bò và kết thúc bằng món kem mút táo. Nhưng có cái gì thật lạ. Thông thường khi nó ăn, nó nạp đầy năng lượng, nhưng ngay bây giờ nó cảm thấy mình càng lúc càng yếu đuối. Đó là một cảm giác không tồi, thực tế là rất thoải mái và ấm áp.

En Chan cầm cái ly không. Han Kyul mới ăn được một nửa bữa với tay đỡ thêm rượu cho nó.

"Trông cái bộ dạng kìa. Ngồi thẳng lên khi ăn. "En Chan nhắc chân lên ghế và ngồi theo kiểu Ấn Độ.

"Tôi ăn xong rồi."

"Xem cái gì với bộ mặt của cậu kìa?"

"Nó làm sao?"

"Bộ mặt của một con lợn thỏa mãn chứ sao."

"Này chú, chú nói thô thiển quá đó. Tôi không thể hiểu lý do tại sao phụ nữ cứ bầu lấy chú. Chắc là vì tiền nhỉ? Nhưng chú không muốn kết hôn, sajangnim? Những phụ nữ đến trong buổi coi mắt khá xinh đó chứ. Oh! Hay chú đã dấu một người phụ nữ ở đâu rồi? "

"Cậu không nói có ai bảo cậu cầm đâu. Dấu một người phụ nữ ở một nơi nào? Một người phụ nữ là cái va ly sao mà dấu hả? "

En Chan liếm môi vì vị ngọt của rượu. Sau khi ăn uống thỏa thuê, nó bắt đầu cảm thấy chóng mặt một chút. Mình nên về nhà trước khi bất kỳ điều gì tồi tệ hơn ...

"Người phụ nữ trở lại đây cũng rất xinh, chỉ hơi to mồm và phiền nhiễu."

"Tôi không biết người phụ nữ mà cậu đang nói, nhưng tất cả phụ nữ to mồm và phiền nhiễu."

"Oh, Tôi biết rồi! Chú là người ghét đàn bà phải không? "

"Cậu có biết là cậu đang luyện thuyên về cái gì không hả?"

"Tôi biết rồi. Một người ghét phụ nữ, phải không? "

"Tại sao tôi lại ghét phụ nữ chứ? Nếu tôi ghét phụ nữ,tôi sẽ đối phó như thế nào với suy nghĩ về tình dục cứ mỗi 30 giây? "

En Chan tắc nghẹn. Rượu sộc lên mũi nó. Anh ném cho nó cái khăn ăn. Nó vừa giận giữ chùi vừa xấu hổ. Không chỉ có vậy, cái cảm giác khi anh hôn nó ủa về làm tim nó đập loạn xạ. Nó cố gắng không nhìn vào đôi môi của anh, thế nên mắt nó cứ đảo qua bên này bên kia để tránh không nhìn vào đó.

"Vâng, tôi nghĩ đó là cách giải quyết của cánh đàn ông."

Tình hình càng lúc càng tệ hơn.

"Sao? Cậu sợ à? "

"Sợ, không có gì ..." En Chan ngập ngừng.

"Mặt của cậu nói cậu đang sợ hãi. Tôi đã xúc miệng ba lần, tôi đã thấy rất kinh tởm, vì vậy đừng bao giờ khơi ra lần nữa. "

"Tôi đã nói cái gì về điều đó sao? Anh là người gọi chuyện trước cơ mà. "

"Bây giờ tôi nghĩ về điều đó, nó thật tuyệt. Thật thú vị khi có những điều kì lạ xảy ra trong cuộc đời. "

"Tôi cũng nghĩ y như thế."

"Tôi có một người bạn gay, phải không? Và anh ta chưa bao giờ nghĩ về tình dục. Cậu vẫn còn khá trẻ, do đó cậu có thể phát điên lên khi nhìn thấy một chiếc váy. Hãy để tôi cho cậu biết, như một vị cao niên trong cuộc sống-chăm sóc cơ thể của cậu khi còn đang trẻ. Nếu cậu buông thả khi còn trẻ, cậu sẽ phá nát cuộc đời của mình đấy. Với ý nghĩ đó, đàn ông có nó thật dễ dàng phải không, huh? Anh ta không phải lo lắng về việc mang thai, trách nhiệm hoặc con cái. "

"Thế còn về A-AIDS?"

"Cậu chắc chắn nói về điều thú vị đó hả. Cậu có chắc mình đang sống ở thế kỷ 21 không vậy? AIDS, không có gì xảy ra khi cậu là gay. Bao cao su không phải để làm bóng bay hình thú. "

Ngay sau đó, người đàn ông đưa mắt nhìn En Chan ngồi đối diện. En Chan đột nhiên nín thở. Trái tim cô gái phập phồng khi mọi chuyện xảy ra đột ngột với nó, họ đang ở một mình trong một phòng khách sạn. Mặc dù bề ngoài nó trông như một thằng con trai nhưng bên trong nó vẫn là một cô gái. Điều đó cũng thật dễ hiểu khi tim nó đập như điên nếu như nó ở một mình với một người đàn ông đẹp trai và sành điệu như anh ta. Trái tim rộn ràng và bối rối của nó làm cho từ ngữ trong đầu cũng loạn hết cả lên.

"S-sao anh lại nhìn tôi như vậy?"

"Cậu đã bao giờ sử dụng bao...-quên nó đi. Cậu không thể dùng nó ở độ tuổi đó được, phải không? "

"C-chú không thích trẻ con à?"

En Chan thay đổi chủ đề khi cảm thấy mọi cảm xúc của nó đã đạt đến giới hạn chịu đựng.

"Đó có phải là lý do tại sao chú không lấy vợ?"

"Cậu nghĩ rằng cậu có thể đưa một người về sống và chăm sóc của họ cho gần 20 năm sao?"

En Chan đã lỡ lời với những cảm xúc chân thực của anh.

"Tôi-Nếu anh cho là vậy, tôi thật sự không thể...."

"Đôi khi - không, thường thì, thật khó để tự chăm sóc cho bản thân mình. Đó là cuộc sống. Cậu cho rằng mọi thứ sẽ thay đổi khi cậu bốn mươi? Hay năm mươi? Khi thế giới này trở nên xấu xí, đầu và cơ thể của cậu nhăn nhúm và cuối cùng cậu quá yếu, không sức lực, phải phụ thuộc vào người khác. Vì thế nên người ta cần phải kết hôn và có con. "

Anh uống rượu cùng cái nhìn giễu cợt. Nó nhìn mặt anh như được chiếu trên màn hình lớn. Rượu chảy vào làn môi anh, những ngón tay nâng chiếc ly, má anh hóp lại khi uống từng hớp rượu, cái nhìn nghiêng một góc 45 độ. En Chan thở thật chậm. Nó phải thú nhận một lần nữa rằng anh thật là đẹp trai. Bản năng của một người phụ nữ trong nó đang bị hút về phía người đàn ông đó. Ngoài ra không còn gì khác....

"Hãy nghĩ về điều đó. Cậu sai lầm và lấy làm tiếc cho họ, thế cậu định trở thành người giám hộ cho ai? "

"Bố mẹ thì cũng là người, tất nhiên là họ cũng mắc sai lầm."

"Điều gì xảy ra nếu họ mắc sai lầm với lũ trẻ?"

"Nah. Tôi mắc lỗi với bố mẹ nhiều hơn họ đối với tôi. Well, tôi thường bị tổn thương khi còn nhỏ, nhưng khi cậu hiểu ra thì cậu đã già. Khi cậu trưởng thành, cậu bắt đầu nhận ra là người lớn không có nghĩa là hoàn hảo. "

"Nếu tổn thương là tất cả những cái đó thì nó vẫn còn may mắn. Nhưng dù cố ý hay không, cậu cũng có thể phá hủy cuộc đời họ. Nó có thể là đói nghèo hay bệnh tật, hay một vụ đụng xe đột ngột như cha của cậu vậy. "

"Cha của tôi?"

Ngay lập tức, En Chan bật phắt dậy trong trạng thái ngà ngà vì rượu.

"Anh đang cố gắng để nói rằng cha tôi đã phá hỏng cuộc sống của tôi?"

"Tôi không nói rằng ông như vậy. Tôi nói rằng nó có thể thôi. "

"Cũng như vậy cả thôi!"

"Đừng có hét lên như thế, nhóc. Tôi đang cố gắng để nói rằng kết hôn là cậu đang tự đào hố chôn mình vậy. "

"Wow, thật là một người lươn lẹo."

"Hey, đủ rồi đó. Không cho cậu uống rượu nữa. "

"Chết sớm là lỗi của cha tôi sao? Cha tôi là một người đã bắt được tôi khi tôi rơi từ ban công xuống trong khi đang làm trò ở đó. Anh có làm được không? Cánh tay của mình bị gãy mà ông không hề biết. Ông quá lo sợ và chỉ biết mỗi một việc là bế tôi đang khóc chạy thẳng đến bệnh viện. Nếu cha tôi đã không nắm được tôi lúc đó, tôi sẽ không ở đây bây giờ. Đó là cha mẹ. Nếu nó là vì con cái của họ, họ sẽ cho tất cả mọi thứ họ có. Đó là tình mẫu tử. "

Nhắc đến cha nó khi uống rượu làm sống mũi nó cay cay. Nhưng cái giọng nói lạnh lẽo và nhạt nhẽo lại vang lên,

"Trẻ con không biết rằng điều đó gây nguy hiểm khi chơi xung quanh ban công. Người lớn biết, nhưng họ không quan tâm. Nếu cậu không được sinh trong thế giới này, cậu sẽ không phải đối mặt với bất kỳ nguy hiểm nào. Cậu có biết lý do tại sao những đứa trẻ sơ sinh khóc một cách khó nhọc khi chúng được sinh ra? Thực tế là chúng đang nguyên rửa việc chúng được sinh ra. 'Các người buộc tôi vào thế giới của mình, thế nên đừng cười tôi! Nơi này là địa ngục! Các người nên biết, các người đang sống ở đây! ' Đó là những gì chúng đang nói. Chúng biết được vì đó là lúc con người ta gần những vị thần nhất. Chúng biết rằng cuộc sống trên trái đất này, không khác gì địa ngục. "

"Chú ví von văn vẻ quá đó, tại sao chú lại như vậy? Tsk tsk. Cái gì làm chú thành kẻ xấu xa? Chú bị ai đó làm tổn thương khi còn nhỏ à? "

"Tại sao một người như tôi phải có những kinh nghiệm như vậy? Tôi lớn lên chẳng thiếu thứ gì. "

"Psh. Điều đó có nghĩa là tất cả mọi thứ chú nói đều là nhảm nhí. "

Ngay sau đó, điện thoại di động kêu. Sau khi kiểm tra tên người gọi đến, anh lấy điện thoại vào phòng. Giọng nói của anh có thể nghe được thông qua khe cửa hẹp.

"Phải, có chuyện gì vậy ạ. Vâng, ở đây thoải mái hơn. "

En Chan cầm ly rượu vang và đi vật vờ quanh phòng khách. Những cái tủ đẹp ngoài sức tưởng tượng, một bể cá, một bức tranh phong cảnh mùa xuân, một lọ hoa lớn ...

"Hãy để ông ấy làm điều gì ông ấy muốn. Đã khi nào cha hỏi ý kiến của con trong tất cả mọi việc chưa? "

[Con yêu à.]

"Ông đã cho con. Tại sao mẹ không để con sử dụng theo cách con muốn? Mẹ luôn cố khóa tài khoản lại. Con sẽ bán tất cả đất và số cổ phiếu mà con có. "

[Về nhà ngủ đi con?]

"Nếu chỉ là về để ngủ, mục đích việc con về nhà là gì? Cha không muốn nhìn thấy con mà. "

[Sao con cứ ngoan cố thế? Cha cũng rất lo lắng cho con mà.]

"Con biết."

[Nếu con làm bà đợi quá lâu, con là một đứa cháu hư đấy.]

"Whew ... nghiêm trọng đây. "

[Ngủ ở đó đêm nay thôi, nhưng sau đó, con phải về nhà nghe không. Mẹ sẽ nói chuyện với mọi người. Được chứ, con trai?]

"Ngay cả nếu con có về nhà, con sẽ chỉ ngủ thôi. Mẹ đừng thay đổi chuông nhé. "

[Con trai của mẹ là một cậu bé ngoan mà.]

"Con gác máy đây. "

Han Kyul ném điện thoại xuống giường và thở dài. Nếu như anh về nhà, thì cuối cùng anh sẽ lại kết thúc bằng việc tranh cãi với cha và anh trai vì những điều nhỏ nhặt chả ra đâu vào đâu, và mặc dù mẹ anh nói là không có việc gì, anh phải chịu đựng ánh mắt của bà và nói rằng: bà muốn anh vào các công ty, anh thậm chí phải đối phó với vẻ kiêu căng của bà chị họ, con gái của một gia đình kiêu ngạo, anh sẽ phải chịu đựng tất cả. Anh không thể hình dung ra lý do tại sao anh phải về nhà.

"Mẹ kiếp, mình phải rời khỏi ngôi nhà đó," Han Kyul lẩm bẩm khi anh đi ngang qua phòng khách để đến phòng ăn. "Hey, muộn rồi đây. Đứng uống rượu nữa và ... "Phòng ăn trống không. Anh trở lại phòng khách và phát hiện ra En Chan đang nằm trên ghế sofa.

"Ya."

Không có câu trả lời.

"Ya. YA! "

Chỉ khi anh hét vào tai thằng nhóc, lay vai thì mắt nó mới hấp háy mở ra.

"Tôi thực sự buồn ngủ mà. Tôi có thể chợp mắt ở đây một chút không? "

"Đó là lý do tại sao tôi nói với cậu quá dễ dãi với mấy vụ rượu chè này."

"Tôi sẽ chỉ ngủ khoảng hai giờ thôi."

"Ya, về nhà mà ngủ. Đứng lên, dậy đi. "

"Đừng độc ác thế chứ. Chỉ cần hai giờ thôi mà. Hứa đấy. "

Han Kyul nhìn En Chan co người ngủ ngon lành với vẻ đầy hoài nghi.

"Thằng nhóc này thực sự làm những gì mà nó muốn."

"Chú phải đánh thức tôi lúc hai giờ. Chú phải"

"Hey, cậu biết ngủ ở đây mất bao nhiêu không? Cậu phải trả một nửa, ok? "

"Tôi phải đi giao sữa ... Tôi phải bán cà phê ... "

"Ya ..."

"Một bịch sữa cho người bán rau, hai cục đường. Hai hũ kem cho người bán cá, hai cục đường. Hộp xi đen cho người bán hàng rong. Cửa hàng giày"

Han Kyul nhìn En Chan vừa ngủ vừa lẩm bẩm một mình. Chưa đầy một phút, nó đã chìm sâu vào giấc ngủ.

"Ngủ thật rồi đó, huh?"

Anh đi xung quanh, khi anh nhìn thấy những mảnh giấy dán tường bày la liệt trên chiếc bàn trà màu cà phê. Anh đã nói thẳng nhóc vứt đi, nhưng dường như nó lại quyết định hong khô và dùng lại mấy thứ đó.

"Mình không biết thằng nhóc này đại ngu hay là ngây thơ đây. Well, mà cũng thế cả thôi ... "

Han Kyul mang một cái chăn đắp cho En Chan. En Chan ngủ yên, trông thật đáng yêu với Han Kyul. Đây có phải là cảm giác có một cậu em trai không nhỉ? Khi Han Kyul cẩn thận vén chăn cho En Chan, anh cảm thấy như mình bị đau tim.

Làn da thằng nhóc thật trắng mịn. Trông mái tóc của trẻ con kìa. Làm sao mà cậu ta không có tý ria mép nào thế nhỉ? Có lẽ do bị ức chế phát triển. Có lẽ vậy vì nó không được ăn nhiều để lớn. Đó là lý do tại sao cậu ta ăn như chết đói vậy. Mình đoán có một số trẻ em phát triển chậm. Thậm chí như vậy, làm thế nào có thể là một gã lại có làn da như vậy

Han Kyul di chuyển tay lên má En Chan. Chỉ cần ngón tay của anh chạm vào làn da đó, anh rụt phắt lại. Không hiểu sao tay anh như bị điều khiển lừa vào mái tóc En Chan. Nó lại giống như lúc trước, cái cảm giác đó Như có dòng điện chạy qua người. Giật mình, anh vò đầu En Chan.

"Cậu ta sẽ không thức dậy với giấc ngủ say này."

Không không, đó là tôi. Tôi là F4. Ha Rim, Nak Kyun, Sun Ki, và tôi. Không sajangnim này! Chú đang làm gì thế? Tại sao chú lại cởi quần áo của tôi? Mẹ kiếp, tôi nói cho chú biết, tôi là một phần của F4! Đi đi! Đi đi!

"ĐI ĐI!" En Chan nhảy lên như một ếch, nó mở mắt nhìn xung quanh mình. "Tôi ở đâu đây? Oh như cú ý! SỮA!"

Đầu gối nó đập vào bàn uống trà, nó nhảy dựng và va vào ghế, vừa dựng chúng lại nó vừa đảo dác quanh phòng khách.

"Quần áo của tôi! Tất của tôi! Mẹ kiếp! "

Nó chạy xung quanh, nhưng tất cả những gì nó tìm là nhảy lên nhảy xuống nhòm mấy cái móc quần áo.

"Tôi đã nói với anh ta là đánh thức lúc hai giờ rồi!"

"Ya."

En Chan nhảy dựng lên và nhìn đằng sau nó.

"Tôi đã đánh thức chú à? Tôi không có ý đó ".

"Dạ dày của sao rồi?"

Nó tự nhủ với mình, nó biết ơn rằng ít nhất anh ta đang mặc đồ ngủ. Sau đây nơi này lại hoàn toàn là của anh ta.

"Dạ dày của tôi ổn nhưng đầu thì hơi đau"

"Well, cậu đã uống sau khi ăn như vậy mà, vì vậy điều đó không ngạc nhiên khi dạ dày của cậu vẫn ổn."

Anh đi ra, vào phòng ăn. Nó nhìn chăm chăm vào cái lưng nghiêng nghiêng và lông chân anh. Và eo của anh nữa. Mẹ kiếp, làm thế nào mà eo anh ta trông mượt thế nhỉ?

"Tôi phải đi."

"Chờ đấy."

"Không, nghiêm túc đó, tôi phải đi giao sữa. Tôi đang muộn-"

Anh đi ra với một cốc đầy cái gì đó.

"Uống cái này đi."

"Cái gì vậy?"

En Chan cầm chiếc cốc, đưa lên ngửi và nhìn màu sắc, mũi nó chun lại.

"Cà phê à?"

"Rất tốt cho người say rượu đó, uống đi. Uống xong thì đóng cửa nhẹ nhàn khi cậu đi. Tôi sẽ phải ngủ tiếp. "

Đưa cái cốc cho nó, anh trở lại vào phòng của mình. Màu sắc và mùi thơm nói rằng nó đích hị là cà phê, vì vậy, nó không thể tin cái này sẽ là tốt cho người say rượu. Tuy nhiên, nó nghĩ anh ta đã dậy sớm như vậy để chuẩn bị cho nó cái gì đó, thế nên, nó đưa vào miệng. Đó là cà phê, nhưng rất ngọt và hơi chua.

Sau khi lặng lẽ rời khỏi phòng S11, En Chan bắt taxi thẳng đến trung tâm phân phối sữa. Mười phút, cô đến muộn và đi thẳng đến nơi giao nhận. Khi kết thúc công việc, nó cảm thấy đói ghê gớm.

"Mẹ kiếp, mình đói quá. Có lẽ nên về nhà và ăn bữa sáng thôi. "

En Chan đạp cái xe đạp ghê của mình ngang qua Cà phê Hoàng tử, bỗng nó thấy ánh sáng. Bây giờ đang là lúc giao nhau giữa bình minh và đêm tối, ánh sáng dường như rõ hơn bình thường.

Huh? Chẳng lẽ có ai đã đi làm rồi sao?

Nó đậu xe bên cạnh cửa hàng, mở cửa kính, nhưng cửa đã được khóa, không mở được. C-có phải là kẻ trộm? Một tên trộm sẽ không ăn cắp khi đèn bật. Hay cửa bị khóa. Không, không, bạn không bao giờ biết được. Kẻ trộm ngày nay to gan lắm.

Nó đang lo ngại, thì thấy một mái tóc vàng xuất hiện.

"Cái gì!" En Chan đạp cửa kính gọi Ha Rim. Ha Rim, nhìn xung quanh, tay cầm một gói mì.

"Hyung! Anh đang làm gì ở đây sớm vậy? "

"Cậu còn hỏi à. Cậu đang làm gì đây? "

Sau khi vào cửa hàng, En Chan ngạc nhiên khi nhìn thấy cái thảm nhựa và chăn bày trên sàn nhà.

"Cậu ngủ đây à?"

"Phải, nhưng anh không phải lo đâu. Oh, ông anh tốt bụng. Hyung, em đang đói, mời em ăn nhé. "

Bị thuyết phục bởi sự nài nỉ của Ha Rim, nó đưa thẳng nhóc đến một nhà hàng.

"Ahjumma, làm ơn cho hai bát tiết nóng nhé."

"Cho cháu nhiều vào! Và cơm nữa! "

"Đúng là EnChanstic yêu cầu ."

"Cái gì? -Stic gì? "

"Đó là một từ mới mà chúng tôi mới nghĩ ra trong thời gian gần đây. EnChanstic (En Chan hóa). EnChanly (thuộc về En Chan hóa), EnChanically. Từ này có thể được sử dụng trong một loạt các tình huống. Nó có thể được sử dụng để mô tả những hành động xô đổ mọi thứ hay những thứ gì đó rất to lớn mà anh có thể cảm nhận bằng tay, hay không thể cảm nhận mọi thứ sau khi anh làm hỏng hay đổ vỡ mọi thứ chỉ cách anh trong vòng 2 mét. "

"Hey, đúng là một ý tưởng hay, có thể làm những từ tương tự không? Tôi có bị hâm không đây? Hey, cậu không thấy là giám đốc của chúng ta kì lạ hơn sao? "

Mắt En Chan sáng lên, khi nó mút ngón tay.

"HanKyulious (Han Kyul hóa). Hankyulistic (thuộc về Han Kyul hóa). Cậu nghĩ sao về từ này?"

Nó có nghĩa là cậu là một tên lừa bịp rẻ tiền luôn nhìn xuống người khác chỉ vì mình có tiền, làm như thế là mình có tất cả vậy và-

"Nhưng thực sự là anh ấy có tất cả mà."

"Đẹp mã không phải là tất cả mọi thứ. Cậu phải đẹp cả tâm hồn nữa chứ. Cậu không biết phải không. Người đàn ông thực sự là một kẻ bi quan đích thực. "

Canh được mang đến khi nó đang nói. Nó trộn hổ lốn tất cả mọi thứ với nhau. Đầu tiên là ném thử canh nóng và sau đó là cho miếng cải thảo vào miệng.

"Ow, nóng quá!"

"Anh biết không, hyung, anh trông giống như một cô gái, nhưng lại ăn giống như một võ sĩ sumo vậy."

En Chan chả thèm quan tâm, nó vẫn ăn một cách say sưa, kể cả khi mồ hôi như mưa, nó ném cho Ha Rim một cái nhìn rồi lại gọi thêm một bát cơm nữa.

"Ahjumma, đừng quên lấy thêm kimchee!"

Sau khi gọi, En Chan cố gắng nhớ điều quan trọng mà nó định nói. Oh!

"Yo, đột nhiên mình quên mất, nhưng tốt hơn hết là cậu nên nói thật với tôi đi. Tại sao lại ngủ trên sàn nhà của cửa hàng? Nhà cậu thì sao? Đã ciệc gì xảy ra với gia đình của cậu hả? "

"Không có gì xảy ra cả. Em cấm trại ý mà. "

"Đây đâu phải mùa hè, đừng có nói với tôi về mấy vụ cấm trại tào lao đó đi. Nếu cậu không cho tôi biết sự thật, tôi sẽ nói cho gã lừa bịp rẻ tiền đó. "

"Thôi nào, anh thực sự muốn đối xử với em như vậy sao "

"Thế thì nói sự thật đi. Chúng ta bây giờ là một gia đình, ăn cùng một nồi cơm. Chúng ta nên

giúp đỡ nhau, đồng ý không? "

"Anh là Schweitzer."

"Đừng có đánh trống lảng."

En Chan đổ hết đĩa kimchee vào bát cơm thứ hai. Nó vừ trụng vừ tra khảo Hà Rim. Cuối cùng cậu ta nói,

"Em bỏ nhà."

"Tại sao?"

"Em không thích nữa."

"Cậu không thích cái gì? Giấy dán tường? Thảm? Rốt cuộc là cậu không thích cái gì? "

"Anh à, đừng có tra khảo em như thế chứ."

"Thế thì nói hết đi."

"Em bỏ nhà, vì nhà cha bắt em đến trường mà em thì không muốn đi. Đó là một câu chuyện cũ rích. Em muốn học ở trường nghệ thuật, cha lại muốn em học ngành y. Em đã học ở trường nghệ thuật một vài tháng, nhưng ông không trả tiền học phí. Em bắt đầu làm việc bán thời gian tại một công ty xây dựng, nhưng sau đó đau chân trong khi làm việc. Em phải ôm nagj sáu tuần liền, và cơ hội đến trường cũng bye bye. "

"Thế cậu bỏ nhà khi nào?"

"Em đến và đi. Hai tháng rồi thì phải? Em có một người bạn sống một mình, nhưng gần đây bạn gái của anh ta đến, và anh ta nói bóng gió. Đồ không giữ lời hứa. "

"Ya, dù thế nào đi nữa cậu vẫn phải nghe lời cha chứ. Nếu cậu bỏ nhà, cậu là người duy nhất phải chịu khổ, phải không? Lạnh, đói, cô đơn. Cậu muốn làm một kẻ lang thang vô công rồi

nghề ở độ tuổi này sao? "

"Em này, không có cách nào làm thông suốt người già đâu. Ông ấy không bao giờ để em làm những gì em muốn. Đó là một bác sĩ_ bác sĩ _bác sĩ. "

"Thế cậu thích trở thành gì?"

"Một giám đốc nghệ thuật. Anh biết không, khi anh xem một bộ phim, những hình ảnh đến với cuộc sống vì nhờ có hình nền hay những hiệu ứng? Em thấy rằng, em thấy mình như một nghệ thuật, họ tuyệt hơn cả diễn viên hay đạo diễn. Nó mang đến cảm giác của sự truyền sức mạnh mà không cần phải nói quá nhiều. Giống như quyền năng của chúa vậy. "

Nó nghĩ thằng nhóc này thật buồn cười và ngớ ngẩn, nhưng ngạc nhiên là câu trả lời câu thẳng nhóc lại hết sức mạch lạc và rõ ràng. En Chan nhìn nó với một ánh mắt khác.

"Liệu cha cậu có biết câu ở đây không?"

"Nếu ông ấy biết, thì còn gọi gì là bỏ nhà? Anh phải hoàn toàn bí mật, không được để họ biết mình còn sống hay đã chết, để họ thấy con trai họ quý giá như thế nào. "

"Bí mật? Cậu nghĩ cậu là Osama bin Laden chắc?! "En Chan vừa nói vừa lấy cái thìa gõ vào đầu Ha Rim.

"Mẹ kiếp, sao anh lại đánh vào đầu em? Em đang ăn mà. "

"Oh, được rồi. Ăn tiếp đi. "

Nếu như để xin lỗi vì đã làm ảnh hưởng đến bữa ăn câu thẳng nhóc, En Chan cho nó một miếng tiết. Nó cảm thấy vui vui khi nhìn thẳng nhóc cười mãn nguyện. Đây có phải là cái cảm giác mấy bà mẹ cho con ăn không nhỉ?

"Wow, em no rồi. Em nó đến nỗi không thể về ngủ lại nữa. Hyung, đi tắm hơi đi. "

"Huh? Oh ... tôi tắm rồi. Tôi thường tắm vào buổi sáng. "

"Anh gọi cái đó là rửa mặt ý hả?"

"Cậu đi một mình đi. Tôi phải đi bán cà phê về nhà và trở lại làm việc. "

"Trong trường hợp đó thì thôi vậy."

Ha Rim dơ tay lên ý gọi tính tiền. En Chan trả tiền ăn, thực phẩm và tíu nó bây giờ trống rỗng và không thể trả tiêng tấm hơi cho Ha Rim được. Việc Ha Rim ngủ trong cửa hàng làm nó lo lắng. Họ chưa biết nhau lâu nhưng thực sự thì thẳng nhóc như cậu em trai nhỏ của nó vậy. Nó hy vọng thẳng nhóc không bị cảm bất cứ điều gì

Chương 11

Quán Cà phê của chúng ta thay đổi như thế nào

Phần 1 và 2:

Khi bạn bước lên bậc cuối cùng của cầu thang gỗ, cái đầu tiên thu hút ánh mắt bạn là chiếc hộp thư màu đỏ. Trên thân dài của hòm thư trông như một ngôi nhà nhỏ. Trên ngôi nhà sơn trắng là dòng chữ, "Xin chào!"

Một bên cửa ra vào là một tấm kính lớn, thế nên bạn có thể thấy cửa hàng từ phía trước, và chiêm ngưỡng toàn bộ nội thất. Ánh sáng trong phòng màu vàng nhẹ và sàn là màu của nước. Các bức tường có màu xanh lá cây. Bàn ghế thì lại là màu cà phê với những sọc mảnh, và được bọc bởi những tấm nệm màu trắng ngà. Có hai chiếc bàn ở cả hai bên của cửa sổ, và và có mấy cái ở bên phải tường. Tất cả có sáu cái bàn cả thảy. Mỗi lần bạn vào cửa hàng, bạn có thể nhìn thấy nhà bếp và quầy thu tiền; bên trái là phòng vệ sinh, và giữa các phòng vệ sinh và những dãy bàn là một máy tính xách tay (nó thuộc về giám đốc) và một khu vườn nhỏ. Khu vườn không chỉ có hoa mà nó còn có một dòng suối nhỏ cùng cá và một con thuyền gỗ bé xíu. Trên chiếc bảng màu lá cây treo trên tường, là thực đơn đặc biệt của ngày hôm nay. Bên dưới là một chiếc lọ thủy tinh với những bông hoa thủy tiên tím, nhưng mấy viên đá màu đen trắng trong lọ trông chả ăn nhập tí nào. Điều này là bởi vì cái tên giám đốc nhỏ nhen rẻ tiền làm chúng như thể đấy mà.

Họ quyết định tổ chức một buổi tiệc thử miễn phí vào ngày mở cửa hàng. Sun Ki và En Chan làm một cái bàn nhỏ trước cửa hàng để phục vụ cà phê cho những người qua đường.

"Chúng tôi mới mở cửa ngày hôm nay. Rất hân hạnh được đón tiếp, hãy sớm đến cửa hàng của chúng tôi! "

Mặc dù En Chan thì cầm những cốc cà phê nhỏ nhưng mọi người lại bầu quanh lấy Sun Ki. Thật dễ hiểu khi ngày mở hàng thì đông, nhưng không phải như vậy. Mọi người xếp hàng dài để nhận cà phê miễn phí nhưng lại chẳng có ai chịu trả tiền để vào bên trong cả. Bận rộn với Tôi-không-biết-cái gì, tất cả đều chỉ cần lướt qua, ký tên và đi.

"Tôi cảm thấy thật tệ vì chúng ta chẳng cúng cái gì cho thần linh cả," En Chan càu nhàu trong miệng, nhìn những người làm công sở đến giờ ăn trưa. "Chúng ta phải biến họ thành khách hàng của chúng ta. Chúng ta không phải mang một cái thủ lợn và cúng tế những linh hồn cho những vị thánh thần. Chúng cũng không phải làm mọi thứ bằng mũi lợn với những tờ hóa đơn rồi đi phát bánh gạo khắp nơi cho những người cùng làm ăn kinh doanh bên cạnh chỉ để thu hút một ít sự chú ý, anh hiểu không? Miễn là chúng ta sinh ra ở Hàn Quốc, chúng ta phải làm theo những di sản truyền thống của mình. Ngay cả khi anh đã học ở Mỹ. Anh không ăn kimchee chắc? Nếu anh ăn kimchee, thì chẳng có vấn đề gì. Anh có nghĩ vậy không? " (Nói một hồi chẳng hiểu gì hết >_<)

Sun Ki không nhắc lại. Cậu ta đã quá bận rộn giao cà phê cho các nữ nhân viên ngân hàng và những cô nữ sinh từ trường nữ mà En Se đã dẫn đến. Theo con nhóc đó, En Se đến đây để giúp đỡ, nhưng tất cả những gì nó làm chỉ muốn tiếp cận Sun Ki. Không chỉ đơn thuần là muốn giúp chị nó. Tsk.

"Em đói rồi."

Ngay sau đó, một Cty xe kéo đỗ xích trước cửa hàng. Thật xấu hổ khi nói rằng màu của nó là màu trắng, mấy cái vết xước và dốm. Chú Ku bước ra khỏi xe.

"Tsk tsk, chú ấy nên mua xe mới thôi."

"Hey, Chan!"

"Chú đến sao? Wow, chú không cần phải ... "

En Chan mang bình phong lan mà chú Ku vào cửa hàng.

"Ahjussi, chú phải thưởng thức thứ gì đắt nhất ở đây đây, ok?"

"Hey, cái cửa hàng cũ đây sao? Nó đẹp quá. "

En Chan mang một yêu cầu Mocha Java đã vào nhà bếp rồi đi về hướng bàn chú Ku.

"Chú không nên để đầu tóc mình như vậy trước khi đến đây."

"Tại sao? Trông nó buồn cười lắm à? "

"Vâng, không hẳn, nhưng có rất nhiều phụ nữ đến đây."

"Ồ!"

Chú Ku, chỉ có thể ngồi đó trông ra cái bàn ngoài sân đầy vẻ tiếc nuối.

"Ừm, Việc không cắt tóc giúp mình tránh khỏi những người phụ nữ trẻ tuổi. Kia là giám đốc của cháu à? "

Han Kyul đang nghe điện thoại bên bàn thu ngân.

"Anh ta trông có vẻ trẻ hơn so với tướng tượng của chú. Trông như cái kiểu được bọc tiền xung quanh ý. Anh ta bao tuổi vậy? "

"Cháu không biết. Có lẽ không đến ba mươi đâu. "

"Bọn trẻ con ăn gì để lớn nhỉ? Bọn chúng cao quá. Mọi người đều trở nên nổi tiếng những ngày này. Hey, cháu làm việc vẫn ổn chứ? Cháu đã bị phát hiện chưa vậy? "

"Shh!" En Chan đưa mắt nhìn xung quanh đầy lo lắng, nó hướng về phía Han Kyul, xem đang chỉ đạo. Cảm giác như có con giao đâm, nó nhanh chóng tăng âm giọng nói của mình lên,

"Cảm ơn chú đã ghé thăm! Chúng cháu sẽ làm tốt ạ! "Nó quay 90 độ từ từ đi xa khỏi cái bàn. Han Kyul đến gần và nói:

"Cái gì đấy, nhà hàng Trung Hoa chắc? Thấp giọng xuống nghe không. "

"Yes, sir!"

"Câu thật là ..."

En Chan mỉm cười và chạy về hướng cửa ra vào. Nó đâm xầm vào một người đang đi vào.

"ACK!"

Nó cúi xuống xem người đó có bị đau không và bất ngờ. Nó bắt gặp đôi mắt của người đàn ông trông khá thông minh.

"Ồ, tôi rất xin lỗi. H-hoan nghênh. "Nó trở lại là cung cách của một nhân viên và chào đón anh ta. "Tôi sẽ chỉ cho anh bàn của mình. Xin vui lòng theo lối này. "

Không gian cầu nơi này không đủ để đảm bảo cho sự hướng dẫn của nó, nhưng ít nhất thì nó vẫn giữ được cung cách của mình, nó bắt đầu chỉ dẫn cho anh ta .

"Không, tất cả ổn mà. Tôi không có nhiều thời gian" Người đàn ông từ chối, rồi tròn mắt nhìn nó. En Chan cũng nhận ra anh ta, kèm theo một nụ cười tỏa nắng. Cho đến khi nó nhanh chóng nhớ ra là nó không thể vui mừng khi gặp người này được. Oh chúa ơi! Đó là người đàn ông lần trước!

"B-bọt xộp nổ" Một nụ cười hoa hồng nở trên khuôn mặt của anh ta. En Chan hiểu rằng anh ta vẫn nhớ và nhận ra mình, nó run lên vì sợ hãi. Người đàn ông biết giới tính của nó. Nếu tình cờ anh ta gọi nó là “cô” thì mọi chuyện hồng hét.

"Hey, làm thế nào mà anh tìm ra vậy?"

"Anh nghe bà nói. Rất ấm cúng và đẹp. "

"Trò trẻ con ý mà. Ngồi xuống đi. "

Uh oh! Anh ta biết giám đốc! En Chan giật mình rồi bỏ đi chỗ khác.

"Có việc gì bên ngoài vậy? Không phải anh đến để kể lể chuyện tình cảm cho em nghe đấy chứ?"

"Ngày mở hàng đầu tiên coi bộ cũng thành công đấy nhỉ."

"Ha, sao bằng anh được, hyung."

Có một năm bậc hoa trước cửa kính ra vào. Tuy nhiên, chỉ toàn là hoa hồng đỏ.

"Hey, Ko En Chan, Ha Rim đâu?"

En Chan đang cố lẩn đi thì bị gọi giật lại.

"T -Tôi không biết. Có lẽ là trong phòng vệ sinh. "

"Khi nào Ha Rim ra ..." Han Kyul bỗng ngừng nói và khuôn mặt anh bỗng bừng sáng.

"Han Yu Ju!"

Một phụ nữ đáng yêu đứng nơi cửa ra vào. Cô trông thật phong cách trong chiếc áo khác trên màu tím. Eo của cô ấy thật manh mai và mắt cá chân thì thanh mảnh. Mái tóc dài lượn song làm cho cô ấy trông thật thanh khiết và thánh thiện. Nhưng hình như En Chan gặp cô ta ở đâu rồi thì phải.

Đang cố gắng giấu mặt bằng mọi cách, nó chạy đến chỗ chú Ku.

"C- chú thấy cà phê thế nào?"

"Ya, cái gì trong cái thứ kem ngọt ngào này vậy?"

"C-cái đó làm cho hương vị ngon hơn."

Trong khi giả vờ nói chuyện với ông chú, En Chan theo dõi những chuyển động xung quanh Han Kyul. Vì một số lý do gì đó, bầu không khí thật lạ. Han Kyul cười như kẻ nhặt đường tiền trên phố nhưng người đàn ông bọt xộp nổi và cô gái trông có vẻ ngượng ngịu. Nó có vẻ như là mặc dù họ đã biết nhau, nhưng những gì họ tỏ ra lại thật lạnh nhạt.

"T-thế là anh cũng đến đây sao, obba?"

"Yea."

Han Kyul, như thể muốn lấp đi câu trả lời lãnh đạm của Han Sung, anh hỏi bằng một giọng đầy hào hứng,

"Làm thế nào anh tìm ra?"

"Chị nghe nói từ Do Hun."

"Em tự hỏi làm sao thằng cha đó có thể tìm ra được? Em đã không nói với bất kỳ ai cả. "

"Ye Rang cũng biết. Chúng tôi đi cùng nhau nhưng hình như có việc gì đó và cô ấy không thể đến được. Thực tế thì cô ấy phải đến nha sĩ để giải quyết cái răng khôn của mình. Cô ấy bảo chị đừng nói cho em biết. Cô ấy xấu hổ mà. "

"Làm ơn đừng nhắc tên của cô gái vì em chả biết ai với ai đâu. "

"Tại sao? Cô ấy dễ thương mà. Những ngày này, dường như cô ấy thực sự bận rộn với mấy vụ hẹn hò . Oh, dù sao thì, nhận đi. Chúc mừng em khai trương cửa hàng. "

Yu Ju cầm một chiếc hộp được trang trí với cái gì đó như những hạt ngọc trai.

"Wow, ngày mở cửa chắc chắn là tốt đẹp. Ngay cả Han Yu Ju cũng đến cửa hàng của tôi và còn mang theo quà nữa chứ. "

"Không có gì. Là một vòng hoa. Chỉ là trong khả năng của chị thôi mà. "

"Thật sao? Bọn em xem nhé? Xem thứ mà Han Yu Ju làm trông như thế nào đây? "

Một ngôi sao màu đỏ được đựng trong cái hộp. Nó được làm từ một loại quả trông như quả anh đào

"Cái này cũng màu đỏ, huh? Như ngọn lửa thành công vậy? Như thế hai người liên lạc với nhau ý. "

En Chan hướng mắt nhìn Han Kyun di chuyển, khi anh mang chiếc vòng hoa treo lên cửa và mỉm cười, thỏa mãn. Không gian không còn trống rỗng như trước, nhờ có vòng hoa, mọi thứ trở nên đẹp hơn rất nhiều và quyến rũ hơn. Nhưng không hiểu lý do gì, khi nhìn nụ cười của anh ta với cô gái đó, nó cảm thấy buồn. Cái quái gì làm nên cái thứ ngu ngốc kia vậy?

"Dù sao thì cũng đến đây rồi, ít nhất anh cũng phải thử cà phê chứ. Ngồi xuống đi. "

"Anh phải đi. Anh có một hội nghị. "

Yu Ju ngồi kế bên, bỗng trở nên cứng nhắc.

"Ooh, em biết nó như thế nào,Choi Han Sung. Cái hội nghị ngu ngốc mà anh suốt ngày phải làm lại quan trọng hơn ngày khai trương cửa hàng của em sao, huh? "

Cái gã này đang nói cái quái gì vậy? Tất nhiên là hội nghị quan trọng hơn rồi, gã giám đốc ngu ngốc.

"Ya, chú phải đi. Nếu chú rời khỏi cửa hàng quá lâu, chú sẽ mất khách hàng. "

Chú Ku bắt đầu đứng dậy. En Chan ngay lập tức ra khỏi chỗ chôn ả ông ngồi xuống.

"Hey, chú ngồi xuống thêm một lúc nữa. Mà chú đâu có nhiều khách hàng đâu. "

"Nghe này, cu con, chỉ vì không có nhiều khách hàng, không có nghĩa là ông chủ có thể quanh quẩn một cách ngu ngốc ở cửa quán trà này. Kết thúc thôi. "

"Quán trà? Đây là cà phê Hoàng tử, nơi làm việc của các hoàng tử cà phê".

"Các hoàng tử và một cô hầu gái chứ hả."

"Ahjussi!"

En Chan giật mình vì tiếng kêu của mình, nó cứng đờ người. Người đàn ông bọt xộp nở nhìn về hướng nó. En Chan thấy hơi thở của mình như muốn đóng băng, ngay lập tức đứng dậy và cúi người.

"C-chúc một ngày tốt đẹp!"

"Chúa ơi, thật giả tạo."

En Chan, chẳng thèm để ý đến lời căng nắn của Han Kyul, nó bỏ ra ngoài.

"Hey! Cậu nghĩ là mình đang đi đâu vậy? "

"Phát cà phê miễn phí!" En Chan hét lên.

Nó chạy ra chặn người đàn ông bọt xộp nở trước cái xe hơi sang trọng của anh ta đậu trước cửa hàng.

"Um, xin lỗi ..."

Khi Han Sung nhìn nó, nó thấy mình không thốt lên lời.

"C-chờ một phút. Đừng đi, ok? "

En Chan chạy lại chỗ bàn của Sun Ki, đang khá yên ắng, và đổ cà phê vào một ly giấy. Nó đưa cốc cà phê cho người đàn ông đang đứng đợi với vẻ mặt đầy tuyệt vọng.

"Anh uống đi và làm ơn đừng đưa tôi vào rắc rối?"

"Cô. .."

"Shh!!" En Chan vụt đưa tay của mình bịt miệng anh ta lại. Hành động của nó làm cho ly cà phê trên tay anh sóng ra ngoài và dây cả lên áo.

"Ooh chúa ơi, tôi đã làm gì thế này? Tôi rất xin lỗi. Tôi thực sự rất rất xin lỗi. "

En Chan kéo áo ra khỏi cạp quần mình và bắt đầu lau vết cà phê.

"Dừng lại nào. Không sao đâu. "

"Tôi thực sự xin lỗi. Tôi sẽ trả tiền giặt ủi cho anh. "

"Cô là cô gái tôi đã gặp tại Da Soop?"

"Oh, làm ơn, đừng nói như vậy" En Chan ngừng tay lau và lại bịt miệng anh ta rồi thì thầm, "Đừng gọi tôi là cô. Bây giờ tôi là ... tốt nhất, dù sao đi chăng nữa, tôi đang ở trong một tình cảnh, do đó, ngay bây giờ, tôi là con trai. "

Người đàn ông mở to mắt. Ngay sau đó, anh chợt hiểu ra tất cả. Nó nghĩ anh ta trông thật thông minh. Đoán là anh đã nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

"Thật ngạc nhiên rằng Han Kyul lại không biết điều đó. Đúng là anh chàng có con mắt tốt. "

"Thực tế thì tôi gặp anh ta trước, lúc đó tôi đứng giữa việc phải vào nhà giam. Oh! Đợi đã, anh cũng ở đấy phải không? Với người phụ nữ đó. Oh, bây giờ tôi nhớ rồi. Đó là cô gái đã bị ăn trộm, và cô cũng ở với anh tại Da Soop, phải không? "

"Oh, bây giờ tôi nhớ rồi, cô là cậu bé đưa hàng. "

"Yea! Đó cũng là tôi! Anh đã nghĩ rằng tôi là một cậu bé rồi, phải không? "

Người đàn ông gật đầu. Sau đó anh nhìn nó từ đầu đến chân, như thể bị thôi miên. En Chan cảm thấy một chút ngại ngùng và bối rối.

"Ngay cả bây giờ cô trông cũng giống như một cậu bé."

"Tôi hiếm khi trông như một cô gái"

"Sau đó, tôi đã may mắn bắt được cái khoảnh khắc 'hiếm khi' ấy."

"Vâng, may mắn không hẳn là từ đúng lắm"

"VẬY 'đừng đưa tôi vào rắc rối' của cô là giữ bí mật cuộc gặp mặt của chúng ta tại Da Soop với Han Kyul, phải không? "

"Wow! Anh thực sự rất thông minh! "

"Hmm. Tôi sẽ suy nghĩ về nó chứ hả? "

"C-cái gì cơ?"

Không biểu lộ một chút cảm xúc gì, anh ta vào xe hơi của mình. En Chan nghĩ rằng mọi việc đã diễn ra khá tốt, nó im lặng nhìn chăm chăm vào lưng người đàn ông. Cửa sổ xe kéo xuống.

"Tôi nghĩ rằng nó phải là một hợp đồng đôi. Tôi phải giữ một phần bí mật cả cái đêm đó. "

"Oh! T-tôi sẽ không nói cho bất cứ ai. Tôi không thấy bất cứ điều gì. Tôi không nhìn thấy anh say, và hoặc là tôi không nhìn thấy anh bị nôn".

"Uh, ngay bây giờ."

Người đàn ông cười và bỏ đi. Một hợp đồng đôi, huh? Anh ta chả bị lung lay gì cả. Mẹ kiếp.

<Phần 3>

Võ đường bắt đầu vắng tanh từ tuần trước, cuối cùng thì nó cũng đóng cửa vào ngày hôm qua. Trong suốt buổi chia tay, Seung Kyung đã khóc, Tae Won cứ hỏi En Chan rằng bao giờ võ đường mở cửa trở lại, và kế hoạch sắp tới của nó là gì. Đó chỉ là một buổi chia tay nhỏ ở trường cấp 3 với võ sư. Trong đầu En Chan bây giờ cứ rối tung cả lên với cái cảm giác khi không còn làm ở cái võ đường này nữa, uống hết hai vại bia rồi ông ta trở về nhà.

"Chả có nơi nào trong cái thành phố quái quỷ này cho một người làm việc hay vui chơi. Khi bạn già, ít nhất bạn sẽ có tiền hoặc không một xu dính túi, vậy đừng già đi! " Đó là lời tạm biệt cuối cùng của ông chủ võ đường.

Buổi sáng sau khi chia tay người mà nó coi như cha thật ảm đạm. Nó ăn sáng và chuẩn bị sẵn sàng để đi làm thì nghe thấy tiếng hét thất thanh từ phòng ngủ của mẹ nó. Mẹ nó bắt đầu khi nó mở cửa ra vào.

"Mẹ!"

"Cái gì thế này? Sao vậy được? "

"Cái gì vậy?"

En Chan hướng mắt về phía mẹ nó, đang ôm lấy chiếc khăn choàng cổ hình giọt nước.

"Trước đó mẹ không thấy nó nữa. Con mua lại nó phải không? Cái này này! "

En Chan nhìn cuộc nổi loạn của mẹ nó mà quát lên.

"C-cái gì - mẹ mua nó khi nào vậy?!"

"Đây chỉ là ... à, thì vào mùa xuân và ... "

"Ôi trời ơi! Con không tin được điều này! Mẹ đã hứa là không sử dụng thẻ rút tiền một lần nữa. Và bây giờ mẹ lại làm điều này. Hóa đơn đâu? Cửa hàng mà mẹ đã mua ở đâu? "

"M-mẹ không mua cái, đó là-"

"Lại một món quà khác chứ gì? Con không bị lừa một lần nữa đâu. Con biết mẹ cho người bạn nọ lại mua cho mẹ mấy món đồ này đâu, vì vậy cho con biết sự thật đi. Mẹ mua nó ở đâu? "

Mẹ nó đột ngột làm bộ mặt như thể bị xúc động mạnh. En Chan bắt đầu nghĩ có thể nó đã hơi quá nhưng ngay lập tức nó lấy lại lập trường. Nếu tha cho mẹ nó lần này, bà sẽ lại bắt đầu đi mua túi xách, giày dép và vật dụng trong nhà, rồi thì sẽ chẳng thể nào ngăn được bà cả. Nghĩ lại thì khi cha mất. Mẹ đã trở thành kẻ nghiện mua sắm từ nỗi cô đơn. Họ thậm chí không còn có đủ tiền để trả cho một phòng trọ mà bà thì vẫn đi mua sắm tất cả những thứ gì mà bà vừa mắt. Nếu không phải vì ông bác từ khi định cư ở Canada, mọi thứ đã trở nên tồi tệ. Bây giờ thì ông bác đang bệnh và ở lại Canada, thế là chả còn ai để mà xin xỏ cả.

"Không phải là con đã quá đản với mẹ sao? Làm sao con có thể đối xử với mẹ để của mình như thế được? "

"Thậm chí nếu con có quá đàng, nó cũng chả thể giúp được gì. Ai là người có thể trả hết các khoản nợ của chúng ta hơn con đây? Nếu mẹ đã đi mua này, ít nhất mẹ không thể hỏi con trước sao. Làm thế nào mẹ có thể làm được điều này khi mẹ biết được vô đường đã đóng cửa và bây giờ là thời điểm khó khăn? Con là cái gì, người lao động khổ sai của cái gia đình này chắc? "

En Chan cảm thấy tiếng nước nở, vì vậy nó hít một hơi thật sâu.

"Đưa thẻ đây. Mẹ làm cái mới khi nào vậy? "

"Chú Ku đã mua cho mẹ, "En Se ra khỏi phòng tắm và nói. "Chú ý đã mang nó cho mẹ hôm qua.

Chị thậm chí không biết, vì vậy đừng có phản ứng dữ dội thế chứ. "

"Cái gì? Chú Ku? Cái ông hàng thịt ý hả? "

"Yea, chị thật xấu xa. Chị thấy vui lắm hả mà giận dữ với mẹ vào buổi sáng sớm như vậy? Bây giờ chị đang làm tiền, chị nghĩ rằng chị là cút, huh? Chị thậm chí không coi mẹ và em gái mình ra gì nữa, phải không? Chúa ơi ai đã chết và tạo ra chị? Tôi không thể chịu đựng sự bẩn thỉu và rẻ tiền của chị. "

En Chan thấy cổ họng mình lạnh buốt còn mặt lại nóng bừng. En Chan nhìn mẹ bối rối.

"M-mẹ ..."

Nó cảm thấy giằng xé khi mẹ nó phản ứng lại bằng cách chuyển qua bên cạnh nó.

"Mẹ, Con xin lỗi. Con xin lỗi. Đừng giận, huh? Ôi, sao con lại làm điều đó? Chắc con ăn sáng chưa đủ. Ý con là con đã ăn quá nhiều. Có lẽ là chứng khó tiêu. Yea, nó có thể chứng khó tiêu. Mẹ biết con không mấy khi bị như vậy nhưng khi bị là con lại điên lên và nói năng lung tung. Mẹ biết mà, phải không Mommy? Huh? "

"Tsk tsk. Hey, cho em ít tiền đi. Em phải đi mua tài liệu học. "

Ngay khi En Se rời đi, En Chan tiếp tục mà làm lạnh của nó.

"Hey, Mom, con có ý này-sao mẹ không đánh con? Huh? Con đáng bị như vậy ma. Ở đây. Đánh con một cái đi, ha? "

"Làm sao mẹ có thể đánh con chứ ... Mẹ chả muốn đánh lên chỗ nào của con cả. "

Whew. Cuối cùng, mẹ không tức giận nữa.

"Có rất nhiều nơi mẹ có thể đánh mà. Ẹm có thể đánh vào bụng, hay hông của con, mẹ có thể đánh vào sườn con, có nhiều nơi để đánh mà-"

Mẹ nó đột ngột đứng lên, vồ nhẹ vào chân En Chan.

"Nếu con còn nói con là kẻ khổ sai một lần nữa, mẹ thực sự"

En Chan nhanh chóng ôm ghì lấy mẹ và nũng nịu.

"Ok, ok. Con sẽ không bao giờ làm điều đó một lần nữa. Nếu con làm điều đó một lần nữa, con sẽ không là Ko En Chan, mà là Low En Chan. Đừng giận, Mommy. Đừng giận. "

Cuối cùng thì En Chan cũng làm mẹ cười, nhưng có cái gì đó hơi thất vọng khi rời khỏi nhà. Tại sao chú Ku bán thịt lại mua cho mẹ nó một món quà đắt tiền như thế? Chú ý đã bao giờ muốn hỏi xem mình thích cái gì hay đại loại như vậy chưa nhỉ?

<Phần 4>

Đó là một ngày ấm áp đáng được ghi nhận nhất trong 30 năm. Thời tiết đẹp như mùa hè, mà không phải là mùa xuân, đã đến. Mặt trời, gió, các loài hoa, tất cả mọi thứ thật đẹp - nhưng chả có gì để làm cả. Chú Hong, trong nhà bếp, Ha Rim ngồi dưới cái ô bên ngoài cửa hàng, Sun Ki trên chiếc ghế xa nơi góc phòng, tất cả mọi người đều n.g.ũ.g.à.n.g.ũ.g.ậ.t!

"Hey, Nak Kyun."

"Yes?"

"lần cuối cùng chúng ta có khách hàng là khi nào nhỉ?"

"Cách đây mười bốn giờ."

"Ah. Tôi thấy rồi. "

Đứng nơi cửa ra vào, En Chan cười khúc khích khi thấy Ha Rim bị đánh thức bởi tiếng còi ô tô. Ha Rim ngoác cái miệng ra ngáp vừa tiến lại phía nó.

"Em cảm thấy cả cơ thể nặng nề. Không có chỗ nào là không đau. "

En Chan, cảnh giác phía sau mình, nó nói với cái giọng trầm trầm

"Không phải cậu đang nhớ căn phòng với chiếc giường ấm áp, thoải mái và êm ái đấy chứ? Không phải tất cả mọi người đều là những kẻ lang thang đâu. Về nhà đi. "

"Tại sao không thể là những cái sofa mềm mại nhỉ? Cái quái gì với mấy cái ghế gỗ, huh? Mẹ kiếp. Oh trời, em cảm thấy như đi vào phòng tắm hơi vậy. "

"Cậu suốt ngày nói về nhà tắm hơi. Cậu kêu ca như một người đàn ông ở độ tuổi trung niên vậy. "

"Hey, hyung. Làm một ván bóng rổ đi? "

"Tại sao lại chuyển qua bóng rổ nhanh vậy?"

"Có một cái sân ở ngay đây. Hay chơi trong 30 phút thôi. Chúng ta có thể đnahs thức bản thân mình và bữa trưa sẽ ngon miệng hơn. Vâng, tuy nhiên, em hiểu là anh lúc nào cũng cảm thấy ngon miệng cả, huh, hyung? Anh nghĩ sao? "

"Đây là giờ làm việc ... Điều gì xảy ra nếu giám đốc đến? "

"Chúng ta có thể nói rằng chúng ta đã đi thăm dò thị trường."

"Được không vậy?"

En Chan cảm thấy khá nặng nề, không phải vì cái vụ đã nó đã nói những lời thật khủng khiếp với mẹ vào buổi sáng.

"Cậu nghĩ mọi việc sẽ ổn chứ nếu chúng ta để lại chú Hong ở đây?"

"Vâng, hoặc Sun Ki hyung hoặc Nak Kyun ở lại phía sau, kể từ khi anh không còn là đối thủ của em."

En Chan ngẩng lên, phóng ánh mắt hình viên đạn vào Ha Rim.

"Tại sao lại không?"

"Hãy nghĩ về sự khác biệt về cơ bắp của chúng ta. Anh trông nhõa nhoẹt, hyung. Anh không làm việc ở ngoài phải không? "

"Cậu muôn cái gì, huh? Trên thực tế, tôi. .. quên nó đi. Chiến thắng không đến từ lời nói. Hãy đặt cược nó đi. "

"Cái gì? Thực sao? "

"Yea. Hãy đặt cược là bữa ăn trưa. "

"Ôi trời, Anh và thức ăn của anh. Bia và karaoke. "

"Tốt thôi."

Và như vậy En Chan mơ hồ với lòng kiêu hãnh của mình để đi chơi bóng rổ cùng Ha Rim. Khi họ đến sân, một số nam sinh viên vừa mới kết thúc cuộc chơi chuẩn bị quay về. En Chan mượn bóng của họ và bắt đầu cuộc đấu một chọi một với Hà Rim. En Chan chơi bóng rổ đủ tốt để được chọn làm đại diện cho trường trung học cơ sở. Tất nhiên, đó là với những cô gái.

"Hey, anh cũng có một số kỹ năng đấy nhỉ."

"Này thằng nhóc hỗn xược, cậu đang đùa hyung cậu mình đấy à? Chuẩn bị để trả tiền đi. "

En Chan cúi thấp người xuống vượt qua sự phòng thủ của Ha Rim. Hà Rim vươn đôi chân dài của mình chạy cắt ngang sân bóng. Trước khi nó kịp nhận ra, thằng nhóc thì thầm và làm một cú nhảy ngắn! Thực sự là thằng nhóc này nhanh thật, En Chan nghĩ. Ngay sau đó, một xe gắn máy tiếp cận sân bóng. En Chan đang chuẩn bị cho một cú ném, quay lại nhìn cái xe gắn máy.

"Cái gì? Lại thằng nhóc này. "

Một tiếng ném mạnh xuống đất. Mỗi lần nó muốn quên cái gã này đi thì y như rằng hắn lại xuất

hiện.

Huh. Mình đến phải cho cái con quạ này một trận mất thôi.

"Hey, thật tốt là mày ở đây. Mày, vào đội của tao. "

"Hyung, đó là không công bằng."

"Tôi già rồi. Tôi sẽ ngồi xuống và nghỉ một chút, vì vậy cậu chơi với thằng bé kia đi, "En Chan nói trước lời phản đối của Ha Rim trước khi vỗ vỗ vào cánh tay ném.

"Hey. Nhóc. Mày chơi bóng à? Người đại diện của tao sẽ chơi với mày thế nên làm cho tốt vào đó. Tao đã có một đặt cược vào trò chơi này. Được chứ hả? "

"Ai nói rằng tao ở đây để chơi bóng rổ?! Thời điểm này, đi giải quyết vụ đó đi, nắm đấm với nắm đấm, thằng chó ạ! "

"Chả có chó chiếc gì hết. Nếu mày không chơi bóng, tao sẽ không đánh nhau với mày đâu. "

"Cái gì, mẹ kiếp!"

En Chan đẩy tất cả sự tức giận trong nó qua những ngón tay.

"Tao nghe nói là mày không còn để ý đến En Se nữa, tao nghe nói mày có bạn gái mới, tao có nghe lầm không?"

"Đ-điều đó chả lên quan gì đến En Se cả."

"Thế thì sao tao lại phải đánh nhau với mày, huh? Không nói nữa, mày thua tao hai lần rồi còn gì. Nếu mày muốn đánh nhau với nhà vô địch cách duy nhất là chứng minh giá trị của mình mà thôi. Kiểu như là phí dịch vụ người chơi ý. Đồng ý không? "

Nó kéo mạnh cánh tay của thằng nhóc và ném quả bóng rổ cho.

"Chú ý, mày không thể thua, được chứ hả? Đây là trận đấu danh dự của những người đàn ông với nhau. Vượt qua thằng nhóc tóc vàng kia, ok? "

Nó đẩy thằng nhóc đó ra và bỏ đi ra ngoài khi đột nhiên có cái gì đập vào đầu nó.

"Ow!"

Thằng chó chết nào vậy! Nó không nói được câu gì, quay vòng vòng hông tìm xem kẻ nào vừa mới đánh nó. Giám đốc đứng đó. Vẫn như thường lệ, trông anh thật tuyệt. Quần Tây màu đen, áo sơ mi màu đen, và chiếc áo khoác màu xám. Anh ta không mang cà vạt, và ba nút áo sơ mi trên cùng để mở.

"Đứng là phong cách Han Kyun."

"Cậu đang nói cái quái gì vậy, thằng ngốc kia! Hey nhóc, nếu cậu muốn trở thành một kẻ ngu ngốc, thì cậu nên làm nó một mình thôi chứ. Sao cậu còn kéo Ha Rim vào chơi bóng cùng vậy hả?! "

"Đã là vì không có khách hàng nào cả, và ..."

"Nếu không có bất kỳ khách hàng nào, cậu cũng không nên bỏ ra ngoài và kéo người khác theo chứ. Cậu đang đi quá xa rồi đây, nhóc, quá quá xa rồi."

"Hey, thôi nào, đừng như thế chứ. Sao chú không tham gia trò chơi này với chúng tôi? "

"Cái gì? Cậu là cái quái gì hả-đừng có cười với tôi, nhóc. "

"Chỉ cần 30 phút thôi. Nếu chú chơi, tôi sẽ đứng bên cạnh đường và hờ nộ cười chết người trong khi nhảy múa như một kẻ ngốc. "

"Cái gì? Nhảy như một thằng ngốc bên lề đường à? Ha. Nghe hay đấy. Cậu hứa chứ hả? "

"Vâng, tất cả. Kẻ thua cuộc phải làm. Ok? "

"Ok. Cậu chết rồi. "

Han Kyul xắn tay áo lên. Tại sao đàn ông lại đơn giản thế không biết?

"Ai ném?"

"Anh ta là đồng đội với En Chan. Anh và em là một đội nhé, sajangnim. "

Han Kyul nhíu đôi mắt nâu lại vừa bắt đầu ném quả bóng xuống vạch giữa mặt sân. En Chan cảm thấy như bị xúc phạm và rồi nó bắt lấy quả bóng và bắt đầu di chuyển.

"Trò chơi đã bắt đầu!"

Cái trí nhớ đơn giản của Han Kyul đã quên về tên cướp và tập trung vào trò chơi. Còn cậu bé ăn cướp cũng quên vụ tranh chấp tay đôi và tập trung vào trò chơi. Trò chơi đã đi qua trên 30 phút, và En Chan đổ mồ hôi, ngay cả cho đến khi cái áo trong của nó cũng ướt nhoẹt. Tôi đoán là đã đến lúc mình phải ăn ít canh thịt chó thôi. Ôi trời, tất cả cái món canh trước đó đã chảy ra hết khỏi người tôi rồi!

En Chan rơi phịch xuống sàn, kiệt sức. Thở rời rạc, nó la hét, cáu tiết,

"Aaaarggggh!!!"

Làm sao mà vụ này có thể xảy ra chứ?! Nó! Thua!

"Ha, ha, cậu phải nhảy đấy," Han Kyul nói, trong hơi thở nồng của mình.

"Earragggh!!!"

Nó nằm thượt trên mặt đất, tay và chân giang rộng. Ngay sau đó nó nghe âm thanh của xe gắn máy. En Chan, quay người lại, nhìn theo cái thẳng mất dạy đang đi xa dần.

"Hey! Mà bỏ trốn à?! "

Chơi hay lắm. Hẹn gặp lại sau. Điều đó khó nói thế sao? Làm thế thì tổn thương long tự trọng

của cậu ta chắc? Mà thằng nhóc này càng ngày càng dễ thương, ey?

"Ya! Ya! "

Giám đốc đối mặt với nó. Nó nao núng trước cái kiểu phản ứng của anh ta.

"Cái thằng lưu manh đó! Có phải cái thằng lưu manh đó không vậy?! "

Uh oh.

"A-ai? Tôi không biết chú đang nói về cái gì - ohhh-hey! Ha Rim! Cậu có đi rửa ráy không vậy? Đi cùng đi. "

En Chan nhảy dựng và chạy như bay. Nó vượt qua Ha Rim và đến vòi nước ở phía trước của cậu ta. Cô mở vòi và để cho nước xối vào đầu mình.

"Có chuyện gì với sajangnim vậy?" Ha Rim hỏi, vừa nhìn giám đốc dò xét. En Chan chỉ có thể nhìn thấy anh ta qua chân mình, lăm bắm cầu nguyện.

Chúa kính yêu, xin hãy dội xuống một trận mưa thuốc độc dành cho sự quên lãng. Làm ơn xóa khuôn mặt của thằng lưu manh trong đầu giám đốc của con đi. Làm ơn.

Sau khi bước tới chỗ En Chan, Han Kyul bật nước và rửa mặt. Khi anh thấy rằng En Chan đang cúi đầu mình xuống, không di chuyển, anh chỉ đơn giản nói rằng,

"Thôi đi. Cậu sẽ bị cảm lạnh đó. "

Nó rửa mặt và vắt mái tóc của mình. Nước chảy xuống, ướt nhoẹt cả áo ngoài của nó.

Oh mẹ nó! Mình không thể làm quần áo ướt được!

Sau khi được nhận vào làm ở cửa hàng, nó bắt đầu cuốn ngực bằng một dải băng lớn, như là một sự đề phòng, nhưng nếu cô ấy đã ướt áo sơ mi, thậm chí điều đó chắc chắn sẽ lộ ra. En Chan không biết những gì khác để che dấu, nên nó chỉ iết cúi đầu xuống cái bồn rửa, nước cứ thế

chảy xuống. Ngay sau đó, một cái khăn tay xuất hiện trước mặt nó.

"Nếu cậu không thể lau được, sao còn gọi đầu làm gì? Cậu luôn làm trước nghĩ sau phải không vậy? Cậu đúng là cái đồ đầu rỗng. Cậu muốn được gọi là không có não, thêm vào đó là được gọi là kẻ ăn bám nữa hả? "

Các tay là cách quá nhỏ, không thể, ngay cả suy nghĩ về cô ấy sấy tóc off với nó, nhưng ngay cả như vậy, cô ấy đã đụng vô cùng. Cô đã sử dụng để lau tay tắt một số các nước và các stood up. Em nghe nói Ha Rim snickering từ phía cô ấy.

"Ooh, trông anh ấy quyến rũ hơn ngay cả khi đang ướt! Rất Enchan." Em sẽ phải thêm điều này vào. Một người đàn ông lộ đủ vẻ quyến rũ có thể làm tan chảy những người đàn ông khác. "

"Ya! I-m đi! Lỗi của ai mà cậu còn nghĩ ra cái đó hả? "

"Aw trời, nếu anh đang cố đổ lỗi cho nó, anh cũng không nên làm như thế chứ. Sajangnim, em rất xin lỗi. Chơi bóng rổ đã được ý tưởng của em. Nhưng hey, nhưng mà đây là lần đầu tiên anh di chuyển vòng vòng như vậy trong một khoảng thời gian dài phải không? Wow, anh có kĩ thuật hay quá! Đặc biệt là những người hỗ trợ là tốt nhất. Em đã cúi xuống cho anh. "

"Đi thôi. Chúng ta còn phải xem một màn nhảy múa nữa chứ".

Trước khi đi, Han Kyul đưa tay của mình ra về hướng En Chan. Trong khoảnh khắc đó, tay anh chạm vào cằm nó trước khi rơi xuống. Đó là hành động nhằm lau đi lau những giọt nước, nhưng có cái gì là lạ. En Chan ngừng lại một giây, tay nó vẫn còn giữ chiếc khăn tay trên tóc của mình.

Tại sao anh ta lại lau nó? Đó là cằm của mình. Nhưng trái tim mình, trái tim mình đang đập loạn xạ. Nó vẫn chạy tốt trong suốt 24 năm qua, nhưng mình chưa bao giờ nghe thấy âm thanh này trước đây. Nó có thể nghe những âm thanh vọng qua tai mình.

Thump thump, thump thump, thump thump, thump thump.

Chương 12

Cuộc nổi dậy vì một lý do

<Phần 1>

En Chan đang trong phòng vệ sinh nam với đôi tai vểnh lên nghe ngóng. Nếu ai đó trong bước đi, nó sẽ đứng ở phía trước của bồn cầu, rạng chân và tuôn nó ra. Nó cười sang chói, vừa vẫy tay chào mừng.

"Hi!"

"Cái gì vậy? Vẫy tay như con gái ý".

Psh. En Chan rửa tay của mình và nhanh chóng ra khỏi phòng tắm. Nó bắt đầu cái màn lố bịch này một vài ngày trước khi Ha Rim true chồng,

"Anh biết không, em không bao giờ nhìn thấy anh thay quần áo. Hey Sun Ki hyung, có bao giờ anh thấy En Chan hyung thay quần áo của mình không? Nak Kyun, anh chưa bao giờ nhìn thấy trước đây, phải không? Anh trốn ở đâu khi thay đồ vậy? Anh có vết xăm hay cái gì đó à? Hay một vết sẹo lớn?"

Vì vậy, nó bắt đầu phải làm cái trò này một lần một ngày để xóa mọi nghi ngờ. Nó đã phải cẩn thận, đặc biệt là Ha Rim, người suốt ngày buôn chuyện về vẻ quyến rũ của nó và mấy thứ linh tinh khác làm bao tử của nó lạnh toát. Trước đây nó trả bao giờ quan tâm đến những việc mình làm. Thời tiết đẹp cang làm cho nó lo luangs nhiều hơn. Tất cả những việc nó đã làm trong mùa hè rồi, sự tiếp xúc da thịt? Mẹ kiếp, nó đầu đầu vì nghĩ về mấy cái vụ đó.

Nak Kyun không đến làm việc, và không thể cả ngày hôm nay cũng chả thể liên lạc với cậu ta. En Channgồi nhăm nháp tách cà phê sau khi hoàn thành công việc buổi sáng. Ngày hôm nay, không có dấu hiệu của khách hàng. Tất cả chỉ là một vài người phụ nữ ghé vào từ đêm qua. Làm thế nào anh lại lên kế hoạch để tăng doanh thu 300% với cái tình trạng như thế này chứ?

En Chan thở dài và ngồi xuống máy vi tính. Nó nhớ rằng Seung Kyung đã nói rằng con bé sẽ gửi e-mail cho nó trong suốt buổi tiệc chia tay.

"Xin chào ~ Thầy (- -) (_) (^ ^) Seung Kyung đây." ^ ▼ ^". Cảm ơn rất nhiều vì đã dạy emi cho đến bây giờ. Xin cảm ơn Thầy, bây giờ, cơ thể của Seung Kyung đã khỏe mạnh hơn. ^m ^ Thật buồn vì emi không thể nhìn thấy Thầy mỗi ngày nữa. o (T ^ T) o Mẹ đã ghi danh cho em vào võ đường ở khu dưới. (π . π) Thật tuyệt nếu cả thầy cũng có thể đến võ đường! (^-----^) Mặc

dù võ đường đã đóng cửa, Seung Kyung vẫn muốn được gặp thầy. Ăn ngon và luôn luôn được hạnh phúc nhé! >>----- ► ♥ Seung Kyung thực sự rất thích Thầy. (♥♥) Seung Kyung sẽ trở thành người tốt như thầy vậy. Aja! o (-"-) o Good bye. Have a good day. (*^-.^*) Em sẽ lại e-mail. (~.~)

Chân thành,

Seung Kyung xinh đẹp của thầy

En Chan đọc e-mail, sống mũi nó cay cay, bỗng có một cái bóng che lấp cả màn hình.

"Cái gì vậy, thư hay là bức họa vậy?"

"Toàn trái tim. (tiếng khụt khịt mũi) "

"Cậu khóc à?"

"Vâng, nó rất cảm động."

Rời khỏi ghế, En Chan khụt khịt mũi khi nó như muốn chạy trốn khỏi chỗ tính tiền. Trái tim nó nhói đau với cái ý nghĩ là nó phải từ bỏ Tae Kwon Do, việc mà nó vẫn thường làm từ hồi tiểu học. Nó không còn có thể dạy cho tụi trẻ nữa, nếu nó có thể dạy tụi trẻ

"Nak Kyun vẫn không đến. Nó cũng chả thèm nhắc điện thoại, "Chú Hong nói, tay cầm tách cà phê của Han Kyul. "Ai đó gọi cho nó vào hôm qua trước lúc đóng cửa. Nó đã chạy ra với khuôn mặt như miếng đậu phụ thối. Ta nghĩ chắc nó có rắc rối gì đó ở nhà hay cái gì đại loại như vậy. "

"Cháu sẽ thử gọi lại cho cậu ta."

En Chan nhắc điện thoại của mình lên thì Han Kyul lên tiếng:

"Kệ cậu ta. Cậu ta vừa gọi cho tôi rồi. "

"Cậu ta gọi là chú? Cậu ta bảo sao? "

"Cậu ta thôi việc."

Tất cả mọi người đổ dồn mắt vào Hàn Kyul, ngạc nhiên. Ngay cả Sun Ki và Ha Rim ra khỏi phòng tắm, vây quanh anh.

"Tại sao? Chuyện gì đã xảy ra vậy? "

"Cậu ta nói có gì đó xảy ra thế nên cậu ta thôi việc. Tôi đã nói với cậu ta là cứ tùy ý. "

"Cái gì? Anh nói là tùy ý sao? Anh đã không hỏi là có việc gì sao? "

"Nếu cậu ta muốn cho tôi biết, cậu sẽ kể cho tôi."

"Làm sao anh biết khi anh chưa hỏi cậu ta?"

"Tôi không cần những người bỏ việc."

"Vẫn"

"Tất cả các quyền, tập hợp lại nào. Tôi có vài điều để nói. "

Han Kyul đã bắt đầu nói về cái gì đó, nhưng đầu En Chan lại bận rộn nghĩ về Nak Kyun. Nó tiếc rằng mình đã không biết nhiều Nak Kyun. Mặc dù họ cùng làm việc với nhau, nó chẳng biết gì về Ha Rim hoặc Sun Ki. Một cảm giác trách nhiệm len vào tâm trí nó vì nó là con gái lớn làm nó lo lắng muốn liên lạc với Nak Kyun.

"Ko En Chan, cậu có lắng nghe không đấy?"

"V-vâng?"

En Chan ngượng ngùng trước ánh mắt của mọi người, rồi thở thẽ hởi,

"Chúng ta đang nói về cái gì vậy?"

"Anh ấy đang hỏi về cảm giác của chúng ta trong mấy ngày đầu làm việc. Tại sao cậu lại nghĩ là chúng ta không thể kinh doanh gì được? "

"T-tôi tự hỏi"

"Nó không phải là hương vị cà phê của chúng ta tệ, và không khí ở đây thì thật hoàn hảo."

"Chúng ta có một người chủ bánh bao và những nhân viên phục vụ xinh đẹp, phải không?"

Ha Rim và chú Hong cùng nói một lúc.

"Cậu thì sao, Sun Ki?"

"Tôi thật sự không biết." Với câu trả lời thành thật của anh ấy, tâm trạng mọi người rơi tống xuống.

"Nếu mọi người chỉ thực sự đến nơi này ..." En Chan làm bầm một mình trước khi nhìn sang chú Hong và nói, "Anh nên nói về bản thân mình trước chứ, phải không? Những người dân ở khu phố này đều là những người lao động, do đó, không ai có thời gian để ngồi xuống nhâm nhi một tách cà phê cả. "

"Đó là đúng là sự thật. Hầu hết mọi người ở đây là lao động trẻ, kinh doanh. Khi công việc kết thúc, họ về khu trung tâm, họ chẳng muốn ở lại cái vùng ngoại ô này. "

"Vào buổi chiều, thực tế là không có ai. Khác hơn là vào buổi sáng khi mọi người đi làm, ăn trưa và giờ tan tầm, khó để nhìn thấy bất cứ ai. Nó giống như một thị trấn ma quái, " En Chan nói đầy vẻ kinh dị. Căn phòng im lặng đi. Sau đó, đột nhiên Han Kyul đứng thẳng lên và nói rằng,

"Chúng ta sẽ thay đổi chiến lược. Hãy vứt bỏ tất cả những cái gì trước đây. "

"Cái gì? “Ngôi sao” đã làm điều đó. Không có phân biệt gì cả. "

"Chúng ta chỉ cần mở sớm hơn “Ngôi sao”. Chúng ta chỉ cần chuẩn bị cốc và mọi thứ sẵn sàng, thế nên hãy bắt đầu sớm nhất có thể. "

"Sau đây, chính xác là bao giờ chúng ta bắt tay vào công việc?" Ha Rim hỏi với cái giọng điệu kêu ca. Mà cậu ta thì kêu ca cái gì mới được cơ chứ? Chẳng phải cậu a đang ngủ trong cửa hàng. Tất cả những gì anh cần làm là mở mắt ra. Nếu bất kỳ ai cần kêu ca, thì đó là Su ki người sống-chờ đợi một phút, Sun Ki sống ở đâu? En Chan nhìn Sun Ki, đầy tò mò.

"Chúng ta sẽ mở cửa lúc 7 giờ do đó các cậu sẽ cần phải đến trước nửa tiếng."

"Cái gì?"

Mọi người làm bộ mặt như thể sắp chết đến nơi, nhưng không ai dám nói to. Điều này là bởi vì họ biết cửa hàng đang trong tình trạng xấu như thế nào.

En Chan đột nhiên quẩn lấy Han Kyul bận rộn để hỏi,

"Nói cho tôi biết về Nak Kyun đi."

"Tại sao?"

"Chú không tò mò sao, sajangnim? Cậu ta đột ngột đến rồi bỏ đi, và thậm chí chú không phải lo lắng sao? "

"Sao cậu cứ thích nhúng mũi vào chuyện của người khác thế nhỉ. Cậu ta là người lớn rồi. Nếu cậu ta gặp vấn đề gì thì cậu ta sẽ tự biết cách giải quyết nó. Thậm chí nếu có gặp khó khăn, đó là việc riêng của cậu ta, và ngay cả khi cậu ta cần giúp đỡ, đó là trách nhiệm của cậu ta khi yêu cầu điều đó. Làm thế nào mà cậu lúc nào cũng có thời gian để lo lắng cho người khác thế nhỉ? Cậu không thể chăm sóc chính bản thân mình nữa. "

Grrrr! Nếu anh ta không phải là giám đốc!

"Dù sao, cậu ấy cũng là đồng nghiệp, như một thành viên trong gia đình vậy. Làm thế nào chú có thể không quan tâm như vậy? Cậu ta mới có hai mươi một tuổi, cậu ta biết cái gì chứ? Mọi người vẽ ra cái ranh giới ở tuổi hai mươi và nói, bạn vẫn còn là một đứa trẻ trước khi bạn có thể xóa bỏ cái ranh giới đó và thành người lớn khi bạn vượt qua nó sao? Mọi người phải phát triển dần dần. Chú là loại nào vậy giám đốc? Chú không có một chút yêu mến nào với nhân viên của mình hết. Làm thế nào tôi có thể làm việc với một giám đốc lạnh lùng như vậy chứ? "

"Sau đó cậu cũng bỏ việc ha."

En Chan rít lên.

"Cậu hãy ngậm miệng lại đi"

"Chỉ cần cho tôi địa chỉ của cậu ấy thôi."

"Im mồm. Cho cá ăn đi. "

En Chan bấu môi hờn dỗi siết chặt nắm đấm và đi cho cá ăn. Trên đường về hướng bể cá, nó nhìn về hướng cái những cái bình thủy tinh. Một ý tưởng hay ho nảy ra trong tâm trí nó. Nó nở nụ cười tinh quái và cười thầm với chính mình.

<Phần 2>

Buổi chiều đó.

"Tập hợp lại đây nào!"

Tsk tsk. Làm thế nào chúng ta cứ bị phân tán khắp nơi trong cái quán với cái diện tích ổ chuột này rồi lại phải tập mới họp '?

En Chan nín cười và hướng về phía Han Kyul với cái nhìn trống rỗng. Hai khách hàng nữ ngồi cạnh cửa sổ quay đầu lại và nhìn họ như thể thắc mắc về cái gì đang diễn ra.

"Ai đã làm điều này?"

"Làm cái gì? Có việc gì xảy ra sao?" En Chan ngây thơ hỏi. Ngay cả khi một ánh mắt dữ tợn chiếu thẳng vào khuôn mặt của nó, En Chan vẫn bướng bỉnh nhìn lại với thái độ vô tội.

"Cậu đã làm nó, phải không?"

"Làm cái gì? Tôi phải biết cái gì thì mới trả lời được chứ. "

"Oh! Đó" Ngay lúc đó Sun Ki chỉ tay về mấy cái bình thủy tinh. Tám cái bình cắm đầy hoa dạ yên thảo hồng nở rực rỡ.

"Về cái đó hả?"

Ha Rim hít một hơi thật sâu. Cậu ta muốn bật cười, nhưng giám đốc vẫn ở đó với ánh mắt nghi ngờ sắc như dao cạo. Ngay cả khi nhận ra sự nghi ngờ, nó vẫn không để tâm đến, vì vậy nó vẫn giả vờ như không biết.

"Cái gì? Tôi chẳng thấy bất cứ điều gì lạ cả. "

"Những hòn đá trong mấy chiếc bình thủy tinh. Trắng trộn với đen. "

Mọi người đều biết rằng nó là do mình En Chan làm mà thôi, nhưng không có ai tiết lộ nó ra. Chỉ có Han Kyul chiếu ánh mắt lạnh lùng vào En Chan như một hoàng tử băng giá.

"Sửa nó đi."

"Tôi?" Nó giả vờ chùn bước trước ánh mắt độc ác đó, nhưng nó không bỏ cuộc dễ dàng như vậy. "Tôi nghĩ rằng nó như vậy là khá đẹp. Đá trắng và đá đen kết hợp với nhau như thế, theo cách nào đó thì khá là hài hòa đó chứ. Cậu không thấy thế sao, Ha Rim?"

"Tôi...tôi không biết."

"Tôi sẽ hoàn thành cuốn sách cà phê của mình ngay bây giờ."

Mọi người nhanh chóng chánh xa khỏi cái vòng lửa cho đến khi chỉ còn En Chan và Han Kyul ở phía trước khu vườn nhỏ.

"Chú quan tâm quá nhiều đến cái gì vậy? Nó không giống như chú quân tâm một chút thông tin về nhân viên của mình. "

"Ko En Chan, đến đây!"

"Tôi phải lau mấy bàn ở bên ngoài. Mấy đứa nhóc làm vương vãi vụn bắn trên bàn. "

En Chan cầm miếng rẻ chùi đi ra ngoài. Khi En Chan quay trở lại, Han Kyul phải đổ tất cả những hòn đá ra và phân loại lại chúng. Đúng là một căn bệnh. Các cái bình luôn ở cùng một vị trí, dây bình không bao giờ bị xô dịch dù là nhỏ nhất, bàn và ghế cũng phải cách nhau chính xác 12 cm. Với điều này, Ha Rim và En Chan chỉ có một điều để nói:

Đúng là bản chất HanKyun.

Gần đến giờ ăn trưa, Han Kyul gọi En Chan và nói:

"Cậu vẫn thích lãng phí thời gian vào mấy cái trò trẻ em sao?"

Nó đã nghĩ thế nào anh ta chả quát mắng mình về cái vụ trộn mấy viên đá đó, nhưng những lời nói của anh ta hoàn toàn không như mong đợi.

"Cậu vẫn còn vương rắc rối với thằng ăn cướp đó hả? Hay là tình trạng của cậu thực sự rất xấu?"

"Chú đang nói cái gì cơ? Chú đang muốn nói là nếu tôi làm việc vào ban đêm hay là mưu đồ bất lương với thằng khốn ấy? "

"Yea."

"Ha. Cảm ơn vì đã rõ ràng như vậy. "

En Chan đầy ngờ vực, hỏi với giọng thách thức,

"Và chuyện gì sẽ xảy ra với tôi? Chú định làm điều gì với nó nào? "

Han Kyul chỉ đơn giản là nhìn chòng chọc vào nó. En Chan cảm thấy má của mình nóng bừng vì vậy nó ho một tiếng. Nó xoa xoa mặt mình và cười ngượng ngịu.

"Trẻ con, trẻ con. Mà cái thằng nhóc đó ... cậu ta là người mà tôi muốn biết. "

Ngay cả En Chan cũng phải thừa nhận rằng đó là một sắc thái khả nghi trong tình hình của mình. Nhưng đó là sự thật. Nói một cách trung thực, nó chỉ nghe tên của thằng nhóc đó một lần từ En Se, do đó, nó thậm chí không nhớ chính xác tên nữa. En Se thường gọi cậu ta là 'gã du côn ngu ngốc' hoặc gã trường trung học kỹ thuật khờ dại'.

"Tại sao chú lại hỏi lộn xộn thế? Chú không lo lắng rằng tôi vẫn giao du với cậu ta, phải không? Không có lý nào mà sajangnim của chúng ta có thể lo lắng cho tôi, phải không? Trái tim của anh ta là băng, băng tinh khiết. Thậm chí nếu một trong các nhân viên của anh ta có không đến và nghỉ luôn đi chẳng nữa thì anh ta cũng chả thêm hỏi lý do"

"Thay quần áo đi."

"Huh? Chưa đến giờ đóng cửa mà. "

"Cậu muốn hỏi ý lịch của cậu ta phải không?"

En Chan mở tròn mắt, và tất cả các nhân viên khác đang nghe trong cuộc hội thoại của họ cũng tròn mắt theo. Họ nhìn nhau như thể muốn nói, Cái quái gì đang xảy ra với gã này vậy?

"Chú cũng đi sao?" En Chan lắp bắp.

"V-V-Vâng, chính xác," Han Kyul nói bằng cái giọng chế nhạo, trong khi với tay lấy cái áo Jacket của mình. "Có vẻ như cậu sẽ còn làm mấy cái trò ngu xuẩn với tôi về vấn đề đó trong một thời gian dài, thế nên tốt hơn là tôi sẽ ngu ngốc 1 lần bằng cách đi với cậu. "

"Đó quả thực là việc chú nên làm, do đó đừng có ra vẻ kẻ cả."

"Ồ, cậu không muốn đi hả?"

"K-không, không! Chỉ cần đợi ở đây. Tôi sẽ quay lại ngay trong mười giây. "

En Chan chút bỏ quần áo trong phong thay đồ và ngay lập tức chày vào nhà vệ sinh, không chú ý rằng Han Kyul đang nhìn nó.

Sau khi nhanh chóng thay quần áo, nó vẫy tay chào mọi người rồi chui vào xe của Han Kyul. Nó gọi cho Nak Kyun trong suốt quãng đường, nhưng cậu ta không nhắc máy.

"Sajangnim, cho tôi mượn điện thoại một phút. Tôi nghĩ rằng chánh số của tôi. "

"Cậu ta cũng không nhận cuộc gọi của tôi."

"Chú gọi cho cậu ấy khi nào vậy?"

"Khi tôi phân loại mấy viên đá, được chưa?"

En Chan phá lên cười. Những hình ảnh thú vị của Han Kyul ngồi xổm trên sàn phân loại mấy viên đá đột nhiên xuất hiện lại trong đầu nó.

"Cậu sẽ rách miệng đấy, nếu cười như thế."

En Chan cười như điên, đến khi nước mắt chảy xuống cả mắt nó. Nó thấy mình đang vỗ vỗ vào vai của Han Kyul.

"Điều đó buồn cười thế sao?"

"K-không phải là" nó cố kiềm chế để nói trong cái giọng hỗn hển. "T-trước đây, cha của tôi ... chúng tôi đã sống trong một căn hộ ngay phía sau. Cha thường đấu vật với tôi trong phòng khách khi chúng tôi nhặt rổ đậu ở ngoài ban công." Bây giờ En Chan có thể hít thở bình thường,

nhưng giọng nói vẫn còn đầy hứng thú. Cái rổ đậu đổ đầy ra sân vườn, vì vậy chúng tôi đã bị mẹ quát mắng như điên, rồi cha và tôi đã kết thúc bằng việc phải nhặt đậu suốt buổi chiều. Tôi vẫn còn nhớ điều đó. "

En Chan bắt đầu cảm thấy lạ, do đó nó im lặng. Khi En Chan lặng xuống, Han Kyul bật nhạc lên. Bài hát mà không có lời luôn luôn làm En Chan buồn ngủ. Nó tựa đầu vào cửa sổ, nhìn ánh đèn trôi qua, và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

<Phần 3>

Một vài ngày sau đó.

Công ty dược phẩm Dong Yi đã chi trả một khoản cổ phiếu lớn mã dự án thuộc tập đoàn Dong Yi, Công ty thực phẩm Dong Yi. Bởi vì cái biến cố này, tâm trạng gia đình anh như đêm trước cơn bão. Cuộc đấu tranh dành quyền quản lý công ty đã thực sự bắt đầu. Han Kyul lo ngại việc trở về quê mình được gọi là nhà đó. Không phải đề cập đến, anh có những vấn đề riêng của mình.

Nói một cách trung thực, bước đầu, anh đã lo lắng, cái anh sẽ làm nếu Cà phê Hoàng Tử có được thành công lớn. Nếu nó thực sự thành công đủ để cho phép anh tự do thoát khỏi công ty, anh sẽ phải làm một cái gì đó tuyệt vời để cho thấy tất cả mọi người được sự tự do của anh là công bằng. Tuy nhiên, nói thực thì anh không biết anh sẽ làm cái gì, và không được có bất cứ điều gì anh thực sự muốn làm. Có lẽ nó là bởi vì tính kiêu ngạo, nhưng thật sự việc buôn bán thật khủng khiếp.

Và còn một điều khác nữa, vấn đề lớn hơn. Ko En Chan. Anh đang thực sự rối tung lên không biết phải đối phó với thằng nhóc này thế nào. Thường xuyên như vậy, thằng bé trông well mẹ kiếp, với anh cậu ta thật xinh đẹp! Lỗi của thằng bé đó là một cậu bé quá xinh. Han Kyul cảm thấy như anh thực sự sẽ bị mất điều đó.

"Choi Han Kyul, em có nghe chị nói không đấy?"

"Huh? Ồ, vâng, vâng, em đang nghe đây", Han Kyul trả lời đầy cầu thả. Khi anh thấy Yu Ju đang làm mặt giận với anh, anh vội vàng. "Xin lỗi. Một vài thứ đang làm em khó chịu ý mà. "

"Rồi, nghe đây. Có vẻ như em không sẵn sàng đến dự buổi tiệc mở rộng phòng triển lãm của chị. "

"Ồ, khi nào lại tổ chức vậy?"

"Ngày kia."

"Em sẽ đi. Chị đã đến hôm khai trương cửa hàng của em mà, phải không? "

"Ồ, em thật là tử tế. Bây giờ, tại sao không kể cho chị nghe cái gì đã làm phiền Choi Han Kyul mấy ngày này? "

"Nah. Không có gì. Nói cho em biết về chị đi. Chị nói về Han Sung hyung trong thời gian gần đây phải không?"

"Thực sự là không có gì. Đi uống rượu đi. "

Hai người họ chôn những điều họ muốn nói trong tim và uống bia. Rồi, cùng một lúc họ nhìn nhau và cười . Han Kyul mở bàn tay và nói,

"Ưu tiên phụ nữ trước."

"Thực sự là không có gì ... Obba vẫn nghĩ chị thật khủng khiếp, và mặc dù đến bây giờ chị mới thấy rất tiếc những gì đã làm, tôi vẫn còn buồn bởi thực tế là anh ấy nghĩ rằng chị thật khủng khiếp. Nó giống như bây giờ. Không có tiến triển nào cả. "

"Hyung là một cầu toàn, chị biết điều đó mà. Không có chút phản ứng nào cả, nhưng trái tim anh ấy thật băng giá."

"Chị biết. Đó là lý do tại sao chị cần nó. Vào ngày sinh nhật của anh ấy cách đây vài ngày. "

"Thật sao?"

"Chị đã đi đến công ty với một món quà."

"Woah, Han Yu Ju, lôi kéo mọi sự trì hoãn, ey?"

"Chị đã rẽ vào chỗ bà em."

"Ôi trời, không ai có thể thoát ra khỏi lưới câu cũ".

"Chị mừng là mình đã không chạy đến chỗ mẹ anh ấy."

"Chị hiểu cảm giác của gì mà. Bà mẹ nào lại nói “cảm ơn và đã ngừng lại” với cô gái đã đá con trai của mình? "

"Chị cũng biết vậy. Thậm chí nếu obba sẽ đưa chị trở lại, mẹ anh ấy sẽ không cho phép đâu. Tuy nhiên, cuộc sống đầy chữ 'nếu', vì vậy chị vẫn có hy vọng. "

"Chị đã trưởng thành rồi đấy, Han Yu Ju. Em nghĩ rằng điều tốt đẹp đó là nhờ chị đã đi du học. Trước đây, em luôn nghĩ chị giống như một con rối, để hyung điều khiển xung quanh như thế. "

"Chắc chắn em đang nói những điều tốt đẹp. Đôi khi chị nhìn em, em quá giống obba. Những từ em nói lúc nào cũng thật lạnh giá, và em luôn nhìn xuống những người khác. "

"Và như vậy nào là em vẫn còn rất hấp dẫn?"

"Psh."

"Kể cho em vụ gặp bà đi."

"Bà đã mời chị cùng ăn trưa, Bà, obba, và chị, cùng ăn trưa với nhau. Obba im lặng toàn bộ thời gian và không làm gì ngoài ăn. Bà và chị đành nói chuyện với nhau. "

"Em có thể tưởng tượng được."

Vào thời điểm khi Han Yu Ju phá lời hôn ước với Han Sung, cha cô là một Thượng nghị sĩ. Khi ông nhận thấy gia đình mà ông sẽ gả con gái mình vào có quá nhiều những quỹ tiền mờ ám và

những xì căng đan hồi lộ, ông không thương xót yêu cầu Yu Ju cắt đứt mọi quan hệ họ, cho đến khi chứng minh được họ vô tội. Yu Ju đã buộc phải sang Mỹ, và Han Sung đã phải giải quyết vụ bội ước trước cái chết của cha anh. Vì biến cố đó, tình yêu của hai người ngày càng lạnh giá. Theo cái cách mà Han Kyul nhìn, cây cầu kết nối hai trái tim của họ đã bị phá vỡ. Nó chỉ đơn giản là đã đóng băng rồi, và bên dưới goings sông không còn chảy....

"Thôi không nói về mấy điều ngu ngốc đó nữa, kể cho chị truyện của em đi."

"Thực sự là không có gì quan trọng cả...", Han Kyul bắt đầu. Anh nhấp miệng vào cốc bia. "Có một cậu bé làm việc trong các cửa hàng, và gia đình của cậu ấy đang trong tình trạng túng thiếu. Cậu ấy bỏ việc mấy ngày hôm nay và em đến để xem thế nào, và cha cậu ấy không thể bán quán được nữa".

"Em thực sự đã đến đó?"

"Yea, mọi việc xảy ra như vậy. Một đứa khác thì làm em điên lên suốt ngày. Đúng, em đã đi, vì rằng thằng nhóc đó làm phiền em quá, nhưng qun trọng là bố của cậu kia thì bị thương ở hông mấy ngày hôm nay rồi, do đó, cậu ấy phải làm thay cha. Tự mình mua bán nấu nướng tất cả. "

"Không có mẹ?"

"Yea. Cậu ta có một em gái. Lớp 10. "

"Thật tẻ."

"Cậu ấy lúc nào trông cũng thật bình thản, em không thể tưởng tượng được cậu ấy lại trong tình trạng xấu thế."

"Có rất nhiều trẻ em phải tự đặt mình vào vị trí của bố mẹ."

Thành thực mà nói, thì chả coa cái gì làm phiền anh cả. Hình như, từ ngày đó, En Chan đã bắt đầu giúp đỡ cái quán ăn đêm cho đến khuya. Một buổi sáng, Han Kyul bắt gặp thằng nhóc ngủ gật và mắng nó cho đến khi chú Hong nói cho anh biết. En Chan đã nói rằng cậu ấy biết cha của Nak Kyun bị thương và không thể lành bệnh một cách nhanh chóng, thế nên cậu ấy muốn giúp

cho đến khi ông ấy khá hơn.

"Sao em không giúp họ một ít tiền?"

"Cậu ta nổi điên khi em đề nghị, và nói rằng em khôn nên làm như thế."

"Nổi điên? Ai làm vậy? "

"Ko En Chan. Theo cậu ta, hình như đó là một trong những cách tồi tệ nhất làm tổn thương đến lòng tự trọng của một gã đàn ông. "

"Em có nghĩ vậy không?"

"Cậu ta nói rằng cậu ta biết vì nó xảy ra với mình trước đây. Cậu ta bảo chả có vấn đề gì cả, cậu ấy có thể tự bảo vệ gia đình mình. Theo cậu ta, ném một ít tiền thương hại vào một người khốn khổ là một điều điên dồ nhất không nên làm. Một kiểu của sự bướng bỉnh, chị có nghĩ vậy không? Ý em là là, một kiểu lòng tự trọng? Lòng tự trọng đích thực được hiểu là khi nhận sự giúp đỡ của một người nào đó, và phải trả lại cái mà bạn đã được nhận. Thằng nhóc đó gọi đó là bản năng của đàn ông bảo vệ lãnh địa của mình hay cái gì đó đại loại như vậy. Thằng nhóc đó... toàn làm những điều ngổ ngẩn trong mọi tình huống. "

Han Kyul, uồng hết chai của mình, cảm thấy rằng Yu Ju đang nhìn anh.

"Cái gì vậy?"

"Thế là em không định cho họ tiền à?"

"Yea."

"Bởi vì những gì En Chan nói?"

"Chị không biết vì chị không phải chịu đựng cậu ta."

"Em có biết điều gì không? Em đã nói ' theo cậu ta "hai lần đấy. Giống như em đang trích dẫn

một câu truyện cười hay cái gì vậy. Chị chưa bao giờ nghe thấy em lặp lại lời người khác trước đây. Thật sự rất lòi cuốn. Chị tò mò muốn gặp người này. "

"Bây giờ cậu ta đang ở quán ăn đêm. Cậu ta chõ mũi vào việc kinh doanh của tất cả mọi người. "

Han Kyul nhớ lại kí ức khó quên cái lần anh hôn En Chan. Hình ảnh mặt cậu ta ướt nước sau trận bóng rổ thật đẹp. Cảm giác nơi bàn tay anh khi anh không kiềm chế được mình vươn ra chạm vào cằm cậuta.... Làm thế nào thằng nhóc ấy có thể mềm mại đến vậy? Có cái gì đó thật lạ về cái cách cậu tat hay đồ mộtminhf trong phòng nghỉ. Anh cảm thấy nó trong khách sạn, nhưng En Chan quá nứ tính. Cậu ta thơm, mềm mại, và ấm áp ...

"Hey, Yu Ju, tem xin lỗi, em phải đi đến một nơi."

"Huh? Ở đâu? "

"Xin lỗi. Em sẽ gặp chị sau-ý em là, em sẽ gặp chị ở buổi tiệc. Cẩn thận nhé. "

Han Kyul với lấy cái áo khoác và rời khỏi quán cà phê. Anh vào xe và đi về hướng quán ăn đêm của Nak Kyun.

Chương 13

Tôi hạnh phúc khi là một cô gái

<Phần 1>

Nó đã trở thành một phần trong thói quen hàng ngày của En Se là dừng chân tại cửa hàng. Chắc chắn là con bé lại bỏ lớp học thêm, hàng ngày nó đến cửa hàng để nhận những ly cà phê miễn phí. Nó không nói nhiều hay làm nhiều như nó uống, nhưng nhất định là nó phải đến uống cà phê. Đó thực sự là một co em gái vô dụng.

Chú Hong và Sun Ki đã sẵn sàng về, và En Chan cũng chuẩn bị. Nó lên kế hoạch đến xe hàng ăn.

Cha của Nak Kyun cảm thấy không yên tâm khi để Nak Kyun với gánh hàng một mình, nên luôn luôn đến để xem. Đó cũng là lý do tại sao nó cảm thấy có lỗi khi đến trễ và Nak Kyun phải tự làm tất cả.

En Chan, nhanh chóng thay quần áo, tóc của nó đã mắc vào nút áo sơ mi.

"Ow!"

Khi nó đang cúi gập món tóc ra thì cửa bật tung.

"Ai đấy?!"

En Chan lạnh toát. Trong vội vã nó đã quên khóa cửa.

"Ồ, cậu hả."

Sau khi cậu ta vào phòng, ánh mắt Ha Rim chiếu thẳng vào cái áo trong của En Chan. Dải băng cuốn vết thương dưới áo sơ mi, nhưng đường cong không hoàn toàn bị lộ ra.

"Hy-hyung"

Không chỉ vậy, một cái gì đó rất lạ không thể cắt nghĩa được về chỗ xương đòn hay đường cong từ cổ xuống vai.

"-Giúp tôi với"

En Chan ôm đầu, tóc vẫn còn vướng nút áo, hướng về phía cậu ta. Không chắc chắn, chiếc áo lót lộ ra phái trước, Ha Rim ngập ngừng, như thể không chắc về nơi đặt bàn tay của mình, trước khi gỡ tóc cho nó. Bên trong tâm trí của cậu ta đã hoàn toàn sangs tỏ, và cậu không biết phải nói như thế nào. Khi cuối cùng cậu ta đưa lại cái áo sơ mi, En Chan nhanh chóng cất quần áo của mình.

"C-cậu nghĩ là cậu đang làm gì vậy hả, xông thẳng vào nhà vệ sinh mà không gõ cửa?"

"H-hyung anh là....."

"Nếu cậu nói với ai, tôi sẽ giết cậu".

En Chan đã ra khỏi phòng tắm kéo cái áo cao cổ của mình. Đầu nó đang diên lên, nhưng cố gắng hết sức để có vẻ bình tĩnh.

"H-hyung ... thế anh thực sự....."

Tại sao, ôi tại sao, lại là Ha Rim?! Mọi người không ai phát hiện ra nó, tại sao lại là cái thằng nhóc to mồm nhất này chứ?!

"A-aa-aaaAAAAAAACCCCKKKK!!!" Ha Rim hét lên từ phía sau. En Chan quay lại nhìn khi cậu ta nhả lên nhảy xuống như một kẻ điên. "Không thể nào! Không thể kì dị như vậy được! Đó không phải là sự thật!! AACK! "

"Ya."

"Ko En Chan là một cô gái? Ko En Chan? Con gái? Con gái? AACK! "

Ha Rim làm mấy cái trò lơ lửng, đá ghế và đập đầu vào tường.

"YA!"

Không thể chịu đựng và nhìn thêm nữa, En Chan chạy về phía Ha Rim và giữ cậu ta xuống. Ha Rim chạy xa khỏi nó trong nỗi kinh hoàng.

"Đừng động vào người em. Đừng có để bàn tay ấy chạm vào người em. "

"Tại sao, cậu thật là...."

En Chan bắt đầu thấy cáu tiết, quyết định phải ngăn việc này lại và bắt đầu cảnh cáo.

"Ha Rim, tôi cảnh cáo cậu. Cậu không bao giờ, không bao giờ nói cho bất cứ ai. Ok? Hiểu chưa?"

"T-tại sao anh lại nói dối? thế nên anh đã làm việc ở đây? "

"Tôi không có ý nói dối ngay từ đầu, nhưng một vài việc xảy ra và chúng ta ở đây."

"Sau đó, mấy cái vụ anh đi vệ sinh là thế nào vậy?"

Ha Rim đưa mắt nhìn lên rồi lại nhìn xuống, xem xét kĩ lưỡng cả người En Chan. Khi mắt thằng nhóc dừng lại thật lâu trước ngực của nó, thì En Chan mất kiên nhẫn và đập lên đầu cậu ta một cái. Ha Rim choáng váng vì cú đập, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào người En Chan.

"Em biết nó. Em nghĩ rằng nó thật lạ. Đó là lý do tại sao anh mặc đồng phục có kích thước lớn hơn bình thường, phải không? Thời trang Hip hop ha, con lừa của tôi. Tsk tsk. Bây giờ ta có thể đoán được. Em đoán rằng, vì chị quá nhỏ bé nên "cái đó" của anh cũng bé như củ lạc vậy. Nó không bao giờ lộ qua cái quần của anh cả. "

Grrrrr, bình tĩnh, phải bình tĩnh. Nếu mình muốn cái miệng này giữ kín, mình cần phải giữ bình

tĩnh. Sẽ tốt đẹp hơn nếu là Sun Ki.

"Oh my God, em thực sự không thể chịu đựng việc này. Em cần một viên Tylenol. "Nó nhìn Ha Rim di chuyển về hướng nhà bếp khi cô nhận thấy rằng đồng hồ đã chỉ 11 PM.

"Cậu thực sự không thể nói cho bất cứ ai, được chứ? Nếu cậu nói với ai, tôi sẽ thông báo cho tất cả mọi người rằng cậu đang ngủ ở đây. Hiểu chứ? "

"Nhưng hyung, ý em là, nuna, tại sao em của chị lại gọi chị là oppa? Hay đó cũng là kế hoạch của chị? "

"Không, con bé thích vậy."

"Vâng, em sẽ cho là vậy, nó có quá nhiều điều khó hiểu. Ngực của chị gần như là có lẽ chị là không người không rõ giới tính? "

"Được rồi. Cậu muốn nghĩ tôi sao cũng được. Tôi phải đi. "

"Chị sẽ đi đâu! Nếu chị bỏ em ở đây thì em có thể chết vì shock mất. Trái tim m đang đập rrats buồn cười. Em cảm thấy như mình sẽ xuống địa ngục vậy với những cảm xúc lẫn lộn vào nhau. "

"Thế thì hãy xuống địa ngục đi."

"Em chưa sẵn sàng để chấp nhận chuyện này, do đó, cho em 1 phút ở đây thôi. Không, ai đó có thể sẵn sàng cho những điều như thế này chứ? Ai có thể tưởng tượng được? Có ai biết nữa không, ngoài em? Không có ai? "

"Chú Hong. Nghiêm túc này, nếu cậu nói cho mọi người, đặc biệt là giám đốc, tôi sẽ giết chết cậu ".

"Trái tim của em không còn là trái tim của em nữa. Ồ, em chóng mặt. "

Xem Ha Rim làm trò ngã xuống đệm của cậu ta, En Chan phải kiềm chế cơn giận của mình. Ha Rim đã thổi cơ sụn của cậu ta và làm một bộ mặt tinh quái. Nó dường như thằng nhóc vô tư này nhận ra đây là một tình huống đáng ngạc nhiên tuyệt vời.

En Chan phải tống khứ Ha Rim đi, nó phải làm cho thằng nhóc này bình tĩnh lại và rời khỏi đây.

"Thằng điên này. (thở dài) Tuyệt lắm, cuộc sống của tôi. Làm thế nào mình có thể kết thúc việc bắt thằng nhóc này, mình sẽ không bao giờ biết ... "

Nó rời khỏi cửa hàng, cầu nhàu với chính mình, khi một chiếc xe hơi đậu ở cổng vào. Chiếc xe trông như đang cố gắng đỗ nơi phía trước của cửa hàng. Nó tiến thẳng đến để nói cho người

chủ cái xe rằng chỗ trống này bị bỏ không vào buổi sang trong khi người trong xe từ từ bước ra.

"Hey!"

"Cửa hàng đóng cửa rồi sao?"

"H-hello, how are you?"

Đó là người đàn ông bọt xộp nổi. Dường như nó đang có một ngày mảy mẩn - tồi tệ. Nó chạy về phía người đàn ông biết sự thực nó là ai.

"Sajangnim đã đi rồi ạ."

Anh ta nhận được những điện thoại của người phụ nữ nào đó. Đối với một số lý do, trực giác của nó nói cho nó biết rằng đó là người phụ nữ đã đến hôm cửa hàng khai trương, người đã bị giật cái ví. Xét cho cùng thì thực tế trực giác của nó vẫn còn hoạt động và rất nhạy cảm, không nghi ngờ gì nữa, nó vẫn là một cô gái. Giám đốc bắn ra khỏi cửa hàng, biểu cảm của anh ta cũng như bước chân đều nhẹ nhàng. Nhìn điều đó không làm cho nó cảm thấy thoải mái tí nào. Đó là bởi vì có lẽ nó không chấp nhận được một người giám đốc mà cứ trốn việc như vậy.

"Tôi không đến đây để tìm Han Kyul. Tôi đến đây để gặp cô. "

"Để gặp tôi?"

"Vào đi, trông như cô được nghỉ tối nay; tôi sẽ đưa cô về nhà."

"Không, cảm-" En Chan đang định từ chối, rồi nó lại quyết định làm theo đề nghị của anh a, vì dù sao nó cũng đã bị muộn rồi, với lại nó sẽ không phải trả tiền đi xe. "Trong trường hợp đó, chú có thể đưa tôi vào nơi mà tôi cần không?"

"Nghe hay đấy. Lên xe đi "

Hình như dạo này mình hay được ngồi trong mấy cái xe hơi sang trọng. En Chan ngạc nhiên với

toàn bộ nội thất và sau đó nhìn lướt qua Han Sung. Chiếc xe lướt đi trên những con phố không một tiếng động. Người ta nói rằng bạn có thể biết rất nhiều về một người qua cái cách mà họ lái xe. Người đàn ông này lái xe một cách khéo léo trong khi động cơ lái của xe vẫn thật êm và chính xác cùng một lúc. Bộ vest gọn gang làm cho anh ta trông thật tuyệt. Những chiếc khuy áo bằng và một cái kẹp cà vạt bằng vàng, không có bất cứ một sai sót nhỏ nào nơi vẻ bề ngoài của anh.

En Chan hỏi, cảm thấy một chút gì đó khúm núm,

"Chú định nói với tôi về chuyện gì vậy?"

"Lần cuối cùng, cô yêu cầu tôi đừng đẩy cô vào rắc rối, phải không?"

ACK! Điều rẻ tiền đó chính là yêu cầu nó làm một cái gì đó. Ôi trời, thế mà mình đã nghĩ anh ta là người tốt. Anh ta trong cũng có vẻ giàu có mà. Tại sao anh ta lại keo bo bủn xỉn thế không biết.

"Làm ơn giúp tôi một việc."

"Đó là cái gì?" En Chan gắt gỏng hỏi, không che dấu sự bức bối trong giọng nói của nó.

"Dành một ngày, không, một buổi chiều và tối với tôi."

"Huh? Để làm gì? Không phải là việc vặt trong nhà hay cái gì đó, phải không? Tôi không thể làm bất cứ điều gì. "En Chan diên tiết lắc đầu quầy quậy khi nó giải thích. "Tôi chỉ có cái tên là con gái thôi, nhưng tôi không thể làm bất cứ điều gì mà các cô gái có thể làm được. Tôi không thể nấu ăn, không thể rửa chén đĩa, không thể giặt ủi. Nếu tôi cố gắng dọn dẹp, kết cục là tôi chỉ làm đổ vỡ mà thôi. Chú đã thấy nó mà? Tôi đã bị đuổi việc ở Da Soop chỉ sau hai ngày. Đó là lý do tại sao. "

"Không như vậy đâu, vì vậy đừng lo lắng. Chỉ cần nghĩ về nó như một cuộc hẹn với tôi thôi mà. "

"Một c-cuộc hẹn?" En Chan nháy lên vì bất ngờ, và người đàn ông nhìn nó, trong tất cả mọi thứ, cười nhẹ nhàng. Chiếc xe đã đến chỗ quán hàng ăn.

"Xem cách cô phản ứng, thì cô chưa hẹn hò với ai phải không?"

"Tôi-không phải như vậy, nó chỉ là ... chú có sở thích kì lạ phải không? Dừng ngay tại đây đi, làm ơn. "

Người đàn ông lại mỉm cười, anh vừa dừng xe vừa nói,

"Tôi sẽ đi qua để đón cô ngày mai lúc ba giờ."

"K-không! Dừng đến đón tôi. Nếu sajangnim thấy tôi, tôi sẽ gặp rắc rối lớn. "

"Vậy thì cho tôi số điện thoại của cô."

Anh ta rút điện thoại di động của mình ra.

"Chú có thực sự cần phải làm điều này không?" En Chan nói, nhìn Han Sung nghi ngờ.

Giám đốc gọi anh ta là hyung, phải không? Xe của anh ta đẹp, phong cách cũng tuyệt, và có vẻ như anh ta không phải là một người xấu, nhưng có người xấu nào cứ đi vòng vòng với cái biển "tôi là người xấu" đâu.

"Và với việc này, chú sẽ không bao giờ đề cập đến bất cứ điều gì nữa, phải không?"

En Chan cảm thấy bị mắc bẫy, nhưng nó không có sự lựa chọn, đành phải cho anh ta số điện thoại của mình. Nó không nghĩ là người đàn ông này thích nó hay bị nó thu hút. Anh ta hông biểu lộ nhiều cảm xúc khi nói. Anh ta lạnh tanh, như đang nói với người khác về vấn đề kinh doanh.

"Đó thực sự là một cuộc hẹn hò?"

"Có điều gì là giả sao?" Người đàn ông gạt đầu rồi lưu số điện thoại vào máy cấu mình.

En Chan ra khỏi xe, đi bộ về hướng quán ăn của Nak Kyun, trong đầu lẫn lộn suy nghĩ và cảm

xúc. Đồng thời, nó nghe thấy một giọng nói thô bạo.

"Hey, lão già, ai nói ông có thể lại bán hàng ở đây hả?!"

Han Sung đang định lái xe đi, ngừng lại và nhìn những tên du côn. En Chan, ngạc nhiên, lao đến. Đó là những thằng khốn nạn đã làm bị thương hông của cha Nak Kyun.

"Yo! Cút khỏi đây! Chúng mày hãy cuốn xéo đi nơi khác đi! Chết tiệt! Hey, lũ khốn nạn, tao đã nói là chúng mày cút khỏi đây đi! "

"Fuckin ', tốt hơn là mày hãy làm theo những gì chúng tao nói!"

Mấy tay du côn vừa chửi vừa đuổi khách hàng đi.

"Tao nghĩ là bọn tao đã nói với mày là phải trả thuế đất, hoặc là cút khỏi địa bàn của tụi tao, lão già!"

Có bốn thằng trong quán. Chúng bắt đầu đập phá.

"Chúng mày nghĩ chúng mày là cái quái gì hả, lũ chó chết!" Nak Kyun hét lên. Nhìn đôi mắt giận giữ của Nak Kyun khi cậu ta lao vào mấy tên du côn, En Chan nghĩ, thậm chí nếu tôi còn là một võ sư Tae Kwon nữa, thì tôi không có sự lựa chọn khác.

"Hey, bác! Giữ con trai bác lại! "

En Chan lao vào trong không khí và thực hiện hai cú nhảy liên tiếp và một cú đá đầy thông minh. Một cú nhảy nhẹ nhàng và kết thúc là một cú xoay người và đá.

"Eyaht!"

Có thể là nó đã học Tae Kwon để cho những ngày như thế này. Để bảo vệ người dân vô tội và yếu đuối trên thế giới. Nhưng điều này vẫn là bạo lực chống đối bạo lực, vì vậy En Chan đã cố gắng để kết thúc cuộc ẩu đả một cách nhanh chóng bằng cách nhắm mục tiêu quan trọng.

"Truyện gì đang xảy ra ở đây vậy?!"

Han Sung đến chạy. Thấy Han Sung đến bên cạnh, En Chan hét lên,

"Đừng đến quá gần! Cú sẽ bị thương đấy! "

"Mặc dù vậy, tôi vẫn còn là một người đàn ông. Cô lùi lại đi. "

Han Sung bất ngờ đứng ở phía trước En Chan. En Chan bắt đầu ngạc nhiên về cái lưng của người đàn ông đột ngột xuất hiện phía trước của nó. Han Sung cởi áo jacket của mình và ném nó cho En Chan.

"Phụ nữ chỉ nên cầm mấy thứ này thôi."

En Chan bắt lấy cái áo jacket, đứng chết lặng hoàn toàn. Nó không biết phải phản ứng như thế nào vì trước đây nó chưa bao giờ được đối xử như thế. Lần cuối cùng ai đó làm một điều gì vì nó là khi nào nhỉ?

Nhìn Han Sung ra cú đâm của riêng mình, En Chan nghĩ , oho, thật tuyệt. Nhưng nó sớm thấy rằng Nak Kyun đang gặp rắc rối, do đó, nó chạy qua để giúp cậu ta.

"Nak Kyun! Tránh ra một bên! "

Ngay sau đó, nó nghe thấy một giọng nói quen thuộc đang hét lên từ một nơi nào đó.

"Cái quái quỷ gì thế này!!"

Huh? Gì?! Người đàn ông đó là

"Một lũ chó chết, mẹ kiếp!"

En Chan giả vờ kinh ngạc khi nó thấy Han Kyul đột nhiên nhảy vào cuộc cãi lộn. Nó thấy anh ta tung một cú đâm và ngã xuống. Cái quái gì xảy ra với ahjussi vậy?!

"Sajangnim!"

<Phần 2>

Nak Kyun chạy qua chỗ Han Kyul và giúp anh đứng lên. Thậm chí nhiều hơn cả bị xúc phạm Han Kyul xô Nak Kyul ra và lại nhảy bổ vào chỗ đánh nhau.

"Lũ khốn chúng mày chết hết đi!"

Làm thế quái nào mà anh ta lại ở đây, mẹ kiếp!

En Chan muốn giải quyết mọi việc một cách nhanh chóng. Ngay sau đó, tiếng còi báo động từ xa. Hình như, một khách hàng đã gọi cho cảnh sát. Mấy tad u côn bỏ chạy, để lại En Chan đứng ngẩn ở đó, ở giữa đông hỗn độn. Han Kyul chạy đuổi theo những tay du côn, cho đến khi cố chúa mới biết ở đâu.

"Bác à, bác không sao chứ?"

Han Sung làm việc với cảnh sát khi họ đến. En Chan theo dõi anh ta đối phó với cảnh sát với cử chỉ hết sức bình tĩnh và tự chủ. Vì một số lý do, nó cảm thấy yên tâm.

"Nak Kyun, cậu và cha về nhà đi. Tôi sẽ dọn dẹp ở đây. "

Nak Kyun trông như chả đang nghĩ bất cứ điều gì. Cậu ta đang nhìn quang cảnh tan hoang không một cảm xúc trên mặt. Sau đó cậu ta nói bằng giọng trống rỗng,

"Tôi đoán tôi có thể quay lại công trường xây dựng bây giờ ... Nó có thể là điều tốt nhất"

Vì vậy mà Nak Kyun không được đồng ý làm việc tại quán ăn. Sau khi Nak Kyun đưa cha về nhà, Han Kyul tập tễnh bước tới. Nó không biết anh ta đã đuổi chúng bao xa, nhưng anh đổ mồ hôi như một cơn bão (? _?).

En Chan đang dọn chén đĩa, bàn ghế bể , dừng lại nhìn Han Kyul. Máu nơi khóe miệng của anh. En Chan nhặt cuộn giấy ăn nằm trên mặt đất và đi về hướng anh ta.

"Sao chú lai đến đây dù thế n-"

Lúc này nó cố gắng để lau máu đi, Han Kyul đổ súp xuống đất. En Chan ngồi xổm trên sàn và chạm vào cằm của Han Kyul, nâng nó lên.

"Phew, chú toàn mùi rượu. Chú uống rượu trước khi đến đây? Đó là lý do tại sao chú toàn đắm vào không khí. "

Anh bực mình gạt tay cô ra.

"Nước."

Sau đó, anh lấy mu bàn tay mình quệt vết máu. Ooh, Mr cứng rắn, huh? En Cahnt hờ dãi rồi đứng dậy. Nó đổ nước vào cái ly nó nhặt dưới đất. Thông thường, anh ta không bao giờ đụng đến cái ổ vi khuẩn đó hay cái gì đó tương tự vậy, nhưng anh ta giật ái cổ từ tay nó và uống một hơi cạn. Không phải là rất khát sao, huh?

"Chú ổn chứ?"

"Mấy cái thằng khốn ấy là ai vậy?"

"Du côn. Tôi nghĩ đây là địa bàn của chúng. "

"Chúng nó đến đây làm cái quái gì vậy?"

"Thuế đất."

"Lũ khốn Tôi sẽ “chỉnh” chúng nó lại. "

Sau khi tiến mấy ông cảnh sát đi, Han Sung đến chỗ họ. En Chan tìm cái áo jacket mà nó đã vút ở đâu đó đưa cho anh ta.

"Chú không sao chứ?"

"Tôi đoán việc nâng tạ đã có ích."

"Oh, cậu bị xước ở đây. Chúng ta nên sát trùng nó, "En Chan nói nhẹ nhàng, cảm thấy biết ơn. Nó lấy mấy tờ giấy ăn thấm nước lau tay cho Han Sung.

"Hyung, anh đang làm ở đây?" Han Kyul thốt lên đầy cáu kỉnh. Anh giật cánh tay En Chan đang nắm lấy tay Han Sung.

"Ow!" En Chan bất giác kêu lên. Han Kyul đang nhìn Han Sung, chuyển ánh mắt sang En Chan. Thấy nó bị thương, anh ngay lập tức sờ tay áo nó lên. Trên cánh tay của nó là một vết thâm đen đầy máu. Nó đã bị mấy tên du côn tấn công bằng cây gậy gỗ. Han Sung tiến về phía nó giọng đầy lo lắng,

"Cậu ổn chứ? Vết bầm trông tệ quá... "

"Tôi ổn mà". Chỉ khi Han Sung bỏ tay anh khỏi cánh tay bị thương của nó, Han Kyul kéo vai nó về phía anh.

"Đến bệnh viện thôi."

"Cái gì? Đến bệnh viện chỉ vì lý do bé tí này sao Cơ bắp này chỉ cần thư giãn một chút là lại làm việc tốt mà."

En Chan đã cố gắng để thoát khỏi cánh tay của Han Kyul , đang kéo nó về hướng anh ta. Đó là bởi vì vị trí này, trong gần giống như anh đang ôm nó, làm cho nó cảm thấy lạ. Nó có thể ngửi thấy mùi của cơ thể anh và cảm thấy hơi thở mạnh mẽ của anh. Tuy nhiên, anh giữ cô chặt đến nỗi nó không thể thoát ra được.

"Lên xe của tôi đi. Tôi đưa cậu đến đó. "

"Không, nó ổn mà. Chúng ta sẽ bắt một chiếc taxi. "

Han Kyul quay lưng lại chỗ Han Sung và kéo En Chan về hướng anh. Đằng sau anh, Han Sung nhìn Han Kyul như thể anh không thể tin những gì đã xảy ra, nhưng Han Kyul không không để

ý. En Chan cố quay lại và nói,

"Cảm ơn chú. Hey, bây giờ phải đi đâu? "

"Cứ đi đi, đồ ngốc."

"Tại sao chú lại nổi điên với tôi?"

"Tại sao hyung lại ở đây, huh? Là anh ấy đến quán ăn hả? Hyung say mê cậu sao? Đó là sự ve vãn của một cậu nhóc có 99 cái đuôi(?_?). "

"Tôi không chú đang nói về cái gì. Bây giờ chú đang nói về tôi sao? "

"Tôi không biết, đồ ngốc!"

"Mẹ kiếp, tại sao chú lại hét lên thế chứ. Ôi trời, tính khi chú thật kì lạ. Chú thực sự là một câu hỏi đấy, sajangnim. "

"Yea, thậm chí chính tôi cũng không hiểu bản thân mình nữa. Mẹ kiếp. "

Cuối cùng, Han Kyul đã thành công trong việc kéo En Chan đến bệnh viện. Một bệnh viện trong vùng có thể làm tốt, nhưng Han Kyul lại đưa nó đến Trung tâm Đông y Dong Yi. Mặc dù thực tế là nó chỉ bị một vết thương tương đối nhẹ, En Chan đã được đưa đi chăm sóc rất kỹ lưỡng. Một bắp thịt bị căng cơ đã phải đi cả một hành trình, nhưng nó đã phải kiên nhẫn với một số loại điều trị bức xạ điện và và dầu hôi thối. Nhưng chả ra cái gì cả.

Nó nhớ là anh đang khập khiễng, nhưng nó không thể biết rằng chân anh đang sưng lên. Anh ở bên cạnh nó trong suốt thời gian điều trị cánh tay đau, thế nên nó không biết được tình hình của anh xấu như thế nào. Anh nói với bác sĩ, môi không nhắc lên, một bên mắt cá chân của anh bị sưng , mà anh không biểu lộ chút cảm xúc nào cả. Anh được châm cứu và thậm chí cả hút máu. En Chan ở bên anh trong suốt thời gian đó, nhìn ngăm. Vì một vài lý do, hình ảnh cha nó chợt ủa về trong kí ức. Cha nó đã chạy đến bên biện mà quên cánh tay bị gãy của mình ...

<Phần 3>

"Hey, hyung! Để nó đấy. Em sẽ làm việc đó. "

En Chan đặt cái bình Benjamin xuống khi Ha Rim đến và ngăn nó lại.

"Để em dọn phòng gnhir nam cho. Em làm điều đó tốt hơn. "

Lại là Ha Rim. Chú Hong nhìn cậu ta, tự hỏi, Cái quái gì thế nhỉ? Nó cảm thấy quá lo lắng, nó sẽ phát điên lên mất thôi.

"Uh, uh, em sẽ làm việc nặng nhọc." Sau đó, cậu ta thì thầm vào tai nó, "đó là việc nên để nam giới làm."

Nó lưỡng lự về việc có nên nói rằng điều này làm cho cuộc sống của nó dễ dàng hơn. Một cụm từ lóe lên trong đầu nó.

"Tôi hạnh phúc khi là một người phụ nữ ".

"Hey, không phải là Nak Kyun sao?"

Nak Kyun đang đi vào cổng. Nó ngạc nhiên nhìn cậu ta khi cậu ta cúi đầu chào và cười ngượng ngùng.

"Tôi đang ở đây."

"Cái gì thế này? Cậu trở lại làm việc. "

"Uh."

"Thật sao?"

En Chan cố gắng theo Nak Kyun vào phòng thay đồ, nhưng bị Ha Rim ngăn lại ở cửa.

"Dừng lại tại đây. Không hơn. "

"Ya."

Mắt En Chan lóe lên, nó cố gắng để đẩy Hà Rim đi.

"Nhìn đây, nuna. Cho đến bây giờ nó không đủ để chị nhìn thấy bằng lòng với mình sao? "

"Hey, Ai nói tôi-" En Chan gãi tai, ngượng ngùng. Thành thực mà nói, nó không thể nhìn mấy cậu con trait hay đồ. Nhưng đó là bởi vì nó đã hòa nhập với họ và thuyết phục họ rằng mình là một thằng con trai. Nó không có ý là người thích nhìn trộm người khác thay quần áo.

"Dù sao cũng chả có gì để coi cả. Đặc biệt là cậu, Jin Ha Rim. Cậu là người-" En Chan làm bộ mặt chế giễu và lắc đầu. Sau đó Ha Rim hét lên với ánh mắt đầy oán giận,

"Cái gì?! Mẹ kiếp, em sẽ nói cho mọi người về chị! "

"Ya!"

En Chan cố gắng lấy tay bịt miệng Ha Rim khi Nak Kyun đến. Nó cười với cậu ta một nụ cười yếu đuối.

"Anh đứng đây làm gì vậy?"

"T-tôi chỉ đang cố gắng nói chuyện với cậu..."

En Chan chớp lấy Nak Kyun và kéo cậu ta ra ngoài.

"Chuyện gì đã xảy ra thế? Không phải cậu đã nói là sẽ quay lại công trường xây dựng cơ mà? "

"Sajangnim đã sửa quán hàng cho nhà em."

"Thật sao? Có chuyện gì đột nhiên xảy ra với Mr. Gàn dở vậy? Thế nên cậu sẽ lại bàn hàng ở quán sao? Thế còn mấy tên vô lại? "

"Chúng đang ở đồn cảnh sát rồi."

Nak Kyun cười khúc khích khi nhìn vào mắt En Chan đang mở tròn, đầy ngạc nhiên.

"Hyung, anh có biết là anh rất giống con gái khi làm bộ mặt như vậy không?"

"C-cái gì?" En Chan, giật thót mình, không biết phải làm gì. "Cậu không thấy tôi chiến đấu vào buoir tối đó à? Tôi đã làm nó tốt hơn cả giám đốc của chúng ta đấy. "

"Yea, đúng vậy. Ôi trời, hyung, anh thực sự rất nhanh đấy. "

Nó đã không nhìn thấy Nak Kyun nói chuyện với một khuôn mặt tươi sáng trong một khoảng thời gian dài như vậy.

"Không có bất cứ một sự giúp đỡ nhỏ bé nào là không có thể làm được trong thế giới này. Tôi không biết chi tiết, nhưng mấy tên du côn đó tự chúng làm cho mình như vậy"

"Chúng tự đến đồn cảnh sát phải không?"

"Yea. Lúc đầu em không tin, nhưng thực sự chúng đã làm thế. Không chỉ đền bù chi phí, chúng sẽ giúp cái quams hàng của bố em một thời gian nữa. "

"Woah!"

"Em quyết định trở lại làm việc ở đây. Em đang tiết kiệm tiền học phí và sẽ trở lại trường vào kì học tới. "

"Đó thực sự là một ý tưởng tốt. Tuy nhiên, giám đốc nói cậu-"

"Các cậu đang đứng túm tụm ở đây và tán dóc chuyện gì thê hả?"

Cứ như ác quỷ, Han Kyul đột nhiên xuất hiện. Hôm qua anh không đến cửa hàng, chỉ nói rằng mình có bận một chút việc gì đó. Nó đã nghĩ anh ta không đến cửa hàng bởi vì cái mắt cá chân sưng đau, nhưng bây giờ trông anh thực sự giống người bận rộn. Bận đưa mấy tên du côn vào...

"Chào buổi sáng". Nak Kyun đứng dậy chào Han Kyul, anh ta chỉ nhẹ gật đầu trước khi vào bên trong. Oho, thế là việc Nak Kyun trở lại làm việc đã được định sẵn, huh? Sau khi đuổi cậu ta một cách nhẫn tâm....

En Chan, theo Han Kyul vào bên trong, vội vàng chuẩn bị cà phê. Nó mang cà phê ra chỗ mà Han Kyul dành riêng cho mình.

"Mắt cá chân của chú thế nào rồi?"

"Tốt."

"Chú không hỏi xem tay tôi thế nào à?"

"....."

En Chan nâng tay nó lên và cho anh ta coi chỗ bầm đã chuyển thành màu vàng vàng.

"Nó gần sắp khỏi rồi. Chiếu xạ chả có tí ảnh hưởng gì cả. Nó cũng rất tuyệt và ấm áp. "

Han Kyul mặc dù giả vờ không quan tâm, cũng liếc trộm. En Chan mỉm cười vì điều này. En Chan, đứng bên cạnh anh, tay cầm khay, nở một nụ cười thân thiện và nói,

"Sajangnim."

"Cái gì?"

"Tôi muốn nói với chú về việc nghỉ sớm một chút vào ngày hôm nay."

Han Kyul cầm tách cà phê đưa lên miệng khi anh đang đọc báo, ngược lên nhìn En Chan.

"Lúc ba... à không, hai giờ-ba mươi. "

"Đây là đâu, trường trung học à? Ý cậu là về sớm? "

En Chan đứng đó với cái mặt dài thườn. Anh hỏi,

"Cậu ốm?"

"Không. Oh, ý tôi là.. vâng. "

"Ở đâu?"

"Ý tôi là, không phải tôi, là mẹ tôi. Bà bị cảm cúm, và bà cảm thấy rất tệ. Xương cốt đau nhức và bà lúc nào cũng cảm thấy buồn nôn ... En Se phải đến lớp học thêm...."

"Ngày mai cậu phải đến lúc 6 giờ ba mươi. Nếu cậu chỉ cần một phút, cậu chết chắc. "

"Cái gì? Oh, Vâng! Dĩ nhiên rồi! "

En Chan ngoác miệng cười, vừa cúi xuống ghé vào tai Han Kyul,

"Sajangnim, cảm ơn chú rất nhiều."

Nó lại mỉm cười với Han Kyul cúi kính một lần nữa

<Phần 4>

Khi Han Sung đến, cô gái nhỏ trong chiếc quần jean rộng thùng thình và cái áo cao cổ màu xám đang nói chuyện điện thoại. Khi anh dừng xe, cô vẫy tay vừa ngồi vào chỗ vừa cười.

"Xin chào, chú khỏe không?" Sau đó, cô ấy lại tiếp tục nói vào điện thoại, "Oh, chỉ là một ahjumma mà tôi biết thôi. Tôi đã nói là mọi thứ ổn mà. Có chuyện gì đang xảy ra với chú thế? Nó không giống như là chú đang lo lắng cho tôi, nhiều hơn cả mẹ tôi đấy. Sajangnim, chú đã bao giờ nghe người ta nói rằng nếu bạn có biểu hiện của dấu hiệu trưởng thành muộn, nó là bởi vì đã đến lúc chết chưa? "

Ngay sau đó một giọng đàn ông vang lên trong điện thoại.

[Nếu cậu còn giữ cái kiểu ăn nói đó, tôi sẽ cắt cậu.]

"Cắt cho tôi? Cắt gì? Tóc của tôi à? "

Tiếng người đàn ông nghe giống Choi Han Kyul. Cô gái vừa cười khúc khích vừa đối đáp lại điều gì đó mà anh ta nói. Thật ngạc nhiên, tiếng cười lớn của Han Kyul có thể nghe một cách rõ ràng. Han Sung bị bối rối về điều đó. Anh chưa bao giờ nghe thấy Han Kyul nói chuyện với ai đó trên điện thoại mà thoải mái như vậy trước đây.

"Ah, tôi xin lỗi."

Han Sung lặng lẽ khởi động xe. Cô đã kết thúc cuộc gọi của mình. Sau đó, mặc dù anh không hỏi, cô vẫn nói với anh,

"Đó là sajangnim của chúng tôi. Tôi đã nói dối rằng mẹ tôi bị bệnh, và anh ta nói tôi nên đưa mẹ vào bệnh viện. Anh ta nói là anh ta đã gọi điện đặt phòng rồi. Chú có nghĩ là điều đó hơi quá không? Làm thế nào mà tất cả các bác sĩ đều thi hành bất cứ khi nào anh gọi nhỉ? Psh. Có lẽ anh ta đã đánh dấu tôi vì hôm nay tôi về sớm. Anh ta nói là mẹ tôi sẽ khỏe hơn thôi thế nên tôi không phải bịa lí do với anh ta để chuồn sớm. Nghiêm túc mà nói thì gã này có thể là một gã ngốc-"

Sau đó cô đổi chủ đề một cách nhanh chóng, như thể lo rằng cô đã đi quá xa.

"Tôi chưa cảm ơn chú vì lần trước. Một lần nữa, cảm ơn chú rất nhiều. Tay của chú thế nào rồi? "

"Lúc đó, Han Kyul trông thật sự rất tức giận. Cô ổn chứ? "

"Chú biết anh ta. Anh ta là như vậy mà, cảm xúc cứ thay đổi liên tục. "

"Anh ta, bây giờ ..."

"Hey, chúng ta đang đi đâu đây?"

"Cô sẽ nhìn thấy."

En Chan nheo mắt liếc nhìn Han Sung.

"Cái gì vậy?"

"Chú sẽ bảo tôi giả làm bạn gái của chú hay cái gì đó như thế, phải không?"

Han Sung bị hạ tấm màn bảo vệ, nhưng anh không giải thích. Anh trả lời,

"Không phải là người yêu. Cô chỉ cần ở bên cạnh tôi. "

Đột nhiên, En Chan bắt đầu đập đầu của mình vào cửa sổ xe. Han Sung rất ngạc nhiên rằng anh gần như không kiểm soát được mình và bị cuốn đi. Hành động đó không giống Han Sung một chút nào, người mà thường không bao giờ bị lung lay vì bất cứ điều gì, đó thật sự là một cú sốc.

"Arrgh! Arrgh! Tôi biết mà. Tôi biết mà! Chú không thể biến tôi thành con ngốc. Làm thế nào mà tất cả mọi người Tại sao tôi không chỉ mở một trung tâm dịch vụ bạn trai/bạn gái thay thế nhỉ, huh? Điều đó thế nào? "

"Ai khác nữa..." Han Sung một cách nhanh chóng bắt được mạch. Trong vòng hai tháng qua, anh đã nghe những lời đàm tiếu kì quặc về việc Han Kyul đi đâu cũng mang theo một cậu bé xinh trai. Bây giờ anh nghĩ về điều đó, nó có thể không phải là những lời đồn đại vô căn cứ. Đặc biệt, khi thấy biểu hiện và hành động của Han Kyul ở quán hàng đêm. Han Kyul có thể đã không đoán ra đó là một cô gái, hay là giả vờ không biết?

"Khi nào cô có kinh nghiệm, cô sẽ làm tốt công việc đó. Cô và Han Kyul khá thân nhau phải không? "

"Chả thân thiết gì cả. Chúng tôi suốt ngày đấu đá và cãi nhau. Ôi trời, ngày nào cũng toàn những điều khó chịu giữa chúng tôi. Chúng tôi không thể hòa thuận hay cái gì đó. Oh, mà không giống như bói toán hay bất cứ điều gì. Chỉ là năng lượng giữa hai người, chú biết không? Tôi không nghĩ rằng chúng tôi hợp nhau. Làm thế nào để chú hiểu bây giờ nhỉ? Chú không phải là anh em gì, phải không? "

"Anh hem họ".

"Ồ, tôi hiểu rồi. Vâng, trong trường hợp đó thì... Cái cô gái lần trước ... "

Khi Han Sung không trả lời, En Chan tự trả lời mình.

"Một n-người bạn, huh? Phải không? Nó không phải giống như tình yêu tay ba, phải không? "En Chan cười lớn với mình. Rồi nó ngượng ngịu im lặng.

Khi En Chan yên lặng, Han Sung nhận ra anh cảm thấy thật trống vắng. Sau cuộc gặp mặt tại Da Soop, trong khoảng thời gian đó, anh đã một lần nghĩ tới cô. Sự thông minh và thân thiện tỏa ra từ cô. Sau hôm gặp Yu Ju vào đêm đó, anh cảm thấy bị mắc bẫy và nản chí. Và sau đó anh đã nói chuyện với cô gái này một lúc, và nhận thấy rằng mình đang cảm thấy tốt hơn, thật kì lạ, tâm trí của anh trở nên bình tĩnh. Anh thật sự thấy thú vị về hành động của mình, bật cười khi anh nổ mấy tấm bọt xốp ...

"Việc kinh doanh tốt chứ?"

"Không. Chúng tôi thực sự đang làm rất tệ, thế nên ai cũng lo lắng. Sajang của chúng tôi đã đầu tư rất nhiều vào đấy. "

Han Sung đã nghe nói về vụ thỏa thuận giữa Han Kyul và bà cậu ta. Rằng thực sự tình hình đang đẩy anh vào tình thế khó khăn. Một phần, anh muốn Han Kyul cso thể làm tốt và tiếp tục sống theo những gì cậu ta muốn, nhưng một phần khác, anh lo lắng rằng Han Kyul có thể theo ý của bà, nhận thức tiềm năng quản lý của mình, và bắt đầu thích công việc, mọi thứ sẽ phức tạp.

"Chúng tôi quyết định ngày mai sẽ chuyển ra ngoài, do đó, mọi thứ sẽ tốt hơn. Nếu không có gì khác, sajangnim có một số ý tưởng tốt đẹp trong đầu. Tôi không nghĩ rằng chúng tôi sẽ không thất bại đâu. "

"Han Kyul vẫn không biết?"

"Huh? Oh ... yea. "

"Cô có chắc chắn không?"

"Tất nhiên rồi. Nếu anh ta biết, chú nghĩ rằng anh ta còn để tôi như thế này sao? Anh ta sẽ hỏa thiêu tôi. "

"Cô sẽ không thể giấu nó mãi mãi."

"(Thở dài) Tôi cũng không biết nữa. Đôi khi tôi muốn đến trước mắt anh ta và nói hết cả ra, nhưng mỗi lúc tôi có cảm giác đó thì tôi lại kết thúc bằng việc cãi nhau với anh ta. Đôi khi tôi muốn anh ta có thể tự đoán ra, và đôi khi tôi lại cảm thấy lo sợ rằng tôi sẽ bị phát hiện. Cảm xúc của tôi cứ lẫn lộn. "

"Điều đó khá lạ. Cậu ta không phải là một thằng ngốc. "

"Hầu hết mọi người không để ý đến điều đó. Nếu chú không gặp tôi tại Da Soop, có lẽ chú sẽ không biết được, ahjussi. Hey, ổn chứ nếu tôi gọi chú là ahjussi? Nếu tôi là bạn gái, tôi phải gọi chú theo tên hoặc gọi là obba? Hoặc “honey”? Yecch! Nó làm tôi sồn tóc gáy. "

Han Sung bật cười. Thật ngạc nhiên khi xem En Chan tự nói chuyện với mình, đếm đếm mọi thứ với những ngón tay rồi rung mình ghê sợ tất cả. Cô thực sự có vẻ giống như một cậu bé chuyên gay rắc rối. Anh có thể hiểu được Han Kyul bị làm cho rối tung như thế nào.

"Khi nào chúng ta ăn?"

"Cô đói à?"

"K-không thực sự .. chỉ là ... vâng. "

"Chúng ta không có thời gian"

Khi Han Sung nhìn đồng hồ, En Chan nhanh chóng nhana là anh ta đã đúng. Han Sung buộc cô phải chấp nhận, rồi anh cho xe đậu vào bãi đỗ của một cửa hàng làm đẹp. Sau khi vào bên

trong cửa hàng, anh đặt cái cặp tài liệu lên bàn của cửa hàng. Các nhà thiết kế mà anh đã liên hệ đang chờ để đưa En Chan đi. Trước khi cô biến mất, En Chan làm bộ như một chú chó con bị xua đuổi và nói rằng,

"Chú không thể đi mà không có tôi, ok?"

Han Sung bỏ công việc của mình ra, và cố tập trung vào nó một lúc nhưng tâm trí anh cứ rối tung cả lên. Lạnh lung và vô cảm với người làm kinh doanh khác là di truyền của dòng họ anh. Vì vậy, thật sự ngạc nhiên rằng Han Kyul lại lo lắng quan tâm đến sức khỏe. Không chỉ vậy, cả En Chan cũng nói một cách tự do với Han Kyul bằng một thái độ chẳng lễ phép gì, thế mà Han Kyul vẫn giữ cô ta ở lại cửa hàng. Như thế nó chỉ là một chuyện rất nhỏ. Cô ấy đã nói với anh ta cái gì nhỉ? Dấu hiệu của sự trưởng thành muộn có nghĩa là bạn sắp chết? Điều này, từ một nhân viên, với ông chủ của mình. Và ông chủ chấp nhận điều đó? Không phải ông chủ nào khác- mà là Choi Han Kyul toàn năng chấp nhận nó? Làm sao có thể tưởng tượng được chứ.

Và một điều đáng ngạc nhiên hơn là chờ đợi bữa tiệc diễn ra.

Han Sung cầm tập hồ sơ lên nhưng anh không thể tập trung. Thời gian này, anh đang bị phân tâm vì sự tò mò về Ko En Chan, cô đang được đưa vào phòng thử đồ sau khi làm tóc và trang điểm. Cuối cùng, Han Sung bỏ lại công việc của mình và đến giúp En Chan chọn váy.

Chương 14

Mềm mại và ấm áp như coffee late

<Phần 1>

Trong phòng có một vài người với những bức tranh. Mỗi người mặc những bộ quần áo kì cục, đi lại xung quanh với một ly trong tay và nói chuyện với nhau hoặc xem các bức họa. En Chan kéo lại bên vai áo của chiếc đầm màu chocolate và theo sau Han Sung. Nửa dưới của chiếc váy

chạm xung quanh chân cô. Cảm giác đó thật mát và mềm mại, giống như cảm giác của những con sóng biển vậy. Nó chưa bao giờ mặc thứ gì mỏng, mềm và vừa với thân hình như vậy trước đây. Nó đi cẩn thận vì phải mang một đôi giày cao gót. Sự thật là bộ quần áo điều khiển mọi di chuyển của cơ thể nó. En Chan thật sự cảm thấy mình giống như một phụ nữ duyên dáng và quyến rũ.

En Chan vuốt mái tóc giả đang lòa xòa rơi mi mắt. Nó không thể tin vào những ý nghĩ của chính mình. Sự bất ngờ của mọi người xung quanh nó không thể sánh với cú sốc mà nó đang cảm thấy. Có thể diễn tả như là hoang tử và cô gái nghèo khổ vậy. Lúc này nó như cô bé lọ lem được đến cung điện. Nhưng đúng vào thói quen vốn có, En Chan không thể kiểm soát được mình trước thức ăn. Khi nó thấy đồ ăn được xếp ở một bên hội trường, nó mất cả lí trí. Nó bỏ Han Sung và tiến thẳng tới chỗ trước mặt nó.

"Đây rồi."

En Chan không có ở vị trí để trả lời. Không chỉ là vì miệng đầy thức ăn mà còn là hai tay nó đang cầm những mẫu bánh mì phết trứng cá và canapé. Han Sung nhú mắt nhìn nó đang nhồm nhoàm nhai. En Chan cười ngượng ngịu trước khi đưa cho anh một miếng bánh.

"Không, cảm ơn."

Han Sung lắc đầu rồi đưa nó một ly nước. Ngay sau đó, anh nhận thấy một người đàn ông và một phụ nữ đi vào cửa.

"Ăn sau nào."

Anh nắm lấy cổ tay En Chan vẫn đang cố vươn ra để lấy đồ ăn. Nó nhìn Han Sung.

"Đừng nói bất cứ điều gì. Giọng nói của cô có thể làm hỏng tất cả mọi thứ. Bây giờ, nụ cười đi."

En Chan mút ngón tay khi nó bị lôi đi.

"Chúc một buổi tối tốt lành, Ngài nghị sĩ."

"Oh, thế ra là cậu đó à. Lâu rồi chúng ta không gặp."

Han Sung nghĩ rằng sau này rồi anh sẽ hối tiếc vì việc mình đã làm. Nhưng anh muốn, chỉ một lần thôi, làm cho Ngài nghị sĩ biết rằng anh không mất nhân phẩm của chính mình. Anh không quan tâm nếu đó là sự ngang bướng vô ích hay lộng tự trọng lỗ bịch. Anh cần phải làm điều này, cần phải kết thúc nó.

"Thế là cậu đang phụ trách công ty dược phẩm? Tôi nghe nói là cậu đang làm rất tốt. Mọi người nói rằng đam mê của một người đàn ông trẻ là điều làm cho mọi người đều phải run sợ."

"Mọi thứ chỉ vừa mới bắt đầu. Tôi hy vọng có được sự giúp đỡ của ông. "

"Tôi có thể giúp cậu cái gì nào? Tôi mới là người mong sự hướng dẫn đấy. "

Ngài Nghị sĩ đáng kính không hề tỏ ra một chút gì lung túng khi ông cười một cách nồng nhiệt. Mẹ của Yu Ju, Đứng bên cạnh ông, đơn giản là chỉ đứng đó, cứng nhắc. Han Sung lịch sự nghiêng đầu chào bà, nhưng bà vẫn không nói nửa lời.

"Em yêu, đây là Yu Ju ..."

"Ồ, đúng rồi. Lần sau chúng ta sẽ uống với nhau chứ? "

"Tất nhiên rồi, Ngài nghị sĩ."

Han Sung nghiêng đầu, và chủ tâm không quay lại. Anh cảm thấy ánh mắt của Yu Ju nhìn sau lưng anh khi anh sánh bước cùng En Chan từ cổng vào. Ngay sau đó, En Chan phát hiện ra Han Kyul đang bước vào.

"Mẹ kiếp!"

Lúc này, En Chan thấy cả người mình cứ quay mòng mòng, nó bắt gặp ánh mắt của Yu Ju. Han Sung đặt một tay lên đôi vai trần của nó.

"Bình tĩnh nào." Anh thì thầm vào tai nó, "Tôi sẽ chăm sóc nó."

En Chan cảm thấy Han Sung chạm vào lưng mình và nó nhìn anh. Vì một vài lý do nào đó, nó cảm thấy người đàn ông này đang rất thích thú với những việc đang xảy ra, trong khi nó thì cảm thấy máu mình như đang đông lại trong huyết quản.

"Em không biết là anh đang ở đây đấy, hyung."

"Đây là một sự kiện của công ty. Dĩ nhiên anh phải ở đây rồi. "

En Chan đứng đó, giằng xé trong nỗi sợ hãi và dè phòng. Một mặt, nó chắc chắn rằng anh không thể nhận ra nó, nhưng mặt khác nó lại mong anh có thể nhận ra. Như thế cơn rung mình của nó được truyền ra, bàn tay sau lưng nó di chuyển nhẹ nhàng.

"Và đây là ..."

En Chan cup mắt xuống khi Han Kyul nhìn nó. Nếu như nó nhìn vào mắt anh, nó cảm thấy mình rồi sẽ mất tự chủ mà thốt lên với anh rằng: “Đó là tôi”.

"Một người bạn."

Han Kyul chun mĩu lại trước câu trả lời ngắn gọn của Han Sung.

"Kể trả lời gì vậy? Đây có phải là cô bạn gái mà anh giấu ở đâu đó không thế? "

"Xem lại những lời em nói đi."

"Oh, xin lỗi. Anh phải hiểu chứ. Tôi chỉ là một tên du côn. Tên tôi là Choi Han Kyul. "

Han Kyul chìa tay ra. En Chan phân vân không biết có nên đưa bàn tay to lớn, thô ráp, và chả có chút nữ tính nào ra hay không. Mấy lần thay, người phụ nữ đó cũng xuất hiện. Trái tim En Chan đập nhanh hơn. Không chỉ trong suốt cuộc cạnh tranh này làm nó hồi hộp.

"Em ở đây à? Oh, anh cũng đến sao, obba? "

"Wow, trông chị tuyệt quá, Han Yu Ju. Em như muốn lôi phang chị ra khỏi đây. "

Ngay sau khi nghe những gì Han Kyul nói. En Chan cảm thấy cơn tức giận bốc lên ngàn ngút bên trong nó. Bất ngờ, nó nhận ra nó giận đến mức không thể diễn tả bằng lời. Nó nhanh chóng hướng ánh mắt của mình lên, nhìn khắp lượt người phụ nữ. Cô ấy mặc một chiếc đầm đen với một đường cắt sâu ở phía trước, thật sự là trông rất trang nhã. Trên cổ là chiếc vòng ngọc trai với mái tóc búi cao. Lần trước khi En Chan nhìn thấy cô ấy, dáng người cao và gầy, có vẻ lung tung trong chiếc váy. Cô gái đó thật xinh đẹp làm cho En Chan muốn chạy trốn khỏi nơi này. Nó đột nhiên trở nên rất chán nản.

"Bữa tiệc thành công lắm. Xin chúc mừng, Han Yu Ju ".

"Cảm ơn." Yu Ju cười e lệ trước những lời của Han Kyul. Hình ảnh nụ cười đó như cửa vào tim En Chan. Nó thề sẽ về nhà học cho được cái nụ cười ấy.

"Em đã nghĩ phng cách của chị bị giới hạn bởi cái nhìn nữ tính như kiểu Degas, nhưng hiện đại theo trường phái nghệ thuật Chilean? Thật ngạc nhiên," Han Kyul vừa nói vừa nhìn các bức tranh.

"Đó là bởi vì chị đã đến thăm phòng triển lãm Santiago trong lần đi du lịch. Chuyển đi đó thực sự đã giúp chị rất nhiều. "

"Thấy chưa? Em đã nói với chị mà. Em đã nói điều đó 2 lần rồi, đi ra nước ngoài là việc làm tuyệt nhất của chị đó. Hey, có nhảy nhót gì trong bữa tiệc không vậy? Em muốn nhảy điệu Blues với chị. "

Han Kyul ôm eo kéo người phụ nữ đi.

"Em đang làm gì vậy? Dừng lại. "

Người phụ nữ cố gắng đẩy anh ra nhưng dường như cô không quan tâm nhiều lắm. En Chan xem cả hai nhìn nhau và nói chuyện, ngọn lửa bên trong nó gào thét. Vì vậy, không kiểm soát được, nó thổi mấy sợi tóc lòa xòa trước mắt. Ngay sau đó, nó bắt gặp đôi mắt của Han Kyul. Cùng lúc đó mắt nó mở to, còn mắt Han Kyul lộ vẻ đầy nghi ngại. Cái nhìn sắc lẹm của anh dường như xuyên thấu tâm trí nó. Ngay cả những suy nghĩ của nó cũng chỉ có bỏ chạy, En Chan như đông cứng lại và không thể cử động được một ngón tay nào. Han Sung, dường như nắm bắt được tình hình, ngay lập tức anh nói:

"Được rồi, thôi, chúng ta ra khỏi đây nao...."

"Đội đã."

Han Kyul tiếp cận họ. Không kiềm chế được mình, En Chan quay đi, nhưng đôi chân nó chưa quen với đôi giày cao gót, chúng văng ra khỏi.

"Ồ!"

Cánh tay nó vung lên khi bị trượt ngã. Cả hai người đàn ông cùng đưa tay đỡ lấy một bên tay nó. En Chan nhìn Han Kyul với bộ mặt cứng nhắc. Han Sung nắm một tay kia và hỏi,

"Em ổn chứ?"

En Chan gật đầu rồi giật tay về. Nó chao đảo rồi bước đi tập tễnh. Bất ngờ, nó thấy cơ thể mình đang được nhấc lên trong không khí. Han Sung đã đến và bế cô lên. Đột nhiên thấy mình trong cánh tay một người đàn ông, nó ngạc nhiên đến nỗi không biết phải làm gì. Sau đó, nó nhìn, qua vai của Han Sung, phản ứng Yu Ju. Cô ấy shock.

"C-chú đang làm gì vậy?"

"Yên nào."

"Mọi người đang nhìn đấy."

"Shh."

Trên thái dương Han Sung hàn lên những mạch máu vì sức nặng của nó. En Chan, xấu hổ và tức giận, găm gù vào tai Han Sung,

"Đặt tôi xuống."

"Chúng ta gần ra ngoài rồi."

En Chan nhìn lại Han Kyul và Yu Ju, hai người đang nhìn họ. Cả hai đều biểu lộ sự ác nghiệt. Nó sợ rằng Han Kyul có thể theo họ.

Han Sung đặt En Chan xuống cái ghế ở ngoài sân. Trán anh lấm tấm mồ hôi, vì En Chan dù là một cô gái nhưng khá là nặng.

"Tại sao chú lại làm điều đó? Chân của tôi ổn mà! "

En Chan hét lên giận giữ. Tất cả sự lo lắng và căng thẳng nó cố giấu bên trong bây giờ bật ra hết, và nó không nhìn thấy bất cứ cái gì khác. Những hình ảnh của Han Kyul với người phụ nữ đó lấp đầy trong đầu nó, không chịu biến đi. Nó càng suy nghĩ thì ngọn lửa trong người nó lại càng

bốc lên dữ dội.

"Bây giờ thì tôi hiểu tại sao chú lại đưa tôi đến đây. Chú muốn cho người phụ nữ đó nhìn thấy tôi, phải không?! Tôi đúng phải không?! "

Nhìn thấy người đàn ông lấy ra một điều thuốc, đặt vào miệng, En Chan bất ngờ đứng lên. Đôi giày cao gót lại tuột ra làm nó loạng choạng.

"Mẹ kiếp!"

En Chan cởi đôi giày ra và cầm nó trên tay, và đi bộ với đôi chân trần. Sau đó nó quay lại và nói, vẫn còn tức giận,

"Đôi giày này và chiếc váy này."

Nó lôi bộ tóc giả rộng thùng thình trên đầu xuống.

"Và bộ tóc giả này, tôi sẽ gửi trả lại cho cửa hàng vào ngày mai, vì vậy hãy làm bất cứ cái gì mà chú muốn!"

"Nhìn đây."

Người đàn ông tiến về phía nó và nắm lấy cánh tay En Chan. Nó giật lại hết sức giận dữ,

"Chú là đồ rá rưởi."

Mặt người đàn ông trở nên méo mó, trông đầy khiếp sợ.

"Cái gì?"

"Tôi nói, chú là đồ rác rưởi! Làm chú có thể đối xử với người khác như thế! Chú nghĩ chú là ai chứ! "

"Cô nên cẩn thận hơn với lời nói của mình đi .."

"Thế chuyện gì sẽ xảy ra với tôi nào? Nó còn tốt hơn hàng trăm lần cái cách mà chú không quan tâm đến việc mình đối xử với người khác. "

Hai người thở khó nhọc khi nhìn nhau. En Chan không cố che giấu sự kinh tởm và phản đối, nó cảm thấy như mình bị bắn vậy ,

"Cái quái quỷ này là gì vậy? Chú làm điều này để cho họ thấy cái gì nào? Chú không nghĩ rằng điều này thật ngu ngốc sao? Chú có biết khó khăn thế nào khi tôi phải câm lặng trong khi bản thân lại chỉ muốn nói ra hết sự thật? Gia mà giám đốc không có ở đây.... Grrrr! Ko En Chan thực sự đã học được cách kiềm chế cơn nóng giận."

En Chan ngưng nói để kiểm chế bản thân rồi lại tiếp tục.

"Thậm chí nếu tình yêu có nghĩa là ngu ngốc đi nữa, chú cũng không nên làm bất cứ cái gì như thế. Chú nghĩ xem có đúng không khi sử dụng một người để làm tổn thương một người khác? Điều gì làm tôi như thế này? Khi tôi yêu cầu chú đừng đưa tôi vào rắc rối, bởi vì tôi tuyệt vọng. Vậy mà chú đã đối xử với tôi như thế này sao? Ôi trời, tôi càng nghĩ thì tôi lại càng giận! Mẹ kiếp! "

Nó quay người bỏ đi khi người đàn ông giữ nó lại.

"Chờ đấy. Tôi sẽ lái xe đưa cô về. "

"Quên nó đi! Đây là kết thúc, phải không? Chúng ta đã làm xong! "

"Cô định đi đâu với bộ dạng như thế!" người đàn ông hét lên. Bản thân anh cũng không cảm thấy tốt hơn gì. Bị phán xét dưới cái nhìn của một người phụ nữ, đó thực sự là điều đó đang xảy ra ở đây. Đây có phải là mối tình tay ba không nhỉ? Có vẻ như giám đốc thực sự thích cô ấy ...

"Mẹ kiếp, Làm thế quái nào mà tôi biết được cơ chứ? Không vấn đề gì với tôi cả! "

"Dừng ngay đó, Ko En Chan!"

En Chan quay người lại vì tiếng hét của Han Sung, cảm thấy một ánh mắt khác và nó quay đầu nhìn. Cái mà nó nhìn thấy làm cho nó ngạc nhiên đến mức muốn ngã ngửa ra sau. Người phụ nữ ấy đứng đó. Cô ta đã ở đó bao lâu rồi?!

"Mẹ kiếp!"

En Chan hít một hơi thật sâu. Yu Ju ngạc nhiên tập trung vào mái tóc của En Chan. Vẻ mặt của cô ấy nói rằng, tôi không thể tin được điều này. Tôi biết cô là ai. Chỉ sau đó En Chan mới nhớ rằng nó đã tháo mái tóc giả. Không cần đến ý nghĩ thứ hai, En Chan bắt đầu chạy như một người điên. Nó xô tay Han Sung một cách thô bạo và chạy băng qua khu vườn với đôi chân trần.

Fuck! CCo ta đã ở đó bao lâu? Co ta đã nghe thấy bao nhiêu? Chết tiệt! Ngày càng có nhiều người phát hiện ra. Mẹ kiếp! Điều này đã nằm ngoài tầm kiểm soát!

<Phần 2>

En Chan bao giờ cũng đến chỗ làm sau khi đưa sữa và ăn bữa sáng xong đâu đấy, nó nhìn xuống Ha Rim vẫn đang ngủ dưới sàn. Một bên của cửa hàng là bình lan bị vỡ. Có lẽ cậu ta đã đi vào phòng tắm lúc tối khuya; một bên của cái bình đã vỡ tan. En Chan đang trong tâm trạng tồi tệ sau một đêm lẫn lộn, trần trọc. Nó đến đánh thức Ha Rim dậy để mắng cho thẳng nhóc một trận vì những gì nó đã trông thấy nơi cửa ra vào. Vòng hoa đỏ treo nơi cửa kính chính diện. En Chan gỡ nó xuống cùng với cái bình vỡ. Nó nhẹ nhàng đánh thức Ha Rim và lặng lẽ dọn dẹp đồng đồ vỡ.

Đúng sáu giờ ba mươi, Han Kyul đến. En Chan ở trong bếp, giả vờ ra vẻ bận rộn lắm. Han Kyul ra hiệu mang bữa ăn nhẹ khi bước vào cổng, và anh ngồi nơi cái bàn ngoài hiên, uống cà phê. En Chan len lén nhìn trộm anh. Mỗi lần như vậy, hình ảnh anh với người phụ nữ đó cứ quẩn lầy tâm trí nó, làm nó bực tức. Mấy cái hành động thất thường của anh làm nó muôn phát điên lên được. Và thất vọng nữa. Theo như nó nghĩ, cái lần xuất hiện đó của nó cũng khá hấp dẫn mà, nhưng nó lại hoàn toàn chả động trong đầu anh một chút nào. Nếu anh hỏi nó bất cứ câu hỏi nghi ngờ, nó sẽ cứ thế mà tuôn ra hết sự thật.....

Thời tiết càng ngày càng ấm hơn cùng với sự mong chờ tháng tư tới. Ha Kyul gọi chú Hong khi ngồi uống cà phê và đọc báo. Anh muốn bàn về thực đơn.

"Làm thế nào chúng ta có thể đi quanh quẩn và rồi mỗi lần như thế....."

"Chúng ta cần có một dịch vụ cá nhân hoá. Một số người muốn thưởng thức cà phê với đường, và một số người đang vội sẽ muốn dùng với xi rô tan nhanh. Phở kem hay sữa, bột quế hoặc bột cacao? Nếu chúng ta cung cấp cho họ những sự lựa chọn như vậy, họ sẽ cảm thấy như họ đang được phục vụ cà phê đặc biệt được làm cho riêng họ, chú nghĩ vậy không? "

"Nếu chúng ta muốn làm tất cả những điều đó, sẽ tốn thời gian lắm. Ngoài ra, khi chúng ta nhận yêu cầu của họ, sẽ dễ bị lẫn lộn. Nếu chúng ta bị rối khi đang bận rộn, mọi thứ sẽ tệ hơn gấp hai lần đó. "

"Đó là lý do tại sao tôi tôi đang suy nghĩ về mẫu yêu cầu. Vì chú ở trong nhà bếp, tôi đảm bảo rằng chú có thể thực hiện thêm một mẫu đơn đặt hàng chính xác hơn tôi có thể, chú Hong. "

"Ý tôi là, điều đó tốt thôi... nhưng cậu phải bỏ nhiều tiền vào vụ này đấy.... Tháng trước chúng ta cũng đã thua lỗ một khoản lớn rồi mà ... "

"Đừng lo lắng về tôi."

Mặc dù đang nói chuyện với chú Hong, Han Kyul vẫn nhận biết được En Chan, đang lau dọn phía trước cửa hàng. "Mạnh mẽ" sẽ không là năng lượng mà thằng nhóc đó dùng vào việc lau chùi- trông giống như là đang đào đất thì đúng hơn.

"Này, cậu bé siêu phàm."

En Chan giật nảy người khi nghe anh gọi. Nó nhìn anh với vẻ mắt đầy tội lỗi và Han Kyul ra hiệu cho nó lại gần. Nó tiến đến chỗ anh với sự bất mãn và cái kính. Anh thấy bức mình vì biểu hiện của nó. Giống như là anh trách mắng nó việc gì vậy. Hai tay En Chan nắm chặt lại, đứng một cách cứng nhắc và nhìn anh với ánh mắt không nhân nhượng.

"Mẹ cậu thế nào rồi?"

"Tốt."

En Chan trả lời ngắn gọn không một chút cảm xúc.

"Cậu có ní dối tôi để nghỉ việc không đấy?"

"Tôi là ai, trẻ con chắc? Bỏ việc ... Tôi tốt nghiệp trường trung học lâu rồi. "

En Chan nói một cách cộc cằn, Han Kyul nhú mắt nhìn.

"Thế là cậu đến trường, huh?"

"Tại sao chú cứ phải khơi mào cuộc chiến nhỉ? Tôi đã làm cái gì mà chú bắt tôi phải đến cửa hàng sớm như thế vào buổi sa-"

Mẹ kiếp! Con giận của nó lại không thể kiềm chế được hơn ba giây trước khi nó bùng nổ. En Chan cố hạ thấp giọng.

Không được làm thế, không được. Anh ta là giám đốc, và tôi là một nhân viên. Chính điều đó. Đừng nghĩ về bất cứ điều gì khác. Không nghĩ về người phụ nữ đó, không nghĩ về mối quan hệ của họ, nó chả có liên quan gì tới tôi.

"Nếu chú đã nói xong, sajangnim, tôi có thể cáo lui không?"

"Chuyện quái gì xảy ra với cậu hôm nay vậy? Cậu chưa ăn sáng hả? "

"Tôi đã ăn sáng."

"Cậu ăn chưa no à?"

"Không, tôi đủ rồi."

"Cậu đi đưa cà phê cho mấy người buôn bán ở chợ phải không?"

"Không. Tôi phải đến đây, làm sao tôi có thể? Chú nghĩ tôi có thể phân thân ra bao nhiêu người

vậy? "

"Ah, cậu là một con quái vật mà tôi nghĩ là có thể cậu đã hoàn thành xong tất cả mọi việc trước khi đến đây. Việc đưa sữa thế nào rồi? "

"Làm rồi."

En Chan duy trì cái thái độ hiếu chiến trong khi trả lời anh một cách cộc lốc. Khi Han Kyul ngừng nói và chỉ nhìn nó, nó cúi xuống và nói:

"Nếu chú đã nói xong, tôi có thể-"

"Những người bán cá- họ thích bao nhiêu kem vậy?"

"Xin lỗi?"

Tại câu hỏi tấn công bất ngờ, En Chan thấy mình giơ hai ngón tay lên.

"H-hai. Và hai viên đường. "

"Còn cửa hàng ăn bên cạnh?"

"Những ahjumma đó thích cà phê đen."

"Còn cửa hàng rau quả?"

"Một gói kem, hai viên đường. Ahjussi chỉ lấy có hai viên đường. Vì sao vậy? "

"Được rồi. Về làm việc đi. "

Han Kyul quay lại chỗ chú Hong. Ông nhìn nhìn En Chan với vẻ mắt bất lực trước câu hỏi hiện lên trên mặt nó, có chuyện gì xảy ra với anh ta vậy. Nhưng hai người trong số họ đứng dậy, bỏ đi không nói một từ nào.

"Cái quái gì thế? Phốt lờ mọi người, huh? Psh. "

Nó đang hờn dỗi khi lướt đi vì nó đã nhận ra điều gì đó. Nó đã thất bại. Nó không thể chỉ nghĩ về anh như là giám đốc của nó. Nó cũng không thể nghĩ về anh như một người nào khác. My God, chuyện gì đang xảy ra với tôi thế này?!

<Phần 3>

Trong khoảnh khắc nó đánh mất mình vì sự giận giữ, mọi người bắt đầu đổ ra những con phố. Những người đàn ông , và phụ nữ trong những chiếc áo trắng đến từ các nhà ga xe lửa. En Chan lập tức thay đổi thái độ, đứng bật dậy và hét lên:

"Coffee Prince Cafe hiện nay cung cấp những phần mang đi được! Hãy đến và yêu cầu nào! "

Hai nữ người phụ nữ quay lại mỉm cười với nó rồi bước vào cửa hàng. En Chan nhiệt tình đưa họ vào bên trong. Mọi việc bắt đầu. Họ đến từng người một, và trong vòng ba mươi phút, cửa hàng đã đầy khách hàng. Tất cả họ đều đang chờ cà phê. Chú Hong trở nên bận rộn vì vậy mà ngay cả Han Kyul cũng được tuyển dụng vào trong nhà bếp, trong khi En Chan và Sun Ki, hai kẻ không có khả năng thì ở ngoài ghi yêu cầu của khách hàng. Nak Kyun và Ha Rim chỉ chỗ ngồi cho các khách hàng, mang nước cho họ và trò chuyện. Ha Rim thì pha trà còn Nak Kyun lại thật lịch sự và thân thiện. Các khách hàng cười thật thoải mái. Một số thì ngồi đọc báo và những quyển sách đã được chuẩn bị sẵn trogn khi chờ đợi, trong khi số khác thì ngồi trước máy tính đang mở.

Nó làm việc một mạch hai tiếng liền mà không một lần ngồi nghỉ, En Chan không cảm thấy thời gian trôi qua hay là thấy đau chân. Thứ mà nó cảm nhận được là sự bận rộn và tràn đầy sức sống. Mọi người cùng làm việc chung với nhau và phục vụ các khách hàng mà không có bất cứ một vấn đề nào cả. Khi khách hàng rút khỏi cửa hàng nưn con sóng trên bãi biển, cả nhóm im lặng. Chỉ sau đó, Ha Rim nhảy lên và hét to,

"Yeehaw!"

Chỉ đến lúc đó thì mọi người mới thực sự bừng tỉnh. Mọi người nhảy nhót và chạy lại ôm nhau. Đây là lần đầu tiên cả họ, đã có một vài sai lầm nhỏ xảy ra nhưng họ đã phối hợp với nhau thật ăn ý và công việc thật tuyệt vời.

"Ôi trời, mùi son phấn của mấy bà phụ nữ! Tôi chóng mặt quá đi. "

"Điều đó không tệ lắm đâu. Anh chỉ thổi phồng lên thôi. "

"Dù sao thì, sajangnim, anh có nhìn thấy người phụ nữ tóc xoăn ngồi ở cái bàn giữa không?"

"Bố cốc cà phê kem mang đi?"

"Yea. Cô hỏi anh bao nhiêu tuổi. "

En Chan nhìn Ha Rim và Han Kyul với ánh mắt sắc lẹm. Hiển nhiên, Ha Rim cười khẩy và cậu ta lại tiếp tục,

"Dường như anh đượcj hâm mộ nhất trong tất cả chúng ta. Nó có lẽ bởi vì tất cả những người phụ nữ quanh đây đều lớn tuổi, huh? Dù sao, anh cũng cảm thấy vui chứ, huh? "

"Nếu cô ta có thêm mấy lớp mỡ nơi eo và để một ít tóc nơi trán thì cô ta trông chả ổn tẹo nào cả."

"Cái gì? Wow, anh thật là tinh! Anh có thể nhìn thấy tất cả từ chỗ đó sao? Ôi trời, tay chơi có khác. "

"Nếu cô ấy lại đến hỏi tuổi tôi một lần nữa, cậu sẽ nói gì?."

"Chú đang có ý định làm hư tất cả chúng tôi hay cái gì đây?" En Chan nói, mặc dù vì lý do nào đó, nó cảm thấy khá hơn sau khi nghe câu trả lời của Han Kyul. Đôi khi, có vẻ không lễ phép cho lắm.

"Tuy nhiên, cái bàn ở chỗ khu vườn nhỏ mới thực sự là một cơn ác mộng, phải không?"

Ha Rim nhìn Nak Kyun và Nak Kyun mỉm cười đáp lại

"Tôi muốn gọi điện cho EOD."

"Cái gì? Gọi cho cái gì cơ?" En Chan hỏi. Han Kyul trả lời từ nhà bếp,

"Hội giải phá bom mìn _ Chết nổ."

"Chết nổ Ya, Kwon Nak Kyun, cậu cũng kiểu cách gớm nhỉ? Tôi chưa bao giờ biết đấy. "

"Nếu tôi không kiểu cách bây giờ, thì khi nào tôi có thể làm đây? Người Ấn Độ có câu, 'Người phụ nữ đẹp thì thuộc về thế giới, còn chỉ có người phụ nữ xấu mới thuộc về bạn. " Anh nên chia sẻ khi anh có thể. "

Ôi trời. Tsk tsk.

"Ah, tôi đói," En Chan ngoạc cái miệng, trước khi đột ngột nhảy lên. "Hey mọi người, vì lần đầu tiên thành công của chúng ta, tôi sẽ chuẩn bị bữa ăn trưa."

"Thật sao?"

"Có phải hôm nay mặt trời mọc ở đằng tây không vậy?"

"Tôi sẽ làm Sandwiches cho tất cả mọi người. Hey lũ nhóc, chờ một chút thôi, và hyung sẽ làm món Sandwiches. Ko En Chan đặc biệt"

"Ya, anh tự làm nó à?"

"Nó có ăn được không vậy?"

"Tốt hơn là anh nên mua kimbab ở cửa hàng ăn nhanh ý".

En Chan bỏ ngời tai mọi lời can ngăn của mọi người, cuối thì nó cũng mua đầy đủ các thứ cần thiết cho món Sandwiches và nó bày tất cả ra trong nhà bếp. Đột nhiên trong nó dấy lên cảm xúc mạnh mẽ muốn tự tay mình làm những món ăn cho mọi người, nó có thể làm gì? Những bản năng của một phụ nữ có thể không giúp ích được trong việc này.

Nó bận rộn làm bánh sandwich cá ngừ khi điện thoại kêu. En Chan vô tình đưa tay ra với lấy chiếc điện thoại để nghe

"Xin chào, đây là cà phê Hoàng Tử, nhà của cà phê hảo hạng."

Đột nhiên, tất cả mọi người, đang mỗi người một việc trong căn phòng, đồng loạt đứng lên. Mọi người đều đổ dồn vào nhìn En Cha như một con ma vậy. Chuyện quái gì xảy ra với mọi người vậy? Đột nhiên, En Chan nhìn Ha Rim và lặp đi lặp lại,

"Xin chào?"

Kì lạ, điện thoại tiếp tục đổ chuông, nhưng không ai nghĩ đến việc trả lời.

"Tại sao không ai nhắc điện thoại lên?"

"Ch-chan-ah"

Nó cố gắng để quay lại nhìn chú Hong khi Han Kyul đột ngột hét lên,

"Không được di chuyển!"

Nó không biết đang có chuyện quái gì đang xảy ra. En Chan nôn nóng muốn mở mồm hỏi xem có chuyện gì đang xảy ra.

"Đừng gây ra một tiếng động gì và không được di chuyển!" Han Kyul hét lên, thậm chí không cho phép nó đặt một câu hỏi. Chuyện gì đang xảy ra trên thế giới vậy?

Cái cách mà mọi người đang nhìn nó và cái không khí này làm cho tim nó đập nhanh hơn. Tất cả những người khác dường như cảm thấy tương tự, vẫn đứng hết cả lên. Phản ứng lạ của họ làm cho nó cảm thấy khó chịu và lo âu. Nó muốn quát lại Han Kyul, nhưng anh sẽ không cho phép, do đó, điều đó làm cho nó cảm thấy sợ hãi và lo lắng nhiều hơn.

"Đừng quay đầu"

Sajang rón rén lại gần nó và đột ngột giật chiếc điện thoại mà nó đagn cầm trong tay.

Ngay lập tức, tất cả mọi người thở phào.

"Whew"

"Ya ... Ko En Chan, cậu"

"Chúa ơi, hyung, em không tin được anh! Anh làm em phát điên! "

Chú Hong đổ sụp xuống ghế, Ha Rim bắt đầu la hét nó, Nak Kyun bắt đầu dút dút tóc mình và nói cậu ta đang điên. Ngay cả một người bình thường ít biểu lộ cảm xúc như Sun Ki cũng lắc đầu, làm En Chan tin rằng có một chuyện gì đó kinh khủng lắm vừa xảy ra. Cái gì đó liên quan đến nó. Nhưng chính xác cái đó là cái gì?!

"Cậu là đồ ngốc!"

Một cú đấm mạnh!

"Ow!!" En Chan hét lên tức giận khi Han Kyul đập vào đầu nó. "Sao chú đánh tôi?!"

"Cậu, ra khỏi đây. Ngay bây giờ. "

"Yea. Ko En Chan, cậu bị cấm đến gần khu vực nhà bếp. Tất cả những gì cậu làm là vỡ ly và cậu không giúp được gì cả, do đó, đừng đến gần nhà bếp một lần nữa. "

"Tại sao? Chuyện gì đản-"

Ngay sau đó, Han Kyul vút con dao to tướng sáng bóng trước mặt nó.

"Cái này trông giống điện thoại lắm sao, đồ ngốc?! Cậu biết cái gì, thậm chí không được nghe điện thoại. Được chứ?! "

Mồ hôi đổ trên mũi Han Kyul. En Chan cuối cùng cũng nhận ra là nó đã cầm một con dao

ở chỗ bộ đồ cắt và đưa lên tai, và nói 'xin chào' vào đó.

"Oh! T-tôi không biết ... "

"Cậu là gì, đồ ngu?!"

"Oh man, sao tôi lại làm điều đó chứ? Mọi người sợ hãi vì tôi, huh? Xin lỗi, xin lỗi"

"Xin lỗi! Giá mà tôi có thể...."

"Anh muốn tiếp bước Van Gogh hay cái gì đó hả?"

Một lần nữa Ha Rim bắt đầu chọc nó, bầu không khí đã trở nên nhẹ nhàng hơn một chút. Chú Hong không quên để ý Han Kyul đã lo lắms và tái cả mặt như thế nào. Chú cũng không quên để ý En Chan cú bám lấy sajang, cười cười nói nói, cố làm cho anh ta vui lên.

"Sajangnim, chú sợ đến mức tổn thọ rồi phải không? Chú sẽ làm gì? Chú cũng đã khá già rồi, do đó, tôi đoán chú khoảng bốn mươi, huh? "

Sự kích động từ sáng đã xẹp xuống. Nó không phải là người giận lâu, nhưng cái biểu hiện lo lắng của sajang, sợ hãi hơn bất kỳ người nào khác, làm nó động lòng.

"Thôi vo ve đi."

"Làm sao tôi có thể thôi vo ve chứ? Tôi là gì, một con ong à? "

"Cậu thật là"

Ngay sau đó, cửa kính mở và một phụ nữ ở độ tuổi trung niên bước vào cửa hàng.

"Chào mừng quý khách đến với cà phê Hoàng Tử," Sun Ki nói, người đầu tiên nhìn thấy bà ấy bước vào. Mọi người ngồi ở chỗ ngồi của mình khi Ha Rim quay lại và hét lên,

"M-mẹ!"

Ngạc nhiên, tất cả mọi người lúng túng cúi chào và lảng đi chỗ khác. Mẹ và con trai ngồi ở cái bàn trong góc của các cửa hàng. En Chan mang cho họ cà phê kem ấm. Nó muốn họ có thể đánh tan sự khác biệt, nếu có thể, nồng nhiệt và mềm mại, như cà phê kem.

"Làm sao mẹ biết con ở đây?"

"Mẹ nghe từ Gwang Il."

"Ôi trời, mình đã nói gã đó không được tiết lộ bất cứ điều gì..."

"Con ăn có đủ không? Con ngủ ở đâu? "

"Ở đây và có ..."

"Con không có tiền ... con gnur ở ngoài đường như những người vô gia cư sao? "

"K-không. Con ngủ ở đây. Tại cửa hàng ... "

Đột nhiên, tất cả mọi người đang nghe lén câu chuyện, mở to mắt. Han Kyul ngồi ở phía trước của máy tính, nhìn En Chan. Khi đôi mắt của họ gặp nhau, En Chan đáp lại ánh mắt dữ tợn của anh bằng nụ cười gượng gạo. Thật là, sajang thật tốt là đã đoán ra mọi việc mà không cần phải nói gì.

Thật thú vị. Tôi đã làm bộ mặt đau thương hay cái gì đó?

"Con sẽ hủy hoại sức khỏe của mình mất thôi. Chỉ cần nhìn khuôn mặt con. Oh, mẹ buồn quá"

"Con ăn uống tốt và ngủ tốt mà. Đừng lo lắng về con. "

"Tôi chỉ có duy nhất một đứa con trai, mà nó thì bỏ nhà đi, tôi có thể không lo lắng? Ha Rim, làm ơn, thôi đi và hãy về nhà với Mommy, hmm? Cha lo lắng cho con rất nhiều. "

"Không"

"Ha Rim."

"Ngay cả khi con đi bây giờ, thì mọi chuyện cũng giống như nhau cả thôi. Mẹ biết cũng như con vậy, Mom. Cha sẽ chỉ quát mắng con ra khỏi nhà thôi. "

"Vì vậy, con không về nhà?"

Thấy Ha Rim đầy vẻ nghiêm trọng và chán nản làm En Chan cảm thấy thật tệ. Các nhân viên khác không được biết về việc bỏ nhà của Ha Rim, nhìn Chan, như thể họ bị tẩy chay vậy. Nak Kyun thấp giọng hỏi,

"Sao câu ấy lại bỏ nhà?"

"Vấn đề về trường học."

"Ah."

mẹ của Ha Rim cầu xin cậu ta, bà khóc. Ha Rim đã cố gắng để bà ấy thoải mái, nhưng nó không giống như cậu ta chịu khuất phục. Ngay sau đó, Han Kyul đứng lên khỏi cái máy tính. Anh xái chân bước qua tấm bảng. Những nhân viên đang nín thở theo dõi mở to mắt ngạc nhiên. En Chan đập đập đầu mình vào trong không khí khi nhìn lưng của Han Kyul.

Anh ta sẽ nói cái gì đây?

"Jin Ha Rim."

Ha Rim chậm chậm đứng lên và cúi đầu.

"Đóng gói đồ của cậu và đi khỏi đây ngay."

"Huh?"

Hoảng hốt, En Chan lao đến và cố gắng để khuyên can Han Kyul.

"Sajangnim, đợi một chút."

Nhưng Han Kyul đẩy nó ra với thái độ cứng rắn và nghiêm trọng. Sau đó anh nói đến Hà Rim với giọng thản nhiên,

"Về và dọn xếp với cha cậu đi. Cho đến khi cậu làm xong, cậu không được bước chân vào cửa hàng của tôi. "

Chương 15

Chàng trai biển cả

<Phần 1>

Quán cà phê phải tăng thêm thời gian vì càng ngày càng có nhiều khách hàng đến cửa hàng. Cứ như là nó đang báo thù cho chính mình do những thiếu sót trong quá khứ, việc kinh doanh tấn công cửa hàng theo phong cách đánh du kích, khách hàng cứ ào đến rồi lại cuốn phăng đi như nước lũ. Cuối cùng, họ đã phải đặt thêm một cái bếp thứ hai thông qua cửa kính ở bên trái. Ở đó, chú Hong và Nak Kyun khá nhanh nhẹn đảm trách, trong khi bếp phụ thì một mình Han Kyul đảm nhiệm. Bên ngoài, họ tăng số lượng các bàn cho khách hàng mua mang đi, và họ trang trí lại không gian và các đồ đạc. Báo, tạp chí, và sách đã được đặt sẵn, hòm thư chào đón các khách hàng, và loa ngoài được bật lên để giữ khách hàng trong khi chờ đợi không cảm thấy nhàm chán. Tuần tới, họ sẽ thử loại menu mang đi.

"En Chan obba, em ở đây."

"Oh, hey, em thế nào rồi? Cappuchino, phải không? "

"Uh huh. Em muốn obba làm cho em cơ. "

Hiện có rất nhiều nữ khách hàng đến tìm đến En Chan. Đặc biệt là cô gái này, người giúp việc cho một quán karaoke gần đó, cô ta đến để quyến rũ en Chan hàng ngày vào khoảng bốn giờ chiều.

Han Kyul không thể tập trung vào cuộc nói chuyện của mình với chú Hong. Đó là bởi vì cô gái, chắc chắn là muốn phô diễn thật tốt trong ngày hôm nay, mặc áo sơ mi cắt sâu và một chiếc váy mini, cười với En Chan. Anh thấy mình đang kiểm tra xem nếu En Chan có nhìn vào ngực cô gái đó. Anh ghét mình rất nhiều khi làm điều đó, rằng anh cảm thấy mình như phát điên lên, nhưng anh không thể làm gì được. Mắt đic huyển đến chỗ của họ.

"Obba, đến chỗ chúng em đi. Em sẽ cho anh rất nhiều ưu đãi đặc biệt. Không, thực tế là, em sẽ tiếp anh. "

"Ok. Khi tôi có thời gian ... "

"Quý thần ơi, khi nào chứ?"

Cô ta trông già hơn Ko En Chan, và vẫn còn kêu cậu ta là obba; thật không tưởng. Chú Hong nhận thấy rằng Han Kyul bây giờ đang nhìn người phụ nữ. Cuộc nói chuyện giữa chú Hong và Han Kyul dừng lại nhưng chú vẫn nhìn anh mà anh không để ý.

"Tối nay em nghỉ sớm. Anh có muốn đi xem phim tối muộn với em không? Có một bộ phim rất hay mà em muốn xem. "

"Ôi trời, lâu lắm rồi tôi không xem phim. Tôi thích phim hành động. Nó là một bộ phim hành động chứ? "

"Oh, tên phim là gì..."

"Ya, Ko En Chan!" Han Kyul gọi bằng cái giọng sắc lẹm, khi thấy En Chan đã pha xong Cappuccino.

"Yes?" Nghe Han Kyul gọi, En chan nhanh chóng dắt tác Cappuccino cho cô gái. "Hey, tôi hải đi rồi. Kiểm tra lại tên phim đi nhé. "

Han Kyul nhìn En Chan đang chạy tới,

"Đừng có tán tỉnh các khách hàng."

"Huh? Khi nào tôi-"

"Thân thiện và tán tỉnh là hai thứ khác nhau. Bây giờ, cậu đang tán tỉnh, được chứ? "

"K-không thể nào!"

"Cậu là người duy nhất không thể làm việc bình thường mà không tạo ra những rắc rối. Vì vậy, cậu cần phải đặc biệt cẩn thận. "

"Tôi tạo ra rắc rối khi nào?"

"Im mồm, nhóc."

En Chan giờ nắm đấm lên và nói Han Kyul thật bất công, nhưng Han Kyul thậm chí không có vẻ gì là lắng nghe. Nhìn En Chan gọi những người khác như thể cậu ta đang tán tỉnh hay không làm cậu ta muốn tự hủy hoại mình.

Mày có điên không vậy, Choi Han Kyul? Mày đang làm cái quái gì vậy? Tại sao lại quá chú ý đến thằng nhóc đó thế? Ôi trời, tôi đang lẩn thẩn mất rồi! Nghiêm túc mà nói! Tôi ghét tất cả những người lại gần cậu ta, không phân biệt giới tính hay tuổi tác. Tôi không muốn cậu ta vui vẻ với bất cứ ai khác. Nhưng mà thằng nhóc đó vui vẻ với tất cả mọi người và bất cứ ai. Một thằng nhóc phóng đảng. Cái đồ dễ bị lừa!

Sau khi gửi Ha Rim về nhà, anh đã không tuyển thêm bất kỳ ai khác. Han Kyul có kế hoạch chờ một tuần. Nếu Ha Rim không liên hệ với anh cho đến khi đó, anh sẽ phải tìm người khác. Kể từ khi thời tiết bắt đầu thay đổi tốt hơn, họ trở nên bận rộn nhiều hơn.

Con số bán hàng cuối cùng của tháng hai không quá tệ. So với cái mà anh đã ước lượng lúc ban đầu, thì nó chỉ là một con số bé nhỏ tội nghiệp, nhưng những thua lỗ trong tháng đầu tiên qua lớn, thế nên anh phải cảm ơn rằng tháng thứ hai này đã đưa họ ra khỏi thời kì đen tối

Han Kyul nói khi khách hàng cuối cùng rời khỏi cửa hàng,

"Thấy thế nào với một bữa tiệc công ty tối nay?"

"Thật chứ?"

"Wow! Đã lâu lắm rồi phải không? Ăn sườn lợn đi! "

"Yea? Tôi đề nghị ăn thăn bò"

"Thịt thăn bò!! Tôi gọi! "

Han Kyul nhìn En Chan ngay lập tức sang bừng lên, tất cả các cảm xúc muốn trừng phạt biến mất, và anh nghiêng chặt răng. Nó ngăn cho anh khỏi cười.

Cà phê hoàng tử trở thành quán cà phê buổi sang. Họ mở cửa lúc bình minh và đóng cửa lúc chín giờ tối. Đôi khi có khách hàng đến uống cà phê sau khi ăn tối, họ phải đóng cửa lúc 10 giờ, nhưng những lúc như vậy, chú Hong hoặc Han Kyul sẽ là những người ở lại sau cùng còn nhưng người khác thì được về. Điều này bởi vì Han Kyul cảm thấy thật tệ khi họ phải làm việc suốt cả hai tháng mà không có lấy một ngày nghỉ. Han Kyul không biết rằng anh lại cảm thấy có lỗi với

nhân viên của mình. Cái cảm giác biết ơn và có lỗi cứ lẫn lộn vào nhau và làm anh càng thấy quý mến họ. Đó là lần đầu tiên anh cảm nhận được cảm xúc này, như nó không tệ một chút nào.

Anh tháo tạp dề ra và chuẩn bị để đóng cửa khi nghe tiếng cười từ một nơi nào đó. En Chan và Sun Ki đang chụm đầu vào nhau thì thầm cái gì đó. Duy nhất chỉ có Sun ki là người không phỉ lờ, chưa bao giờ anh nói chuyện với En Chan cả. Đó còn là một bí ẩn, và vì thế, Ko En Chan có khả năng lôi kéo kì lạ mọi người phải nói ra.

Ngay cả khi Han Kyul đi rửa tay, Sun Ki và En Chan vẫn dính lấy nhau. Nhìn họ thì thầm, cầm cái gì đó, làm anh cảm thấy thật lạ bên trong mình. Một cảm xúc không tên bắt đầu trỗi dậy và bật tung ra trong con người anh. Cảm giác này, chính cái cảm giác này cứ tăng lên mỗi ngày khi anh gặp Ko En Chan, làm anh lúng túng. Nhiều đến mức mà anh đã gọi cho anh trai của Park Do hun, người mà anh chả quen thân mấy.

Cuộc trò chuyện diễn ra như vậy.

[Thật không ngờ. Cậu gọi cho tôi? Có chuyện gì vậy?]

"Em xin lỗi, hyung, em muốn đến thăm anh, nhưng em bận vì vậy mà tôi chỉ có cơ hội để gọi cho anh. Anh biết đấy, dạo này em bận lắm mà. "

[Ồ, anh nghĩ là anh đã nghe Do Hun nói. Một quán cà phê, phải không?]

"Vâng. Ban đầu thì chỉ là để giết thời gian thôi nhưng bây giờ nó chiếm nhiều thời gian hơn em nghĩ. "

[Anh cũng thấy vậy. Và em vui chứ?]

"Um, em không làm nó cho vui, nhưng không đến mức buồn chán. Lý do em gọi cho anh là em có một vài điều muốn hỏi anh. Một người bạn của em bị vướng vào một rắc rối, và em nghĩ rằng có thể phải nhờ đến một bác sĩ tâm thần giúp đỡ. "

[Triệu chứng là gì?]

"Well .. anh biết đấy..... Bạn em mới gặp một chàng trai, cậu ấy thật sự rất xinh, như con gái vậy. Cậu ta nói là hành động như con trai, nhưng cậu nhóc hai tư tuổi đó thật sự rất xinh đẹp. Tuy nhiên, bất cứ khi nào bạn em trông thấy cậu ta, trái tim cậu ấy lại đập liên hồi và rùng rùng cậu nhóc ấy thật đẹp, cậu ta hỉ muốn chạm vào cậu nhóc ấy thôi Dù sao, đó là những gì cậu ta đã nói. Không thể tin được, huh? Nó không phải là cậu ta bị gay hay bất cứ điều gì. "

[Nếu cậu ta là bạn em thì tức là hai người cùng tuổi, phải không?]

"Cùng một tuổi, thực sự là vậy."

[Có lẽ đây là một trường hợp tự khám phá muộn.]

"Cái gì cơ? Anh nói là cậu ta bị gay ý hả? Mặc dù đã không có chuyện gì xảy ra trước đó? "

[Um, chúng ta không thể đưa ra kết luận gì được. Nó có thể là một trường hợp tạm thời, do đó nếu có các triệu chứng xấu đi, gửi cho anh ta vào bệnh viện của bọn anh. Nhưng hey, cái cậu bé xinh trai kia thế nào khi chuyện đó xảy ra? Nếu là bạn bè cùng tuổi, tại sao em không nói với cậu ta thử làm cái đó? Cậu ta có kinh nghiệm với phụ nữ chứ?]

"Tất nhiên."

[Trong trường hợp đó, nói cho cậu ta thử những mối quan hệ tươi sáng hơn đi. Nó sẽ bị xáo trộn nhanh chóng thôi. Mặc dù cậu ta nghĩ rằng mình muốn chạm vào thành nhóc đó, nhưng một lần cậu ta ôm hay hônnguwowfi đàn ông khác cậu ta sẽ nhận ra rằng mình không thích điều đó. Cậu ta thậm chí có thể là bị mất hứng thú riêng của mình. Hoặc có lẽ đó chỉ là tò mò về một cậu nhóc xinh xắn mà thôi]

Han Kyul đang ngẫm nghĩ nội dung của cuộc đàm thoại trong đầu mình thì điện thoại di động kêu. Đó là Yu Ju. Qua hơi thở của cô, có vẻ như cô đang đi đâu đấy.

[Em vẫn còn tại quán cà phê, phải không? Chị đang trên đường đến đó bây giờ.]

"Tại sao?"

[Một phóng viên đến tham quan phòng triển lãm nhờ chị giới thiệu cho một quán cà phê ngon và chị gợi ý đến Cà phê Hoàng tử.]

"Chị không nên làm vậy."

[Tại sao? Không cửa hàng của em cần được giúp đỡ? Chị chỉ cố gắng-]

"Không, không, cảm ơn. Thế anh ta sẽ đến đây ngay bây giờ? "

[Không.Chị mang cho em một vài đồ trang trí. Lần cuối, chị nhận thấy rằng bức tường bên trái đã được một chỗ trống. Phóng viên sẽ chụp ảnh đưa lên tạp chí nên cửa hàng phải trông thật đẹp. Chị muốn đến sớm hơn, nhưng cuộc họp chỉ vừa mới kết thúc. Ah, chị đói quá. Làm cái gì cho chị ăn đi.]

Ngay sau khi anh nghe cô ấy nói điều này, En Chan đến gần. Anh đột nhiên nhớ đến phụ nữ anh đã gặp một vài ngày trước ở bữa tiệc, đi cùng với Han Sung. Cái khoảnh khắc co thắt tóc lòa xào trước mắt làm anh nhớ đến Ko En Chan. Hey, đó là thói quen của Ko En Chan, anh đã nghĩ vậy. Khoảnh khắc khuôn mặt của cô gái đó và Ko En Chan hiện ra, nhưng Han Sung đã mang cô

ấy đi, do đó, hình ảnh đã bị phá vỡ. Anh đã trở nên tức giận vì biểu hiện suy sụp của Yu Ju, do đó, thế nên anh đã quên nó. Nhưng bây giờ anh thấy En Chan, người con gái đó lại trở lại tâm trí. Nghĩ người phụ nữ quyến rũ đó là Ko En Chan, anh phải thừa nhận rằng thật vô lý. Cô gái đó có một mái tóc dài và đôi mắt to, đôi môi đầy gợi cảm, khuôn ngực đầy đặn, dáng người mảnh mai, mùi nước hoa... thật khcs xa Ko En Chan. Bây giờ mình đang tưởng tượng tất cả mọi thứ, Choi Han Kyul. Cuối cùng thì mình cũng điên rồi? Mình "mất hứng thú riêng"? Mẹ kiếp.

"Được rồi."

Anh gác máy và bỏ điện thoại di động trong túi của mình khi En Chan tiến lại hỏi anh với điệu bộ đe dọa.

"Sajangnim, chú không đi à?"

"Mọi người sẽ đi ăn bữa tối nay mà không có tôi."

"Aw man! Tại sao? "En Chan nhìn anh với ánh nhìn giận dữ. Han Kyul muốn giật tóc mình. Tại sao anh lại nghĩ thằng nhóc này đáng yêu đến phát điên lên được nhỉ?!

"Cậu không cần tôi, cậu chỉ cần thẻ tín dụng của tôi." Han Kyul móc ví lấy tấm thẻ tín dụng của mình và đưa cho En Chan. "Ở đây, cầm đi. Đừng làm gì quá đó. "

"Hey, điều gì khiến chú tin tưởng mà đưa cho tôi cái thẻ này?"

En Chan ngay lập tức thay đổi thái độ và vồ lấy cái thẻ. Vì lo lắng cho tất cả lũ ăn bám này, Han Kyul chỉ có một điều để nói với mình:

Đồ lưu manh điên dồ.

"Chúng tôi sẽ đi đến nơi khác vào tối nay!"

Han Kyul đập En Chan một phát, người đang vừa huýt sao vừa đi ra cửa, ngoảnh đầu lại khi anh nói,

"Cậu định làm cho mọi người đi làm muộn vào ngày mai đóa hr? Tốt hơn là cậu đừng đến muộn. Tôi sẽ xử lý tất cả. "

"Psh. Tôi biết nó từ thời điểm chú giao thẻ tín dụng của mình mà không có một lời phàn nàn cáu kỉnh nào. "

"Tôi cung cấp thẻ tín dụng cho cậu mà cậu vẫn phàn nàn sao?"

"Làm sao tôi có thể, sajangnim? Tôi sẽ đảm bảo ăn thật ngon mà không phàn nàn gì. Nhưng

chú sẽ đi đâu? Một cuộc hẹn à? "

"Yea. Cậu sẽ làm gì với điều đó? "

Đột ngột, mặt En Chan đanh lại như cái ấm bạc. Nó nhìn xung quanh rồi đi ra ngoài. Han Kyul, đang chờ sự trả miếng của En Chan, nhìn phía sau cậu ta, cảm giác trống rỗng.

"Cái quái gì vậy? Cái gì làm cho mắt dài thuôn ra vậy? Anh ta đói chắc? "

Sau khi mọi người đã đi hết, Han Kyul rời cửa hàng một mình. Khi họ đi, En Chan đã không nói một từ hay thậm chí nhìn lại anh. Han Kyul phải tự kiểm chế để khỏi gọi cậu ta lại hỏi xem có chuyện gì xảy ra. Anh không muốn các nhân viên khác suy nghĩ về bất cứ điều gì lạ.

Bạn càng cảm thấy tệ thì bạn càng ăn nhiều. Trong trường hợp này, dạ dày của Ko En Chan thuộc loại siêu đẳng.

Nhồi nhét thật nhiều thịt, En Chan đứng dậy khi nhân viên nhà hàng mang những chiếc đĩa đi và nói rằng,

"Tôi đi vào phòng vệ sinh cái."

"Oh, chú đi với cháu."

"Cái gì cơ?"

En Chan nhìn chú Hong, sốc, khi ông đi theo nó. Dưới sự ảnh hưởng của rượu, nó chợt quên rằng họ cùng chung giới tính.

"Ồ, được thôi. Được. Đ-đi nào. "

May mắn thay, phòng vệ sinh của nhà hàng dành cho cả nam lẫn nữ.

"Ya", chú Hồng nói khi ông "đi" ra ngoài bồn. "Sao cậu không chùi rửa cho sạch sẽ vậy?"

"Chùi rửa cái gì cơ?"

"Chỗ để ngồi đi Pee."

Kinh hoàng, En Chan nhanh chóng kéo quần của mình lên. Nó dội nước và ra bên ngoài, nhưng chú Hong không thể tìm thấy. Khi nó ra bên ngoài, nó thấy chú Hong hút thuốc và nhìn nó khi nó đến gần.

"Điều gì xảy ra nếu một ai đó nghe được? Cháu đã đủ lo lắng với Ha Rim rồi. "

"Thế còn sajangnim ... Cháu có chắc là anh ta không biết không? "

"Tất nhiên rồi. Nếu anh ta biết, chú có nghĩ rằng cái gã nhỏ nhen đẩy lại để cháu như thế này sao? "

En Chan lắc đầu. Nó đã lo lắng vì việc này quá đủ. Nó tự hỏi rằng nếu như người phụ nữ ở phong triển lãm có thể đoán ra bất cứ điều gì, rồi cô ấy sẽ gọi cho người đàn ông bột xốp nổ, và đủ đảm bảo rằng, anh ta sẽ nói cô ấy đã biết tất cả. Anh ta nói không phải lo lắng bởi vì anh ta sẽ để ý đến việc đó, nhưng En Chan, nó có vẻ như chỉ là vấn đề thời gian khi đến tai giám đốc mà thôi. Có lẽ ý kiến tốt hơn cả là nên nói thật với anh ta trước khi mọi chuyện bùng nổ. Quần áo nam giới bây giờ như giam cầm nó. Nó muốn thoát khỏi sự giả dối này, và trở về là nó trước đây. Gần đây, nó có cảm giác lặp đi lặp lại rằng nó muốn anh nhìn thấy con người thực sự của nó.

"Bây giờ anh ta có thể làm gì nào? Cháu đã là một phần của nhóm. Cháu thực sự nghĩ rằng anh ta muốn đá cháu ra à? "

"Ngay cả khi anh ta làm điều đó, không có gì để quan tâm về nó cả. Cháu sẽ nói cho anh ta sớm thôi. Thật kì lạ. Nam, nữ, cháu thực sự không nghĩ về nó cho đến bây giờ ... Khi cháu còn nhỏ, nó chỉ là trò cười khi nhìn phản ứng của những đứa trẻ khác. Sau khi cha chết, cháu đã quá bận rộn để quan tâm. "

"Nhưng cháu đang để ý đến phải không?"

"Nó không nhiều bằng việc cháu không muốn làm người khác cảm thấy mình ngu ngốc. Nhưng tại sao chú lại bảo cháu phải lau chùi? Chú không nghĩ là giám đốc có thể đoán ra sao? "

"Không, không phải như thế ... chỉ là ...chỉ có vẻ như có cái gì đó giữa hai người. "

"Huh? Ý chú 'cái gì' là cái gì? "

"Không có gì. Vào bên trong đi. "

En Chan nghiêng đầu qua bên này rồi bên kia khi theo sau chú Hong vào bên trong.

<Phần 2>

Han Kyul đưa Yu Ju đến một nhà hàng Nhật Bản gần đó. Dường như có cái gì đã xảy ra giữa cô ấy và Han sung trong suốt buổi tiệc trưng bày nghệ thuật, nhưng Yu Ju không nói gì. Những lời cô nói thì cô rất mệt mỏi, nhưng mặt cô lại đầy u sầu và hoảng hốt như thể đang bị truy đuổi. Đó chắc chắn là vì Han Sung. Thậm chí nếu không là vì Yu Ju, Han Kyul càng ngày càng cảm

thấy mình ghét Han Sung.

"Quán cà phê của em đóng cửa sớm phải không? Chị cũng muốn nhìn các thầy nhân viên của em. "

"Tại sao? Chị để ý đến ai à? Nếu có, nói cho em biết. Em sẽ bắt cậu ta đến cho chị. "

"Em Nói gì vậy? Quan tâm đó chỉ là ... Người đó, Ko En Chan"

Han Kyul bất ngờ nhìn Yu Ju sắc lẹm.

"Cậu ấy là người đã lấy lại cái ví cho chị, phải không? Chị vẫn chưa thực sự cảm ơn cậu ta. Chị đã không nhận ra bởi lúc đấy trời quá tối, nhưng cậu ta thật sự rất xinh trai, huh? Với một chàng trai"

"Nếu chị đang lo lắng về việc cảm ơn cậu ta, thì em đã cảm ơn cậu ta đủ cho cả hai người chúng ta rồi, do đó, đừng lo lắng về điều đó."

"Có lẽ Han Sung obba thích loại người như vậy."

"Huh?"

"Ý chị là, nếu người đó đã được một cô gái. Cậu ấy thật xinh, giống như một cô gái vậy. Cậu ấy trong sáng, trung thực, cởi mở và mạnh mẽ. "

"Chị nhận ra cậu ta tốt đẹp như vậy khi nào thế?"

Han Kyul nhận rằng mắt anh đang nhắm chặt đầy giận dữ. Tỉnh dậy đi nào, Choi Han Kyul! Đây là Yu Ju, Han Yu Ju. Cô ấy không có gì với Ko En Chan.

Han Kyul hít một hơi thật sâu nhưng sự giận dữ vẫn lộ ra qua giọng nói của anh

"Nếu Han Sung hyung là loại người đó, chị nghĩ là anh ấy lại không hẹn hò với Han Yu Ju trong ba năm sao? Có chuyện gì xảy ra với chị vậy? Chị rất lạ từ bữa tiệc tại buổi trưng bày nghệ

thuật. Chuyện gì đã xảy ra vậy? "

"No. Chị chỉ tự hỏi, nếu anh ấy đã chán ngấy chị. Cho đến bây giờ, chị đã nghĩ rằng đó chẳng qua là ví anh ấy tắc gận vì chuyện chị đã hủy bỏ lễ hôn ước, nhưng bây giờ chị bắt đầu nhận ra có lẽ không phải như vậy. Có thể là anh ấy không còn thích chị nữa, hoặc là anh ấy đã thích một loại phụ nữ khác. Không phải đàn ông luôn muốn thử hẹn hò với nhiều loại phụ nữ sao? "

"Đó là hầu hết đàn ông. Choi Han Sung là một trường hợp đặc biệt. "

"Thế còn em?"

"Em? Em ở giữa bọn họ, vì vậy em luôn có những đánh giá khác nhau. "Han Kyul tạm dừng trước khi bật cười rồi anh nói," Em thậm chí không phân biệt đối xử giữa giới tính. "

Khi Yu Ju mở to mắt nhìn anh, điện thoại bỗng reo. Đó là anh trai anh. Mặt Han Kyul đanh lại, anh nhấc máy và nghe tin rằng cha bị đột quỵ.

[Hãy đến với bệnh viện đi. Ngay bây giờ.]

Lần đầu tiên anh nghe thấy cha mình đang rất nguy hiểm với tăng máu đông ở tim. Anh biết cha bị tăng huyết áp và do đó ông đã phải trải qua những đợt điều trị hóa chất và xem những gì ông ăn, đó là tất cả những gì anh biết. Anh không biết rằng trong khi anh học tập ở nước ngoài, cha đã có hai lần đột quỵ do quá nhiều căng thẳng và uống rượu.

Khi Han Kyul đến bệnh viện với Yu Ju, anh dừng lại ở lối vào của phòng bệnh viện.

"Chờ đã. Ông nói rằng ông cần phải nói chuyện với Han Sung. "

"Han Sung hyung có ở bên trong không? Làm thế nào mà anh ta ở đây trước khi tôi đến?! "

"Hãy yên lặng."

Han Kyul, xo anh mình qua một bên, rồi chợt dừng lại khi bà anh gọi.

"Han Kyul, đến đây."

Anh cúi đầu và đi đến chỗ ghế sofa, nơi mẹ và bà đang ngồi. Khi bà nắm lấy tay và kéo anh lại gần hơn, anh sụp xuống đầu gối của mình.

"Ông ấy bị thế trong một cuộc họp. Đó là lý do tại sao Han Sung mang lại ở đây. "

Qua những lời mẹ nói, Han Kyul ngẩng đầu lên.

"Một cuộc họp? Cho đến giờ này? "

"Có vẻ như Han Sung sẽ tiếp nhận công ty thực phẩm."

"Vì vậy, cha bị như thế là do cú sốc đó? Có phải như vậy không? "

Bà anh thở dài và nói:

"Gia đình Choi muốn một chủ tịch mới, đó là tất cả."

Điều này đã xảy ra trước đó. Khi chú của anh phải chịu sự điều tra của cảnh sát, gia đình Choi đã lạnh lùng yêu cầu cha Han Kyul tăng thêm nhiệm kỳ chủ tịch. Thời điểm này, có vẻ như người chiến thắng sẽ là con trai của người anh cả, Choi Han Sung. Han Kyul đã không quan tâm đến những người phụ trách của công ty. Tuy nhiên, anh không muốn những gì đã xảy ra với chú sẽ xảy ra với cha anh. Anh sẽ không cho phép nó xảy ra.

Cánh cửa mở và Han Sung xuất hiện. Tất cả mọi người đứng cả lên và nhìn anh ta.

"Ông ấy nói rằng ông muốn nghỉ ngơi. Ông nói đã có các y tá xung quanh, do đó tất cả mọi người tốt hơn là nên về đi. "

Han Sung chặn Han Kyul lại, khi anh cố gắng để vào bên trong phòng.

"Tránh ra".

"Ông nói rằng không để cho bất cứ ai vào. Ông muốn ngủ."

"Tôi nói là Tránh ra!"

"Han Kyul." Mặc cho mẹ nói, anh vẫn đẩy Han Sung sang một bên. Chỉ khi các y tá đi ra và nói là ông đã ngủ, do đó, tốt hơn là mọi người nên đến vào ngày hôm sau.

"Bà, chúng ta nên về và nghỉ ngơi thôi. Bác sẽ sớm được khỏe hơn. "

"Han Sung, gặp tôi một phút."

"Tại sao chúng ta không nói chuyện tại công ty vào ngày mai, hyung? (đây là anh trai Han Kyul nói) Em có một vài chuyện cá nhân muốn nói với nha. Tôi nay, đưa bà về nhà đi. "

Khi tình hình trở nên căng thẳng, Bà đứng lên. Mẹ Han Kyul và em dâu nắm lấy tay bà và đi ra ngoài một cách nhẹ nhàng. Anh trai anh cũng bỏ đi, và tất cả những ai còn ở lại là Han Sung, Yu Ju và Han Kyul.

"Anh nghĩ là anh đang làm cái quái gì vậy?!" Han Kyul gầm lên với Han Sung, răng nghiến chặt. " 'Ông đã hại chết cha tôi, và tôi sẽ cho ông nếm trái cái mà tôi đã phải chịu' là nó phải không?!"

"Choi Han Kyul!" Yu Ju đứng giữa họ và cố gắng để ngăn Han Kyul. Han Kyul siết chặt nắm đấm, còn Han Sung bình tĩnh đứng đó, hai mắt họ nhìn nhau .

"Hay là vì Han Yu Ju? Anh nghĩ rằng nếu anh trở thành chủ tịch của công ty, Thượng nghị sĩ Han sẽ để con gái của mình đến với anh chắc? Anh không thể yêu cầu co ấy vì cái lòng tự trọng chết tiệt của anh, do đó, anh đang cố gắng để có được ông ta chấp nhận-"

Yu Ju tát mạnh Han Kyul. Han Kyul đứng đó mặt lệch sang một bên , và Yu Ju bỏ chạy, nước mắt dàn dụa.

"Hãy chăm sóc cho bác tốt vào. Đừng làm gì để ông ấy căng thẳng. "

Han Sung bỏ đi và Han Kyul đá vào sofa, để xả nỗi tức giận.

"Anh là thằng ngốc! Thằng ngốc khốn kiếp! Mẹ nó chứ! "

Sự tức giận trong anh tăng lên, làm anh phát điên. Anh cảm thấy thất vọng nghê ngóm và tự trách mình.

<Phần 3>

Sau bữa tối nhóm của En Chan đến một quán karaoke. Nhưng mặc dù nó hát toàn những bài hát vui vẻ mà tinh thần En Chan chẳng thấy lên một chút nào. Nó vẫn mien man nghĩ về giám đốc. Nó rất tò mò không biết anh ta đang làm cái gì nên chẳng tập trung vào bài hát. Một cuộc hẹn hò hay cái gì đó với người phụ nữ tên là Han Yu Ju. Có lẽ hai người họ đang tận hưởng bữa ăn tối tuyệt vời và uống rượu trong một nhà hàng nào đó. Tưởng tượng hai người họ bên nhau làm nó cảm thấy bức mình. Nó tự nhủ là không nghĩ tới việc đó nữa rồi rống lên bài hát của mình và nhảy vòng quanh. En Chan nhảy múa như một con ngốc. Nak Kyun hát sai nhạc từ lum còn chú Hong chỉ hát những bài của Kim Gwang Suk.

"Ôi trời, chán quá. Tôi muốn Ha Rim ở đây. Nếu cậu ta ở đây, cậu ta sẽ chơi cùng ... "En Chan thả mình xuống ghế sofa trong khi bài hát của chú Hong bắt đầu chơi.

"Tối nay tâm trạng anh có vẻ tệ quá nhỉ," Sun Ki ngồi bên cạnh nó nói. En Chan đang nhìn lên màn hình, quay đầu lại trông chăm nhìn Sun Ki.

"Gì vậy?"

"Anh mệt à?"

"Không"

En Chan nhấp nháp lon soda của mình trong khi nghe chú Hong hát. Nó đứng đưa người và hát theo, rồi bỗng dừng lại quay sang Sun Ki nói,

"Cậu có biết ông gì chim cú không? Hôm nay ông ta lại đến, đúng 9:30 sáng. Và tôi lại thất bại. Tại sao khẩu vị của ông già ấy lại kén chọn thế không biết? "

'Ông già chim cú,' Ý En Chan là ông già luôn đến Cà phê Hoàng Tử đúng 9:30 sáng mỗi ngày, mặc bộ quần áo như của người tu hành và đội chiếc mũ mềm có một cái lông chim cú như là bị mắc vào vậy.

"Tôi không biết ông ta muốn những gì. Tôi đã làm chính xác cách thức mà ông ta đã nói với tôi, và ông ta vẫn nói rằng không đúng, mà hôm nay thì nhiều quế quá. Ui trời. Tôi chưa bao giờ gặp một người nào khó tính như vậy trong đời mình. "

"Nhưng ông già ý chỉ yêu cầu mỗi mình anh thôi, hyung. Ông ta thậm chí trả liếc mắt tới tụi em. "

"Điều đó càng làm tôi điên hơn đó. Làm sao ông ta biết tôi là người làm mấy thứ đó tệ nhất mà yêu cầu vậy? Cứ như thể ông ta nói rằng, 'haha, bây giờ hãy để ta làm cho người rối tung lên nhé. " Psh. Chúng ta sẽ nhìn thấy tất cả. Chúng ta sẽ thấy ai là người chiến thắng, ông ta hay tôi. "

Khi chú Hong kết thúc bài hát, Sun Ki cầm micro. En Chan ngạc nhiên nhìn Sun Ki bước lên sân khấu. Khúc dạo đầu bắt đầu cất lên. Bài hát trên màn hình là Buzz's "Coward."

"Hey, nhìn cậu ta kìa, trông đẹp quá, huh?"

Như chú Hong nói, Sun Ki đứng như một ca sĩ thực thụ và bắt đầu cất giọng hát đầy kỹ thuật. Tiếng hát của cậu ta làm mọi người lặng nghe, nó thật ngọt ngào và êm dịu....

"Wow!"

En Chan đang với tay lấy một hạt lạc mà phải dừng lại giữa chừng. Hoàn toàn kinh ngạc, nó nhìn Sun Ki. Chảy cà nước dãi, En Chan trông không khác gì một con ngốc. Và rồi khi quẹt nước dãi đi. Nak Kyun và chú Hong nhìn Sun Ki rồi lần lượt thốt lên. Giọng ngân cao của cậu ta thật hoàn hảo và đầy cảm xúc. Khi bài hát kết thúc, cả ba người nghe đồng loạt đứng lên vỗ tay cổ vũ hết mình.

"Ya, No Sun Ki, cậu làm thế nào vậy? Sao cậu có thể biến chúng tôi thành lũ ngốc hết vậy? "

"Cậu hoàn toàn có thể trở thành một ca sĩ! Tôi thực sự ghen tị đó. "

"Đó quý, cậu hay đến đây lắm phải không? Cậu vẫn bí mật đến câu lạc bộ vào buổi tối phải vậy không? "

"Hey, hát bài khác đi."

"Yea, lần này, một hát nhanh hơn một chút. Tên quý này chắc hẳn nhảy cũng tốt lắm. "

Sun Ki, sau khi từ chối nhảy vài lần, bắt đầu bước lên sân khấu như một cậu nhóc. Chan tay dài ngoằng của cậu ta khua khoắc loạn xạ, làm đôi mắt của mọi người cũng đảo liên tục theo. Cờ thể cậu ta thật linh hoạt nó làm cho En Chan đỏ mặt vì phấn khích đến mức nhảy hẳn cả lên để cổ vũ.

"No Sun Ki! No Sun Ki! "

Cả nhóm cổ vũ một cách cuồng nhiệt. Cuối cùng, tất cả mọi người trở nên phấn khích rồi đứng cả lên để cùng hòa mình vào điệu nhảy của Sun Ki. Nak Kyun, rung chiếc xắc, trông giống như đội trưởng đội cổ vũ. En Chan đẩy chú Hong ra để nhảy một mình khi ông cố gắng quay tròn nó .

Khi chú Hong, trở nên phấn khích hơn, bắt đầu hát "Nơi ngọn gió thổi tới," của Kim Gwang Suk, En Chan nhẹ nhàng đi về phía nhà vệ sinh. Hình như, nó đã ăn quá nhiều thịt thăn bò. Một cách vô thức, nó vào nhà vệ sinh nữ. Nó trở ra và tự cười mình về sự nhầm lẫn, và lại bước vào. Cô ngồi trong nhà vệ sinh rồi nó ngửi thấy mùi thuốc lá.

"Mày biết phòng bên cạnh chúng ta không? Tao đã đi ngang qua và nghe một giọng quen quen vì vậy tao ngó vào"

"Có người mày biết à?"

"Cậu Bé Biển Cả".

Khói thuốc bay qua vách ngăn cửa. En Chan tức giận vừa lấy tay phẩy phẩy cho mùi thuốc bay đi.

"Cái gì? Cái thằng khốn ấy làm gì ở đây? Không phải nó đã trốn đến nơi khác sao? Bây giờ nó đang làm việc ở đây à? "

"Hey, họ thuê nó ở đây? Tôi nghĩ tôi đã nghe thấy gì đó về việc mấy bà cô tìm kiếm một vài ... "

"Aw mẹ kiếp! Nó rớt vào tất tao! "

"Cởi nó ra đi. Hey, xét xử theo cách của những người lớn tuổi, chúng sẽ không bị đập nhẹ đâu, vì vậy hãy giải quyết chúng sớm đi và đi đến một quán ba nào đó. "

"Tao phá, mày đánh."

En Chan, đi ra khỏi phòng tắm, cảm thấy buồn nôn vì cái mùi thuốc là và nước hoa quện vào nhau. Nó cố giữ hơi thở của mình trong lúc rửa tay thì điện thoại kêu.

"Xin chào, đây là Cà phê Hoàng Tử, nhà của-Oops!"

Nó đã trở thành thói quen khi nói, ngay cả khi nó nhận điện thoại di động. En Chan nhanh chóng nói,

"Xin chào?"

[Tae Kwon V.]

Các cách phát âm của các từ cứ nghèn nghẹn, do đó thật khó để nhận ra người đó đang nói cái gì.

"Ai vậy?"

[Tôi ư? Hmm ... Tôi cũng tự hỏi tôi là ai?]

Đây là một cách nói quen thuộc. Oh! Và tôi ở đây, đang tự hỏi tôi là ai.

"Ngài giám đốc Cau có, có chuyện gì vậy? Cuộc hẹn hò của chú vui chứ? "

[Hẹn hò? Ok, Hãy cùng hẹn hò đi.]

Anh ta đang nói cái quái gì vậy?

"Sajangnim, chú say đấy à?"

[Không, tôi đang uống. Ya, Ko En Chan!]

"Mẹ kiếp, chú làm cho tôi điếc đấy. Sao, sajangnim! "

[Cậu, đến đây.]

"Huh? Bây giờ? "

[Yea. Đến đây.]

"Chúng tôi đang vui, tại sao chú lại muốn tôi đi chứ? Tôi không muốn. Nếu chú có gì để nói với tôi, để ngày mai đi. Hoặc chú đến đây, sajangnim. Chú có biết rằng Sun Ki thực sự "

[Sun Ki? Oh, No Sun Ki. Bây giờ cậu đang ở với cậu ta à?]

"Tất nhiên. Đó là bữa ăn tối cùng mọi người trong cửa hàng sau một thời gian dài mà. Chú nghĩ tôi có thể bỏ mọi người đi sao? "

[Đừng phí thời gian bên cạnh cậu ta! Tôi không cần cậu ta. Tổng khứ cậu ta đi và đến đây.]

"Bây giờ chú đang ở khách sạn của chú à?"

[Yea. Khách sạn của chúng ta.]

"Bạn có biết bây giờ là mấy giờ không? Nếu tôi đến đó, khi đó, chính xác là lúc nào thì tôi mới được đi ngủ? Chú không nên bắt nhân viên mình làm quá thế chứ? Tôi phải đưa sữa vào ngày mai. Tôi không phải là thư kí riêng của chú hay bất cứ điều gì"

[Hey nhóc! Cậu không thể đến khi tôi yêu cầu sao?]

"Mẹ kiếp...."

[Tôi cần em ngay bây giờ.]

Sự ngạc nhiên làm En Chan ngừng thở.

[Tôi cần em....]

Chương 16:

Tình yêu là bí mật mà bạn không thể che giấu

<Phần 1>

Sau khi đến cửa phòng S11, En Chan hít một hơi thật sâu trước khi bấm chuông. Trái tim của nó vẫn còn đập loạn nhịp vì những gì anh nói trong điện thoại. Nó tự nói với mình rằng anh hoàn toàn không có ý gì trong câu nói đó, rằng đó chỉ là lời dối hay là một câu đùa hoặc một câu nói không suy nghĩ. Nhưng điều đó cũng chẳng làm nó cảm thấy tốt hơn là bao.

Nó nghe thấy tiếng bước chân ra mở cửa, nhưng chẳng có ai cả, chỉ toàn mùi rượu. En Chan bước vào trong, nhìn mớ hỗn độn bắt đầu từ cửa phòng, đầy ngạc nhiên. Càng đi sâu hơn vào căn phòng, mớ hỗn độn càng trở nên tồi tệ. Quần áo bị vò nằm cuộn trên sàn, những chiếc ghế đồ gỗ ngổn ngang, khăn tắm ướt và những hộp giấy ăn, đĩa DVD bị vứt lanh tanh bành

"Woah!"

Chợt nghe một tiếng lép nhép dưới chân, En Chan nhìn xuống. Một chiếc bình lớn nằm lăn lóc, và tấm thảm thì sưng nước.

"Tất cả những chuyện này là cái quái gì vậy?" En Chan dựng cái bình lên thẳng lên. "Tại sao mọi thứ ở đây lại bừa bộn như vậy?"

"Chỉ cần bước qua nó thôi, và vào trong đi", câu trả lời vọng ra từ bên trong. Anh ta đã khá say, và vẫn còn đang uống, hoặc anh ta làm đổ vì căn phòng toàn mùi rượu.

"Chú vẫn thường rất gọn gàng mà, sao chú lại làm cái đống bừa bộn này vậy? Chẳng giống phong cách Han Kyul gì cả. "

"Cậu đang làm nhầm cái gì đấy? Nó không có vẻ như cậu sẽ dọn dẹp nó cho tôi. "

Anh ta đã đứng. En Chan nhón chân qua đống quần áo và di chuyển sang phòng khách chỉ bằng một bước.

Anh đang ngồi dưới sàn phòng khách, giữa sofa và bàn. Áo sơ mi của anh để mở và mái tóc thì bù xù như thể ai đó định gội cho nhưng rồi lại bỏ đi. Một tay anh cầm chai rượu màu xanh vừa

còi tí vị.

"Ya, đến đây. Điều này thực sự là thú vị, " anh nói, mắt nhìn màn hình và vẫy tay gọi nó lại. En Chan nhăn nhó thận trọng bước về phía anh ta. Nó đẩy cái áo khoác của anh sang một bên và ngồi phịch xuống ghế.

"Đến đây ngồi đi. Tôi không thích có người nhìn chòng chọc phía sau đầu tôi đâu. " Thực tình thì En Chan đang nhìn chăm chăm phía sau đầu anh.

"Ngay bây giờ."

En Chan chả có thể làm gì khác đành trượt xuống ngồi trên sàn nhà.

"Đến gần đây,cút đi, đến đây nào, ngồi xuống, tôi là ai, một con chó chắc?"

"Một con chó?" anh bật cười. Ánh mắt vẫn khôgn rời màn hình TV, anh xòe bàn tay có con xúc xắc. "Lắc đi".

En Chan kéo tay anh xuống thấp khiến anh rên lên vì đau. Và sau đó đột nhiên anh ôm quàng vai nó. En Chan nhìn anh bất ngờ. Anh vẫn xem chương trình trò chơi trên truyền hình. Anh nâng cái chai lên.

"Cậu có muốn một ngụm không?"

"Không, cảm ơn."

"Hey, đừng ngại. Đây. Uống đi. "

Anh dí cái chai vào mồm nó.

"Mmrph!"

Nó không thể gạt ra vì anh đã giữ chặt lấy đầu nó. Cuối cùng, En Chan mở miệng và sau đó ngay lập tức nhăn mặt lại vì mùi vị quá mạnh.

"Keck!"

Rượu không mạnh, ví đã được kiểm soát. Có cảm giác như cổ họng nó đang co lại. Nó ho sặc sụa và thở hổn hển khi anh lấy tay lau những giọt rượu chảy nơi cằm nó, như thể nó là một đứa trẻ. Sau đó anh đưa chai lên miệng tu như không có gì đã xảy ra.

Thật đáng lo lắng với cái cách mà anh đang nuốt xuống. En Chan nhìn anh uống rượu, những giọt rượu chảy ướt cả cổ anh, và nó hỏi,

"Chú bị đá à?"

"Pfff!!!" Câu hỏi làm anh phụt cả rượu ra. Anh vừa ho xặc xưa vừa nói, "C-cậu nói quái gì thế?"

Sau đó, nó thấy rượu chảy trên cằm anh. Chả suy nghĩ gì, En Chan đưa tay lau như anh đã làm với mình. Mắt anh mở to vì bất ngờ. En Chan giả vờ không để ý đến điều đó rồi nó chặc lưỡi.

"Chú bị cô gái đó đá, phải không? Đơn phương chứ gì? Tôi biết. Hẹn hò, thật buồn cười. Nhìn thôi tôi cũng có thể biết rằng chú yếu cô gái đó và sau thì bị đá sang một bên. Ngay cả khi tôi phải nói rằng chú và cô ấy trông chả hợp tẹo nào. Cô ấy với chú bọt xộp nổ hợp nhau hơn. Ôi, chú bọt xộp nổ có vẻ là một gã ngu ngốc, nhưng là một gã ngốc tốt bụng, và cũng đáng tin cậy nữa."

"Mấy cái thứ bọt xộp nổ là cái gì vậy? Dừng cái đó lại đi."

"Tại sao? Bọt xộp nổ là tốt nhất! Chưa bao giờ chú thử nổ bọt xộp ở tủ lạnh à? Đó là loại bọt xộp nổ tốt nhất đấy."

En Chan dơ ngón cái lên làm hiệu và tiếp tục giải thích.

"Chú biết không, trước đây, khi gia đình tôi mới mua tủ lạnh-chú có biết cái tấm bọt xộp của tủ lạnh lớn thế nào không?-Cha tôi và tôi trải chúng ra sàn nhà và nổ. Chú có biết chúng tôi đã làm thế nào không? Chúng tôi cuộn lại xung quanh. Chúng tôi nằm xuống rồi lăn qua lăn lại để làm chúng nổ, như thế này này, pop pop, và tai của chúng tôi có thể nghe thấy tiếng pop pop, pop pop"

En Chan ngừng lại khi nó cảm thấy tâm trạng đột ngột thay đổi kì lạ. Anh bắt đầu đến gần hơn, nhìn nó như thể một nỗi buồn tràn ngập gương mặt nó. Nó thì lại bắt đầu lùi lại khi anh đến gần hơn, và đầu cũng ngả về đằng sau.

"Ch-chú đang làm cái gì vậy?"

Mắt của anh tập trung trên môi của nó. Trái tim nó như muốn nổ tung vì sự bất ngờ của anh.

"Cậu thật thú vị."

En Chan cố gắng pha trò để tránh đi.

"Tôi-tôi không thú vị đâu, tôi không thể kể một câu truyện cười nào cả."

"Không, cậu rất thú vị."

Nó không hiệu quả. Anh vẫn nhìn nó đầy mãnh liệt và anh càng gần hơn đến nỗi nó có thể cảm nhận hơi thở của anh.

"Mái tóc của thật thú vị...." Anh đưa ngón tay chạm tay mái tóc như để kiểm tra. Sau đó, tay anh trượt từ từ xuống mặt nó và dừng lại ở má. Trái tim En Chan như muốn nổ tung nơi lồng ngực.

"Làn da của cậu cũng thật thú vị...."

Mạch của nó đập điên cuồng. En Chan nuốt một cách khó khăn và nhìn vào đôi mắt anh, không chớp. Nó cảm thấy như mình đang tan chảy vì mùi hương tỏa ra nơi người anh. 🍷

"Môi của cậu thật đặc biệt...."

Trái tim En Chan thật buồn cười. Tâm trí nó là hoàn toàn trống rỗng. Có vẻ như anh đã đoán ra nó là con gái, và điều này có thể là anh đang cố gắng để nói với nó điều đó, nhưng tâm trí nó hoàn toàn trống rỗng. Tất cả những gì nó có thể làm là run lên cùng với sự đề phòng và thích thú vì ngón tay anh sẽ sớm chạm vào môi nó.

Cuối cùng ngón cái của anh cũng đến nơi bờ môi nó. Anh nhìn chằm chằm mãnh liệt khi chạm vào, đôi môi nó mở ra. Anh ngẩng mặt lên thu hút cái nhìn của nó. En Chan nhìn anh, vừa thích thú vừa lo âu.

Ngay sau đó, anh nói:

"Cậu là gay à? "

Đột nhiên, tất cả mọi thứ đứt cái phụt. Cảm giác đề phòng và thích thú bay vèo vào không khí. En Chan cảm thấy điên tiết vì cái cảm giác thất vọng đến kì quặc của mình.

"Cậu có không thể tự biết cho đến bây giờ, nhưng-"

En Chan đẩy ngực anh ra. Nó đột ngột đứng dậy trong khi anh ngã về phía sau. Trái tim nó vẫn còn đập rất nhanh. Nó cảm thấy xấu hổ vì những gì nó đã mong đợi và mặt nó như là có lửa vậy.

"Chú đang nói cái quái gì thế hả!"

"Ah ... ow .. lưng của tôi"

Anh quằn quại trên sàn.

"Nếu chú có say, thì cũng nên cư xử như một người lịch sự chứ! Sao chú lại gọi tôi đến đây và nói mấy cái điều vô lý thế hả? Thực là! Chú không thể giúp được nữa rồi! Đừng lải nhải nữa và

đi ngủ đi! "

Ngay sau đó, anh lại lôi chai rượu sau lưng mình ra. En Chan nhìn anh đầy bất ngờ. Lầm bầm, anh lồm cồm bò dậy, tay thì xoa lưng.

"Ôi trời ... như là địa ngục kéo tôi dậy vậy. Mẹ k"

"Chú không sao chứ?"

En Chan ngồi xuống và giúp anh mát xa chỗ bị thương.

"Đáng đời chú vì nói mấy câu vớ vẩn đó... Chú không sao chứ? "

"Ôi trời, cậu trông như một hạt đậu mà khỏe thật đấy. Hôm nay cậu đã ăn bao nhiêu thịt vậy hả? "

En Chan vừa trả lời vừa xoa xoa,

"Không nhiều. Hình như khoảng 18 xuất"

"Một mình cậu?"

"Không, tất cả mọi người. Tôi chỉ ăn hết có 6 xuất. "

"Sáu xuất? Một mình cậu ăn sáu xuất? Không phải là nó có thể làm chết người sao? "

"Làm chết người? Nah. Một võ sĩ sumo có thể ăn hết 16 phần đó. "

"Đúng là phong cách En Chan."

"Bây giờ chú thấy khá hơn chưa?"

Anh đứng dậy, xoay xoay người rồi nói,

"Bây giờ tôi đã hoàn toàn tỉnh táo, tôi có thể uống thêm. Vì Ko En Chan toàn năng, người đã ăn hết 6 xuất mà không có vấn đề gì, vị giám đốc tốt bụng này sẽ mở chai rượu ngon nhất. "

"Muộn rồi. Tôi phải về nhà. "

"Cậu không thể về nhà hôm nay. Ở đây tối nay đi. "

"Tôi không thể. Tôi phải đi đưa sữa vào buổi sáng"

"Hey, bỏ nó đi, được chứ? Bắt đầu từ hôm nay, ý tôi là, ngày mai, cậu đừng làm gì cả. Chỉ cần ở bên cạnh tôi thôi. Được chứ, Mr. Ko En Chan? "

Hoàn toàn tỉnh táo cái con lừa. Anh ta toàn làm nhảm những điều vô nghĩa.

En Chan ngồi phịch xuống ghế, chết lặng. Nói một cách trung thực, nó không muốn rời khỏi đây. Với một từ, anh có thể kiểm soát cảm xúc của nó, làm cho nó hết hạnh phúc rồi lại thất vọng. Cơ thể của nó nóng rồi lạnh chỉ với một cái nhìn của anh. Ahhh tôi đầu hàng. Tôi không biết điều gì đang xảy ra với tôi. Chắc tôi bị cảm lạnh hay cái gì đó.

<Phần 2>

Han Kyul ngồi phía cuối bên trái của sofa, En Chan ở bên phải. Họ vừa nhìn nhau vừa uống. Ở giữa sofa là chân họ lồng vào nhau.

"Cậu đi cỡ giày nào?" Han Kyul hỏi, dùng chân mình đá nhẹ vào chân En Chan. En Chan uống một ngụm rượu rồi trả lời,

"Cỡ 8 ½".

"Ya."

"7 ½."

"Tôi đi “sai” 9 ½."

"Không, thực sự, tôi đi cỡ 8 ½ hoặc 7 ½."

"Chân của cậu trông giống cỡ 6 hơn."

"Giày to bây giờ là một đấy."

"Cậu là cái gì, trẻ con à? Vẫn còn theo xu hướng thời trang sao? "

"Thế chú không mua một cái cavat mới khi một cà vat thay đổi sao?"

"Nó không giống nhau."

"Psh."

Hai người họ lại tiếp tục uống, trong khi chân của người nọ đá vào chân của người kia. En Chan đã bắt đầu bị rượu làm cho lâng lâng, còn Han Kyul trở nên thật ngọt ngào.

"Chú sẽ làm gì với Ha Rim?"

"Tôi chả làm gì cả."

"Tôi không biết điều gì đã xảy ra, nhưng cậu ta không nhận điện thoại. Tại sao nếu có ai rời Cà phê Hoàng tử thì y như rằng họ không nghe điện thoại nhỉ? Điều gì xảy ra nếu nó không phải là cậu ta không nghe điện thoại, hay là cậu ta không thể nghe điện ... Điều gì sẽ xảy ra nếu có cái gì đó tồi tệ? "

"Tôi trông giống ai nào, người bảo hộ của trẻ lang thang chắc?"

"Ha Rim không phải trẻ lang thang. Cậu ấy là một người trưởng thành và có một mục tiêu rất rõ ràng. "

"Nếu cậu có một mục tiêu, cậu nên chấp nhận những trở ngại."

"Tôi nghe nói cha của cậu ấy rất nghiêm khắc. Con trai bỏ nhà đi hai tháng, vậy mà ông ấy thậm trí không đi tìm. Không nghi ngờ gì là ông ấy là người cổ hủ và bảo thủ như là địc ngục vậy. Ha Rim có lẽ giống mẹ. "

Thấy rằng anh đã uống hết ly của mình, En Chan đứng dậy. Nó cảm thấy chóng mặt một chút, nhưng cảm giác phấn chấn thật tuyệt. Nó nâng cái chai lên và loạng choạng đổ rượu vào. Những giọt rượu vang đỏ chảy trên tay anh. En Chan lấy ta lau nó và trở lại cái ghế sofa.

Han Kyul tiếp tục uống. Sau hi uống một hơi hết nửa ly, anh nhìn En Chan và nói,

"Cha cậu là người như thế nào?"

"Cha tôi à? Ông là một người thực sự rất tốt. Bà của tôi đã từng nói rằng không gì hơn bàn chân của vận động viên cả, không thể tìm ra bất cứ lỗi gì ở ông. "

Han Kyul sau đó đột nhiên nhìn bàn chân của En Chan và bắt đầu từ từ co chân mình lại. En Chan cười khuchs khích và nghịch ngợm lấy ngón chân cù vào lòng bàn chân anh.

"Hey, hey, bàn chân vận động viên là di truyền đấy, cậu biết không."

"Nếu chú nói như vậy, sajangnim."

Anh đột ngột rút chân mình lại để tránh những cái cù léc của nó và gác lên trên chân En Chan.

"Hey, chú nghĩ chú là ai hả?"

En Chan trả đũa anh bằng cách rút chân lại và để nó lên chân anh. Một lúc, bốn cái chân cố tranh nhau xem ai sẽ thắng. Trò chơi của sức mạnh, trong đó có tinh thần cạnh tranh nảy lửa giữa hai đối thủ, kết luận lại là. Hai người đều thua một chân và thắng một chân.

"Chú thì sao, sajangnim? Cha chú là người như thế nào? Chú biết không, tôi luôn thắc mắc là chú không bao giờ nói về bản thân mình cả. Chú có bao nhiêu anh chị em ruột? Chú không có ngôi nhà nào khác ngoài cái khách sạn đó à? Chú không sống chung với gia đình mình à? "

"Tôi là trẻ mồ côi."

"Ah." En Chan bất cẩn gật đầu, nó nhìn anh, hỏi lại. "Chú vừa nói cái gì cơ?"

"Cậu có độc ác không khi muốn tôi nhắc lại điều đó một lần nữa?"

"Oh! X-xin lỗi. "

"Nếu cậu hối hận về điều đó, thì hãy giữ mồm giữ miệng. Cậu là người duy nhất khiến tôi nói ra điều đó. "

En Chan ngậm chặt miệng lại và gật đầu.

"Khi đó tôi mười tuổi, tôi tình cờ nghe trộm được câu chuyện của cha mẹ tôi. Tôi phát hiện ra rằng tôi bị gửi đến trại trẻ mồ côi ngay khi tôi mới sinh ra. Không lâu sau đó, tôi đã được gia đình này nhận nuôi. Tôi có một anh trai và một chị gái. Bà tôi, bố tôi, mẹ tôi cùng gia đình người anh trai sống chung trong một căn nhà, tôi cũng có một phòng ở đó. Chị gái tôi đã lập gia đình và có một đứa con. Bây giờ thì hài lòng chưa? "

"Chú kh-không ngạc nhiên, huh? Khi còn quá nhỏ ... "

En Chan thực sự ngạc nhiên. Nó bây giờ đã nhìn anh với một ánh mắt khác. Nó đã nghĩ rằng anh không có bất cứ mối lo hay sợ sệt gì vì anh sinh ra trong một gia đình giàu có. Nó nghĩ anh sống theo những gì anh muốn ví từ nhỏ anh đã chẳng thiếu thốn cái gì. Tuy nhiên, càng hiểu anh, nó lại càng ngạc nhiên nhiều hơn. Nó nghĩ rằng anh chỉ quan tâm đến những thứ hời hợt, nhưng anh sốt xắng điều hành quán cà phê, và luôn luôn ăn nói rất lễ độ với chú Hong, và điều đáng ngạc nhiên nhất là tai nạn của Nak Kyun. Nó đã thay đổi mọi định kiến về anh. Anh, từ một người kiêu ngạo, với trái tim băng giá, phóng đảng nhưng cũng chính con người chân thành ấy lại có thể dũ vững ý trí của mình một cách đầy kiêu hãnh và là người có thể dùng trái tim ấm áp để giúp đỡ người khác mọi lúc.

Thực tế là việc anh là trẻ mồ côi làm trái tim nó đau đớn. Không phải vì còn có những người kém may mắn hơn, hay là hoàn cảnh của nó còn tốt hơn của anh rất nhiều, nhưng vì một vài lý do, trái tim nó thổn thức với cái ý nghĩ anh là trẻ mồ côi. Không phải ai khác, mà lại là anh

En Chan nhìn anh chăm chú khi Han Kyul nói:

"Tôi ghét thế giới này. Mọi người đều có vẻ giống như một kẻ nói dối. Họ mỉm cười ở bên ngoài, con bên trong họ chửi rủa tôi, nói tôi là một kẻ không cha khốn nạn. Nếu tôi không được nhận nuôi, tôi sẽ không phải chịu sự khinh miệt của tất cả mọi người. Đó là lý do tại sao tôi không tin tưởng họ. Những người đàn bà lẳng lơ nói rằng họ thích tôi. Hiển nhiên cái mà họ thích là nó. Họ không biết bất cứ điều gì về việc tôi thực sự là ai, và tất cả bọn họ thích nhìn những cái bên ngoài. Nếu tôi cho họ thấy con người thực sự của mình, họ sẽ chạy mất dép cả thôi. "

"Nếu họ thực sự thích chú, họ sẽ không bỏ đi."

"Tôi không tin cậu".

"Có ai đó đã bỏ chú à?"

"No"

"Thật chứ?"

"Tôi chưa bao giờ nói với bất cứ ai việc tôi thực sự là ai."

"Ý chú là chú chưa bao giờ có một mối quan hệ sâu sắc với bất kì người phụ nữ nào trước đây?"

"Cậu đột nhiên thông minh đấy hả?"

"Thế còn về cái cô Han Yu Ju? Cô ấy cũng không biết gì sao? "

"Tôi đã nói là cậu là người duy nhất còn gì."

En Chan cười ngược ngạo. Nó có thể đổ lỗi cho rượu về sự đổ mắt nhưng nó có thể đổ lỗi cho cái gì về sự hạnh phúc đang nhen nhóm trong lòng nó?

"Nhưng tại sao chú không về nhà?"

"Tôi không muốn sống theo cách mà cha tôi nói. Nếu tôi sống ở nhà, tôi phải sống cuộc đời của mình theo ý ông."

"Dù vậy ông ý cũng không chỉ anh sống một cuộc đời tồi tệ".

"Đó là chuyện trẻ con. Tôi muốn lập kế hoạch cuộc sống cho riêng mình, nhưng ông đã tự lập kế hoạch cho nó, do đó, tôi tức giận. Như cậu thấy đấy, tôi phải có những thứ theo cách riêng của tôi để được hạnh phúc. "

"Tôi- đột nhiên lại trở thành thời gian để thú tội, huh? Tôi có thể cho chú biết gì về bản thân mình đây? "

En Chan nuốt khan. Nó nghĩ rằng đây là cơ hội của mình. Bên trong nó nói với nó rằng phải nói cho anh ấy sự thật ngay bây giờ. Chúng gào hét, nó không thể nói dối khi anh đang trải hết lòng mình như vậy. Bây giờ anh đang say, do đó, anh có thể chấp nhận nó một cách dễ dàng hơn. Anh thậm chí có thể tha thứ nó. Nhưng. Sau đó.

"Cậu có thể nói cái gì nào? Cậu không có gì cả ngoài sự trung thực, nhóc ạ. Quá trung thực, thực sự đấy. Đó là lý do tại sao tôi thích cậu bạn".

En Chan nói với anh.

"Tôi đã nói dối về chuyện Ha Rim ngủ lại trong cửa hàng..."

"Cậu ta đã yêu cầu cậu giữ bí mật. Nếu cậu bỏ đi và để mặc cậu ta, cậu có thể bị loại ra khỏi nhóm. Cách duy nhất một nhóm có thể làm việc cùng nhau là họ phải tin tưởng lẫn nhau. "

Cái gì cơ? Vậy là nó đã làm đúng sao? Nó muốn hét lên, 'Chính xác thì anh ta định nghĩa trung thực là cái gì?! Tôi cũng là con người! Tôi cũng nói dối! Ngay bây giờ tôi đang nói dối một điều không thể tin được!! "

"Ko En Chan."

"Cái gì?"

"Cậu có muốn kết nghĩa anh em không?"

"Không phải cái gì đó giống như Tam Quốc chứ hả?"

"Cậu đã từng đọc Tam Quốc sao?"

"Tôi đã đọc vài trang đầu tiên."

"Dù sao, hãy làm điều đó đi. Cậu không có anh trai, tôi không có em trai. Có vẻ như tôi hơi thiết một chút, và sẽ khá là ồn ào với tôi để đi sau cậu mà giải quyết mọi việc, nhưng tôi sẽ chấp nhận nó. Thay vào đó, cậu phải lắng nghe những gì hyung nói. Ok? "

"Psh. Chú lại thế, làm gì mà chú muốn. Ai nói là ok? Tôi không cần một hyu-"

Đột nhiên anh bỏ kính của mình xuống và đến gần hơn. En Chan sợ anh lại làm điều đó một lần nữa, nó co chân đứng dậy. Đầu nó quay mòng mòng.

"Ugh ... Mặt của chú như phân làm bốn vậy, sajangnim. "

"Khuôn mặt cậu như Công chúa Fiona."

Anh lấy một cái khuyên tai từ tai của mình và sau đó cau mày khi anh nhìn tai của En Chan.

"Cậu không có lỗ tai à?"

"Tại sao tôi phải bấm lỗ tai? Nó đau lắm, phải không? "

"Ôi trời, bó tay. Đến đây nào. Tôi sẽ bấm cho cậu. "

"Cái giiiiiiiiiiiiiiiiii?"

En Chan cảm thấy mối nguy hiểm và bật người dậy. Nó quá tróng mặt thê nên cả người nó chao đảo.

"Hey, hey, đến đây. Chúng ta cần một dấu hiệu gì để minh chứng cho việc kết nghĩa anh em chứ. "

"Không! Tôi không muốn! "

"Nếu cậu để tôi bấm lỗ, tôi sẽ mua cho cậu “Monk’s jump over the wall” (Thầy tu bật tường ^_^)."

"Tôi không cần thầy tu, không cần tường!"

"Đồ ngốc, “Thầy tu bất tường”. Cậu không biết phải không? "

"Tôi không quan tâm, nếu nó là một nhà sư hoặc một du côn nhảy qua tường, tôi cũng không muốn!"

"Đó là một món ăn Trung Hoa."

En Chan đang cố chạy trốn khỏi Han Kyul, ngừng lại và nhìn xung quanh.

"Có cái gì để ăn à?"

"Yea, đồ ngốc. Nó tốt cho cậu đấy. Cậu thích cái đó phải không? Nó là bào ngư cùng với nấm thông, hải sâm, bong bóng cá chép, gân hươu, và .. nhiều thứ khác nữa ... dù sao, đó là một loại canh có đến 10 loại thành phần khác nhau làm nên. Tôi sẽ mua nó cho cậu. "

"G-gân hươu? Tôi chưa bao giờ ăn cái đó. Mẹ kiếp, tôi không muốn! "

"Cậu là một cậu bé nhát gan..... Chờ một phút, kim. Tôi cần phải tìm một cái kim. Kim ơ đau nhĩ? Điện thoại của tôi ở đâu? Điện thoại của tôi"

"Chú cần điện thoại để làm gì?"

"Ngốc à. Tôi phải gọi điện cho người quản lý và yêu cầu anh ta mang cho một cây kim. "

"Không!!! Tôi sẽ không bấm lỗ tai đâu! Không bao giờ! "

En Chan nhảy trong một nơi nào đó và kéo chăn trùm kín mình. Nó có thể nghe tiếng giám đốc nói trong điện thoại nơi phòng khách. Anh đã thực sự yêu cầu người quản lý mang đến một cây kim. Thật không tưởng. Tuy nhiên cái gì đó còn bất ngờ hơn đó là dù trái tim nó đang đập dữ dội, nó không thể mở nổi mắt ra. Cơn buồn ngủ kéo nó đi như những con sóng

<Phần 3>

Han Kyul oằn oại trước tiếng chuông báo thức. Anh vươn tay mò mẫm tắt cái đồng hồ báo thức và có để ngủ trở lại. Anh cảm thấy cái gì mềm và ấm, thế nên, anh kéo nó về phía mình. Cái mà anh ôm đang di chuyển và cứ rúc vào ngực anh. Cái nơi ngực anh thật êm và mềm mại, nó làm cho anh cảm thấy thật tuyệt. Anh ôm nó thật chặt và cọ cọ lên môi mình. Anh kéo nó lên miệng và hôn liên tục. Sau khi đã rên rỉ đầy thỏa mãn và trở về miền đất của những giấc mơ..... huh?

Han Kyul không chỉ duy nhất mở to mắt vì bất ngờ. Khoảnh khắc đôi mắt của họ gặp nhau, cả hai chúng vùng lên.

"Aacck!!" En Chan hét to. Nó không thể hiểu nổi làm thế nào họ có thể ngủ trong cùng một giường, không kể đến việc lại còn ôm nhau nữa chứ!

"Cậu hét cái gì chứ..." Han Kyul thì thầm bằng cái giọng bối rối khi anh bước ra khỏi giường. Anh chỉ mặc có mỗi quần lót. Hoảng hốt, En Chan nhanh chóng nhìn xuống người mình. Ơn chúa, nó vẫn còn mặc quần áo của mình.

"Oh! Sữa! Chết tiệt! Tôi chết mất! "

"Hey, hey, tôi nói với cậu là bỏ cái đó đi mà. Trẻ con không bao giờ chịu nghe lời. "

Quên sữa đi, nó sẽ bị muộn giờ đi làm mất thôi. En Chan nhanh chóng ra khỏi giường rồi đột ngột dừng lại vì có gì đau đau ở đâu đấy. Như một kẻ say rượu, nó chạy vào phòng tắm. Nó rửa mặt khi có cái gì đó rất lạ. Sau đó nó nhận thấy cái gì lấp lánh trên tai phải của mình.

"Ah .. aaaarrrrggggh !!!!!!" nó ra khỏi phòng tắm và hét lên. Nó gào hét Han Kyul, người vẫn đang đọc báo, và chỉ mặc mỗi cái quần lót, "Chú là ai, một thằng tâm thần à?! Làm thế nào chú có thể khoan tai của người ta như thế này?! Chú điên rồi!!! "

"Mẹ kiếp, nhóc, đừng có hét lên thế. Cậu đang làm điếc tai tôi đó. "

En Chan quay trở lại cái gương nơi phòng khách và xem xét cái lỗ một lần nữa trước khi lại kêu lên thất thanh.

"Làm sao chú có thể bảo tôi không hét lên ngay bây giờ! Chú bị điên à?! Ow, nó đau quá. "

Cứ mỗi lần nó hét lên, tai nó lại giật nảy lên và đau nhiều hơn.

"Cậu la hét cái quái gì?"

En Chan cảm thấy như nó sẽ nổ tung vì thất vọng.

"Tai của tôi!! Tai của tôi! Chú là đồ con sên xấu xa! Tôi nói rằng tôi không muốn! Tôi nói rằng tôi không muốn, thế mà tại sao chú lại bấm lỗ tai cho tôi chứ, đồ con lừa! "

"Cậu hơi quá rồi đó nhóc!" Anh đi về hướng nó cùng với vẻ mặt giận dữ. Han Kyul cuối cùng cũng phát hiện ra khi anh nhìn En Chan trong gương, cái khuyên tai một bên tai của anh giờ đây đã nằm trên tai của En Chan.

"Ya, tai cậu sao thế này?"

"Arrgh! Arrgh!! "

En Chan đập đập vào ngực nó khi đột nhiên một nỗi lo sợ vô hình bao trùm nó. Điều gì xảy ra nếu vết bấm đi sai chỗ và bắt đầu sưng lên lên? Sau đó, nó có thể sẽ bị cắt tai và (nguyên bản tiếng Anh viết câu này là “she have to pull a Van Gogh _là họa sĩ từng bị cắt tai nên ta hiểu là cắt tai ha) AAAAARGGGGGH !!!!!!! Tiếng khóc kinh hoàng rống lên trong lồng ngực nó. En Chan xông đến, túm lấy tau Han Kyul mà hỏi,

"Chú đã bấm lỗ tai cho tôi bằng cái gì vậy? Kim à? Cái kim đâu? Chú có khử trùng nó không vậy? Argh, chú là đồ điên! Nếu có bất kỳ phản ứng phụ nào, tôi sẽ không chịu được mất! "

"Cậu nói là tôi đã bấm cái lỗ này ý à?"

"Grrrrrrrr!!"

"Tôi không nhớ À, tôi làm nó trong lúc say, nó thực sự rất đẹp đấy. Oh, cái vấy này. "

Anh bất ngờ đụng vào tai nó. Tiếp theo đó, En Chan hét lên vì đau và đá vào ống chân anh.

"Ugh!"

Xem anh ôm chân nhảy quanh phòng khách làm tâm trạng nó thấy khá hơn đôi chút.

"Cậu là đồ nhỏ nhen! Cậu nghĩ cậu là ai mà đá như thế hả?! "

"Tôi đâu có đá chú đau, thế nên đừng có mà rên rỉ. So với những gì chú đã làm với tai tôi, đó có là gì. Tôi sẽ trả lại cho chú một ngày nào đó, do đó, thế nên chú hãy chờ đi. "

"Ya! Phải trả cho tôi bằng tiền mặt đấy. Tôi bấm lỗ tai cho cậu, và thậm chí cho cậu khuyên tai. Đó là vàng 24k đấy nhóc. "

"Nhanh lên, rửa mặt đi. Chúng ta trễ mất. "

Han Kyul chậm rãi bước vào phòng tắm và ung dung tắm rửa. En Chan thì cứ làm nhặng xị lên trong phòng khách, nhưng anh mặc kệ. Dù có bị muộn như thế nào đi nữa thì anh cũng phải tắm cái đã. Cai ý nghĩ là nó có thể sẽ không bị mắng bởi vì nó đi cùng giám đốc thật là sai lầm. Sau khi bắt đầu dịch vụ mới, buổi sáng là thời gian bận rộn kinh khủng. Nếu vẫn giữ cái ý nghĩ đó, nó thực sự cảm thấy có lỗi với những người khác. Cuối cùng, EN Chan bỏ đi mà không đợi Han Kyul.

"Ya, Ko En Chan! Điều gì đã xảy ra với cháu hôm qua vậy? . Mẹ cháu gọi tìm cháu đấy. "

Ôi mẹ nó! Tôi quên gọi về nhà.

"Có một vài chuyện xảy ra ..."

"Mua di động mới đi. Chú không thể chịu đựng thêm lần nữa đâu đấy. "

"Đôi khi sự đón tiếp thật tuyệt. Lần cuối cùng tôi đến quán bả là ở dưới khu tàu điện ngầm. Thật đáng ngạc nhiên, huh? "

"Chú tin là có sự đón tiếp ở khu tàu điện ngầm sao."

En Chan vừa đến kịp lúc, nhanh chóng chuồn đi. Mười phút sau, Han Kyul bước vào cửa hàng như là một vận động viên chạy vậy.

"Chào buổi sáng!"

Cùng với đó, anh đi thẳng vào nhà bếp để pha cà phê. Ngay sau đó, Nak Kyun khởi động máy nén. Han Kyul rên rỉ vì tiếng máy kêu o o và càu nhàu,

"Cậu không thể làm nó sau được à?"

"Xin lỗi?"

Nak Kyun nhìn anh như muốn nói, cái máy bóc vỏ hạt quĩ quái vô dụng này là cái gì? Giám đốc thở dài và phẩy phẩy tay.

"Không có gì cả."

Quả thực là anh đang muốn làm dịu hai cái thái dương của mình, anh vẫn còn cái cảm giác nôn nao của rượu. En Chan thì không cảm thấy khó chịu với rượu bằng việc đói bụng. Thông thường, nó ăn bữa sáng từ 30 phút trước.

Hai mắt họ chột gặp nhau. En Chan, đột nhiên ngại ngùng, nhìn ra xa, nhưng anh vẫn nhìn nó. Cuối cùng, En Chan ném cho cái nhìn dò hỏi. Cuối cùng thì anh tiến về phía nó và nói rất nhanh bằng cái giọng trầm trầm,

"Tôi mua cháo rau cho cậu đó, đồ ăn bằm. Nó cũng là một loại kháng sinh đấy, thế nên ăn đi. Nếu không, sẽ bị hỏng đấy. "

Ôi trời, người đàn ông này làm cho nó phát ốm rồi lại mua thuốc cho nó. Psh.

Chương 17

Người phụ nữ tôi không biết

<Phần 1>

"Những hạt mưa cứ rơi trên đầu tôi, và giống như"

Han Kyul thấy mình đang hát trong xe ô tô khi đang trên đường đến nơi làm việc. Những con phố, trải đầy những nhành hồng đỏ mềm mại trong cơn mưa xuân. Những giọt mưa trong hơn pha lê chảy xuống kính chắn gió, hân hoan hòa cùng với tiếng nhạc trong xe. Han Kyul thấy mình gõ nhịp trên vô lăng và tâm trạng cũng thật tốt.

Công việc ở của hàng bây giờ bận hơn, nhưng anh cũng thấy yêu thích nó hơn. Trung thực mà nói thì nó không phải là vì công việc. Anh bắt đầu thích một cái khác. Ko En Chan. Thật tuyệt khi nhìn thấy cậu nhóc đó. Ngay cả khi họ bất đồng ý kiến, cuộc tranh luận của họ thật thú vị. Họ hết gây sự rồi lại đối đáp với nhau thật là một điều tuyệt vời để giải tỏa những buồn chán. Thật tuyệt khi được nhìn thấy thằng nhóc đó, người dễ dàng nổi nóng chỉ với một trò khiêu khích bé tí. Khi họ ở cùng nhau, anh không bao giờ thấy chán, và đôi khi, anh thậm chí còn thấy mình đang nghĩ là mình hạnh phúc. Chỉ cần nhìn vào cách cậu ta run lên khi anh nắm lấy tay cho cậu ta. Ngay cả sau khi tranh luận, anh cũng thật dễ dàng nguôi ngoai. Thằng nhóc đơn giản. Han Kyul không thể không mỉm cười.

Han Kyul bất chợt phá lên cười rồi lại thấy ngượng ngùng. Một vài giọt mưa hắt qua nơi của xe mở hé. Anh đưa tay ra ngoài cửa, hứng những giọt mưa mát lạnh, đột nhiên anh nghĩ. Cái cảm giác ấy là gì vậy? Tôi chưa bao giờ nói với ai tôi là trẻ mồ côi. Vì lí do nào đó, Han Kyul đã muốn nói với cậu ta. Có lẽ nó là bởi vì anh cảm thấy mệt mỏi, nhưng thực tế là thằng nhóc ấy làm cho anh rất thắc mắc. Tại sao lại phải là cậu ta nhỉ?

Han Kyul thở dài và nói:

"Que sera sera". (Cái gì đến sẽ đến)

Cậu ta là gay? Uh, nếu cậu ta là vậy, thì sao nào? Vậy chuyện gì sẽ xảy ra nếu cậu là gay? Sẽ thế nào nếu anh thích cậu ta? Nó có tốt hơn một vụ tình yêu lãng nhang nòa đó hay là mại dâm không? Anh không bao giờ chú ý đến những nguyên tắc nào cả. Anh thậm chí không quan tâm đến việc người ta nghĩ gì về anh. Có việc gì khi thcis một gay nào? Nó không có nghĩa là anh sẽ làm theo điều đó, nhưng những ý nghĩ của anh đang dần dần hướng theo nó....

"Nó có thể không phải như vậy. Có thể chỉ là sức hút giữa người với người thôi. Nó không phải không thể chấp nhận được khi hai người bạn ôm nhau. Nó có thể chỉ là cảm xúc của bạn bè Dù sao cậu ta cũng rất dễ thương..... Có lẽ có cái gì đó hơn thế rằng tôi bị cậu ta thu hút..... chết

tiệt. Mẹ kiếp! "

Yea. Thật khờ độn khi nói là anh không lo lắng gì cả. Anh được nhận một sự giáo dục chính thống, và bằng cấp của anh khá cao. Miễn là tai và mắt của anh vẫn mở, nó là không thể tránh khỏi rằng anh được giáo dục để thực hiện theo các nguyên tắc của xã hội. Nhưng nếu tôi thích cậu ta, và cậu ta thích tôi, Vấn đề to lớn ở đây là gì? Con người sống theo cách mà họ muốn. Yea. Hãy để nó theo cái cách mà nó muốn. Nếu tôi bắt đầu suy nghĩ về nó, nó sẽ chỉ làm cho tôi nhức đầu thôi.

Có vẻ như càng ngày mọi người càng yêu cái quán này hơn. Gần đây, họ bắt đầu đưa ra các ya kiến đề xuất trong các buổi họp. Trong số rất nhiều những lời đề nghị tốt, anh đã quyết định để thử hai trong số chúng. Đầu tiên là tặng cho mỗi khách hàng thứ 100 ột cây xương rồng nhỏ, và thứ hai là dành cho họ một quả táo vào mỗi buổi sáng. Cái sau là đề nghị của Nak Kyun, và tất nhiên, không có câu hỏi nào, gợi ý của En Chan. Xương rồng thì giúp ngăn sóng điện từ và táo vào buổi sáng thì tốt cho sức khỏe, vì vậy nó có giá trị để thử phục vụ khách hàng.

Khi anh đã gần đến quán cà phê, thì bà anh gọi.

"Bà ngủ ngon không ạ?"

[Ta không thích van xin ai đâu. Hãy về nhà và chào buổi sáng ta đi.]

"Hôm nay cháu có một việc phải làm, do đó, cháu không nghĩ rằng sẽ tới nhà đêm nay. Cháu sẽ trình bày với bà những lý do để không ngủ ở nhà trong một bản báo cáo. "

[Mang sổ sách kế toán đến đây và mời bà ăn. Bà muốn ăn mì khoai tây.]

"Chưa được ba tháng mà bà. Có gì thay đổi trong hợp đồng của chúng ta sao? "

[Ta sẽ biết cháu sẽ ra sao nếu ta nhìn thấy mọi thứ từ hai tháng trước. Cháu có thể đón ta vào năm giờ chiều nay không.]

"Tuân lệnh, quý bà."

Anh không biết chính xác điều bà muốn nói với anh, nhưng anh chắc chắn rằng nó sẽ liên quan đến công ty. Anh trai anh _Han Kyu đã nói với anh rất nhiều khi cha phải vào bệnh viện đêm qua.

"Bắt đầu như là một giám đốc ủy quyền và tiến đến chủ quản lý. Chỉ như thế cha mới có thể nghỉ hưu trong hòa bình. Ngay bây giờ, mặc dù cha muốn nghỉ ngơi, nhưng ông không thể bởi vì ông rất lo âu. Cuối cùng, nó có nghĩa là em là người duy nhất khiến ông tiếp tục làm việc. Ông không điên. Anh biết. Mặc dù cha không nói nhiều, lý do tại sao cha càng nghiêm khắc với em vì ông càng tin vào khả năng của em. Em có biết cái gì không? Nhân cách của chúng ta đã bộc lộ

khi chúng ta còn là những đứa trẻ. Anh luôn là người gây rắc rối còn em thì lại luôn làm tốt mọi việc. Bất cứ việc gì mẹ giao cho em, em đều làm nó mà không một lời than phiền và không một lỗi sai. Em luôn luôn làm cho giường của mình hoàn hảo và mặt bàn của em cũng luôn luôn sạch sẽ. Ngay cả cha cũng tin tưởng giao cho em tổ chức cái thư viện. Em thậm chí đã tạo ra cả một danh mục. Không một milimet sai sót, toàn bộ kệ sách trông giống như một bức tường, những cuốn sách được sắp xếp cẩn thận. Bất cứ khi nào khách đến chơi, mẹ hãnh diện mang chúng ra khoe. Cậu thu thư bé nhỏ mười tuổi. Tuy nhiên, vì một điều gì đó, em đã thay đổi. Em làm những điều mà mọi người nói em là không nên làm, em chống đối lại cha mẹ. Tất cả chúng ta đều nghĩ rằng nó đã được chỉ tuổi dậy thì thôi nhưng em không thể mong đợi chúng ta tin là nó vẫn diễn ra. Hay em vẫn mắc kẹt trong tuổi dậy thì? "

Sau khi nghe anh trai nói, đầu anh cứ rối tung lên. Ba tháng điều kiện bà giao cho anh đã gần kết thúc, nhưng anh không biết anh phải làm thế nào với cuộc thi này nữa. Nếu chỉ đơn giản là kinh doanh, 300% là điều hoàn toàn có thể, nhưng nếu chúng đang có lãi, thì đây không còn là cuộc thi nữa. Nếu anh muốn trả nợ bà, thì công việc kinh doanh phải tiếp tục ít nhất một năm nữa. Bà có thể tính toán khoản vay hay không, và anh có thể chấp nhận nó nếu bà anh quyết định kết quả. Từ khi bà bảo anh kinh doanh, anh có thể từ chối đầu tư thêm vào nguồn vốn. Nếu anh làm thế, tất nhiên, bà sẽ rất thất vọng. Ta cho cháu ba tháng suy nghĩ, và nếu cháu vẫn giữ cái ý nghĩ chạy trốn sao? Bà đã nói vậy, và anh hiểu ẩn ý của bà.

Han Kyul đóng cửa xe hơi lại cùng lúc cửa quán bật mở và En Chan chạy ào ra, trên tay là một túi rác lớn

"Sajangnim, bắt lấy này."

Han Kyul bất ngờ mỉm cười vì vui thích khi lại được nhìn thấy cậu nhóc này, anh cảm thấy không thể tin được. En Chan ném túi rác về phía anh và chạy vào trong.

"Ya!"

Nhưng tiếng kêu của anh chả có tác dụng gì.

Han Kyul càu nhàu khi anh ném túi rác to vào thùng và quay lại cửa hàng. Anh bước ra từ phòng rửa cùng lúc En Chan mang cà phê ra cho anh.

"Trông có vẻ như chúng ta sẽ không có nhiều khách hàng yêu cầu mang cà phê đi vào sáng nay, huh? Họ có thể chẳng mong muốn xếp hàng dưới mưa. Chúng ta chắc phải làm mái che bên ngoài thôi. Hey, chúng ta cần làm điều đó khi trời mưa to. Tôi đang bận lắm, do đó, uống cái này nhanh lên, và giúp tôi. Tôi còn phải rửa mấy quả táo. "

Thật không thể ghét thằng nhóc này được.

Han Kyul xắn tay áo lên cùng rửa táo với En Chan, rồi đặt chúng vào trong giỏ. Con mưa phùn mùa xuân mang đến cho người ta cảm giác thật thi vị. Anh đột nhiên thấy mình sao mà đa cảm. Anh muốn ngồi với En Chan trước cửa sổ, uống cà phê và nghe nhạc. Yên bình

Sau buổi sáng, những người khách đã đi hết, cửa hàng trở lại không gian yên tĩnh.

"Cà phê vị thật tuyệt. Tốt nhất mà tôi từng có. Tôi mong sẽ cứ như vậy mãi. " "

" 'Thân thiện'. "

"Cái đó á? Đó là tất cả những gì họ đã viết à? "

"Đó là lời khen lớn nhất."

En Chan và Nak Kyul đang đọc các phiếu góp ý của khách hàng.

" 'Hoàn toàn tuyệt vời. Tôi đã lướt qua cửa hàng vì tôi rất bận, nhưng tôi đã bị mùi hương cà phê quyến rũ, và tôi đã đứng xếp hàng để mua. Đã có năm người ở phía trước tôi, nhưng họ đã biến mất trong một giây. En Chan obba, anh thực sự là tuyệt nhất. Làm thế nào anh có thể nhớ được khẩu vị của từng người? Anh chắc phải rất thông minh. Ho ho ho ' .

" 'ho ho ho' là cái gì vậy?"

"Nó viết ở đây nè. Xem đi. "

Họ cầm những tấm thẻ, cùng phân tích chúng và cười sảng khoái.

"Người này đã viết một đề nghị rằng chúng ta nên bán bánh ngọt hay bánh Sandwiches kèm cà phê cũng như là để phục vụ bữa ăn sáng."

"Nếu chúng ta phải làm mấy cái đó thì chính xá là chúng ta phải đi làm lúc mấy giờ?"

"Chúng ta có thể chỉ cần đặt hàng từ một nơi nào đó. Chúng ta không thể làm tất cả những điều đó. "

"Mẹ tôi làm Sandwiches là ngon nhất."

"Oh thật sao? Hãy thử nhờ bà ý làm xem. "

"Không. Mẹ tôi mãi mãi không làm bất cứ thứ gì nữa. Bây giờ, cái này, và cái này, và cái này nữa-"

En Chan đẩy hàng tá thư về một phía.

"Đây là gì?"

"Thư của fan hâm mộ đó. Hey, No Sun Ki, cầm lấy này. "

Sun Ki đến, xem xét mấy tấm các rồi nói,

"Chúng ta không phải dựng cái biển lên à?"

En Chan và Nak Kyun cùng nhìn Sun Ki lại.

"Phóng viên tạp chí đã đến đây vào ngày hôm qua, phải không? Cái nhà hàng bên kia phố cũng treo cái biển rằng họ đã được lên truyền hình. "

Sun Ki sau đó biến mất với cái nhìn xấu hổ trên mặt cậu ta. Một không khí ngượng ngùng bao trùm.

"Cậu ta đến từ hành tinh nào vậy?"

Nak Kyun cười khúc khích vì câu nói của En Chan. Chỉ sau đó, chú Hong gọi En Chan. Nó nhìn xung quanh và thấy người đàn ông lông vũ kì lạ đã đứng ngay trước cửa ra vào.

"Oh, Xin chào ông, ông khỏe không ạ?"

En Chan chào đón ông và trong tư thế chuẩn bị ghi order. Người đàn ông già cụp cái ô đen to dùng lại, hàng ria mép của ông nhăn lại ra chiều khó chịu, rồi ông nói:

"Yêu cầu của ngày hôm nay là conpana_cà phê kem? Làm thế nào tôi có thể biết thứ mình gọi sẽ như thế nào nếu như tất cả chúng đều là chữ? Cậu cần phải có hình ảnh hay gì đó. "

"Ồ, đó là một ý kiến hay, một bức ảnh."

En Chan mỉm cười và đồng ý với ông già trước khi thận trọng hỏi,

"Hôm nay ông muốn dùng gì ạ? Chỉ cà phê thôi... "

"Cậu không thể đoán được cái mà tôi muốn uống sao?"

Không, cháu làm sao có thể? Cháu đâu phải nhà ngoại cảm. Nhưng En Chan vẫn cười và nói,

"Oh, nhưng cứ để cháu thử đoán nhé. Hmm Cà phê latte_cà phê kem sữa tươi thì sao ạ? "

"Quá lỏng."

"Thế cà phê Americano nguyên chất và tinh khiết?"

"Ta không cảm thấy thích nó. Cậu chả biết cái gì cả. Hãy cho ta một ly Blue Mountain. "

" Blue Mountain, có ngay đây thưa quý ông."

En Chan nhanh chóng mang yêu cầu của khách cho chú Hong và quay lại chỗ người đàn ông già. Ông thường không uống cà phê trong phòng. Ông luôn yêu cầu cà phê và rời ra bàn ngoài hiên ngồi đợi. Nhưng hôm nay, các ghế đều ướt vì mưa. Nhìn người đàn ông đứng bên ngoài cửa hàng làm En Chan thấy áy náy. Cuối cùng, nó lấy cái khăn bông trong tạp dề và chạy ra ngoài.

En Chan kéo một ghế vào bên trong mái hiên, rồi cẩn thận lau nó. Tất cả các nhân viên theo dõi từ bên trong, và người đàn ông già cũng nhìn nó dưới vành ô.

"Ông à, xin vui lòng ngồi ở đây ạ."

En Chan đứng chờ ông tới. Ông vẫn đứng đó một lúc, nhìn nó, sau đó ông bắt đầu đi tới. Thấy ông ngồi xuống, En Chan mỉm cười mãn nguyện.

"Khi cà phê đã sẵn sàng, cháu sẽ mang nó đến cho ông," nó nói, và khi nó định quay trở lại cửa hàng thì ông già chột lên tiếng:

"Các cháu của ta không bao giờ nói chuyện với ta cả."

"Xin lỗi?"

"Ta trông dữ dằn lắm à?"

"K-không có, tất nhiên là không," En Chan trả lời, lắc đầu quầy quậy. "Ông trông khá là bảnh bao đây ạ. Nhất là cái mũi, như là một tên sát nhân vậy. "

"HRM HRM."

"Oh, vâng, tên sát nhân_ý cháu là.. um ... đó là một quả bom... ý cháu... không ... uh ... "

"Đó là “hoàn toàn có thể xảy ra'?"

"Oh, vâng! Đúng! Hoàn toàn có thể xảy ra. Chính nó. "

"Tsk tsk. Thật là một thằng nhóc thiếu trí tuệ. Ta đã nói rất nhiều mỗi khi đến đây. Không được nói một cách vô lễ với những người có tuổi như vậy. Cậu phải nói chuyện với những người trẻ và xem thế giới chuyển động ra sao Mà cậu không mang cà phê cho tôi sao? "

"Cháu sẽ quay lại ngay ạ."

En Chan nhanh chóng quay vào bê cà phê ra cho ông. Đầu tiên ông ngửi mùi hương và rồi bắt đầu nói về Jamaica và cà phê Blue Mountain. Khi nó đứng nghe ông nói, En Chan chợt nhận ra một điều, ông già này không phải không thích cà phê do nó phục vụ.

Ông già không quên “nhắc nhở” nó về những thiếu sót trong cà phê. Ngay cả khi ông đã đi rồi, En Chan vẫn cảm thấy gì đó trong lồng ngực mình. Nó đã là một cảm giác hạnh phúc, đầy tự hào. Nó cảm thấy mình đã sống không vô ích, và thề sẽ sống một cuộc sống tốt đẹp hơn.

"Hyung, anh đang nghĩ gì vậy?" Nak Kyun tò mò, nhìn En Chan đang miên man suy nghĩ.

"Tôi nghĩ rằng tôi đã tìm thấy tiếng gọi của cuộc sống."

"Tiếng gọi của cuộc sống? Anh không định lại trở thành võ sư Tae Kwon Do nữa đấy chứ? "

"Tôi thích võ thuật, nhưng tôi nghĩ điều này còn có ý nghĩa hơn thế. Khi khách hàng hài lòng về thứ cà phê mà chúng ta làm ra, tôi cảm thấy thật tuyệt. Đặc biệt là vào những sáng thứ Hai, khi những người mệt mỏi đứng thành hàng, chào đón từng người họ, mỉm cười: nó làm cho tôi cảm thấy giống như tôi đã làm cái gì tốt đẹp và điều đó mang lại cho tôi niềm tự hào. Cậu không cảm thấy thế sao? "

"Em cũng vậy."

"Nếu một ai đó nhìn xuống hoặc chán nản, nó khiến tôi muốn nâng họ lên và giúp đỡ họ, phải không?"

Thấy Sun Ki cũng gật đầu tán thành làm En Chan ngoác miệng cười. Mặt Sun Ki trở nên sáng bừng kể từ lần đầu tiên họ gặp nhau, bây giờ cậu ấy đã nói nhiều hơn. En Chan cảm thấy Cà phê Hoàng tử đang dần trở thành nơi lưu giữ những nụ cười của họ. Nó nói:

"Cậu biết ông già mũ lông chim không? Ông ấy thật sự rất am hiểu về cà phê. Ông biết nhiều hơn chúng ta. Nhưng cậu biết điều gì không? Tôi nghĩ rằng ông ta thích tôi. "

"Bây giờ anh mới đoán ra à? Ông già đó chỉ thích mình anh thôi, hyung. "

"Tôi sẽ đối xử tốt hơn với ông ta."

"Đừng có làm thế. Ông ta sẽ bắt đầu so sánh bọn em với anh đấy. "

"Cuốn sách về cà phê mà chú Hong đọc trước đây ở đâu rồi nhỉ? Nếu tôi muốn nói chuyện với ông già ý, tôi cần phải học mới được. Wow, Ko En Chan đang thực sự học tập vì lần này đây, huh? "

Ngay sau đó, một ai đó đẩy mở cửa vào. Han Kyul đang nhìn người đó qua tấm kính khác, nhúu mày lại nhìn cậu ta sắc lẹm. En Chan thì hét lên,

"Jin Ha Rim!"

Ha Rim nhảy vào cửa hàng làm đổ cà ghế.

"Chúa ơi!"

Ha Rim đi chân đất và khập khiễng, còn trên khuôn mặt thì vô số những vết thâm tím.

<Phần 2>

Han Kyul đưa Ha Rim đến một nơi nào đó. Anh đưa cho Ha Rim đôi dày xơ của chú Hong, rồi tổng cậu ta vào xe và lái đi mất hút. En Chan thật sự thấy lo lắng vì cái ánh nhìn nghiêm trọng trên mặt Han Kyul. Ha Rim nói, khóc, cậu ta đã nói chuyện với cha mình về việc kết thúc việc học ở trường trong vài ngày, nhưng ông đã phát điên lên. Ông muốn đánh bại Hà Rim và anh ta bị khóa trong phòng. Hai ngày trời, cậu ta không có nổi một cốc nước, cửa thì bị cha khóa trái lại. Điều này làm En Chan thấy đau lòng. Làm sao người ta có thể đối xử với đứa con đẻ của mình như vậy?! Ắn là lý do để sống mà. Điều đó khác nào bảo con ông ta chết đi.

"Cậu đã nói gì với ông ấy?!" En Chan hỏi trong sự tức giận dâng trào. Ha Rim trả lời qua đôi môi sưng vù,

"Em nhận là mình đã sai. Em đã rất hoang mang và giận dữ... Em nói em đã như một đứa trẻ mồ côi vậy...."

"Cái gì? Làm cậu có thể nói với cha đẻ của mình như vậy? "

Ha Rim phóng cái nhìn sắc lẹm sau câu nói của Na Kyun,

"Cậu không biết là cậu đang nói cái gì đâu, thế nên im đi"

"Đồ chó chết. Cậu thậm chí không biết là mình đã may mắn như thế nào...."

"Cậu nói cái gì cơ?!"

"Hey, dừng lại." En Chan ngăn hai đứa đang gườm gườm nhìn nhau. Trong hoàn cảnh của Nak Kyun, sự tức giận của Ha Rim dường như không hơn gì sự hờn dỗi của một đứa trẻ. Nó tự hỏi không biết sẽ như thế nào nếu hia đứa trẻ này bị tráo đổi từ lúc mới sinh. Sau đó, Nak Kyun có thể đi học cái mà cậu ấy muốn còn Ha Rim thì không phải đến trường y ...

Han Kyul, người mà từ nãy đến giờ vẫn im lặng lắng nghe, lên tiếng,

"Nếu cậu không học ở trường y, ông ấy sẽ làm gì cậu?"

"Cha sẽ đưa em ra khỏi nhà và xóa tên em khỏi sổ hộ khẩu. Ông cho em suy nghĩ đến tối nay thế nên em mới bỏ trốn, " Ha Rim nói bằng cái giọng yếu ớt.

"Thế cậu nghĩ sao?" En Chan hỏi.

"Không phải là em không muốn học học ở trường y, đó là bởi vì em muốn học nghệ thuật. Em đã học đến năm thứ ba của trường y rồi. Nghệ thuật là thứ mà em học như là một thú vui thôi, nhưng bây giờ thì em thực sự thích nó, em phải làm gì đây? Em muốn học vẽ tranh và diễn kịch. Em muốn trở thành cái gì khác biệt. Không phải là em không hiểu cha em. Nếu em không vào bệnh viện mà ông em đã gây dựng lên, cha sẽ phải đóng cửa nó. Em hiểu rằng ông cảm thấy vọng và em cũng cảm thấy có lỗi với ông của em. Nhưng em không muốn từ bỏ điều đó. Em, ước mơ của em là"

"Ya, cậu học vì cái gì chứ? Là đàn ông mà... " En Chan an ủi. Ha Rim gục vào nó. En Chan đứng đó gượng gạo, vỗ nhẹ vào lưng Ha Rim.

"Đứng lên," Han Kyul nói. "Lấy cho cậu ta đôi giày. Đi vào rồi theo tôi. "

Chỉ có thể, họ bỏ đi, và từ lúc đó mọi người chẳng ai nói với ai câu gì.

"Ôi trời, tôi chết vì lo lắng không biết chuyện gì đang xảy ra. Đáng lẽ tôi nên đi với họ. "

"Anh lo lắng cho anh ấy à?"

"Chỉ là giám đốc là người tính tình rất kinh khủng."

"Không có vẻ gì là anh ấy sẽ lại đánh Ha Rim cả, mà anh ấy cũng không đánh bố cậu ta đâu".

"Tôi chỉ lo anh ta lại tung vài cú đấm rồi thằng nhóc khốn khổ sẽ bị đau thôi." Thấy chú Hong đang nhìn nó yên lặng làm nó thấy ngượng.

"Hey, anh bấm khuyên tai khi nào vậy? Không phải anh nói là anh sẽ không bao giờ bỏ tiền ra để làm mấy vụ đau đớn này sao? "

"Tôi-chỉ thay đổi một chút thôi mà."

En Chan đi ra cửa để tránh chú Hong, nó đứng nín xa xăm ra phố. Có vẻ như mưa sẽ như vậy cả ngày. Người mà nó thực sự lo lắng không đến nữa...

Đến tối, Ha Rim về với đầy những vết băng trên mặt. Có lẽ cậu ta đã được chăm sóc, sắc mặt cũng có vẻ khá hơn. En Chan ngay lập tức chạy lại và hỏi,

"Sao cậu đi một mình? Giám đốc đâu? "

"Anh ấy nói anh ấy có cuộc hẹn ăn tối. Anh ấy bảo sẽ về trước khi đóng cửa. "

"Thế có chuyện gì đã xảy ra?" Nó hỏi Hà Rim, nhưng đột nhiên khách hàng bắt đầu lũ lượt kéo đến. Những ngày này, mồm miệng cứ phải hoạt động hết công suất, vì có quá nhiều khách hàng, thật khó mà có thể đóng cửa lúc 10 giờ tối. Điều này tốt cho cửa hàng nhưng cũng cho

cuộc sống của mọi người khó khăn hơn, vì phải đến đi làm vào buổi sáng sớm. Có lẽ một ý tưởng hay là mọi người nên chia ca sáng và chiều.

Họ không thể nào nghe câu chuyện của Ha Rim cho đến khi đóng cửa. Vẻ mặt cậu ta có vẻ dịu đi một chút. Trông cứ như là thằng nhóc đó đã suy nghĩ đủ lắm sau tất cả mọi chuyện.

"Đầu tiên tụi em đến bệnh viện. Họ đã chăm sóc, làm cả bản chuẩn đoán tình hình sức khỏe nữa, rồi cho em thuốc "

"Chẩn đoán y tế? Để làm gì? "

"Để báo cáo cha em cho cảnh sát."

"Cái gì?!"

"Ya, hắn ta là một thằng điên-"

"Đó là những gì giám đốc nói, và anh ấy sẽ làm, mặc dù em là người duy nhất nói cho anh ấy."

"Mẹ kiếp, tôi biết tôi nên đi theo mà. Tôi biết cái gì sẽ xảy ra. Chúng ta phải làm gì với ông giám đốc ngu ngốc này đây? "

"Em đã ăn một bát cháo rồi chúng em cùng đến bệnh viện của cha em."

"Cha cậu chắc hắn điên lắm."

"Ông làm tung cả cái bệnh viện lên. Ông đuổi tụi em ra khỏi. Rồi khi giám đốc đặt bản chuẩn đoán y tế xuống bàn và nói anh ấy cần thừa với ông vài việc. "

"Ôi trời, anh chắc hắn phải đánh một cú."

"Không, trên thực tế, ông lạnh băng và không thể nói bất cứ điều gì. Lúc đầu thật đáng sợ. Cha nói giám đốc là cái quái gì mà lại thể xen vào quan hệ của cha con em rồi bảo tụi em xéo đi "

"Và giám đốc?"

"Anh ấy nói đại loại là, không nên đối xử với con trai mình như một kẻ phạm tội, và rằng ông ấy là một người ngu ngốc khi nghĩ rằng quả đấm có thể thay đổi suy nghĩ của người khác. Em là một con người, một người trưởng thành, nên giải thích cho em hiểu thì hơn. Hãy đối với em như một con người với con người và như một người đàn ông với một người đàn ông. Điều tốt nhất mà một con trai có thể làm cho cha mẹ là sống một cuộc sống tốt đẹp và hạnh phúc. Nhưng đôi khi cha mẹ rơi vào ảo tưởng rằng nếu con cái của họ sống theo cách mà họ nói, chúng sẽ được hạnh phúc. Ngay cả khi Ha Rim hối hận muộn màng, đó là nỗi khổ mà cậu ấy phải chịu đựng, và là cuộc sống riêng của cậu ấy. Jin Ha Rim đã là một người lớn, và cậu ta có quyền và nghĩa vụ riêng của mình để quyết định cuộc sống. "

"Giám đốc gốc gác đã nói tất cả những điều đó sao? Có vẻ như anh ta khá là bình tĩnh. "

"Mặt anh ấy đáng sợ như địa ngục vậy. Em chưa bao giờ thấy sợ như vậy trong cuộc đời mình. "

"Chuyện gì đã xảy ra sau đó?"

"Anh ấy nói với cha em là em đã ngủ dưới sàn của cửa hàng. Giám đốc bảo là thực tế em đã làm điều đó không phải một hai ngày mà gần một tháng, rằng em có sức mạnh để làm điều làm muốn. Và cha em có hai ngày để suy nghĩ . Nếu ông có ý định ngồi xuống và nói chuyện nhẹ nhàng với con trai mình thì hãy gọi cho anh ấy. Giám đốc đưa danh thiếp rồi chúng em đi. "

"Và cha cậu không làm bất cứ điều gì? Ông có lẽ giận lắm"

"Ông gầm lên như một tên sát nhân và nói rằng không muốn nhìn thấy mặt em nữa. "

"Cái gì? Không phải là đã rất thẳng thắn rồi sao? "

"Em không nghĩ như vậy. Phản ứng của ông thật đáng sợ, nhưng em nghĩ lần đầu tiên ông sẽ suy nghĩ vấn đề này một cách thật chân thành, và cũng vì em nữa....."

"Cái gì?"

"Khi chúng em đến bệnh viện, đã có tấn bệnh nhân phải xếp hàng chờ đợi. Họ nói rằng ông đang xem những bệnh nhân không được ăn trưa. "

Ha Rim gục đầu xuống. En Chan cũng cảm thấy chán nản. Nó thở dài và vỗ vỗ lên vai Ha Rim. Chính xác thì mối quan hệ giữa cha mẹ và con cái là cái gì vậy? Họ yêu nhau, rồi làm tổn thương lẫn nhau, họ la hét chửi mắng và rồi lại thấy đau đớn trong lòng.... Tôi không hiểu nổi. Đó là chắc chắn là một mối quan hệ phức tạp.

<Phần 3>

Han Kyul ăn bữa ăn tối với bà tại nhà hàng mỳ khoai tây ưa thích của bà, rồi họ cùng nhau đến uống trà lá hồng ở một quán trà đạo. Bà nhấp một ngụm trà nhỏ, rồi đưa tay với cái túi. Bà lấy ra một bức ảnh đã cũ, ố vàng.

Han Kyul nhìn hình người phụ nữ đang mỉm cười, rồi ngược lên nhìn bà.

"Tại sao bà lại làm điều này? Đó đâu phải là thỏa thuận của chúng ta trong hợp đồng. "

"Ta không bảo cháu đến đây để nói về vụ giàn xếp nào cả. Ta thật không biết làm thế nào để bắt đầu. "

Ngừng một lúc, bà tiếp tục bằng cái giọng trầm trầm,

"Đây là người đã sinh ra cháu."

"Cái gì?"

Han Kyul nhú mắt và nhìn lại bức ảnh. Mắt anh mở to, trái tim anh như muốn rơi ra. Tất cả máu trong người anh dường như đông lại.

"Không lâu sau khi cha cháu vào làm tại công ty xây dựng Dong Yi. Có một tai nạn ở khu Xây dựng Ma San. Ông ấy phải đến đó để giải quyết tình hình, và gặp cô ta ở đó. Họ nói rằng cô ấy là một ca sĩ hộp đêm. Khoảng hai tháng sau khi cha cháu trở về, ông ấy đột nhiên uống rất nhiều và không cười nữa. Ông ấy luôn mắc lỗi khi làm việc, thế nên ta đã cho điều tra sự việc, cuối

cùng ta phát hiện ra cô gái đó đã có mang cháu. "

Han Kyul cứng người vì sốc.

"B-bà..."

"Cháu chắc sốc lắm. Nhưng ta không thể nghĩ ra cách nào khác. Bà xin lỗi, Han Kyul. Mẹ bây giờ không phải là người sinh ra cháu. Nhưng cháu biết là bà ấy tốt với cháu như thế nào, phải không? \Cháu không cảm thấy buồn và cô đơn, hmm? "

"B-bà ... vậy ... cháu. ... Cháu là Thế cháu là con của cha cháu ư? "

"Tất nhiên rồi. Cháu nghĩ rằng cha cháu không chắc chắn mà lại mang cháu về nhà sao? Cháu thực sự mang dòng máu của gia đình chúng ta. "

Anh cảm thấy lạnh sống lưng. Đầu óc quay cuồng. Máu trong cơ thể anh, lúc trước đông cứng lại bắt đầu nhảy lên trong huyết quản, thêu đốt cả người anh. Cảm tưởng nó phụt ra sau gáy anh. Đây không phải là cảm giác hạnh phúc hay vui sướng. Đó là bởi vì anh cảm thấy tức giận và hối tiếc, anh đã không đi tìm ra toàn bộ sự thực mà đã đánh mất chính mình vì những kết luận của riêng anh.

"Han Kyul"

"Bà ấy giờ ở đâu..."

"Ta đã đưa cô ta sang Mỹ. Ta cũng sắp xếp cho cô ta ở nơi có rất nhiều người Hàn sinh sống ở đó. Nhưng một tháng trước khi cô ta đi, chúng ta nghe nói rằng cô ta đã chết vì tai nạn leo núi. "

"Bà ấy bỏ con trai mình ở đây ... mà không nói một từ"

"Cháu có cái tình nóng nảy giống hệt cha cháu, thế nreen cháu phải là người hiểu hơn ai hết chứ. Có vẻ như ông ấy đã nói với cô ta rằng ông sẽ cung cấp cho cô đủ tiền để chi tiêu cả đời vì vậy cô ta hay đưa con theo mình. Bà đã ngăn lại. Cháu mang goings máu của chúng ta, sao ta có thể để cháu đi với người đàn bà là ca sĩ hộp đêm cơ chứ Ta không muốn để cháu lại cho mẹ

để. Đó là sự tham lam của ta. Vì vậy, bà thuyết phục bố cháu để cho cháu ở lại với chúng ta. Lúc đó cô ta mới 24. "

"Thế còn trại trẻ mồ côi? Cháu không phải được mang về từ trại trẻ mồ côi sao? "

"Cháu"

"Ngẫu nhiên mà cháu biết được."

"Bà thậm chí không biết Nếu không bà đã nói với cháu trước đó" bà thở dài. Anh lấy cốc nước của bà, uống cạn.

"Cháu biết khi nào? Chú không phải nghĩ nhiều về những điều đó".

""

"Chúng ta không thể mang cháu về nhà vì mẹ cháu."

"Vì vậy bà đã mang cháu về qua tư vấn nhận con nuôi sao?"

"Đó là cách duy nhất. Không còn cách nào khác. Mẹ cháu rất thông minh và nhanh chóng đoán ra. Không đầy sáu tháng, ta đã nói tất cả cho bà ấy biết. Mẹ cháu có vẻ như đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc đó, bởi vì bà ấy không có vẻ quá ngạc nhiên. Nó quả thực là khó khăn cho cô ấy trong một hai tháng đầu. Và sau đó cô ấy đã thay đổi suy nghĩ. Ta phải cảm ơn mẹ cháu trăm lần, không, ngàn lần, như thế cũng không đủ. "

"Còn về cha?"

"Ông ấy bị tổn thương, nhưng ông ấy có thể làm gì đây? Ông ấy là kẻ có tội. Và không có sự lựa chọn nào khác. "

Han Kyul nhìn tấm ảnh một lần nữa. Nó trông như một bức ảnh quảng cáo mà hộp đêm hay sử dụng. Bà ấy với khuôn mặt trang điểm đậm và mái tóc xoăn. Mẹ bây giờ của anh thật tuyệt vời, vui tính, tốt bụng. Thực tế là bà ấy đã nuôi nấng đứa con ngoài giá thú của chồng. Nhưng phụ

nữ này... anh không biết.

"Cháu có muốn nhìn thấy bà ấy? Dù gì đó cũng là mẹ đẻ của cháu... "

"Không. Cháu không cảm thấy bất cứ điều gì. Cháu không muốn nhìn thấy bà ấy hay bất cứ điều gì. Bà ấy là người phụ nữ mà cháu hoàn toàn không biết. "

"Cháu không giận bà chứ? Vì đã nói về mẹ đẻ của cháu...."

Han Kyul ngẩng lên nhìn bà. Sự ăn năn trần ngập khuôn mặt hiền từ của bà. Trái tim anh đau đớn khi nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của bà. Nước mắt Han Kyul chảy xuống. Anh lắc đầu và nói trong cái giọng vừa giận vừa chán nản,

"Không có K-..... không, Bà ạ. "

"Cháu biết tại sao bà lại nói với cháu điều này không?"

Han Kyul nhanh chóng lau nước mắt và nhìn bà.

"Bởi vì công ty?"

"Ta biết cháu có tài năng và tham vọng trong việc quản lý. Cho dù cháu có ở lại công ty hay không thì đó là quyết định của cháu. Bà chỉ xin cháu hãy hòa thuận hơn với cha cháu. Ta biết cái cách mà ông ấy nghiêm khắc với cháu khác với cái cách mà ông ấy đối xử với Han Kyu hay Han Hui. Cha đã không tha thứ dù là lỗi nhỏ nhất của cháu. Han Kyu giả vờ bệnh để trốn lớp ôn thi, ông ấy không quan tâm, nhưng cháu, cháu luôn bị la mắng suốt ngày. Ta biết, ta biết chứ. "

Han Kyul nhớ lại những ngày đó và nói:

"Cha bỏ Han Hui nuna một mình ngay cả khi chị bị ngã vì ngủ gật trong giờ thực hành piano. Cha đã đánh vào bắp chân cháu vì cháu đã đọc một cuốn sách khoa học trong suốt giờ piano. "

Bà thờ dài nhìn Han Kyul với ánh nhìn thương cảm.

"Đó là sự cắn rứt lương tâm của cha cháu. Mẹ của cháu quá tốt với cháu và ông ấy nên ông ấy càng cảm thấy có lỗi và đau khổ hơn. Ông đã cố gắng để gột sạch tội lỗi của mình Han Kyul. "

"Cháu hiểu, bà ạ."

"Dường như không có quan hệ cha con là điều dễ dàng nhất trên thế giới này."

Những giọt nước mắt chảy xuống má của Han Kyul.

"Cha và ông của cháu cũng như vậy. Ông cháu thường nói rằng cháu có thể làm được bất cứ điều gì nếu cháu đặt tâm trí mình vào đó. Ông không bao giờ đối xử với con trai ông bằng một nửa tình cảm mà ông đã dành cho cháu. Chẳng phải cha cháu cũng đã có một khoảng thời gian khó khăn vì ông ấy chưa bao giờ nhận được sự quan tâm từ cha mình? "

"Vâng"

"Dường như có quá nhiều điều giữa cha và con trai. Rồi bỗng đi một thời gian, họ bắt đầu hiểu nhau và trở nên thân thiết. Sau đó, họ cảm thấy thoải mái bên nhau, coi nhau như những người bạn. Vậy sao cháu không làm như thế? Hiểu cha cháu và"

Han Kyul thẫn thức trong im lặng. Anh ấy lấy tay quệt nước mắt và tự nhủ,

Mày cảm thấy cô đơn vì cái gì hả đồ ngu? Đồ ngu....

Sau khi đưa bà về, Han Kyul lái xe vòng vòng một lúc. Khoảng hai tiếng, anh thấy mình đang ngồi bên bờ sông, nhìn dòng nước lững lờ trôi qua. Một khuôn mặt hiện lên trong tâm trí anh, anh rút điện thoại ra.

[Xin chào! Đây là cà phê Hoàng tử!]

Miễn là cậu ta không đói, tiếng nói của cậu ta luôn luôn tràn đầy năng lượng. Han Kyul mỉm cười nhẹ nhàng rồi nói bằng cái giọng nghiêm khắc có mục đích

"Hey nhóc, chuyện gì đã xảy ra với cái phần" ngôi nhà của cà phê ngon "vậy?"

[Chú chả nói là phải bỏ nó đi còn gì, vì nó quá lòe loẹt. Ôi trời, chú thực sự toàn làm những gì mà chú muốn, huh?]

"Tôi là chủ mà, nhóc. Công việc kinh doanh thế nào rồi? "

[Oh, thế ra chú cũng quan tâm đấy. Chúng tôi đang bận muốn chết đây. Như mong đợi, khi người đàn ông băng giá đi, khách hàng kéo đến ồ ạt]

"Cậu lại ba hoa chích chòe vì chúng ta đang nói chuyện điện thoại phải không?"

[Chú không đến à? Ha Rim đang chờ chú đấy.]

Oh, đúng rồi. Anh đã hoàn toàn quên về vấn đề của Ha Rim.

[Này, làm sao chú có thể để cho trẻ con bỏ nhà đi như vậy? Dù thế nào chú cũng nên để họ giải quyết vấn đề một cách hòa bình. Mà cái bản báo cáo cho cảnh sát là sao thế? Tsk tsk.]

"Cậu đang nói một mình đấy. Sao cậu lại cho thằng nhóc ấy ngủ ở cửa hàng? Thay vì gửi nó về nhà, cậu lại cho phép nó ngủ trên sàn cửa hàng? Cậu đáng bị phạt lắm. "

[Tôi đoán đó là lỗi của tôi.]

En Chan lập tức nhận lỗi, giọng cậu ta đầy thất vọng. Han Kyul cũng thấy chán theo. Anh cần En Chan đối đáp lại anh, điều đó làm anh cảm thấy khá hơn. Anh gọi cho En Chan vì anh cảm thấy mình có thể trở nên mạnh mẽ. Nó tốt hơn sự an ủi.

[Tôi đã không nghĩ nhiều đến thế. Chúng ta sẽ làm gì với Ha Rim?]

"Bảo cậu ta đến khách sạn Dong Yi. Tôi sẽ tới đó. "

[Oh, chú sẽ để cậu ấy ngủ ở đấy? Thằng chó may mắn. Cậu ta được ngủ trong một khách sạn sang trọng, eh? Hey, dù thế nào, có chuyện gì với giọng nói của chú thế?]

"Bây giờ cậu lại chọn cách trả đũa bằng giọng nói của tôi đấy à?"

[Không, chỉ là âm thanh đó khác hơn bình thường]

Cậu bé con tinh ý.

"Tôi có thể trả tiền cho một số thú."

[Đó là bởi vì chú hay đi lang thang vào ban đêm. Tsk tsk. Đừng có đến mấy hộp đêm vô dụng ấy mà về nhà và ăn cái gì đó đi. Chú thực sự muốn đến câu lạc bộ nhảy hop ở cái tuổi đó sao?]

"Hey nhóc, sao cậu dám nói với giám đốc mình là 'lang thang quanh quẩn' hả?! Cậu bắt đầu suy nghĩ cậu có thể vượt mặt tôi, huh? "

[Tôi không biết chú gọi vì điều gì, nhưng tôi gọi cái việc bỏ cửa hàng đi chơi là 'lang thang quanh quẩn'. Chú không làm điều đó sao? Oh, đến giờ đóng cửa rồi. Tôi gác máy đây.]

"Hey! Nhóc, hey! "

Han Kyul hét vào điện thoại. Khi anh ta thấy cuộc gọi đã kết thúc, anh mỉm cười. Anh muốn được nghe tiếng nói của thằng nhóc đó. Nhưng bây giờ Han Kyul đã cảm thấy tốt hơn. Vì lý do nào đó, anh luôn luôn cảm thấy bình yên lạ lùng khi nói chuyện với cậu ta. Anh đã có thể để bản thân cởi mở và chân thành. Vì vậy, anh cảm thấy tâm trạng khá hơn.

"Thằng chó dễ thương."

Chương 18:

Những kí ức mù quáng làm trái tim tôi đau đớn

Chủ nhà đã nói với họ chuyển ra ngoài. Ngôi nhà này đã quá cũ kĩ, do đó, ông ấy cần phá nó và xây lại. Ông chủ không có ý định xây phần gác mái nên bảo họ dọn đi. Đây là những gì mẹ nó với đôi mắt sưng lên, đã nói khi nó đi làm về vào đêm hôm trước. Và đó là một cú sốc lớn đối với nó. Ông ta, người đã rất thất vọng vì cái thông báo của chủ nhà, đã hỏi mẹ đến ở với ông ấy. Rằng ông ấy có phòng dư, và họ sẽ không phải trả tiền nhà. "Ông ta" ở đây là chú Ku bán thịt lợn. Chú ta chắc hẳn phải đợi rất lâu mới dám thổ lộ ra. En Se đã nói vậy. "Đợi rất lâu sao?" Nó hỏi. Em nó trả lời và gọi nó là đồ ngốc thượng hạng.

"Mày nói ahjussi thích mẹ hả? Nhưng chú ấy nhỏ hơn mẹ sáu tuổi?" Nó hỏi, vẫn không tin, và En Se đáp,

"Chúa ơi, chị thật là lảm chuyện. Tuổi tác có thể quyết định mọi thứ sao? Và chị cho mình là một người của thế kỷ 21 à? Dù sao, em thấy chả có vấn đề gì với một lời đề nghị kết hôn cả. Em đoán chú ý cũng cảm thấy rất kì nếu hỏi cưới mẹ nên chú ấy mới ngỏ ý mời mẹ về sống cùng. Cha mẹ của Ahjussi cũng đã qua đời lâu rồi, phải không? Em nghe mấy bà cô ở chợ nói là chú ấy sống trong hai ngôi nhà kiểu tây cổ, và nó rất đẹp. Chúng ta không thể mơ trả tiền thuê nhà ở một nơi như thế, vì vậy nó là tốt nhất, em nghĩ thế đấy. Có vẻ như mẹ không hoàn toàn phản đối. "

"Không hoàn toàn phản đối ý đó?"

"Không phải mày định nói là mẹ ỉn nhận cái khăn đó đấy chứ? Dù mẹ có thích hàng hiệu đi nữa thì mẹ cũng có đủ lòng tự trọng để không chấp nhận món quà từ người đàn ông mà mẹ không thích. "

En Chan đã chết lặng đi. Ngay sau khi nhìn mẹ đang nhìn trộm chú Ku, nó không thể nhìn thấy bất cứ điều gì khác nữa. Họ là những người dân mà nó nghĩ rằng nó đã biết. Họ bắt đầu có tình cảm với nhau từ khi nào vậy?

"Ouch! Nóng quá!" En Chan rút tay lại và nhảy lên. Nó đã dẫm trí, và cuối cùng gây ra tai nạn

"Chuyện gì xảy ra thế? Cháu bị bỏng không? Cháu phải cẩn thận hơn chứ. "

Nó đổ cà phê vào tay thay vì đổ vào cốc. Mu bàn tay nó sưng phồng lên rồi chuyển sang màu đỏ.

"Cháu không phải đến bệnh viện đấy chứ

"Hey, đừng đứng đó. Đến đây nào. "

Kết quả của vụ tai nạn trong một buổi sáng bận rộn thế này làm phiền mọi người. En Chan chạy lại nhận túi đá chườm từ tay chú Hong.

"Cháu sẽ chăm sóc nó."

Nó cầm túi đá rồi chạy vào nhà vệ sinh. Nó mở vòi để nước ngập bàn tay. Mu bàn tay nó đau rát. En Chan hít một hơi thở thật sâu và nhìn vào gương.

"Tỉnh dậy nào, Ko En Chan."

Đã có một vài lý do mà tại sao nó không còn là mình mấy ngày nay. Giám đốc cư xử như một người chán nản là một trong những lý do. Dù cho nó có hỏi anh bao nhiêu lần, anh vẫn không nói nửa lời, thế nên nó phát điên lên vì lo lắng. Nhưng lý do lớn nhất làm nó bị tai nạn sáng nay là tình hình gia đình nó. Nói một cách trung thực, họ không có sự lựa chọn khác. Nếu họ không chuyển đến nhà chú Ku, nó sẽ phải nhận cây gậy từ Ha Rim và ngủ dưới sàn cửa hàng.

Chỗ bông của nó bây giờ mất cảm giác, Han Kyul xuất hiện trong gương.

"Đưa tay đây."

Anh đang đứng đó trong chiếc áo sơ mi đen, quần tây đen, cùng với cái tạp dề đen quấn quanh mình, tay anh ôm hộp thuốc.

"Chú đi ra đi. Ngoài kia bận lắm mà. "

Han Kyul không nói gì kéo En Chan quay lại. Bàn tay nó vẫn đỏ, nhưng vết sưng đã dịu đi đôi chút. Anh xem xét nó rồi lau sạch nước, với tay mở hộp thuốc. Anh không nói lời nào. En Chan thối những cái túi của nó và nói ,

"Ôi trời, điều này thật ngại khi tôi không thể chịu được một chút đau đớn này. Chú không nói tôi cái-"

"Yên đi."

En Chan ngậm miệng lại.

"Mẹ kiếp ..."

Han Kyul không nhìn nó trong khi anh băng bó. Anh cắt một miếng gạc theo cỡ mu bàn tay nó và cẩn thận băng lại. En Chan ngồi nhìn anh chăm chú, nó nhận thấy góc môi anh cong lên.

"Tại sao cậu cười?"

""

"Tôi thấy rồi. Cậu vừa cười. "

"Được rồi, xong rồi. Nó không quá tệ, do đó, cậu hỉ cần giữ nó thế này một ngày thôi. Hoặc cậu cũng có thể theo dõi nó và đi đến bệnh viện vào buổi chiều. "

En Chan nhìn miếng băng sạch sẽ, lắc đầu.

"Mmm. Miếng băng rất Han Kyul. "

"Tôi đoán là tên tôi tương đương với một lời cảm ơn, huh?"

"Oh, cảm ơn chú. Hey, làm chú có trách nhiệm bảo hiểm không? Tôi đang nghĩ về việc tổn cho chú khoảng \$ 100000 ".

"Đừng nói mấy chuyện vô nghĩa đấy nữa, ra quét dọn trước cửa hàng đi. Đừng có đi lang thang phục vụ mọi người với cái tay như vậy. "

Cùng với đó, giám đốc bỏ đi. Chắc chắn phải có cái gì đó, nhưng anh ấy không nói ra. Nhưng để sau hay nghĩ đến cái này....

"Cứ như anh ta là duy nhất vậy. Tôi chả có cảm giác như đang nói chuyện với anh ta gì cả. "

Đó là một thảm kịch của người làm công, nó vẫn phải mỉm cười, trong khi gian đình nó sắp trở thành mấy người vô gia cư.

Những cuốn tạp chí được đưa đến vào buổi chiều.

"Wow, thật tuyệt! Sajangnim, đến đây xem này. Những hình ảnh thật tuyệt. "

"Tại sao ảnh cuungs ta lại nhỏ thế? Mọi người thậm chí không thể nhìn thấy mặt chúng ta. "

"Hey, những bức ảnh chụp cửa hàng chúng ta thật tuyệt, huh?"

"Yea, phải không? Đặc biệt là ảnh của cổng vào này, trông thật đẹp. "

"Ồ, thậm chí có đến hai trang cơ đấy. Sajangnim, họ chụp nhiều ảnh thế này khi nào vậy? Đến đây xem này. "

Tất cả mọi người xúm lại xung quanh tờ tạp chí. En Chan đang mang những tách cà phê cho khách hàng ngồi gần cửa sổ.

"Liệu quý khách có cần bất cứ điều gì khác không ạ?"

"Không, cảm ơn."

En Chan mỉm cười, ngay khi quay người lại nó đột nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ. Hai người đàn ông to lớn cứ lảng vảng xung quanh cửa hàng.

"Mấy gã vô lại làm gì ở đây giữa ban ngày ban mặt vậy?" nó lẩm bẩm. Điện thoại đổ chuông.

"Xin chào, đây là cà phê Hoàng Tử, nhà của các loại cà phê ngon."

[Sajangnim có ở đây không? Đây là tờ Kinh tế Quốc gia đang gọi.]

"Ồ, vâng, xin vui lòng giữ máy."

Nó đưa điện thoại cho Han Kyul khi Ha Rim nháy mắt gọi nó.

"Cái gì?"

"Anh có biết về việc này không?"

Bằng cái giọng thấp, Ha Rim đọc một phần của bài báo trong tạp chí.

"Chủ của Coffee Prince, Choi Han Kyul, hai mươi -chín __ hai mươi -chín? Họ làm anh ấy già đi 1 tuổi. Nhìn này. Cháu trai của chủ tịch tập đoàn Dong Yi_ Kuk Ji Hwa, con trai út của chủ tịch công ty xây dựng Dong Yi_ Choi Myung Ro, tốt nghiệp trường Đại học Washington chuyên ngành quản lý. Chỉ một từ, đẹp trai và là nhà tài phiệt đời thứ ba với trí thông minh sắc sảo đã bắt đầu khởi động. Cháu của chủ tịch tập đoàn Dong Yi? Chúa ơi, time m đang đập loạn xạ. Em không thể đọc nữa, time m nhảy ra ngoài mắt. "

"Cậu đang nói cái quái gì vậy? Đưa nó đây. "

En Chan không hiểu chuyện gì đang diễn ra nên nó lấy tờ báo và tự đọc. Bất kể nó có đọc bao nhiêu lần thì bài báo ấy vẫn chỉ nói một điều. Tập đoàn Dong Yi nhà tài phiệt đời thứ ba.... Đọc đi đọc lại nhiều lần, nó cảm thấy như có một công rơi lên đầu mình. Đầu nó rung lên.

"Em đã nghĩ anh ấy rất giàu. Em đã nói như vậy, phải không? Từ đầu đến chân anh ấy toàn hàng hiệu. Em đã nói với anh rằng em ngủ tại Khách sạn cao cấp Dong Yi những ngày này, phải không? Em đặc cảm thấy xấu vì nghĩ rằng anh ấy đã tốn rất nhiều tiền cho em, nhưng theo cái này, nơi đó là hiển nhiên là nhà của anh ấy, phải không? Ôi trời, có lẽ chúng tôi nên ở lại bên sajangnim, huh? Thế là chúng ta có thể nhận những mẩu tin rơi trên bàn. "

"Đối với một tên vô lại bỏ nhà, cậu vui vẻ quá nhỉ? Tôi thật sự không thể hiểu được cậu, "Nak Kyun chỉ trích.

Cuối cùng thì cha Ha Rim không liên lạc gì lại. Cậu ta nói rằng cậu sẽ đi bằng hai chân mình, nhưng cũng đồng nghĩa với việc cậu ta bị đá khỏi nhà. Vì vậy, Ha Rim đã đi làm từ phong khách sạn S11 của giám đốc mấy ngày trước. Cậu ta nói cậu ta đang lên kế hoạch thuê một phòng đơn ở đâu đó.

"Wow ... Em không thể tin rằng em đã gặp một nhà tài phiệt. "

"Chúng ta luôn lo lắng rằng anh ấy có thể mắc nợ vì đã đầu tư quá nhiều vào cửa hàng... nhưng em đoán chúng ta không phải lo nữa, huh? "

Ngay cả Sun Ki cũng làm bộ mặt nghi ngờ.

"Yea ... đoán vậy. "

En Chan vẫn sốc cho đến khi giọng của Han Kyul làm nó ngẩng đầu lên và quay người lại. Han Kyul đang nói chuyện điện thoại, mặt anh không lấy gì làm vui vẻ.

"Nghe đây. Tôi nói rằng tôi không muốn. Tôi không cần phải giải thích cho ông lý do tại sao tôi không muốn. Tôi chỉ không cần. Tôi gác máy đây. "

Han Kyul tỏ ra đủ lịch sự để từ chối. Anh gần như đập vỡ cả cái điện thoại, rồi anh tiến đến chỗ En Chan, giật lấy tờ tạp chí trong tay nó. Anh quét cái nhìn khắp mọi người, với vẻ mặt đáng sợ.

"Những thằng ngu!" Anh giận dữ ném tờ tạp chí vào thùng rác. Mắt anh chạm cái nhìn của En Chan, nó đang nhìn anh. En Chan vẫn còn trong trạng thái sốc. Nó nhìn Han Kyul như thể anh là một người xa lạ. Han Kyul có vẻ như muốn nói một cái gì đó nhưng điện thoại lại kêu. Han Kyul nhận điện thoại một cách cộc cằn.

"Xin chào, đây là cà phê Hoàng tử."

[Xin chào, tôi có thể nói chuyện với Choi Han Kyul không?]

"Xin hỏi ai đấy?"

[Oh, xin chào, đây là tạp chí kinh tế hàng tuần.]

"Ông ấy không ở đây."

Cùng với đó, anh gác máy. Tất cả các nhân viên đứng đó ngượng ngập, nhìn anh. Họ tụt lại và theo dõi anh, như thể anh là động vật hoang dã trên ti vi vậy. Han Kyul giận dữ, rồi thở dài.

"Các cậu nhìn cái gì? Trở lại làm việc đi. "

Sau đó, điện thoại đã không đổ chuông nữa. Thực tế, Han Kyul dứt dây ra. Thời điểm này, điện thoại đi động của mọi người bắt đầu kêu. Tất cả mọi người và người thân của họ bắt đầu gọi như điên. Sau khi kiểm chế cơn tức giận của mình, Han Kyul cuối cùng cũng bùng nổ.

"Mấy tờ tạp chí chó chết! Làm sao chúng có thể làm mấy chuyện khốn nạn vậy?!"

Trong khi Han Kyul gọi điện cho mấy người ở tạp chí và giải thích, En Chan im lặng ngồi trong phòng của nhân viên. Han Kyul hét to đến nỗi làm cho các khách hàng cảm thấy khó chịu.

"Điều này khác với những gì mấy người hỏi ở buổi phỏng vấn! Mấy người phỏng vấn tôi như là chủ của cà phê Hoàng tử, ai cho các người nói về cuộc sống riêng tư của tôi ở đây? Các người đã nói cái gì? Các người điên hết rồi à? Làm sao tôi lại là một người của công chúng chú? Tốt hơn là các người hãy thu hồi tất cả các tờ tạp chí lại như tôi nói. Nếu tôi nhìn thấy dù là bản sao thôi, tôi sẽ kiện quý vị! Và cái gì nữa? Hai mươi chín? Tôi sẽ kiện vì tội phỉ báng người khác! "

Hai mươi tám, hai mươi chín, đây là sự khác biệt Nó im lặng suy nghĩ khi chú Hong vào

"Cháu đang làm gì ở đây thế?"

En Chan ngồi không biểu hiện chút cảm xúc như một pho tượng. Ông đến bên nó.

"Có chuyện gì à? Đó là cú sốc quá lớn với cháu à? "

"Anh ta thực sự là một nhà tài phiệt sao chú?"

<Phần 2>

"Có thật sự anh ta là một nhà tài phiệt?" En Chan chán nản hỏi.

"Có vẻ như vậy. Chú biết là cậu ta giàu, nhưng không biết cậu ta lại giàu đến vậy. Chú nên biết khi một người đàn ông trẻ đổ tiền vào cửa hàng này. Cả cách nhìn của cậu ta, như Ha Rim nói, không kể đến nó thì cậu ta cũng không có cái vẻ là chưa làm điều gì trước cái cửa hàng này. Ở đâu mà một người như cậu ta lại có nhiều tiền đến vậy? Chú nghĩ, cậu ta chắc hẳn xuất thân từ một gia đình giàu có. Nhưng ... tập đoàn Dong Yi" chú Hong thở dài.

"Anh ta kiếm ra tiền, không phải theo những cách thông thường. Mặc dù vậy, anh ta cũng có những tính xấu tồi tệ, phải không? Chú đang thấy cậu ta ở một khía cạnh mới. Một số người không có tiền để duy trì cái cửa hàng bé tí, một số người thì sở hữu bao nhiêu những công ty lớn. Khi chú nhìn vào cậu ta, tôi chú nghĩ là chú đã hiểu điều mà người ta vẫn thường nói, tiền kiếm ra tiền. Khi lần đầu tiên cậu ta nói sẽ làm cho doanh thu của hàng tăng 300% và những

thứ nhảm nhí khác, chú đã cười thầm trong bụng. Được rồi, thẳng tiến, thẳng tiến và cư xử như một thẳng ngốc. Hình như cháu vẫn chưa biết thế nào là vị đắng cuộc đời. Và hãy xem, cậu ta đi và làm nó. Mẹ kiếp, tiền bạc thực sự làm cho kẻ ngốc thành một con người, phải không? "

Trong Chan đồng ý với ông. Nó tin rằng anh là con trai út của một gia đình giàu có, nhưng có một sự khác biệt rất lớn giữa điều đó và là nhà tài phiệt, người là một phần to lớn của tập đoàn Dong Yi. Đó như là sự khác biệt giữa việc nói, 'nhìn ngọn núi lớn ở đằng kia' và nói rằng 'nhìn kia, đỉnh Everest'.

"Chủ nhà đã nói chúng cháu phải dọn đi," En Chan nói như thể đang nói với một ai đó khác.

"Chủ nào?"

"Nhà cháu."

"Cái gì? Tại sao? Chủ võ đường đi rồi thì bây giờ ông ta đá cháu? Thằng khốn nạn! "

"Ông ấy nói là cần phải phá bỏ để xây lại."

"Oh căn nhà đó cũng cũ quá rồi, huh? "

En Chan vẫn đang ngồi, chột nhìn lên hộp ramen trên tủ và nói:

"Se Cham Ramen là của tập đoàn Dong Yi, phải không?"

Chú Hong nhìn theo nó, gật đầu.

"Chắc rồi."

"Mấy loại vitamin mẹ cháu vẫn dùng hằng ngày là của hãng dược phẩm Dong Yi. Cháu biết vì cháu mua nó cho mẹ. Chú có biết những người xây dựng chung cư tổng hợp đằng sau chợ không? "

"Xây dựng Dong Yi."

"Chính xác".

"Đó không phải là tất cả. Chuỗi nhà hàng Hàn Quốc mà vợ chú thích cũng là của họ. "

"Công ty En Se thi tuyển vào lần trước là D Entertainment."

"Phải. Đó cũng là tập đoàn Dong Yi. "

"Nhưng họ đánh trượt nó."

"Lũ khốn nạn".

Một sự im lặng bao trùm. Sự thấp kém và không chút quyền lực, cái cảm giác của sự bất công và nổi tức giận không gọi thành tên mà những người bình thường cảm thấy khi họ gặp một nhà tài phiệt làm môi họ nặng trĩu .

"Cháu cần phải tìm một nơi nào đó để sống. Cháu muốn chú giúp không? "

Lời chú Hong nói, En Chan cười và nói trong sự cay đắng,

"Chúng cháu không có tiền."

"Cháu có bao nhiêu?"

"Không có gì, ngoài nợ nần. Nhưng họ nói sajang của chúng ta là một tài phiệt. "

Đột nhiên, có cái gì đó nóng bỏng dấy lên bên trong En Chan. Một cảm xúc mà nó không biết dường như làm nó vỡ ra hàng ngàn mảnh. Một cái gì đó làm sụp đổ tất cả tất cả trogn trái tim nó.

"Cháu chưa bao giờ nghĩ đến điều này trước đây..... Vâng, không ... khi cha chết, và bây giờ nhưng ... thế giới này thực sự bất công, phía không chú? Cháu thực sự đã cố gắng hết sức để sống tốt nhất Cháu đã cố gắng để giữ lời hứa của mình ... với cha ... và"

En Chan lau nước mắt. Chú Hong không biết phải làm gì. Kể từ khi ông biết En Chan, chưa bao giờ ông thấy nó khóc.

"Ch-chan-ah có chuyện gì vậy"

"Sao anh ta có thể? Lừa dối cháu như thế Và anh ấy quá xa..... Cháu không biết anh ta là người quá xa với để với tôi Cháu không biết"

En Chan vùi mặt vào cánh tay, nức nở. Nó càng cố kìm nén bản thân, thì những cảm xúc trong nó càng tăng lên dữ dội, và nó không thể ngừng khóc. Những kỷ niệm mà họ đã chia sẻ cùng nhau cứ ùa về trong tâm trí nó. Những kỷ niệm đến như một bộ phim. Khi họ lần đầu tiên gặp trên phố, và nó nghĩ rằng anh là một kẻ đáng khinh kiêu ngạo, thời gian nó gặp anh trong khách sạn và đặt tay mình lên ngực trần của anh, nụ hôn ngược ngập mà họ đã chia sẻ trước mặt rất nhiều người, kỷ niệm với cà phê Hoàng Tử, vụ đánh lộn ở bãi đỗ xe khi họ đi mua đồ sứ, khi họ chơi bóng rổ, khi anh nắm lấy tai, khi anh băng tay cho nó

Bất ngờ, cú sốc đổ xuống đầu nó. Nó. ... Nó thích anh ta. Cái khoảnh khắc ý nghĩ đó đến, một cơn sóng không thể kiểm soát nổi đổ ụp xuống nó. Nỗi đau xé toạc lồng ngực nó. Sự đau đớn, như thể trái tim nó bị xé thành nhiều mảnh nhỏ.

"Cháu phải làm gì..... oh Chúa ơi, ahjussi cháu phải làm gì....."

En Chan bắt đầu khóc. Chú Hong thấy đồng cảm với nó, chú vụng về đặt tay lên lưng vỗ về an ủi nó. Nừng nước mắt En Chan vẫn cứ khôn ngừng tuôn rơi. Sau đó nó đột ngột đứng dậy. Nó đi về phía cửa sổ, quay lưng về phía ông. Nó nhanh chóng lau nước mắt rồi quay lại nói với ông bằng cái giọng khàn khàn,

"Cháu-cháu thật xấu hổ. Cứ nhìn lên cái cây mà mình không thể trèo lên. Đối với một ai đó giống như sajangnim của chúng ta, một người như cháu không có cơ hội. Anh ta có lẽ không suy nghĩ về cháu như một cái đốm nhỏ trên mặt đất, phải không? "

"Chan-ah."

"Mẹ kiếp, thật xấu hổ. Chú không được nói cho ai đâu đấy, ok? Nếu chú nói cho bất cứ ai, chú là con tria cháu, bấy tuổi thôi đấy. Ah-ahjussi Cháu muốn được một mình một lúc. "

Glọt nước mắt lớn lăn khỏi mắt En Chan. Ngay sau đó, mọi người mở cửa bước vào. En Chan ngay lập tức quay người lại cố dấu nước mắt.

"Mọi người muốn ăn gì trong bữa trưa? Chúng ta sẽ đặt cơm ở nhà hàng Gong Joo vào ngày hôm nay. Hyung, anh vẫn là một cơm bò, phải không? "

"Tôi-tôi không ăn."

"Ahjussi, chú muốn-..... c-chờ một lát. Cái gì? Hyung, em nghĩ là em nghe nhầm....."

"H-hãy ra ngoài đi."

Chú Hong Ha Rim ra ngoài. Han Kyul đã chuẩn bị sẵn sàng để đi ăn trưa với mẹ. Ha Rim nói với mọi người bằng cái giọng sốc kinh khủng khi bị lôi xềnh xệch ra ngoài sảnh,

"Hey, Nak Kyun. En Chan hyung nói anh ấy không ăn bữa trưa. "

"Ngày Cá tháng tư qua lâu rồi."

"Em nghiêm túc đó. Hoặc không là em điếc. Ahjussi, chú nghe thấy mà, phải không? "

"Để nó yên. Channy cũng phải có lúc như thế chứ, cậu biết mà. "

Ngay lập tức, tất cả mọi người ngừng lại những gì họ đang làm và quay lại nhìn chú Hong. Nak Kyun, đang lau bàn, dừng lại với cái cốc đang giơ lên trong không khí. Sun Ki ngừng lau khô cốc, và Han Kyul ngừng lại khi đang mặc dờ áo khoác. Tất cả mọi người đóng băng, như thể có ai nói rằng "đèn đỏ". Và người đầu tiên nghe thấy "đèn xanh" là Han Kyul.

"Có chuyện gì xảy ra vậy? Cậu ta ở bên trong à? "

Chú Hong ngăn Han Kyul, đang cố vào.

"Cậu ấy muốn được một mình."

"Cái gì?" Han Kyul nhìn chú Hong bất ngờ, nhưng tất cả những gì anh có thể chống lại cái lắc đầu của chú Hong là nhìn vào cánh cửa đó.

<Phần 3>

Mặt Han Kyul tối xầm khi anh bước vào hà hàng. Anh tức giận vì hành động tùy tiện của tờ tạp chí, anh lo cho En Chan vì nó không ăn trưa, và anh sợ những gì mẹ anh sẽ nói với anh.

"Con đã nghe bà nói."

"Chúng ta ăn đã rồi nói sau."

"Làm sao chúng ta chỉ ăn không được? Thôi vừa ăn vừa nói vậy. "

Han Kyul đặt đặt chiếc nĩa xuống sau khi ăn một miếng rồi thở dài.

"Mẹ nghe con nói này."

"Mmmm thử cái này đi. Nó như là tan ra trong miệng vậy. "

Han Kyul buộc phải há miệng để nhận miếng cá từ mẹ.

"Thế nào con? Ngon phải không? "

"Nếu mẹ định nói lại mấy chuyện đó thì làm ơn dừng. Con vẫn còn thời gian để từ bỏ lời hứa với bà, và con vẫn còn thời gian để suy nghĩ. "

"Thật sao? Được rồi, mẹ sẽ không nói đâu. Nhưng con biết không , người ta nói một cái cây chỉ đẹp khi nó còn là một cây non. Mẹ đã nói với con khi con còn là một đứa trẻ rằng con sẽ trở thành một người tuyệt vời. Và không chỉ ông mới biết điều đó. Con thừa hiểu việc phải từ bỏ ai đó khi con cần phải làm vậy, nhưng con cũng có rất nhiều lòng yêu thương để tha thứ. Bên ngoài con là người lạnh lùng và cứng nhắc, nhưng con luôn âm thầm an ủi và ủng hộ mọi

người. Đó là khi mẹ nghĩ rằng, đứa trẻ này sẽ có được tình yêu thương và lòng tin của mọi người. Trong kinh doanh, nếu không có lòng tin của mọi người, con sẽ không làm được cái gì cả. Mẹ đã nghĩ con là một người không dễ gì bỏ cuộc cả. "

"Mẹ chắc phải thất vọng lắm."

"Mẹ vẫn luôn chờ con. Làm sao một người mẹ có thể từ bỏ những giấc mơ và hy vọng mà bà ấy dành cho đứa con mình? "

"Một người trong số nhân viên của con đã bỏ nhà vì cái nhau với bố của cậu ta. Con đã bảo cậu ấy hay đi đi. Bị buộc phải làm một việc mà mình không muốn thì thà chết còn hơn. "

"Thật khó khăn đối với một người cha."

Han Kyul đã nói với mẹ về Ha Rim. Đó là lần đầu tiên anh kể cho mẹ những việc làm hằng ngày của mình. Nói cho mẹ về Ha Rim là một cách bào chữa trong kế hoạch của anh. Nó giống như nói với bà rằng anh rất xin lỗi và cũng cảm ơn bà nhiều lắm.

"Đó là một vấn đề khó khăn. Mẹ có thể nói rằng thật dễ dàng khi đó là vấn đề của một ai đó khác, nhưng vì nó là vấn đề của mẹ...."

Đột nhiên mẹ anh bật cười.

"Cái gì vậy?"

"Mẹ đã nghĩ thật tuyệt nếu con đột nhiên nói là con sẽ học nghệ thuật hay điện ảnh. Mẹ muốn ít nhất một đứa con của mình sẽ bước vào thế giới nghệ thuật. "

"Mẹ có đến ba đứa con mà."

"Uh, đúng vậy. Mẹ có ba đứa con. Và mẹ hạnh phúc vì điều đó. "

Han Kyul uống cà phê và mẹ ăn kem.

"Mẹ nghe nói cà phê con làm rất tuyệt. Mẹ có nghe người ta đồn là vị của nó khá là ngon. "

"Thật buồn cười. Khi không có khách hàng, con tự hỏi tại sao không có. Khi có nhiều khách hàng, con lại tự hỏi tại sao có. Thật thú vị khi phân tích mỗi khi tình hình đi lên. "

"Nó chỉ là một nhiệm vụ nhỏ bé dành cho con mà thôi. Khả năng thật sự của con là cái gì đó còn lớn hơn cơ. Con sẽ chán nó sớm thôi. "

"Con nói là con sẽ nghĩ về điều đó mà."

"Và mẹ nói là mẹ đã hiểu, Choi sajangnim."

Bữa ăn dễ chịu hơn anh mong đợi. Khi anh đứng lên để đi, một khoảng thời gian trôi qua.

"Mẹ về công ty à?"

"Mẹ phải đưa cha con về nhà."

Sau khi rời khỏi bệnh viện, cha đã trở lại làm việc, không hút thuốc, làm việc 5 ngày một tuần, 5 giờ chiều là nghỉ.

"Mẹ", Han Kyul gọi khi mẹ anh đã vào xe. Mẹ anh quay lại, và như đọc được suy nghĩ của anh, bà nói:

"Quên nó đi. Tối nay hãy mang mấy bông hoa hồng khi con về nhà. Chỉ màu đỏ thôi đấy. "

Han Kyul nheo mắt rồi anh gật đầu. Lời cảm ơn không nói nên lời, anh giữ chặt trong tim.

Sau khi nhìn mẹ đi khỏi, anh đang trên đường quay trở lại cửa hàng thì nhận được một cuộc gọi.

"Ai đấy?"

[Sajangnim! Chúng tôi đang gặp rắc rối lớn, sajangnim!]

"Tại sao? En Chan làm vỡ cái cốc hoàng gia à? "

[Cốc hoàng gia? Điều đó, cũng đúng, có lẽ]

"Cái gì? 'Điều đó, cũng đúng, có lẽ'? Cậu ta làm vỡ cái bình Tây Ban Nha? "

[Cái đó cũng vỡ luôn. N-nhưng nghe này!! Anh ấy!! Anh ấy cũng bị thương!]

"Cậu ta cũng bị thương là ý gì?" Han Kyul nói, vừa bước vào xe. Đột nhiên anh thấy lạnh dọc sống lưng. "Nói thật chậm và dễ hiểu vào. Chuyện gì đã xảy ra? "

[Chuyện gì đã xảy ra ... mấy tên côn đồ đến tìm Sun Ki hyung có cả một tá kéo đến cửa hàng. Họ cho rằng, Sun Ki hyung lấy trộm tiền từ một quầy ba và bỏ trốn. Sun Ki hyung và em ăn trưa khi bọn chúng ập đến. Chúng em ở sảnh và cửa thì bị khóa. Channy hyung nói chúng em không được mở cửa....]

"YA! Cậu đang nói cái quái gì vậy? Nak Kyun ở đâu? Đưa Nak Kyun điện thoại! "

[N-nak Kyun? Đợi một chút ạ hey ... anh ấy muốn nói chuyện với cậu ...]

Han Kyul thấy lo lắng, anh cứ giựt tóc mình. Cậu ta bị thương? Có phải là En Chan đau lắm không? Cậu ta bị bỏng vào buổi sáng, chắc chắn ... Đó có phải là những gì cậu ta đang nói hay không? Thế cái quán ba là thế nào? Ai đó đến phá cửa hàng? Cái gì? Ai đã làm điều đó?! Tại sao?!

[Xin chào?]

Nak Kyun nghe điện thoại. Han Kyul giữ chặt điện thoại và nói một cách nhanh chóng,

"Nói cho tôi những gì xảy ra. Ai bị thương? "

[En Chan hyung bị hấn ta đập ghế vào đầu. Anh ấy ngất. Chúng em đang trên đường đến phòng cấp cứu bệnh viện Dae Won. Anh đến nhanh lên.]

Han Kyul không thể nghĩ được gì đúng đắn lúc này. Anh như người mất trí. Anh thậm chí không biết lý do tại sao anh lái xe như một thằng điên trên đường. Ông không biết nơi mà ông đang đi hoặc lý do tại sao, anh lao xuống đường, thở đứt quãng. Ngay sau khi anh đến bệnh viện anh nhảy ra khỏi xe và chạy như điên. Mồ hôi lạnh ướt đầm chán. Bầu trời chuyển thành màu vàng và mặt đất thì rung chuyển, làm cho bên trong anh cũng như có động đất. Anh muốn nôn.

"Sajangnim!"

Đó là khi anh phát hiện ra các nhân viên của mình. Ha Rim nhợt nhạt và mặt Nak Kyun sưng lên trong khi quần áo cậu ta bê bết máu. Chú Hong đến gần anh, chân khập khiễng.

"Cậu ta đây rồi?"

"Bên trong"

Han Kyul xông thẳng vào phòng phẫu thuật tìm kiếm làm cô y tá ngạc nhiên. Trong thời gian ngắn anh ở đó, anh thấy En Chan nằm trên bàn phẫu thuật. Áo sơ mi màu trắng đầm máu. Cô y tá đẩy Han Kyul ra và hỏi anh một cách lạnh lùng,

"Anh là người giám hộ?"

Han Kyul mặc kệ không để ý đến lời y tá nói , anh chỉ đáp lại, từng từ một,

"Cậu ấy là nhân viên của tôi."

"Hãy yêu cầu gọi người giám hộ đến đây nhanh lên. Chúng tôi cần phẫu thuật ngay lập tức. "

Lúc đó, mẹ và em gái chạy xuống hành lang, khóc lóc,

"En-Chan! En Chan của tôi ở đâu! "

"Ahjumma"

"En Chan của tôi ở đâu? En Chan của tôi ở đâu? Ch-chan-ah"

"Bà là người giám hộ?" Cô y tá hỏi, đỡ bà mẹ lên.

"Con gái, con gái của tôi, chuyện gì đã xảy ra với nó? Nó có chết không? "

"Mẹ! Mẹ đang nói gì vậy? Tại sao unni lại chết? Chị ấy không chết, phải không? Unni ổn mà, phải không? "

"Có một số chỗ xuất huyết não. Chúng tôi cần phải phẫu thuật ngay lập tức, thế nên mời đi lối này. "

"Xuất huyết não? Oh chúa ơi, oh đưa con tội nghiệp của tôi! Thay cha làm người chủ gia đình và phải chịu đựng quá nhiều oh Chúa ơi, con gái khốn khổ của tôi... con gái tội nghiệp của tôi "

Nhìn En Se đưa mẹ đi, Han Kyul quay sang chú Hong, đang nhìn thộn ra.

"Đó là ... ôi ... chú thấy chứ ... "

Chú Hong thở dài và gật đầu.

"Con gái?"

Câu hỏi của Nak Kyun vang lên trong không khí, khiến Ha Rim buột mồm nói ra,

"Channy hyung, ý em là, Channy nuna là một cô gái. Điều đó làm cho em điên hơn. Mấy thằng khốn nạn! Làm chúng có thể đập cái ghế như vậy vào một cô gái? Đồ chó chết No Sun Ki, hãy đợi đến khi tôi tìm ra cậu! "

Chương 19

Ngày đó

Phần 1

Ngày đó, khi nghe nói anh là nhà tài phiệt đời thứ ba, En Chan đã khóc cho đến khi mắt nó sưng vù. Trong thời gian đó, nó nhận ra rằng nó đã thực sự yêu anh. Nó đã hiểu anh từng phần một khi họ cùng làm việc ở quán cà phê. Nó biết cách anh nói, cách anh cười, cách anh đi, và anh cũng cởi mở, vui tính, và là một người đàn ông thật tuyệt. Nó phát hiện ra quá khứ và cả những suy nghĩ của anh, nó hiểu anh, rồi bị cuốn theo anh lúc nào. Nó không ý thức được là mình đang giống anh, giúp đỡ anh, học theo anh. Khi hoàng hôn thuốt khuất sau màn trời đêm, tình yêu của nó dành cho anh lan tỏa, bao bọc lấy trái tim nó.

Ngày đó, nó khám phá ra rằng màu của thiên đường là những tia nắng hoàng hôn không thể níu giữ. Nó không biết đó là tình yêu, tình đồng nghiệp, tình bạn, hay là tình cảm ấm áp bao dung, có thể là tất cả chúng, nhưng nó hiểu rằng nó hiểu rằng nó yêu anh. Khi nó phát hiện ra rằng anh là một cái cây nó không thể mơ leo đến, sự mất mát làm trái tim nó đau đớn. Và vì vậy nó học được một điều, khi yêu ái đó không nhất thiết cho toàn hạnh phúc mà còn cả nỗi đau và muộn phiền.

Ngày đó, sau khi anh đi, Nak Kyun và chú Hong ăn trưa xong, và Sun Ki và Ha Rim đến lượt đi ăn. En Chan ở trong phòng một mình, chào khách hàng khi họ đến. Ngay sau đó, mấy tên vô lại từ chỗ chủ đất đến.

"Ya! Đến đó đi. Hôm nay tao chúc chắn sẽ không rời khỏi đây. Hãy đấu một trận thật đã vào, lũ chó chết! "

"Ya! Bọn mày nghĩ bọn mày là ai"

Mấy tên vô lại từ chỗ chủ đất nông nặc mùi rượu, cười khằng khặc một cách cô nghĩa.

"Tao sẽ nói dễ nghe thôi con chuột nhỏ cùng một lũ chó chết, mày nhìn tao à? Mày nghĩ là võ sư Tae Kwon Do thì mày là cú, huh? Hôm nay hãy giải quyết tất cả đi! Nếu mày đánh bại tao, tao sẽ gọi mày là hyung! "

Những lời hằn nói ra làm lửa giận trong người En Chan bùng cháy. Rồi người đàn ông áo đen

đột ngột ập vào. Chúng khóa cửa, có đến một tá, bóng chúng bao chum En Chan, và chúng hỏi bằng cái giọng như rắn,

"Hey, khai ra. Cậu bé biển cả ở đâu? "

Chuyện quái gì xảy ra với bọn vô dụng này thế không biết? Nó nghĩ chắc may mắn của nó trong ngày hôm nay đen như địa ngục vậy khi bọn vô lại này đến đây gây sự.

"Có chuyện quái gì với lũ chúng mày vậy? Nếu mày làm ăn quanh đây, thì chờ bên ngoài. Tao sẽ là người đầu tiên, lũ chó. "

Và mọi chuyện bắt đầu vượt khỏi tầm tay. Vào lúc đó, nó không biết No Sun Ki là cậu bé biển cả, và tại sao chúng tìm cậu ta. Tình hình trở nên tồi tệ khi các khách hàng cảm thấy sợ hãi và một thằng trong nhóm túm cổ từng người họ. Ban đầu, nó bảo là mình không biết, nhưng nó đoán bọn chúng đã đến đây thì chúng hẳn đã biết cái chúng cần, vì vậy nó bắt đầu hỏi rõ lý do. Chúng nói Sun Ki đã lấy trộm tiền của ông chủ chúng. Rồi nó biết cậu ta làm vậy vì muốn thanh toán tiền viện phí cho mẹ. Có vẻ như dù thế nào đi nữa, mọi chuyện sẽ không chấm dứt nếu nó không giao Sun Ki cho chúng, En Chan cố gắng nói chuyện một cách bình tĩnh nhất khi chúng phá hủy tất cả.

"Một lũ chó chết! Mày biết đất này của ai không? Lũ chó chúng mày chế hết đi!! "

Chúng vút mọi thứ tứ tung. Không có gì ngăn vụ hỗn loạn này cả.

"Ya! Không có Sun Ki ở đây! Cút hết đi! Tốt hơn là mày nên rời khỏi đây, lũ khốn nạn! Mày muốn chết à?! "

Đó là khi En Chan mất đi sự mạnh mẽ của mình. Bọn vô lại này là ai mà đến đây phá hủy việc làm ăn của họ chứ? Dù Sun Ki có làm sai điều gì, nó vẫn không thể giao cậu ta a được. Nó không thể kìm cơn giận của mình lại và tung một cú đá liên hoàn. Nó hoàn toàn không có trách nhiệm với Sun Ki hay lũ vô lại này. Nếu sau đó nó chỉ hành động theo lý trí, nó sẽ không bị thương nghiêm trọng đến vậy. Điều không may bất ngờ đến với nó. ANh không cho nó cơ hội để giải thích.

En Chan phai mỗ, và may mắn thay, ca giải phẫu thành công. Trong suốt thời gian đó khi cơ thể nó phục hồi, tâm trí nó mệt mỏi vì chờ đợi một người không bao giờ đến thăm. Không thể chờ đợi lâu hơn, nó gọi cho anh.

[Ai thế?]

"Tôi-tôi đây. Tae Kwon V vừa phẫu thuật não. "

Sao chú không đến thăm tôi lần nào? Những ý nghĩ đau đớn dâng lên trong cổ họng nó, nhưng, vì tội lỗi của mình, nó nói với anh bằng cái giọng thật nhẹ nhàng.

"Chú khỏe không? Tôi nghe nói chú về công ty làm. Chú phải khá bận rộn, huh? "

[Cậu muốn làm gì?]

Giọng nói lạnh như đá cứa anh làm En Chan đóng băng. Giữ chặt lấy cái ống nghe, En Chan không biết phải làm gì. Nó mong anh sẽ tức giận, nhưng nó không mong đợi được đối xử lạnh lẽo đến vậy. Nếu ông vẫn tức giận, không có thắc mắc gì về việc anh không đến thăm nó.

"Chú giận lắm, huh? Aw ôi trời, tôi thực sự đã muốn nói cho chú biết...."

[Nói cái gì?]

"Hey, đừng cáu kỉnh thế chứ. Chú biết đấy, um, thời gian qua, khi chúng ta uống rượu ở khách sạn, tôi đã cố gắng nói cho chú biết, nhưng chú đã ngăn tôi lại...."

[Nếu cậu đang nói về việc cậu nói dối là con trai thì quên nó đi. Tôi dù sao cũng không còn là chủ quán cà phê đó nữa. Đó là chuyện của cậu và chú Hong, người quyết định có nhận cậu ào làm hay không, tôi chả liên quan gì. Nếu cậu đang cầu xin công việc thì hãy gọi cho chú ấy. Bảo trọng.]

Rồi anh gác máy. Bất kể nó gọi anh bao nhiêu lần anh vẫn không trả lời. Những điều khác thì có ý nghĩa gì? Anh không muốn nói chuyện với nó. Anh nói giống như một người làm kinh doanh, cứng nhắc, khô khan, rằng chả có gì liên quan đến anh cả. Với En Chan, nó như câu nói tử thần.

Câu nói tử thần ấy là, 'Đó là kết thúc của cậu!

Han Sung đã dự đoán đúng những gì sẽ xảy ra với En Chan khi anh tới thăm nó vào tối qua.

"Tôi đã có uống rượu với cậu ta hôm qua, và cậu ta đã hoàn toàn chán nản. Han Kuyl nói rằng trong khi say rằng cậu ấy đã bị chơi. Đó là lần đầu tiên từ khi sinh ra cậu ta trung thực với một phụ nữ, và cô ta đã đùa cợt cậu ta. "

"Tôi đùa cợt anh ấy? Ôi trời, tôi điên mất. Khi nào? "

"Cậu ta nói mình bị phản bội. Đó là lần đầu cậu ta tin tưởng một ai đó, và cũng là lần đầu cậu ta bị phản bội. "

Mắt En Chan ngân ngấn nước. Nó không biết mình khóc, nhưng những giọt nước mắt cứ rơi xuống má nó không ngừng.

"Mẹ kiếp... tôi. .. Tôi thật sự không ... phản bội anh ấy..... mẹ kiếp.... thật bất công"

En Chan lau nước mắt, nó giải bày với Han Sung.

"Tôi rất muốn nói cho anh ấy biết. Tôi muốn chờ thời gian thích hợp... Đó là lỗi tại tôi vì đã không nói cho anh ấy, nhưng tôi sợ anh ấy sẽ đá tôi ra khỏi cửa hàng. Tôi biết anh ấy sẽ tức giận. Đó là lý do tại sao tôi không thể nói cho anh ấy vì tôi sợ k-không bao giờ có thể nhìn thấy anh ấy một lần nữa"

"Cậu ấy chỉ thế thôi. Cậu ấy thực sự đang rất mâu thuẫn. Một phần cậu ấy như gã thầy tu sống tách biệt, một phần thì lại chứa đựng những điều xấu xa, phần còn lại cậu ta như một đứa trẻ. Bây giờ, cậu ta đang là một đứa trẻ. Cậu ấy đang tức giận, do đó, sẽ không nghe ai nói bất cứ điều gì đâu.

"Tôi biết mọi chuyện sẽ như thế, nhưng vẫn"

Khi nó biết anh là một nhà tài phiệt, nó đã khóc vì những cảm xúc bên trong của nó. Đó là một cú sốc vì anh ở quá xa. Những lo sợ rằng một ngày anh sẽ bỏ nó mà đi, ngày đó sẽ đến khi nó

không bao giờ thấy anh nữa. Nhưng hiện nay, nỗi sợ hãi đã trở thành hiện thực. Đó là cảm giác như khi bầu trời xụp đổ...

Chương 20: Loving you

Năm tháng sau đó.

En Chan thật tâm không thể chấp nhận việc mẹ nó kết hôn. Nó đơn giản không thể tưởng tượng rằng cha Ku sẽ là cha của mình. Cha nó là một người mạnh mẽ, tốt bụng và đáng tin cậy. Tuy nhiên, chú Ku có vẻ giống như một người bạn hơn một người cha. Không biết phải làm gì, nó đã hỏi chú Ku,

"Nếu chú phải lựa chọn giữa mẹ cháu và giải thưởng văn học nghiệp dư, chú chọn bên nào?"

"\Sao cháu lại hỏi chú thế? Dĩ nhiên chú chọn mẹ cháu rồi. "

"Thế chú từ bỏ giải thưởng à?"

"Những bài thơ, chú có thể viết và đọc cho mẹ cháu nghe. Chú có thể hài lòng với điều đó. "

"Vì vậy, chú nói chú chọn mẹ cháu hơn giải thưởng, phải không?"

"Tất nhiên."

"Không cần chiến thắng trong cuộc thi đã là mục đích của cuộc đời chú trong hai mươi năm qua sao?"

"Ôi trời, cháu vẫn không thể chấp nhận chú sao nhóc?"

"Cháu đã bao giờ nói ghét chú chưa?"

"Thế tức là cháu thích chú chứ gì?"

"Tsk. Shoo"

Ca phẫu thuật của En Chan đã diễn ra tốt đẹp. Các cục máu đông đã được lấy ra bên ngoài nên nó có thể hồi phục nhanh hơn mong đợi. Mặc dù vậy, ở trong bệnh viện như là một cự hình. Thời gian cứ như dài hơn khi tâm trí nó muốn bệnh hơn là được nghỉ ngơi.

Lễ cưới của mẹ nó và chú Ku được tổ chức ở hội trường gần đó. Đó là đám cưới thứ hai của mẹ nhưng là lần đầu của chú Ku. Mẹ mặc áo cưới, trông khá đẹp so với người ở tuổi năm mươi. Chú Ku thì lo lắng trong suốt buổi lễ. Chỉ có một vài người thân, mọi người ở cà phê hoàng tử, và mấy cô chú bán hàng đến dự đám cưới.

"Trái tim tôi rung động bởi giọng nói ngọt ngào của em-"

En Chan hát bài hát mừng đám cưới cùng với En Se. Mẹ nó thật may mắn khi có thể kết hôn với một người có bằng cấp khi mình là một bà góa phụ và có hai con gái đến tuổi lấy chồng. Mẹ nó đã hoàn toàn bị thuyết phục. Năm tháng kể từ khi gia đình nó chuyển đến nhà chú Ku sau khi gần như bị đá ra ngoài đường. En Chan lúc đó đang trải qua giai đoạn phục hồi chức năng, chú Ku đã tha thiết chinh phục tình yêu của mẹ.

Hai người sẽ nghỉ tuần trăng mật ở đảo Jeju. En Chan vẫn còn thấy đau đớn lắm khi nghĩ đến cha, mẹ nó là người khóc trước tiên, và nó chẳng có lựa chọn nào khác ngoài an ủi bà. En Chan đoán chắc rằng mẹ nó tái hôn cũng buồn lắm, nhưng còn nhiều điều tốt đẹp đang chờ ở tương lai. Việc đó sẽ giúp họ về mặt tài chính, nó sẽ không phải cố gắng làm người chủ gia đình, và bây giờ họ có thể nói về tương lai của En Se và mẹ nó. Nó không biết đến bao giờ nó mới có thể gọi chú Ku là "Cha", nhưng nó có cảm giác nó có thể tin cậy ông. Đó là việc nên làm, và đó cũng là điều nó hy vọng.

Một vài ngày sau, En Chan trở lại quán cà phê sau khi chừa đón người cha dượng và mẹ nó đi nghỉ tuần trăng mật.

"Chú chắc có rất nhiều điều mà cháu phải quan tâm đến đấy, đã bảo nghỉ đi rồi."

"Cháu chẳng có gì để quan tâm cả."

Sau bài báo ngày đó, cửa hàng có thêm nhiều khách hàng hơn. Có cả những người muốn dừng lại chỉ để thưởng thức hương vị cà phê, ngay cả những ngày mà không có thời gian rảnh. Sauk

hi sửa chữa những hư hại, Cà phê Hoàng tử giao cho chú Hong quản lý. Nak Kyun đã trở lại trường học và chỉ làm việc bán thời gian vào buổi tối, và Ha Rim bây giờ sống trong một tầng hầm và học hành khá là chăm chỉ để trở lại trường học. Sun Ki, sau khi đi đâu mất tích mấy tháng, cuối cùng cũng trở lại Cà phê Hoàng tử vào tháng trước. Trong khi En Chan vẫn trong bệnh viện, Han Kyul đã nói lời tạm biệt với Cà phê hoàng tử để trở về làm việc tại tập đoàn Dong Yi.

"Ahjussi, chú ăn cái này à?"

"Ồ, uh, ở đây. Cầm lấy cái này. "

En Chan ăn vội những thức ăn thừa, như nó vẫn làm hàng ngày. Những ngày này, nó không bao giờ cảm thấy tảo mãn, cho dù nó có ăn bao nhiêu. Khi nó không được ăn, nó không cảm thấy đói, nhưng một khi nó đã bắt đầu, nó không thể dừng lại. Nó chắc phải đi chụp X quang, để xem cái dạ dày của mình liệu có phải có một con ma đói trong đó không nữa.

"Nuna".

"Hmm?"

"En Se bảo em đi đến buổi thử giọng với cô ấy vào ngày mai" Sun Ki nói. Không có ai biết làm thế nào Sun Ki có thể trở lại cà phê Hoàng tử. Tất cả bọn họ chỉ biết được rằng Han Kyul bằng cách nào đó đã liên lạc được với cậu ta vì Sun Ki nói là giám đốc đã giúp cậu ấy.

"Cậu nghỉ vào ngày mai phải không?"

En Chan biết lý do tại sao Sun Ki lại lưỡng lự. Với một người có quá khứ như vậy cậu đang mong sự cho phép của nó để đi với En Se. Nó có thể hơi ngu ngốc khi không nhận ra tình cảm của mẹ và chú Ku nhưng ít nhất thì nó cũng biết những giấu hiệu đang nghi trong mối quan hệ của En Se và Sun Ki. Nó đã không biết điều đó khi En Se đơn giản cứ quanh quẩn ở quán cà phê, nhưng khi Sun Ki trở lại quán, con bé điều đến rất thường xuyên và xoắn lấy Sun Ki.

"Nếu cậu đi với nó, tôi sẽ thấy yên tâm hơn. Nó luôn giả vờ là mình mạnh mẽ nhưng thật sự lại rất yếu đuối. Cậu không biết con bé lo lắng thế nào trước cuộc thử giọng đâu. Chăm sóc thay

tôi, yea? "

"Nuna"

"Đừng ngại chừng như vậy khi nhìn thấy tôi. Bây giờ tôi ổn mà. Và thậm chí nó không giống như là cậu đã làm gì tôi, không gì cả. Cậu biết không, như một người đàn ông, cậu không làm điều gì quá đáng, huh? Quên nó đi, nhóc. "

En Chan vỗ nhẹ vào lưng Sun Ki và quay trở lại phòng thay đồ để đóng cửa tối nay.

"H-hey!"

Nak Kyun và Ha Rim đag thay đồ, nhảy lên vì ngạc nhiên.

"Nuna! Có chuyện gì vậy! Phải gõ cửa trước chứ, yea? "

"Ya, tôi thấy hết rồi. Có gì phải ngượng, huh? "

En Chan vỗ lên tấm lưng trần của hai thằng nhóc rồi vớ tay lấy quần áo của nó khỏi tủ.

"Bây giờ không như trước nữa. Chị trông ra dáng con gái lắm rồi. Tóc chị dài hơn và chị lại sục cân. "

"Yea, những ngày này chị gầy lắm, nuna. Nhưng chị ăn nhiều một cách kinh dị! Chúng đi đâu hết không biết? Hoặc chị bí mật" Nak Kyun giả vờ nôn ọe.

"Ya, tôi làm sao, diên à? Tại sao tôi lại phải nôn thứ quý giá nhất trên đời là thức ăn ra cơ chứ? "

"Hay chị chạy bộ vào buổi đêm dưới ánh trăng?"

"Cậu mới là người cần phải tập thể dục. Không có gì để xem cả. "

En Chan đẩy Ha Rim sang một bên rồi ra khỏi phòng thay đồ. Khi nó ra khỏi phòng vệ sinh, thằng nhóc ở chỗ mấy thằng chủ đất đang đợi nó.

"Nuna, em ở đây để đón chị."

"Ôi trời, cậu đúng là một thằng nhóc ồn ào."

Mặc dù vậy, En Chan vẫn cầm cái mũ bảo hiểm mà thằng nhóc đó đưa cho.

"Ahjussi, cháu đi đây."

"Được rồi. làm việc tốt lắm. Hẹn cháu vào ngày mai. "

En Chan phát hiện ra tên của thằng nhóc này là Hwang Min Yeop. Min Yeop có kế hoạch sẽ nhập quân ngũ sau khi tốt nghiệp trung học. Thằng nhóc nói cho đến khi nó nhập ngũ, nó có trách nhiệm đưa đón En Chan đi làm. Lúc đầu, nó khuyên cậu ta không cần phải làm thế, nhưng thằng nhóc một mực đòi làm, và nó không còn cách nào khác là đồng ý. Nó giống như là cậu ta không vắn thiết phải chịu trách nhiệm về những sai lầm của mình, nhưng cậu ta vẫn làm, và nó cứ để thế.

En Chan ngồi sau xe máy của Min Yeop.

Nếu mình có thể chấp nhận lời xin lỗi chân thành của Min Yeop, sao anh ta không thể tha thứ cho mình

Tất cả những người khác tin rằng En Chan đang sống tốt. Để người khác nhìn vào, nó đã làm thế, quả thật vậy, trông hoàn toàn ổn. Nó ăn, cười thường xuyên, và tràn đầy năng lượng, như nó trước đây. Nhưng trên thực tế, En Chan bị mất ngủ trong năm tháng qua. Cho đến khi nó ra khỏi bệnh viện, En Chan vẫn chờ anh. Anh lạnh lùng và độc ác trong điện thoại, rồi anh cũng chả buồn nhận điện của nó nữa, nó nghe nói anh điên tiết vì bị lừa dối, nhưng nó vẫn tin là anh sẽ đến gặp nó. Nhưng anh đã không. Anh không đến quán cà phê cũng như ở phòng S11. Nó không thể tìm thấy anh ở bất cứ nơi đâu, cứ như anh đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này vậy.

<Phần 2>

Đó là buổi họp của Cà phê Hoàng tử.

"Cái gì? Chúng ta sẽ làm cho Cà phê Hoàng tử trở thành một ngôi sao à? "

"Well, thật khó có thể nói là nó sẽ phát triển lớn trên toàn thế giới như là một hệ thống, nhưng có vẻ như anh ta đã sẵn sàng nhượng quyền thương mại. Anh ta sẽ được đầu tư, và chúng ta sẽ cũng cấp Cà phê Hoàng tử và quản lý thương hiệu. "

"Nói cách khác, Cà phê hoàng tử chỉ nhánh 2.3 và 4? Sajangnim của chúng ta làm điều này, phải không? "

Han Kyul vẫn còn là "sajangnim" của tất cả mọi người. En Chan lắc đầu.

"Đó là công ti thực phẩm Dong Yi. Tôi sẽ đến gặp chủ tịch vào tối nay và nghe thêm về bản dự án. Chú phải đến chứ, chú Hong. "

"Được rồi. Nhưng cậu nghĩ là chúng ta có thể làm điều đó không? "

"Tôi nghĩ rằng miễn là chúng ta không làm gì quá sức thì mọi thứ hoàn toàn có thể. Chú nghĩ thế nào nếu chúng ta mở thử chi nhánh thứ hai trước, xem nó hoạt động thế nào rồi quyết định xem chúng ta có nên tiếp tục phát triển nữa hay không? Tài sản lớn nhất của cửa hàng là những khách hàng thường xuyên, chúng ta biết họ khá rõ. Ha Rim luôn luôn mang đến cho khách hàng những ý kiến về màu cà vạt, kiểu tóc mới, những điều tương tự thế, En Chan hyung nhớ rõ ai muốn uống cốc đầy, ai muốn nửa cốc, ai muốn cà phê nóng, và ai muốn cà phê thật nhanh. Có rất nhiều người đến đây chỉ vì họ thấy những người phục vụ thật thoải mái. Nếu có quá nhiều chi nhánh, chúng ta sẽ mất đi thế mạnh. Cá nhân mà nói, tôi thích mở chi nhánh ở những vùng nông thôn. Không phải ở một thị trấn ồn ào tấp nập, nhưng phải ở vùng ngoại ô, như chúng ta ở đây, và nhỏ, do đó, họ sẽ có cảm giác như thân thiện như một người hàng xóm. "

"Ya, để Nak Kyun thay thế tôi đi. Cậu ta làm việc tuyệt quá. "

"Tối nay, tôi không thể."

"Hôm nay sinh nhật của người yêu cậu ấy."

"Oh, đó là sinh nhật của Soo Ae, huh?"

En Chan nhún cật ta đầy tự hào. Sau khi trở lại trường học, Nak Kyun đã có bạn gái. Đó là một điều không thể tin được là cậu ta chưa bao giờ yêu ai, nhưng thấy Nak Kyun đã trở nên nhẹ nhàng hơn và vô tư làm En Chan nhận ra sức mạnh của tình yêu có ảnh hưởng lớn đến thế nào.

"Thế cháu tự đi gặp anh ta nhé Chan. Cuộc trao đổi phải chi tiết hơn, hãy gặp anh ta và nói thật nghiêm túc. "

"Được rồi. Cháu đi ngay bây giờ. Hôm nay là thứ sáu nên dễ bị kẹt xe lắm. "

"Oh, dù sao, En Chan, bắt đầu vào ngày mai, ta muốn cháu đi học để được đào tạo trở thành một barista (người pha cà phê chuyên nghiệp)."

"Huh? Cháu á? "

"Cháu không thể thành võ sư, phải không? Khi chúng ta bắt đầu xây dựng chi nhánh thứ hai và thứ ba, chúng ta sẽ bận rộn lắm, vì thế cháu nên tận dụng thời gian đang có bây giờ để đi học đi. Chú đã đăng kí cho cháu rồi, do đó, bắt đầu vào ngày mai nhé. Có chuyện gì vậy? "

"Cháu không biết mình có thể làm tốt không nữa...."

"Cháu sẽ làm tốt thôi. Có áp lực cháu sẽ làm tốt hơn. Cậu ta nói càng nhiều khách hàng xếp hàng dài ở đây, cháu càng như càng làm việc chính xác. "

"Ai nói ạ?"

"Oh-h ... c-các khách hàng"

<Phần 3>

Lá vàng rơi xào xạc trong cơn gió lạnh giá. Những con phố vắng hoe bởi cái lạnh bất ngờ. Không khí bên trong các xe buýt đông đúc đầy ngột ngạt. En Vchan mở hé cửa sổ để gió lạnh lùa vào thổi tung mái tóc nó. Chiếc khuyên tai vàng lấp lánh bên tai phải.

Không khí ở quán cà phê nhạc jazz Da Soop, nơi nó làm việc trước kia vẫn không có gì thay đổi. Khá nhiều khách hàng đến đây để thưởng thức những bản nhạc jazz nhẹ nhàng chậm rãi lan tỏa trong không gian của cửa hàng. Han Sung đã ngồi đó từ bao giờ khi nó đến nơi.

"Chú đến sớm thật. Tôi không trễ đấy chứ? "

"Đường phố không đông như là tôi nghĩ. Cô ăn tối chưa? "

"Tôi ăn với mọi người rồi. Chú chưa ăn à? "

Anh bảo là mình không có thời gian, Han Sung gọi bò bít tết còn En Chan gọi bia.

"Dường như cô ngạc nhiên khi tôi gọi."

"Oh ... vâng. Tôi không ngờ chú lại làm thế. "

"Cách đây hai tuần, tôi đã gặp Han Kyul tại trụ sở chính của công ty. Cậu ta vào công ty như là một nhân viên bình thường và giờ cậu ấy đã sẵn sàng để được đề cử quyền giám đốc . Cậu ta đang trong bộ phận tài chính. Cô biết không? "

En Chan lắc đầu, nó uống một hớp bia.

"Trên thực tế, cái ý tưởng chuyển nhượng quyền kinh doanh cũng là của cậu ta. Cậu ta đã nghĩ nó khá cẩn thận. Cậu ta thậm chí đã gửi một kế hoạch tiếp thị, và tôi đã nói, nó khá thuyết phục. Nó hoàn toàn khả thi vì cậu ta thực sự rất thông minh, nhưng nó cũng làm tôi cảm thấy thật lãng phí nếu không suy nghĩ thật kĩ."

Khoảnh khắc tên Han Kyul phát ra từ miệng Han Sung, trái tim En Chan đập mạnh. Thực tình mà nói, nó đã đoán được là Han Sung sẽ kể chuyện về Han Kyul. Nhưng bây giờ, khi anh ta đang nói về những điều mà ns muốn nghe thì nó lại thấy càng chán nản hơn. Nó cảm thấy tức giận và buồn khi anh đang làm việc thuận lợi và không một lần liên lạc với nó.

"Tóc cô bây giờ dài hơn rồi", Han Sung nói, nhìn mái tóc En Chan phủ kín tái.

"Chú cũng nghĩ thế sao?Tôi đang chán vì nó dài chậm quá đi. "

Han sung lùi lại và nhìn En Chan chăm chăm. Nó cố tránh cái nhìn không thoải mái đó và uống bia.

"Han Kyul vẫn cư xử như thế à?Cô không thử gọi cho cậu ta sao? "

"Không"

En Chan vẫy tay ra hiệu thêm bia.

"Đừng quá căng thẳng."

"Tôi sẽ không biến mình thành một kẻ ngốc như chú đâu, thế nên đừng lo lắng."

"Cô chẳng thay đổi chút nào, phải không?" Han Sung cười trước khi quay trở lại bữa ăn của mình.Trong khi anh ăn xong, En Chan thấy chóng mặt một lúc sau cốc bia đầu tiên. Han Sung đã xem xét tất cả các chi tiết về Cà phê hoàng tử từ kế hoạch maketing mà Han Kyul đề xuất, thế nên những thông tin của En Chan chỉ magn tính bổ xung. Han Sung có quyền quyết định, nhưng anh sẽ phải thảo luận về các chi tiết của bản kế hoạch với các cấp dưới của mình.

"Chú Hong thích kế hoạch này, phải không?"

"Vâng, Cà phê Hoàng tử là kế hoạch của Han Kyul phải không? Cà phê Hoàng tử được sinh ra nhờ người đó. Ý tưởng cho thiết kế nội thất, mẫu menu, tất cả mọi thứ. Nếu anh ta muốn làm điều đó, làm sao mọi người trong chúng tôi có thể nói "không"? Tất cả các nhân viên chúng tôi nợ anh ấy rất nhiều và chúng tôi phục anh ấy. "

"Phục cậu ấy?"

"Anh ấy như một thiên thần hộ mệnh. Anh ấy xuất hiện khi chúng tôi gặp rắc rối, giúp đỡ chúng tôi rồi biến mất vào không khí. Tất nhiên chúng tôi đều ngưỡng mộ anh ấy. "

"Han Kyul lại không nói vậy."

"Anh ấy nói gì? Anh ấy có nói gì sao? Ý tôi là anh ấy vẫn còn nhớ chúng tôi? "

"Cậu ta nói rằng những nhân viên của mình không bao giờ ngừng ủng hộ và khích lệ cậu ấy tiến lên."

"Ủng hộ? Yea, chúng tôi đã làm điều đó. Nak Kyun ban đầu thì là một kẻ vô gia cư, tiếp đến là Ha Rim bỏ nhà ra đi, rồi Sun Ki....Dù sao thì, chú có biết không? Làm thế nào anh ấy có thể giải quyết được vụ của Sun Ki? "

"Không"

"Tôi nghi ngờ nhiều lắm."

En Chan thở dài rồi uống một ngụm bia.

"Anh ấy là một người kì lạ. Tôi không bao giờ có thể biết được anh ấy đang nghĩ gì. "

"Cả hai người đều có quá nhiều vấn đề. Và là những kẻ lừa dối. "

"Anh ấy như bị điên vậy, sao anh ấy lại trở về công ty như vậy?Anh ấy có làm việc nhiều không? Anh ấy vẫn chìm đắm trong công việc, huh? "

En Chan uống nhanh hơn và bắt đầu nói liên hồi. Nó không còn làm chủ được mình, mắt nó mờ đi và nó bắt đầu nói .

"Trời ơi, tôi cảm thấy như cút ý. Những ngày này,tôi thấy mình như một kẻ vô công rồi nghề. Tôi ăn, ăn và ăn nhưng tôi vẫn đói, tôi mặc quần áo nhưng vẫn thấy lạnh như không mặc gì. Ôi trời, tôi thật đáng thương. Một kẻ đáng thương kì cục. Giống như kẻ ngốc. Bên trong tôi đau đớn như là uống volka mà dạ dày trống rỗng. Thật sự là rất đau...."

En Chan đang càu nhàu bỗng nhiên im bật. Nó nhìn thấy Han Kyul và Yu Ju bước vào cùng nhau ở cửa. Han Sung ngoảnh đầu lại nhìn hia người họ. Han Kyul đánh mặt lại. En Chan nắm chặt lấy cái chai như muốn bóp vỡ nó.

Han Sung đứng dậy.

"Thế chúng ta kết thúc cuộc trao đổi ở đây nhé."

En Chan trống khử tay lên bàn, rồi tì cằm lên đó. Nó nhìn Han Kyul đi về phía họ với ánh nhìn giận dữ.

"Tôi quên là hai người thường tới đây. Dường như mọi người đang nói chuyện kinh doanh, vậy cứ tiếp tục đi. "

Han Kyul quay lại chỗ Yu Ju và bắt đầu đi khi En Chan ngồi đó, nhìn anh, hét lên,

"YA! Choi Han Kyul! "

Nó đưa tay lên không khí và bật khỏi ghế. Có hơi loạng choạng một chút nhưng nó không ngã.

"Anh, tôi rất vui vì gặp ANH! ANH đó! Anh nghĩ anh là cái quái gì hả! Cái loại con lừa keo kiệt ngu xuẩn là anh đó! "

Han Kyul, không để ý đến En Chan, quay sang Han Sung nói,

"Có vẻ như cô ấy say rồi. Anh nên đưa cô ấy ra ngoài đi. "

"Cô say à, En Chan?"

En Chan lắc đầu trước câu hỏi của Han Sung.

"KHÔNG!"

Việc lắc đầu làm nó chóng mặt và loạng choạng, nhưng nó nhanh chóng lấy lại cân bằng và tiếp tục nhìn Han Kyul.

"Anh là người duy nhất nghĩ rằng tôi là con trai ngay lần đầu tiên gặp. Anh không bao giờ hỏi

tôi rằng tôi có thực sự là một thằng con trai hay không. Và giờ đây, thậm chí bây giờ anh cũng không cho tôi lấy một cơ hội để giải thích cho mình? Anh là đồ chó chết! Anh nghĩ anh là cái quái gì, huh? Huh? Nói cái gì đó đi, anh là đồ dối trá đáng thương! "

Han Kyul nhìn nó, ngơ vực, trước khi quay đi, như thể nó chả có tí giá trị nào.

Cho đến khi En Chan nói điều này.

"Anh nói Ha Rim hãy đi ra khỏi nhà, nhưng anh thì đâm đầu vào? Đồ phản bội. "

Han Kyul quay lại đi về phía nó với bộ mặt đáng sợ. Bên trong En Chan bắt đầu thấy nao núng, nhưng nó vẫn đứng đó, nhìn anh, vì nó đặt cược với mình bởi cái lý do là nó đang say.

"Cái gì? Tôi sai sao? "

En Chan hất cằm lên và bắt đầu nói để bật lại cái nhìn lạnh giá đang chiếu xuống nó, rất gần.

"Anh là đồ chó chết! Nếu anh là một người đàn ông, vậy hãy hành động cho đúng với bản thân và tuổi tác của mình! Làm thế nào mà anh không hiểu vậy? Nếu nhân viên của anh bị thương phải nằm trong bệnh viện, thì anh không nên đến thăm thăm dù chỉ một lần thôi sao? Ngay cả khi tôi phạm một tội ác tày đình đi chẳng nữa, anh nên hỏi tôi lý do sao tôi lại làm việc đó chứ. Tôi sai sao, đồ bọ chết già bảo thủ! "

Các khách hàng trong cửa hàng đang nhìn họ thích thú. Nhưng bây giờ Han Kyul đã quá tức giận để quay đi.

"Được rồi. Tốt thôi. Hãy thử giải thích cho mình xem nào, tại sao không? Hãy thử giải thích lý do tại sao cô cười nhạo tôi và đùa giỡn tôi từ tháng này qua tháng khác. Đó hẳn là một lý do tốt đẹp chết tiệt, phải không? Nó không phải là cái gì ngu ngốc như mầy đồng tiền, phải không?! "

"Mẹ kiếp! Yea! Nó ngu ngốc như mấy đồng tiền đó đấy ! Anh sẽ làm gì với nó nào? Hẳn là rất tuyệt khi có nhiều tiền, ahjussi. Thật tuyệt khi có thể kiếm tiền mà không phải nói dối ai! Tôi đã sai sao? Và tôi đã cười nhạo anh, hay đùa bỡn anh khi nào?! Tôi chưa bao giờ làm thế! "

"Không bao giờ làm điều đó? Không bao giờ giả vờ là người trung thực, là một thằng nhóc hoàn toàn vô tội, để đánh cắp trái tim tôi đi sao! "

"Khi nào! Khi nào! Tôi chưa bao giờ làm thế! Tôi cố gắng để nói thật cho anh biết! Nhưng tôi sợ, được chứ?! Tôi sợ rằng nếu tôi nói ra, tôi sẽ mất tất cả! Tại sao anh không thể đoán ra trước? Anh là kẻ ngu ngốc đại khờ! Làm thế nào anh biết tôi ba tháng mà không nhận ra được điều đó? Anh không biết cái đó là long tự trọng của tôi sao? Mẹ kiếp! Tôi. ... tôi thật sự không như vậy? Anh thực sự không cảm thấy gì từ tôi sao? "

Bất ngờ mặt En Chan đỏ lựng. Nó cảm thấy mình có thể chết đi vì xấu hổ. Nhưng nó vẫn đứng đấy. Nó đứng đó bởi nó nghĩ nếu nó đi, mọi chuyện sẽ chấm hết. Nếu nó không bao giờ có thể nhìn thấy nha nữa thì nó muốn anh nói thẳng với nó ngay tại đây và ngay bây giờ. Nó muốn anh nói với nó rằng nếu nó không thể hy vọng gì thì nó sẽ tỉnh dậy....

" Tôi là ai, gay à? Tại sao tôi có thể cảm thấy bất cứ cái gì với một thằng con trai? "

Anh đã nói ra. En Chan cảm thấy như có ai lấy cái ghế đập vào nó. Muốn anh nói thẳng với mình... thực tình đó là nói dối. Có lẽ bởi vì nó đang say, nhưng cái ý nghĩ không muốn để anh đi cứ dâng lên trong nó. Ít nhất nó muốn anh như một người người bạn không thì là anh em kết nghĩa. Cứ nghĩ đến việc không bao giờ có thể gặp lại anh làm trái tim nó đau đớn, nó cảm thấy như mình sẽ chết mất. Nó không thể sống như vậy thêm nữa. Điều này thật quá tàn nhẫn, đau đớn và độc ác....

"Cô là con trai thì tốt hơn. Tôi muốn cô là cậu em trai nhỏ dễ thương. Tôi đã nói vậy, phải không? Nhưng cái gì đây? Cô là một cô gái? Tôi phải làm gì với một cô gái? Cô không từ một việc gì để có tiền và cô đâm người khác từ phía sau. Cô là đồ chó cái. "

Những lời nói vô tình của Han Kyul làm En Chan nao núng và tổn thương. Nhưng sự tuyệt vọng của nó cong dưng cao hơn cả nổi tức giận. En Chan mím môi khi nó vén mái tóc của mình lên.

"Vậy hãy để tôi làm em trai nhỏ của anh. Tôi vẫn còn chiếc khuyên tai. T-tôi không thể làm điều đó sao? "

Những giọt nước mắt của nó sáng và lấp lánh như chiếc khuyên tai vàng mà nó đang đeo. Tất

cả những người đang chứng kiến như đóng băng, yên lặng. Chỉ có Han Kyul, với hơi thở khó nhọc, là sinh vật sống duy nhất. Han Kyul hét lên, đôi mắt anh vắn lên những tia đỏ dữ tợn hơn trước,

"Cô nghĩ rằng cô là người duy nhất mất lòng tự trọng thôi sao? Cô đã đạp lên long kiêu hãnh của tôi! Cô đã bóp vụn nó! "

Han Kyul nghiêng chặt quai hàm, gầm gừ. Khi anh nhìn thấy những giọt nước mắt của En Chan rơi xuống, cuối cùng thì anh cũng dịu lại.

"Làm sao một người đàn ông không thể nhận ra một người đàn bà chứ? Cô có biết điều đó nhục nhã thế nào không? Có một số điều mà người đàn ông không bao giờ muốn cho phụ nữ thấy! Mẹ kiếp! "

Han Kyul bỏ đi. En Chan trở nên nhợt nhạt, nó lấy tay gạt nước mắt. Nó nhắc lại lời anh nói. Những điều mà người đàn ông không bao giờ muốn cho phụ nữ thấy? Điều gì? Tôi đã thấy điều gì?

Tất cả mọi nỗ lực kiềm chế bản thân của En Chan vỡ vụn. Cô đã tức giận, đau đớn, buồn và thất vọng vì vậy nó hét lên,

"Tôi không thấy bất cứ điều gì! Tôi thậm chí không biết những gì anh đang nói, do đó, làm thế nào tôi có thể thấy nó?! "

Và sau đó anh quay lại. Anh rải những bước dài về phía nó.

En Chan bất ngờ nao núng vì sự dữ dội của anh và nó nín thở. Anh tiến đến nó một cách thô bạo làm nó có cảm giác như anh sẽ đánh nó.

"Đó là điều này, đồ ngốc," anh nói, gần như ở trước mũi nó.

Khoảnh khắc đó nó nghĩ, 'Cái này? Cái này là cái gì?' đầu nó bị túm lấy rồi kéo ra. En Chan nhận ra rằng nó đang được hôn. Khi lưỡi anh đưa vào miệng nó, nó cuối cùng cũng nhận ra 'cái này' thật tuyệt. En Chan lúc trước như đóng băng, giờ lại như muốn tan ra. Tất cả cảm xúc và

niềm hạnh phúc lan tỏa khi nó vòng tay quanh lưng anh, ôm trọn lấy. Niềm hạnh phúc râm ran chạy khắp cơ thể nó. Như đòi hỏi một nụ hôn sâu hơn, En Chan ngả về phía sau, và Han Kyul kéo nó về phía anh với tất cả sức mạnh. Sau nụ hôn nồn nần và mê đắm của họ, môi nó, vẫn lạc trong hạnh phúc, hướng về phía anh. Ngay cả khi nó dần nhận thấy rằng anh đẩy nó ra, nó mở mắt, En Chan vẫn còn choáng váng. Han Kyul mỉm cười với nó. Tất cả những người đang chứng kiến nụ hôn dài của họ đều đứng dậy chúc mừng, chia vui.

Sau khi Han Kyul kéo tay En Chan chạy đi, Han Sung và Yu Ju nhìn nhau cười ngượng ngịu.

"Có cảm giác như chúng ta đang xem một bộ phim."

"Đó là kết thúc có hậu."

"Đàn ông không quan tâm về phần này."

"Thế họ quan tâm về cái gì?"

"Cảnh sex và hành động."

"Anh biết không, em nghĩ rằng đó là điều lãng mạn nhất mà em chưa bao giờ nghe anh nói."

"Thế anh khô khan khan lắm à?"

Han Sung nở nụ cười hiếm hoi với Yu Ju.

"Cảm ơn vì em đã giúp đỡ."

"Đừng nói thế. Cũng chỉ là trách nhiệm quan tâm đến sức khỏe tinh thần đối tác làm ăn của anh thôi mà. Cô gái ấy khá là dễ say. "

"Và Han Kyul cũng thích thú một cách khá dễ dàng. Họ sinh ra là để cho nhau. "

Han Sung và Yu Ju nhìn nhau như một người bạn lần đầu tiên sau một thời gian dài, giống như là họ vẫn làm khi còn yêu nhau, trở lại khi họ là những người anh người chị...

Chương kết

"Mấy ngày này Sun Ki bận rộn quá. Em nghĩ chúng ta chắc phải thuê thêm người mới thôi. "

[Em chắc đó là sự thật đó chứ? Cậu ta có thể hát sao?]

En Chan đang nói chuyện điện thoại trên đường đến nơi đào tạo người pha cà phê.

"Đủ để anh mê luôn đó. Đến nỗi mà em muốn đề nghị cậu ấy một hợp đồng ghi âm. "

[Làm sao anh có thể tin vào tai mình nhỉ? Tất cả các chàng trai sống ở quán karaoke đều biết hát.]

"Cậu ấy đã đi thử giọng, thế nên còn gì để nói không? Anh nghĩ mấy vị giám khảo là bù nhìn hết đấy à? Tại sao anh lại nghĩ họ có thể đề nghị kí hợp đồng ngay tại chỗ như thế? Anh luôn chỉ có em thôi. Psh. "

[Hey,anh phải đi rồi. Hội nghị mà.]

" Em cũng phahir đi, em đang ở giảng đường rồi. Hẹn gặp lại anh nhé. "

[Đợi đã. Mai chúng ta lại đi ăn trưa với nhau ở đâu đây? Anh sẽ đến đón em.]

"Anh không cần phải làm điều đó.Chỉ một vài chuyến tàu điện thôi mà. Em sẽ đợi anh ở cửa. "

[Anh e là em sẽ lại đến muộn.]

"Oh,đừng than phiền về mười phút chứ."

[12.]

En chan đã đến giảng đường và Han Kyul cũng đến buổi họp, nhưng họ không gác máy.Họ vẫn muốn gửi những lời nói nồng nàn đến người kia và hành động một cách tinh nghịch.

[Ya, anh không muốn người ta hiểu lầm là hai người đàn ông hẹn hò với nhau đâu đấy, thế nên em ăn mặc cho cẩn thận vào.]

"Trong trường hợp đó, anh nên mặc váy ahjussi."

[Em còn giữ cái kiểu nói đó với anh sao? Con gái thì phải ăn nói nhẹ nhàng và tinh tế.]

"Có lẽ em nên tập hợp những cô gái nói to và không tinh tế xug quanh quán cà phê và laapj thành một đội anti-café chống lại anh, ahjussi. Ha, anh sợ không? "

[Biến những người yêu thích cà phê thành đồng minh. Anh có thể lật ngược tình thế biến họ thành đồng minh chỉ bằng một bức ảnh. Hey, anh thực sự phải đi ngay bây giờ. Hôn em, hôn em, con chó nhỏ của anh.]

"Hey, em vẫn còn là một phần của hội anti-café, được chứ, quý ông lập dị? Em gác mày đây. "

Hai người họ cười khúc khích khi họ gác máy và trở về với công việc của mình. Han Kyul đã lên đến vị trí giám đốc, và chuyển khỏi phòng kế toán. Là thế hệ tiếp nối, các chương trình khuyến mãi không còn ý nghĩa; tuy nhiên, Han Kyul đang học kết nối từng bước tiếp quản công ty. Miễn là anh luôn nhắc nhở tâm trí mình là phải cạnh tranh với Han Sung là nhiệm vụ số 1, anh không có ý định thua ai hết. Dù sao đó cũng là một đối thủ có lợi cho công ty.

Ngày hôm sau, En Chan lục tung cả phòng riêng lên trước khi nhớ đến sự giúp đỡ của En Se. Tất cả những gì En Chan có là những chiếc áo phông, quần jean và những chiếc áo quá khổ. Khá kham hơn cái đồng này, chỉ có duy nhất cái váy nó đã mặc trong đám cưới của mẹ, nhưng nó chỉ phù hợp cho đi chơi công viên thôi. En Se lôi hết đồng đồ của mình đặt xuống trước mặt chị nó. Cuối cùng, En Chan mặc một chiếc áo hoa với váy cùng một chiếc áo khoác đầy nữ tính. Nó thực lòng muốn mình xinh đẹp vì anh và vì những gì anh nói về hai người đàn ông hẹn hò.

Cứ hai tuần nó được nghỉ một ngày, Chân Trong lên kế hoạch tổ chức một bữa ăn gia đình. En Chan thật sự rất bận với dự án chuyển nhượng quyền kinh doanh, đào tạo barista và làm việc tại quán cà phê, En Se thì sau khi đổ buổi thử giọng thì tập nhảy và hát ngày đêm, chả có lúc nào thấy mặt nó. Và như vậy, họ chả có lúc nào ăn cùng nhau cả.

Mẹ và ahjussi bắt đầu ngày càng giống một đôi vợ chồng thật sự. Cái cách mà họ chăm sóc và quan tâm đến nhau đôi khi làm nó cảm thấy những gì nó làm chả có tí ý nghĩa chi cả. Điều đó làm cho nó cảm thấy đôi chút cô đơn, nhưng khi nó nghĩ lại cái cách mà nó cảm nhận khi ở bên Han Kyul, nó càng hiểu hơn cảm xúc của họ. Lần đầu tiên kể từ khi cha nó mất, gia đình nó có thể ngồi quây quần bên nhau, hạnh phúc, vui vẻ. Họ bước ra khỏi nhà hàng, En Se nói:

"Con phải đi đây. Con có một cuộc hẹn. "

"Con lại gặp Sun Ki à? Hai đứa tập luyện với nhau hàng ngày, mà con vẫn phải gặp cậu ta trong ngày nghỉ của mình sao? Người ta sinh con ra, tự tay nuôi nó lớn, tất cả là vì cái gì? "

En Se đã tạo cơ hội cho En Chan nói,

"C-con cũng vậy...."

Nếu không có chú Ku ở đây, mẹ nó sẽ phải một mình về nhà. Đột nhiên nó cảm ơn chú Ku nhiều lắm.

En Chan chạy đến nhà ga tàu điện ngầm để không bị trễ, nhưng nó vẫn bị lỡ tàu. Tất cả là vì cái váy chết tiệt này. Nó bắt chuyến tàu tiếp theo và phải đi ba bến khi thời gian hẹn của họ đang đến gần. Chắc anh sẽ cho nó xuống địa ngục nếu nó lại muộn một lần nữa. Nó lấy điện thoại ra cố gắng gọi cho anh, nhưng nó không hoạt động. Nó kiểm tra cái máy, lắc lắc, đưa nó lên mọi hướng, nhưng chả ăn thua gì. Mọi chuyện tồi tệ hơn, sân ga ngập trong biển người. Nó bị cuốn đi trong cơn bão, cố gắng tìm anh trong dòng người xô đẩy.

"Ya!"

En Chan, kiệt sức, nhìn những người đi vào tầm mắt của nó và ngẩng đầu lên.

"Oh! Cuối cùng thì...! "

En Chan hít một hơi thật sâu và mỉm cười hồi lỗi, nhưng sự tức giận trên mặt Han Kyul vẫn không giảm đi.

"Em có biết bây giờ là mấy giờ không?!"

"Em xin lỗi. Em thật sự xin lỗi. Em đi một mạch đến đây đây, nhưng em bị lỡ tàu và em chạy như điên. Nhìn em này, em toát hết cả mồ hôi. Sức lực của em dạo này tệ quá. Lâu rồi em không ra ngoài làm việc...."

"Và em không nhắc điện thoại dù chỉ là một lần! Em bắt anh đợi bao lâu trong đám đông này vậy? Em đã hứa là em không đến muộn! Em biết anh lo cho em thế nào không? "

"Anh lo lắng cho em? Tại sao anh lại lo cho em? Anh lo là em bị tai nạn tàu chắc? Em ổn mà. Em ổn rồi, và em ở đây, thế nên đừng có nổi điên lên nữa. "

"Sao em lại tắt điện thoại."

"Oh,cái điện thoại ngu ngốc này. Nó không hoạt động khi em ở trong tàu điện ngầm. Đúng là cái đồ bỏ đi... "

En Chan lấy cái điện thoại trong túi ra và đập đập nó, Han Kyul giật lấy. Anh ném mạnh nó xuống sàn nhà.

"Mang một chiếc điện thoại không làm việc được thì có nghĩa lý gì chứ!"

Vẫn chưa thỏa mãn, anh đập mạnh chiếc điện thoại vỡ và dung gót di di. Mọi người đi đường nhìn anh, tò mò. En Chan, ngạc nhiên, từ bỏ ý định ngăn cản anh, nó đơn giản chỉ đứng nhìn. Nó đứng khoanh tay trước ngực, nhìn Han Kyul sôi sục một lúc trước khi nói,

"Cảm thấy tốt hơn chưa?"

Han Kyul hít một hơi thật sâu và nói,

"Yea."

"Vậy thì nhìn em này."

Sau khi tất cả sự cố đó nó mới để ý đến bộ đồ nó đang mặc, chạy thực mạng làm cho nó thật luộm thuộm. En Chan chỉnh lại quần áo, đầu tóc và tạo dáng trước anh.

"Mmmm. Quý cô trong một bộ váy".

" Cuối cùng thì anh cũng nhìn em đấy à?"

" Có vẻ như hơi nhỏ với em? Chúng ta cần phải mua một vài bộ quần áo cho em thôi. "

En Chan nhìn anh và anh cười,

"Em rất đẹp. Rất đẹp. "

"Đẹp hơn cả hoa hậu thế giới chứ?"

"Hoa hậu thế giới? Ohhh ... Ya, điều đó làm em suy nghĩ đến bây giờ, huh? Nó ở trong tâm trí em lâu thế sao?. "

Han Kyul mỉm cười khi anh chạm tay vào má En Chan.

"Hey, anh không có bất kỳ thời gian vui vẻ nào cả. Anh thậm chí không nhớ gì về chúng. "

"Psh. Anh định biến em thành cái gì, con ngốc chắc? Anh đang cười như thể môi anh sẽ đứt ra đến nơi vậy và ném em ra đường. "

"Anh đã nói với em rồi, anh đang bắt đầu tìm lại vẻ dễ thương của em mà.Em có biết là tìm một cậu bé dễ thương đau đầu thế nào không? Nếu em mà làm anh đau khổ bao nhiêu, thì em phải làm những điều dễ thương ít nhất là hơn 200 lần. "

"Ai làm ai đau khổ? Đó thực sự là điều thú vị với em đó. "

"Anh là chuyên gia mặt lạnh đó. Không bao giờ cảm xúc bên trong mình trên gương mặt, đặc biệt với gia đình mình. "

"Anh nói gì cũng được, quý ông của em à. Chúng ta đi ăn thôi. "

En Chan quay đầu, hướng về phía lối ra. Han Kyul, theo sau, vòng tay mình qua vai nó, xiết chặt.

"Đi dạo đã nhé. Em luôn muốn được đi dạo. "

Như thể không có chuyện gì xảy ra, hai người họ vào khu công viên vui chơi. Họ hòa mình vào đám đông, đi dạo chơi, ăn kem và đi giữa các luống hoa. Đôi khi họ nắm chặt tay, lúc thì anh vòng tay qua vai nó, đôi khi chỉ đơn giản là nhìn nhau....

Sau khi rời khỏi công viên vui chơi, họ ăn tối tại một nhà hàng trên tháp cao. Họ ngồi xuống một chiếc ghế sofa dài màu vàng chuối ở một cái ban công nhỏ - giống như nơi nghỉ ngơi, thư giãn. Họ ăn bữa tối với rượu vang và ngắm khung cảnh tuyệt vời qua cửa sổ.

"Em định để tóc dài à?" Han Kyul hỏi, khi anh đặt một nụ hôn lên mái tóc nó. En Chan ngả đầu vào vai anh.

"Yea. Sao nào? Anh không muốn sao? "

"Không phải. Chỉ là nó không hợp với tiêu chí của Cà phê Hoàng Tử. Đó là nơi làm việc của các hoàng tử. "

"Thế anh muốn em mãi là một thằng đàn ông à?" En Chan hỏi. Han Kyul gật đầu không do dự.

"Anh muốn em trông giống như một cậu bé với những người đàn ông khác. Vì vậy, họ sẽ không tán tỉnh em. "

"Anh lo lắng điều gì lạ vậy. Không có ai ngoài mấy bà cô vây quanh em cả. "

"Đừng tiếp xúc với nhiều phụ nữ quá. Dù sao, em trông cũng không khỏe lắm đâu. Hãy bắt đầu làm việc cùng nhau vào ngày mai nhé. "

"Làm sao em sắp xếp được thời gian chứ? Những ngày này, em chỉ muốn phân thân làm mười thôi. Anh biết bếp trưởng Bong của công ty thực phẩm Dong Yi không? Ông ta nghiêm kinh khủng. ông ấy mỗi ngày phải họp một lần. Ông cũng thay đổi kế hoạch tiếp thị liên tục xoay quanh"

"Em gặp bếp trưởng Bong hàng ngày à? Hmm lão già ấy phải biến đi mới được. Anh sẽ thay ông

ta. Anh không thể gặp em mỗi ngày, nó làm anh ghen tị đấy. "

"Ahjussi, đừng làm quá lên."

"Giảm thời gian làm việc của em ở Cà phê Hoàng tử. Anh nghĩ là em nên tuyển thêm người mới đi, có người làm trợ lý cho em ý. Bằng cách đó, em có thể làm tốt dự án chuyển nhượng kinh doanh này. "

"HmEm sẽ nói điều này với chú Hong. "

Hai người ngả đầu vào nhau, nhìn khung cảnh đêm. Han Kyul siết chặt vai En Chan. Anh hôn lên đầu, lên trán, lên má nó, với tất cả tình yêu của anh.

"Có một chuyện mà em rất tò mò. Trước khi anh phát hiện ra lúc ở bệnh viện, anh thực sự chưa bao giờ nghi ngờ? Anh chưa bao giờ thắc mắc có phải chẳng em là một cô gái không à? "

"Em nghĩ gì vậy?"

"Hmm. Đáp án 1, " En Chan nói, đưa một ngón tay lên. "Không bao giờ, không một lần nào. Đáp án 2, có lẽ chỉ cần một lần. Đáp án 3, có lẽ trong tiềm thức của anh, nhưng không bao giờ thực sự nghĩ về nó. Tại sao ư? Bởi vì anh là một kẻ nhất gan. Đáp án 4, anh thích em là một cô gái. Bây giờ, chọn một đi? "

"Hmm ... ngân hàng đáp án khá là nghèo nàn. Anh đặc biệt không thích đáp án 3. Câu trả lời là, đáp án 5. "

"Đáp án 5?"

"Anh thích em, thậm chí nếu em là một cậu bé."

"Cái gì? Cái đó là gì vậy? Cái quái gì vậy?! Thế khi anh hôn em trong ngày Valentine, nó không phải là một trò đùa? "

"Anh đã nói với em rồi mà. Có một số những người đàn ông không bao giờ muốn cho phụ nữ thấy. "

"Ồ, phải rồi, em cũng có ý hỏi anh điều đó. Đó là gì vậy? Anh không muốn cho em nhìn thấy anh hôn em phải không? Lúc đó em nhắm mắt mà. "

"Không, không phải cái đó... chỉ là um, cái đó đại loại như..... cái đó"

"Cái gì?"

"Em thực sự phải nghe được câu trả lời sao?"

"Em chết vì tò mò đây này."

"Đó là ham muốn sex. "

En Chan bật người ra nhìn Han Kyul sốc. Han Kyul nhìn lại nó như thể anh chả nói bất cứ điều gì cả và rồi anh kéo đầu nó tựa lại vào vai anh.

"Ý anh là, anh ghen em là một cậu nhóc và em có thể cảm thấy điều đó? Đó là lý do tại sao lưỡi"

"Yea."

"Không thể nàođồ xấu xa!! "

"Yea, anh không biết phải nói thế nào nữa. Nhưng em biết đấy, khi anh nghĩ về nó, đáp án 3 có thể khá đúng đó. Nếu em là một cô gái, anh sẽ phải đá em ra khỏi cửa hàng, và anh cần phải nghỉ ngơi là em thích anh hay tiền bạc của anh. "

"Anh thật ích kỉ".

"Không phải là ích kỉ ... có thể là một kẻ nhát gan, như em nói phải không? "

"Muộn rồi. Gần nửa đêm. "

"Anh sẽ cho em một ngân hàng đáp án."

"Huh? Anh không định đặt câu hỏi cho em đấy chứ".

Han Kyul đưa một ngón tay trước mặt En Chan và nói:

"Đáp án 1. Em ngủ với anh đêm nay. Đáp án 2. Em hãy phong S11 khách sạn Dong Yi với anh ngay bây giờ. Đáp án 3. Chúng ta nói chuyện ở trên giường cho đến sáng. Đáp án 4. Em hãy sống với anh cho đến hết phần đời còn lại của mình. "

Sau khi câu cuối cùng, En Chan không thể nói được điều gì vì trái tim nó đang đập liên hồi. Trái tim nó đập điên cuồng. Nó không thể nói với anh điều này, cũng không phải là nó chưa bao giờ nghĩ đến tương lai của họ. Kết thúc luôn là một cái thở dài. Nó cảm thấy thoải mái bằng cách nói với chính mình rằng nó biết ơn và thỏa mãn với những hạnh phúc hiện tại mỗi khi bên anh. Quý trọng từng khoảnh khắc và yêu anh bằng cả trái tim.

"Bây giờ, câu trả lời của em là gì?"

Cùng với đó, Han Kyul ôm khuôn mặt nó.

"Anh đang làm gì vậy?"

"Trả lời anh bằng những nụ hôn."

"Mọi người đang nhìn kìa."

"Nhanh lên. Hoặc anh sẽ ôm ngực em (?_?). "

En Chan đẩy đầu anh ra với một cái gối.

"Chúa ơi, anh đúng là một gã lập dị xấu xa!"

Han Kyul lắc đầu và anh chỉnh lại mái tóc rối bù của mình trước khi lại chìa má ra. En Chan giận dữ với anh một lúc trước khi quyết định là nó không còn lựa chọn nào khác. Nó cúi xuống, thật chậm, hôn lên má anh. Khi nó ngừng lại ở cái hôn thứ ba, anh nhìn nó.

"Đáp án 3? Có cái gì nữa với đáp án 3 à? " Anh hỏi nó với ánh nhìn thất vọng.

"Ôi trời, em không biết nếu em thực sự trả lời cái đề nghị không thỏa đáng này, nhưng"

En Chan đưa tay ra ôm lấy đầu Han Kyul.

"Em sợ nếu em không ở bên anh, anh sẽ chết vì buồn chán, vì vậy em sẽ cho anh một ân huệ."

En Chan cười và hôn lên môi Han Kyul. Khi nó đẩy ra, anh bất ngờ giữ nó lại, làm nó ngã xuống sofa. Han Kyul mỉm cười khi thấy En Chan ngã. Anh vừa ôm lấy khuôn mặt nó vừa nói bằng cái giọng hài hước,

"Em vô cùng ấm áp, bé yêu à."

"Thôi nào, tha cho em! Bồi bàn đang nhìn đấy. "

Han Kyul ấn vai En Chan xuống trong khi nó cố gượng dậy và anh đặt môi mình lên môi nó.

" Anh không quan tâm đến những gì người khác nghĩ. "

Nó có nên ngăn nụ hôn của anh không nhỉ? Nhưng khi nó nhắm mắt lại, nó không nhìn thấy gì khác nữa, hoặc bất cứ ai. Không có gì để làm lúc này cả. En Chan chỉ có thể đón nhận điều đó. Anh đã nói, sau tất cả, đây là quãng đời còn lại của nó.....

The end

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>